ASSASSIN'S CREED
(3)

CRUCIADA SECRETĂ

Oliver Bowden

CRUCIADA SECRETĂ

Oliver Bowden

VOLUMUL TREI DIN SERIA

ASSASSIN'S CREED

(ORDINUL ASASINULUI)

Traducere din limba engleză de:

Mihai-Dan Pavelescu

Prolog

Nava cea maiestuoasă trosnea şi gemea; pânzele îi unduiau umflate de vânt. Aflată la câteva zile depărtare de uscat, despica valurile spre oraşul măreţ din apus cu o încărcătură preţioasă la bord: un bărbat pe care echipajul îl cunoştea doar sub numele „Maestrul”.

El se găsea printre mateloţi acum, singur pe puntea teugei, acolo unde-şi dăduse jos gluga mantiei pentru a-şi îngădui să fie stropit de jerbele de apă ale valurilor, ale căror picături le absorbea cu chipul în bătaia vântului. Făcea asta o dată pe zi. Ieşea din cabina sa, străbătea puntea, alegea un loc de unde să se uite la mare, apoi revenea sub punte. Uneori stătea la teugă, alteori la pupă. Întotdeauna fixa cu privirea întinderea brăzdată de creste albe.

În fiecare zi, corăbierii îl priveau. Munceau, strigându-se de pe punte şi greement, fiecare cu sarcina lui, dar în acelaşi timp trăgeau cu ochiul la silueta solitară şi gânditoare. Şi se întrebau ce fel de om era? Ce fel de om se afla printre ei?

Îl priviră şi acum pe furiş, când se îndepărtă de balustradele punţii şi-şi ridică gluga. Rămase locului o clipă, cu capul plecat, cu braţele atârnând pe lângă trup, iar mateloţii îl urmăriră. Poate câţiva chiar păliră când bărbatul traversă puntea înapoi, pe lângă ei, revenind spre cabina sa. Iar când uşa se închise în urma lui, toţi constatară că-şi ţinuseră răsuflarea.

După ce intră, Asasinul se întoarse la masă, se aşeză, îşi turnă un pahar cu vin, după care se întinse spre o carte şi o trase mai aproape. Apoi o deschise şi începu să citească.

Partea întâi

Capitolul 1

19 iunie 1257

Maffeo şi cu mine am rămas la Masyaf şi vom locui aici deocamdată. Cel puţin până se vor rezolva una sau două – cum să le spun? – *nesiguranţe.* Între timp, vom rămâne la dispoziţia Maestrului, Altaïr Ibn-La'Ahad. Deşi este frustrant să-ţi laşi soarta în mâinile altora, mai ales ale conducătorului Ordinului, care, la vârsta lui înaintată, mânuieşte ambiguitatea cu aceeaşi precizie nemiloasă cu care a mânuit cândva pumnalul şi sabia, am de câştigat cel puţin prin faptul că-i ascult istoriile. Maffeo însă nu are un asemenea avantaj şi a devenit de nedomolit. Lesne de înţeles. Masyaf îl plictiseşte. Nu-i place să traverseze panta abruptă dintre fortăreaţa Asasinului şi satul de dedesubt, iar terenul muntos nu-l atrage deloc. Îmi repetă că el este un „Polo", iar după şase luni petrecute aici, dorul de ducă este precum chemarea unei femei voluptoase, convingătoare şi în acelaşi timp ispititoare, greu de ignorat. Tânjeşte să umfle pânzele cu vânt şi să pornească spre tărâmuri noi, să întoarcă spatele lui Masyaf.

Să fiu sincer, nerăbdarea lui este o pacoste de care m-aş putea lipsi. Altaïr este pe punctul de a face o înştiinţare; o pot simţi.

De aceea azi i-am zis:

— Maffeo, îţi voi spune o poveste.

Ce lipsit de maniere este! Suntem oare cu adevărat neamuri? Încep să mă îndoiesc. În loc să primească vestea asta cu entuziasmul pe care-l merita pe bună dreptate, aş fi putut jura că l-am auzit oftând (sau poate că ar trebui să-i acord prezumţia de nevinovăţie; poate că, pur şi simplu, răsufla mai greu sub soarele fierbinte), înainte de a-mi răspunde pe un ton aproape exasperat:

— Înainte s-o faci, Niccolò, mi-ai putea spune despre ce-i vorba?

I-am replicat cu mult calm:

— Asta e o întrebare foarte bună, frate.

După aceea am căzut pe gânduri, în timp ce suiam costişa detestată. Citadela se ridica sumbră pe promontoriul de deasupra noastră, ca şi cum ar fi fost cioplită de-a dreptul în calcar. Hotărâsem că doream un decor perfect pentru a-mi spune povestea şi nu exista nimic mai potrivit decât fortăreaţa Masyaf. Un castel impunător, cu multe turnuri, înconjurat de râuri unduitoare, care se înălţa deasupra satului animat de dedesubt; aşezarea în sine se afla pe un loc înalt din Valea Orontes. O oază de pace. Un paradis.

— Aş zice că este despre *cunoaştere,* am decis până la urmă. Aşa cum ştii, *Assasseen* înseamnă „păzitor" în arabă şi asasinii sunt păzitorii

secretelor, iar secretele păzite de ei aparţin domeniului cunoaşterii, aşa că, da... – fără îndoială, păream foarte mulţumit de mine – este despre cunoaştere.

— Atunci mă tem că am altă treabă.

— Poftim?

— Dragul meu Niccolò, cu siguranţă mi-ar fi plăcut să am parte de o diversiune de la studiile mele, însă nu doresc defel o prelungire a lor.

Am surâs larg.

— Sunt sigur că ai dori să auzi istoriile ce mi-au fost spuse de Maestru.

— Depinde. Felul cum insişti pentru ele nu le face să pară deloc atrăgătoare. Chiar tu spui, nu-i aşa, că gusturile mele se îndreaptă spre vărsare de sânge când se ajunge la istorii?

— Da.

Maffeo schiţă un zâmbet.

— Ei bine, ai dreptate – aşa este.

— Atunci trebuie s-o auzi şi pe asta. La urma urmelor ele sunt istorii cu măreţul Altaïr Ibn-La'Ahad. Asta este *istoria vieţii sale,* frate. Crede-mă, nu duce lipsă de aventuri şi mare parte din ea, vei fi încântat să observi, implică vărsări de sânge.

Deja ne apropiaserăm de turnul de pază al podului de acces în cetate. Am trecut pe sub arcada sa şi prin postul de gardă, apoi am suit către castelul interior. În faţa noastră se afla turnul în care locuia Altaïr. Săptămâni la rând petrecusem fascinat nenumărate ore alături de el, pe când stătea cu mâinile strânse laolaltă şi cu coatele pe braţele jeţului cu spătar înalt, povestindu-şi aventurile, cu ochii bătrâni abia vizibili sub glugă. Într-o măsură tot mai mare ajunsesem să înţeleg că istoriile acelea îmi erau spuse cu un ţel. Dintr-un motiv pe care încă nu-l puteam desluşi, eu fusesem *ales* să le aud.

Când nu povestea, Altaïr medita printre cărţile şi amintirile lui, privind uneori ore în şir pe fereastra turnului. M-am gândit că şi acum putea fi acolo şi mi-am dus palma pavăză la ochi pentru a privi în sus spre turn, dar n-am zărit decât piatră decolorată de soare.

— Avem o întrevedere cu el? mi-a întrerupt Maffeo gândurile.

— Nu azi, am răspuns şi i-am indicat un turn din dreapta noastră. Vom merge acolo...

Maffeo s-a încruntat. Turnul de apărare era unul dintre cele mai înalte din citadelă, iar accesul în el se făcea pe scări ameţitoare, care păreau în mare parte că ar avea nevoie de reparaţii majore. Am fost însă insistent, mi-am aranjat tunica sub centură şi l-am condus pe Maffeo până la primul nivel, apoi la următorul şi tot aşa până în vârf. De acolo am privit regiunea. Kilometri de teren stâncos. Râuri aidoma unor vene. Pâlcuri de aşezări. Am privit peste Masyaf — de la fortăreaţă spre clădirile şi pieţele din satul care se lăbărţa dedesubt, palisada de lemn a liniei de apărare exterioare şi grajdurile.

— Cât de sus suntem? a întrebat Maffeo, părând cam verde la faţă, conştient fără doar şi poate de rafalele violente de vânt şi de solul care acum părea foarte îndepărtat.

— La mai bine de şaptezeci şi cinci de metri, i-am spus. Suficient de sus pentru ca Asasinii să fie în afara bătăii arcaşilor inamici, dar îngăduindu-le în acelaşi timp să-i împroaşte de sus cu săgeţi şi multe altele.

I-am arătat deschiderile ce ne înconjurau din toate părţile.

— De la *mâchicoulis*[1] de aici, ei puteau arunca pietre sau ulei încins peste duşmanii lor, folosind aceste...

Platforme din lemn ieşeau în afară, iar noi ne-am apropiat de una dintre ele, ţinându-ne de suporţii verticali din ambele părţi şi aplecându-ne după aceea deasupra golului, pentru a privi în jos. Imediat dedesubt, turnul cobora până la marginea stâncii. Iar mai jos de aceasta era râul unduitor.

Complet palid la faţă, Maffeo s-a retras în siguranţa podelei turnului. Am izbucnit în râs şi l-am imitat (ca să fiu sincer, am fost fericit s-o fac, întrucât eu însumi mă simţeam uşor ameţit şi cu stomacul până în gât).

— De ce m-ai adus aici sus? a întrebat Maffeo.

— Pentru că aici începe povestea mea, i-am spus. De aici au văzut străjerii apropierea forţei invadatoare.

— Forţa invadatoare?

— Da. Oastea lui Salah Al'din. El a venit să asedieze Masyaf şi să-i înfrângă pe Asasini. Acum optzeci de ani, într-o zi însorită de august. O zi foarte asemănătoare cu cea de azi...

Capitolul 2

Străjerul văzu mai întâi păsările.

O oaste aflată în mişcare atrage necrofagii. În principal cei zburători, care coboară din văzduh spre resturile abandonate în urmă: mâncare, gunoaie şi stârvuri, atât de cai, cât şi de oameni. Apoi văzu praful. Iar după aceea o pată întunecată, vastă, care apăru la orizont, înaintând încetişor şi cuprinzând totul. O oaste populează, afectează şi distruge peisajul; este o dihanie uriaşă şi flămândă care consumă totul în cale, iar în majoritatea cazurilor – aşa cum Salah Al'din ştia prea bine – simpla ei vedere era îndeajuns ca să determine predarea inamicului.

Dar nu şi acum. Nu şi când inamicii lui erau Asasinii.

Pentru campania asta, conducătorul sarazin mobilizase o forţă modestă de zece mii de pedeştri, călăreţi şi auxiliari. Cu aceştia plănuia să-i zdrobească pe Asasini, care atentaseră deja de două ori la viaţa lui şi cu siguranţă n-aveau să dea greş a treia oară. Intenţionând să ducă bătălia în pragul lor, intrase cu oastea în munţii An-Nusayriyah, la cele nouă citadele ale Asasinilor de acolo.

La Masyaf ajunseseră veşti că oamenii lui Salah Al'din jefuiseră ţinutul, dar că niciuna dintre fortăreţe nu fusese cucerită. Acum porniseră către Masyaf, intenţionând s-o supună si să-i ia capul lui Al Mualim, conducătorul Asasinilor.

Salah Al'din era privit ca un conducător temperat şi imparţial, dar Asasinii îl înfuriau şi îl descurajau în aceeaşi măsură. Potrivit informaţiilor, unchiul său, Shihab Al'din, îl sfătuia să ofere pacea, să se însoţească cu Asasinii, nu să lupte împotriva lor. Însă răzbunătorul sultan nu putea fi clintit, aşa că armata lui se târa spre Masyaf într-o zi însorită de august a anului 1176, iar un străjer din turnul de apărare al citadelei zări stolurile de păsări, norii uriaşi de praf şi pata neagră de la orizont, şi de aceea ridică un corn la buze şi dădu alarma.

Cu chipuri măcinate de frică, sătenii luară provizii şi se mutară în siguranţa citadelei, ticsindu-i curţile interioare, unde mulţi dintre ei îşi ridicară tarabele pentru a continua negoţul. Între timp, Asasinii începură să fortifice castelul, pregătindu-se să înfrunte oastea care se lăţea ca o pată peste minunatele meleaguri verzi din jur, ca o fiară uriaşă ce se hrănea cu roadele pământului şi cotropea orizontul.

Ei auziră cornii, tobele şi talgerele şi în scurtă vreme putură distinge siluetele ce apărură din pâcla arşiţei şi văzură că erau cu miile. Văzură pedestraşii: lăncieri, suliţaşi şi arcaşi, armeni, nubieni şi arabi. Văzură călăreţii: arabi, turci şi mameluci, înarmaţi cu iatagane, lăncii şi spade, unii înveşmântaţi în zale, alţii în armuri din piele. Văzură nobilii, preoţii şi pe cei care-i urmau în dezordine în ariergardă: familiile, copiii şi sclavii. Văzură cum invadatorii ajunseră la zidul exterior şi-i dădură foc, ca şi grajdurilor, cu cornii continuând să zbiere, cu talgerele bubuind. Înăuntrul

citadelei, sătencele începură să plângă. Se aşteptau ca locuinţele lor să fie următoarele incendiate, însă acelea fură lăsate neatinse, iar oastea se opri în sat... aparent prea puţin interesată de castel.

Nu trimiseră niciun sol şi niciun mesaj; pur şi simplu, ridicară tabără. Majoritatea corturilor erau negre, însă în mijlocul lor se afla un pâlc de pavilioane mari, locuite de sultanul Salah Al'din şi de generalii săi. Acolo fluturau stindarde brodate; vârfurile stâlpilor pentru corturi erau rodii poleite, iar acoperămintele pavilioanelor erau din mătase multicoloră.

În citadelă, Asasinii reflectară asupra tacticii lor. Oare Salah Al'din va ataca fortăreaţa, ori va încerca să-i înfometeze? Răspunsul veni odată cu căderea nopţii. Dedesubt armata invadatoare începu să-şi asambleze maşinile de război. Focuri arseră mult în noapte. Sunetele ferăstraielor şi ciocanelor se înălţară până la urechile străjerilor de pe meterezele citadelei şi până la turnul Maestrului, unde Al Mualim îşi convocă toţi Maeştrii Asasini.

— Salah Al'din ne-a fost dat pe mâini, spuse Faheem al-Sayf. Asta e o ocazie care nu trebuie ratată.

Al Mualim căzu pe gânduri. Privi pe fereastra turnului şi se gândi la pavilionul multicolor în care stătea acum Salah Al'din şi-şi punea la cale propria prăbuşire... dar şi pe a Asasinilor. Se gândi la oastea uriaşă a sultanului şi la felul cum pustiise regiunea. La faptul că sultanul era perfect capabil să ridice o forţă încă şi mai mare în cazul în care campania lui ar fi eşuat.

Se gândi că forţele lui Salah Al'din nu puteau fi egalate, totuşi Asasinii aveau de partea lor viclenia.

— Dacă Salah Al'din va muri, zise Faheem, armata sarazinilor se va risipi.

Al Mualim clătină însă din cap.

— Nu cred. Locul lui va fi luat de Shihab.

— El este doar pe jumătate la fel de destoinic ca Salah Al'din.

— Atunci va fi mai puţin eficient în alungarea creştinilor, replică tăios Al Mualim; uneori se simţea obosit de agresivitatea lui Faheem. Dorim noi oare să ne găsim la mila lor? Dorim noi oare să le devenim, fără să vrem, aliaţii împotriva sultanului? Noi suntem Asasinii, Faheem. Acţiunile noastre sunt cele dorite de noi. Noi nu aparţinem nimănui.

Tăcerea se lăsă peste odaia scăldată în miresme dulcege.

— Salah Al'din se teme de noi în acelaşi fel în care noi ne temem de el, rosti Al Mualim după ce reflectă. Ar trebui să ne îngrijim ca el să devină şi mai temător.

În dimineaţa următoare, sarazinii suiră un berbec şi un turn de asediu pe panta principală şi, în timp ce arcaşii turci treceau călări în valuri succesive, împroşcând citadela cu proiectile, atacară zidurile exterioare cu maşinile de asediu, sub săgeţile constante ale arcaşilor Asasini, sub uleiul

încins si bolovanii revărsaţi din turnurile defensive. Sătenii se alăturară bătăliei, aruncând pietre de pe metereze şi stingând incendiile, în vreme ce la porţile principale Asasini curajoşi ieşeau prin uşiţele înguste şi respingeau pedeştrii care încercau să le dea foc. Ziua se încheie cu multe pierderi de ambele părţi, iar sarazinii se retraseră la poalele dealului, aprinseră focurile pentru noapte, reparară maşinile de asediu şi construiră altele.

În noaptea aceea, în tabără se iscă mare agitaţie, iar în zori pavilionul viu colorat al măreţului Salah Al'din fu demontat şi sultanul plecă însoţit de gărzi de corp.

La scurt timp după aceea, unchiul lui, Shihab Al'din, sui dealul ca să vorbească cu Marele Maestru al Asasinilor.

Capitolul 3

— Maiestatea Sa Salah Al'din v-a primit mesajul, strigă solul, şi vă mulţumeşte pentru el! Chestiuni urgente l-au chemat însă altundeva şi a trebuit să plece, dar a poruncit ca Excelenţa Sa Shihab Al'din să poarte tratativele.

Solul stătea lângă armăsarul lui Shihab şi făcuse palmele pâlnie la gură pentru a striga către Marele Maestru şi generalii lui, care se adunaseră în turnul de apărare.

O trupă mică suise dealul, două sute de oameni şi o lectică purtată de nubieni, doar un simplu corp de pază pentru Shihab, care rămăsese călare. Pe chipul lui se citea seninătatea, de parcă n-ar fi fost deloc îngrijorat de rezultatul tratativelor. Purta şalvari albi, vestă şi brâu roşu, răsucit, în turbanul mare şi strălucitor de alb era înfiptă o nestemată scânteietoare. Piatra aia preţioasă trebuia să aibă un nume ilustru, gândi Al Mualim privind de la înălţimea turnului în care se afla. Probabil că se numea „Steaua-cuiva" sau „Trandafirul-cuiva". Sarazinii erau încântaţi să-şi boteze bijuteriile.

— Începe atunci! strigă Al Mualim.

În acelaşi timp gândi, *Chestiuni urgente,* şi zâmbi în barbă, întorcându-se cu mintea în timp la momentul când un Asasin intrase în odăile sale, îl trezise şi-l chemase în sala tronului.

— Bun-venit, Umar, rostise Al Mualim, strângându-şi veşmintele în jurul trupului şi simţind în adâncul oaselor răcoarea dinaintea zorilor.

— Bună dimineaţa, Maestre, răspunsese Umar cu glas scăzut şi ţinând capul plecat.

— Ai venit să-mi raportezi despre misiunea ta? continuase Al Mualim.

Aprinsese un opaiţ suspendat de un lanţ, după care se aşezase pe un scaun. Umbre dansau pe podele.

Umar încuviinţase din cap şi Al Mualim observase că una dintre mânecile lui era pătată de sânge.

— Informaţia iscoadei noastre a fost corectă?

— Da, Maestre. Am intrat în tabăra lor şi, aşa cum ni se spusese, pavilionul colorat era o momeală. Cortul lui Sa-lah Al'din se afla în apropiere şi era mult mai puţin bătător la ochi.

Al Mualim zâmbise.

— Excelent. Cum l-ai putut identifica?

— Era protejat, aşa cum spusese iscoada noastră, prin var şi tăciune împrăştiate în jurul său, astfel ca paşii să-mi poată fi auziţi.

— Dar n-au fost auziţi?

— Nu, Maestre, şi am putut intra în cortul sultanului, unde am lăsat pana, aşa cum fusesem instruit.

— Şi scrisoarea?

— Ţintuită cu pumnalul de salteaua lui.

— Apoi?
— M-am furişat afară din cortul lui...
— Şi?
Urmase o pauză.
— Sultanul s-a trezit şi a dat alarma. Abia am reuşit să scap cu viaţă.
Al Mualim arătase mâneca pătată cu sânge a lui Umar.
— Şi aceea?
— Am fost silit să retez o beregată pentru a scăpa cu bine.
— Un străjer? întrebase Al Mualim plin de speranţă.
Umar clătinase trist din cap.
— Purta turban şi vestă de nobil.
Al Mualim închisese ochii, obosit şi trist.
— N-a existat altă opţiune?
— Am acţionat pripit, Maestre.
— Altfel însă misiunea ta a fost o izbândă?
— Da, Maestre.
— Atunci vom vedea ce rezultat va avea, rostise el.

Rezultatul fusese plecarea lui Salah Al'din şi venirea lui Shihab. Iar de la înălţimea turnului său, Al Mualim îşi îngădui să creadă că Asasinii triumfaseră. Că planul lui izbândise. Mesajul lor îl avertizase pe sultan că ar trebui să-şi abandoneze campania împotriva Asasinilor, întrucât următorul pumnal n-avea să mai fie înfipt în saltea, ci în mădularul lui. Prin simplul fapt că reuşiseră să transmită mesajul acela, ei îi demonstraseră cât de vulnerabil era în realitate şi că puterea uriaşă a trupelor sale nu conta absolut deloc, când un Asasin singuratic îi putea dejuca momelile şi păcăli străjerii, pentru a se furişa cu atâta uşurinţă în cortul lui când dormea.

Şi poate că Salah Al'din ţinea mai mult la mădularul lui decât la ducerea unui război de uzură lung şi costisitor împotriva unui inamic ale cărui interese intrau rareori în conflict cu propriile lui interese. Pentru că el părăsise tabăra.

— Maiestatea Sa Salah Al'din vă acceptă propunerea de pace, rosti trimisul.

În turn, Al Mualim schimbă o privire amuzată cu Umar, care-i stătea alături. Ceva mai încolo se afla Faheem, cu gura strânsă şi buzele preschimbate într-o linie subţire.

— Avem asigurarea Maiestăţii Sale că secta noastră poate continua fără alte ostilităţi şi fără amestec în activităţile noastre? întrebă Al Mualim.

— Câtă vreme interesele o îngăduie, puteţi fi siguri de asta.

— Atunci accept oferta Maiestăţii Sale, strigă Al Mualim încântat. Vă puteţi retrage oamenii de la Masyaf. Poate că veţi fi şi atât de amabili, încât să ne reparaţi palisada înainte de a pleca.

Shihab privi sfredelitor spre vârful turnului şi, chiar de la înălţimea

aceea, Al Mualim îi văzu mânia fulgerându-i în ochi. Shihab se aplecă de pe armăsar ca să i se adreseze solului, care ascultă, încuviinţă din cap, apoi duse palmele din nou pâlnie la gură pentru a se adresa celor din turn.

— În timpul transmiterii propunerii de pace, unul dintre generalii de încredere ai Maiestăţii Sale Salah Al'din a fost ucis. Maiestatea Sa cere despăgubiri. Capul făptaşului.

Zâmbetul dispăru de pe faţa lui Al Mualim. Lângă el, Umar se încordă.

Se lăsă liniştea. Nu se auzeau decât fornăielile cailor. Trilurile păsărilor. Toţi doreau să audă răspunsul lui Al Mualim.

— Îi poţi transmite sultanului că-i resping cererea.

Shihab ridică din umeri.

Se aplecă pentru a-i vorbi solului, care la rândul lui vorbi spre Al Mualim:

— Excelenţa Sa doreşte să vă informeze că până nu veţi fi de acord cu cererea, o forţă armată va rămâne aici, la Masyaf, şi că răbdarea noastră este mai mare decât cămările voastre de provizii. Vreţi ca acordul de pace să-şi piardă importanţa? Veţi îngădui ca sătenii şi oamenii voştri să flămânzească? Totul pentru capul unui Asasin? Excelenţa Sa speră din toată inima să nu fie aşa.

— Mă voi duce, îi şuieră Umar lui Al Mualim. Greşeala a fost a mea. Este cuvenit să plătesc pentru ea.

Al Mualim îl ignoră.

— Nu voi renunţa la viaţa unuia dintre oamenii mei! strigă el spre sol.

— Excelenţa Sa vă regretă decizia şi vă cere atunci să asistaţi la o chestiune ce va fi rezolvată chiar acum. Am descoperit în tabăra noastră o iscoadă, pe care o vom executa.

Al Mualim îşi ţinu răsuflarea când sarazinii îl scoaseră din lectică pe spionul Asasinilor. După el, doi nubieni veniră cu un butuc pentru decapitare, pe care îl aşezară în faţa armăsarului lui Shihab.

Numele spionului era Ahmad şi se vedea că fusese bătut cu sălbăticie. Capul – tumefiat, învineţit şi însângerat – i se bălăbănea moale cu bărbia în piept, când fu îmbrâncit spre butuc, trântit în genunchi şi întins cu gâtul în sus. Călăul făcu un pas înainte; era un turc cu iatagan strălucitor, pe care-l sprijini pe pământ, punându-şi ambele palme pe mânerul bătut în pietre preţioase. Nubienii îl ţineau pe Ahmad de braţe; el gemu şi sunetul ajunse la urechile Asasinilor care înlemniseră în turnul de apărare.

— Dacă ucigaşul îi va lua locul, strigă trimisul, viaţa iscoadei va fi cruţată şi tratatul de pace va fi onorat. Dacă nu, iscoada va muri, asediul va începe şi oamenii voştri vor muri de foame.

Pe neaşteptate, Shihab ridică fruntea şi răcni:

— Vrei să-ţi împovărezi astfel conştiinţa, Umar Ibn-La'Ahad?

Asasinii icniră aproape la unison. Ahmad vorbise. În urma torturilor,

fireşte, dar vorbise. Umerii lui Al Mualim se gârboviră. Umar se agită, cuprins parcă de panică.

— Lasă-mă să mă duc, îl rugă el pe Marele Maestru. Te rog, Maestre.

Dedesubtul lor, călăul se propti zdravăn pe picioarele depărtate. Ridică iataganul deasupra capului cu ambele mâini. Ahmad se smuci fără puteri în mâinile care-l ţintuiau. Gâtul îi era perfect întins, oferit tăişului. Promontoriul amuţise si nu se auzeau decât scâncetele lui.

— Este ultima ta şansă, Asasinule! strigă Shihab.

Lama scânteie.

— *Maestre,* imploră Umăr, îngăduie-mi să mă duc.

Al Mualim încuviinţă din cap.

— *Opriţi!* răcni Umar.

Avansă pe platforma turnului şi strigă în jos spre Shihab:

— Sunt Umăr Ibn-La'Ahad. Viaţa mea trebuie s-o iei.

Printre sarazini trecu un freamăt de aţâţare. Shihab zâmbi şi încuviinţă din cap. Îi făcu semn călăului, care coborî din nou iataganul.

— Foarte bine, rosti el spre Umar. Vino atunci şi ia-ţi locul pe butuc.

Umar se întoarse către Al Mualim, care ridică fruntea şi-l privi cu ochi înroşiţi.

— Maestre, zise Umar, îţi cer o ultimă favoare. Să ai grijă de Altaïr. Să-l accepţi ca elev al tău.

Al Mualim aprobă din cap.

— Bineînţeles, spuse el. Bineînţeles.

Citadela se cufundă în tăcere când Umar coborî scara turnului, apoi porni pe pantă, trecu prin prima poartă şi merse pe sub arcadă spre poarta principală. La uşa îngustă, un străjer înainta s-o deschidă şi el se aplecă pentru a ieşi.

Un strigăt răsună dinapoia sa:

— *Tată!*

Apoi zgomot de picioare ce alergau.

Umăr se opri.

— *Tată!*

Bărbatul auzi tulburarea din vocea fiului său şi strânse puternic din pleoape pentru a-şi stăvili lacrimile când trecu prin uşă. Străjerul o închise înapoia lui.

Nubienii îl ridicară pe Ahmad de pe butuc şi Umar încercă să-i arunce o privire liniştitoare, însă Ahmad nu-l putu privi în ochi, când fu îndepărtat de acolo şi azvârlit în faţa uşii înguste. Aceasta se deschise şi spionul fu luat în fortăreaţă. Uşa se închise iarăşi îndărătul lui. Braţele nubienilor îl prinseră pe Umar, care fu purtat spre butuc şi răstignit aşa cum fusese Ahmad. Îşi oferi în tăcere beregata şi privi călăul care se înălţă uriaş deasupra sa. Înapoia lui nu mai era decât cerul.

— *Tată!* auzi din citadelă când lama strălucitoare coborî, şuierând.

După două zile, la adăpostul întunericului, Ahmad părăsi fortăreaţa. În dimineaţa următoare, când dispariţia lui fu descoperită, unii se întrebară cum de fusese în stare să-şi lase fiul singur – după ce-i murise mama de friguri cu doi ani în urmă –, pe când alţii spuseră că ruşinea fusese prea mare pentru el şi că acela fusese motivul plecării sale.

Adevărul era însă cu totul altul.

Capitolul 4

20 iunie 1257

În dimineaţa asta am fost trezit de Maffeo, care-mi scutura umărul – deloc blând, ar trebui să precizez. Insistenţa lui era determinată de interesul faţă de povestea mea. Pentru asta cel puţin ar fi trebuit să fiu recunoscător.

— Deci? a spus el.

— Deci ce?

Dacă păream somnoros, asta se datora faptului că aşa şi eram.

— Deci ce s-a întâmplat cu Ahmad?

— Asta aveam să descopăr mai târziu, frate.

— Atunci, spune-mi.

În timp ce m-am sculat în capul oaselor în pat, m-am gândit.

— Cred că ar fi mai bine să-ţi spun istoriile exact aşa cum mi-au fost spuse mie, am rostit în cele din urmă. Deşi îmbătrâneşte, Altaïr este un mare povestitor şi cred că ar trebui să-i respect naraţiunea. Iar relatarea mea de ieri a format mare parte din prima noastră întâlnire. Un episod petrecut pe când el nu avea decât unsprezece ani.

— Traumatizant pentru orice copil, a reflectat Maffeo. Dar mama lui?

— A murit la naştere.

— Altaïr a rămas orfan la unsprezece ani?

— Exact.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Păi ştii bine ce s-a întâmplat. Stă acolo sus în turnul lui şi...

— Nu, vreau să spun ce s-a întâmplat cu el *după aceea?*

— Şi asta va trebui să aştepte, frate. La următoarea mea întâlnire cu Altaïr, el a sărit în timp înainte cu cincisprezece ani, în ziua în care mergea prin catacombele întunecate şi pline de apă de sub Ierusalim...

Anul era 1191, la mai bine de trei ani după ce Salah Al'din şi sarazinii lui cuceriseră Ierusalimul. Creştinii scrâşniseră din dinţi, bătuseră din picior şi-şi înăspriseră birurile pentru a finanţa a Treia Cruciadă... şi o dată în plus bărbaţi în zale porniseră spre Ţara Sfântă şi-i asediaseră oraşele.

Regele Richard al Angliei, cel numit Inimă-de-Leu – pe cât de crud, pe atât era de curajos – recucerise recent Acra, însă dorinţa lui cea mai mare era să recucerească Ierusalimul, un oraş sfânt. Şi niciun alt loc din Ierusalim nu era mai sfânt decât Muntele Templului şi ruinele Templului lui Solomon spre care se furişau Altaïr, Malik şi Kadar.

Cei trei înaintau iute, dar pe furiş, rămânând lipiţi de pereţii tunelurilor, cu cizmele moi abia tulburând nisipul. Altaïr mergea în faţă, iar Malik şi Kadar la câţiva paşi în urmă, toţi cu simţurile acordate la împrejurimi şi cu bătăile inimilor iuţindu-se pe măsură ce se apropiau de

Munte. Catacombele erau vechi de mii de ani şi arătau ca atare; Altaïr putea să vadă nisip şi colb scurgându-se de sub suporţi din lemn nesiguri, în vreme ce solul pe care călca era moale, cu nisipul umed de la apa ce picura constant de sus; probabil că în apropiere exista vreun pârâu. Aerul era îmbâcsit de izul de sulf provenit de la făcliile îmbibate în catran care se înşiruiau de-a lungul pereţilor tunelului.

Altaïr îl auzi primul pe preot. Bineînţeles, fiindcă el era conducătorul, Maestrul Asasin; abilităţile îi erau superioare şi simţurile mai ascuţite. Se opri. Îşi atinse urechea, apoi ridică mâna şi toţi trei deveniră nemişcaţi, ca nişte spectre. Când privi înapoi, îi văzu aşteptându-i următorul ordin. Ochii lui Kadar străluceau de nerăbdare; ai lui Malik priveau cu atenţie, duri precum cremenea.

Toţi îşi ţinură răsuflarea. În jurul lor picura apă şi Altaïr ascultă cu atenţie mormăiturile preotului.

Falsa pietate creştină a unui templier....

Duse apoi mâinile la spate şi zvâcni din încheietură ca să-şi angajeze pumnalul, simţind tragerea familiară a mecanismului inelului pe care-l purta pe degetul mic. Îşi păstra pumnalul în stare bună, astfel ca zgomotul pe care-l făcea să fie aproape inaudibil; pentru mai multă siguranţă, socoti timpul deschiderii după picăturile de apă.

Pic... pic... *clic.*

Întinse braţele în faţă şi pumnalul din mâna lui stângă sclipi în lumina pâlpâitoare a făcliilor, însetat de sânge.

Altaïr se lipi apoi de peretele tunelului şi înaintă furişat, pe după un cot lin până îl zări pe preot îngenuncheat în tunel. Purta veşminte de templier, ceea ce însemna că în faţă se mai aflau şi alţii. Probabil în ruinele Templului. Căutându-şi, fără doar şi poate, comoara.

Bătăile inimii tânărului se iuţiră. Era aşa cum crezuse. Faptul că oraşul se găsea sub stăpânirea lui Salah Al'din n-avea să-i oprească pe purtătorii crucii roşii. Şi ei aveau treabă în Munte. Ce treabă? Altaïr intenţiona să afle, dar mai întâi...

Mai întâi trebuia să se ocupe de preot.

Ghemuit pe vine, avansa înapoia bărbatului îngenuncheat, care se ruga, fără să aibă habar de apropierea morţii. Deplasându-şi greutatea pe piciorul din faţă şi îndoind uşor genunchiul, Altaïr duse braţul înapoi, gata să lovească.

— *Aşteaptă!* şuieră Malik dinapoia lui. Trebuie să existe şi altă cale... El nu trebuie să moară...

Altaïr îl ignoră. Dintr-o singură mişcare fluidă, prinse umărul preotului cu mâna dreaptă, iar cu stânga îi înfipse vârful pumnalului în ceafă, spintecând între craniu şi prima vertebră şi retezându-i şira spinării.

Preotul nu avu timp să ţipe, fiindcă moartea fu aproape instantanee. Aproape... Corpul îi tresări şi se încordă, însă Altaïr îl ţinu ferm, cu un deget pe artera carotidă, simţind cum viaţa i se scurge. Trupul se relaxă

încetişor şi Asasinul îi îngădui să se năruiască în tăcere pe sol, unde rămase nemişcat, cu o băltoacă de sânge lăţindu-se, dar iute absorbită de nisip.

Totul se petrecuse repede şi fără zgomot, însă când retrase pumnalul, Altaïr văzu cum îl privea Malik şi acuzaţia din ochii săi. Abia îşi stăpâni un pufnet faţă de slăbiciunea lui. Pe de altă parte, fratele lui Malik, Kadar, se uita la trupul preotului cu un amestec de uimire şi veneraţie.

— Un asasinat excelent, murmură el. Norocul îţi favorizează pumnalul.

— Aici nu-i vorba despre noroc, se lăudă Altaïr, ci de abilitate. Fii atent şi s-ar putea să înveţi ceva.

În timp ce vorbea, îl privi pe Malik şi-i văzu ochii fulgerând furios, gelos fără doar şi poate pe respectul acordat de Kadar lui Altaïr.

Într-adevăr, Malik se răsti spre fratele său:

— Aşa este, el te va-nvăţa cum să ignori tot ce ne-a instruit Maestrul!

De data asta, Altaïr pufni cu adevărat.

— Şi tu cum ai fi procedat?

— N-aş fi atras atenţia asupra noastră. N-aş fi luat viaţa unui nevinovat.

Altaïr oftă.

— Nu contează cum ne ducem la îndeplinire misiunea, ci doar s-o terminăm.

— Dar nu în felul ăsta..., începu Malik.

Altaïr îl ţintui cu privirea.

— Felul meu este mai bun.

Pentru câteva clipe cei doi se înfruntară tăcuţi. Chiar şi în tunelul umed, rece şi în care picura apă, Altaïr putea citi în ochii celuilalt insolenţă şi resentimente. Ştia bine că trebuia să fie atent în privinţa asta. Se părea că Malik era un duşman aflat la pândă.

Însă dacă plănuia să-l uzurpe, Malik decisese în mod evident că nu era momentul potrivit să acţioneze.

— Mă duc înainte să cercetez, rosti el. Încearcă să nu ne dezonorezi şi mai mult.

Pedeapsa pentru nesupunerea asta trebuia să mai aştepte, decise Altaïr, când Malik plecă prin tunel în direcţia Templului.

Kadar îl privi îndepărtându-se, după care se întoarse către Altaïr.

— Care-i misiunea noastră? întrebă el. Fratele meu nu-mi spune nimic, decât că ar trebui să mă simt mândru că am fost invitat.

Altaïr îl privi pe tânărul entuziast.

— Marele Maestru crede că templierii au descoperit ceva sub Muntele Templului.

— O comoară? spuse iute Kadar.

— Nu ştiu. Tot ce contează este că Maestrul consideră că-i ceva important, fiindcă altfel nu mi-ar fi cerut să pun mâna pe ea.

Kadar încuviinţă şi, la un semn al mâinii din partea lui Altaïr, se repezi

să-şi urmeze fratele, lăsându-l singur în tunel. Asasinul coborî ochii gânditor spre trupul preotului, al cărui cap era înconjurat de un halo de sânge care îmbibase nisipul. Era posibil ca Malik să fi avut dreptate. Existaseră şi alte căi pentru a-l reduce la tăcere pe preot – nu neapărat moartea. Însă Altaïr îl ucisese pentru că...

Pentru că putea s-o facă.

Pentru că el era Altaïr Ibn-La'Ahad, născut din tată Asasin. Cel mai iscusit dintre toţi membrii Ordinului. Un Maestru Asasin.

Porni la drum şi ajunse la o succesiune de puţuri, în adâncul cărora pluteau pâcle; sări cu uşurinţă până la prima grindă transversală, ateriză graţios şi se ghemui ca o felină, respirând egal şi bucurându-se de puterea şi de calităţile sale atletice.

Sări apoi pe următoarea grindă, şi pe următoarea, după care ajunse la Malik şi Kadar, care-l aşteptau. Nu se opri însă, ci îşi continuă alergarea, iar sunetul tălpilor lui era ca o şoaptă pe sol, abia ridicând firele de nisip. Înaintea lui era o scară înaltă pe care o sui tot în fugă, escaladând-o iute şi tăcut, şi încetini doar când ajunse în vârful ei, unde se opri, ascultând şi adulmecând aerul.

După aceea ridică ochii foarte lent şi văzu o sală, care, aşa cum se aşteptase, era păzită de o santinelă aflată cu spatele la el, în veşmintele tipice ale templierilor: veston dublat, jambiere, zale şi sabie la şold. Tăcut şi nemişcat, Altaïr îl studie pe străjer, observându-i postura şi curbura umerilor. Perfect! Era obosit şi neatent. Ar fi fost simplu să-l reducă la tăcere.

Se ridică încetişor pe podeaua sălii, unde rămase ghemuit, domolindu-şi răsuflarea şi privindu-l cu luare-aminte pe templier, apoi se îndreptă îndărătul său şi-şi ridică mâinile: cea stângă era o gheară, iar mâna dreaptă era pregătită să se întindă şi să-l termine pe bărbat.

Apoi atacă, şfichiuind din încheietură pentru a activa pumnalul, care ţâşni în aceeaşi clipă în care îl afundă în şira spinării străjerului, prinzându-l simultan cu mâna dreaptă peste gură ca să-i înăbuşe răcnetul.

Pentru o secundă rămaseră amândoi într-o îmbrăţişare macabră şi Altaïr simţi pe palmă gâdilatul ultimului strigăt stins al victimei. După care bărbatul se înmuie şi îl lăsă lin pe podea, oprindu-se să-i atingă pleoapele, închizân-du-le. Fusese pedepsit aspru pentru eşecul lui ca santinelă, gândi feroce Asasinul, când se ridică de lângă cadavru şi se alătură lui Malik şi Kadar, care înaintau furiş pe sub arcada ce fusese păzită atât de prost.

De sub arcadă ieşiră la nivelul superior al unei săli vaste şi pentru o clipă Altaïr rămase locului, simţindu-se brusc copleşit de veneraţie. Aceasta era ruina legendarului Templu al lui Solomon, despre care se spunea că ar fi fost construit în anul 960 î.Hr. de către regele cu acelaşi nume. Dacă nu se înşela, privea acum încăperea cea mai importantă a templului – Sanctuarul. Scrieri străvechi spuneau că Sanctuarul ar fi avut

lambriuri din lemn de cedru, heruvimi sculptaţi, palmieri şi flori gravate cu aur, însă acum templul era doar o urmă a fostei sale măreţii. Dispăruseră ornamentele din lemn, heruvimii şi finisajele din aur; Altaïr nu putea decât să presupună ce se întâmplase cu ele, dar nu avea nicio îndoială că templierii jucaseră un rol aici. Chiar şi lipsit de podoabele sale, continua să fie un loc ce impunea respect şi, fără să vrea, Asasinul se trezi încercat de dorinţa de a-l vedea.

În spatele lui, cei doi camarazi erau încă şi mai copleşiţi.

— Acolo... acela trebuie să fie Chivotul, spuse Malik arătând de cealaltă parte a sălii.

— Chivotul legii! icni Kadar zărindu-l şi el.

Altaïr îşi revenise şi, întorcându-se, îi văzu pe cei doi stând ca o pereche de neguţători, ameţiţi de vederea unor flecuşteţe strălucitoare. *Chivotul legii?*

— Nu fiţi idioţi, pufni el. Aşa ceva nu există. E doar o legendă.

Privind însă obiectul, nu mai avu aceeaşi certitudine. În tot cazul, cufărul acela avea toate proprietăţile Chivotului legendar. Era exact aşa cum îl descriseseră dintotdeauna profeţii: placat complet cu aur, cu capac împodobit cu heruvimi şi cu inele pentru introducerea prăjinilor pentru transport. Şi mai avea ceva. O aură...

Îşi smulse ochii de la cufăr. Chestiuni mai importante îi necesitau atenţia, mai exact bărbaţii care tocmai intraseră pe nivelul inferior al sălii şi ale căror cizme scrâşneau peste resturile fostei podele din lemn de pin ce presărau acum pardoseala din piatră. Erau templieri, iar căpetenia lor lătra deja ordine.

— Vreau să fie scos pe poartă înainte de răsăritul soarelui, le spunea el referindu-se fără doar şi poate la Chivot. Cu cât va fi mai iute în mâinile noastre, cu atât ne vom putea întoarce atenţia mai iute spre şacalii din Masyaf.

Vorbea cu accent francez şi, când ieşi în lumină, i se văzu mantia de Mare Maestru Templier.

— Robert de Sable, murmură Altaïr. Viaţa lui îmi aparţine.

Malik se răsuci furios către el.

— *Nu!* Ni s-a cerut să recuperăm comoara şi să ne ocupăm de Robert *doar* dacă va fi nevoie.

Obosit de contrazicerile lui constante, Altaïr îl fixă cu privirea.

— Stă între noi şi Chivot! şuieră el furios. Aş zice că este nevoie.

— Discreţie, Altaïr, îl îndemnă celălalt.

— Vrei să zici laşitate. Bărbatul ăla este inamicul nostru cel mai însemnat şi acum avem ocazia să scăpăm de el.

Malik nu renunţa însă cu uşurinţă.

— Ai încălcat deja două dintre regulile Crezului nostru. Acum o încâlci şi pe a treia. Nu compromite Frăţia.

Altaïr cedă nervos şi se răsti:

— Eu sunt superiorul tău – atât ca titlu, cât şi ca abilităţi. Ar trebui să ştii bine să nu mă contrazici.

După aceea se întoarse, coborî iute prima scară pe un balcon intermediar, iar de acolo pe podeaua sălii, de unde porni ţanţoş spre grupul de cavaleri.

Ei îl zăriră venind şi se întoarseră să-l înfrunte, cu mâinile pe mânerele săbiilor şi cu fălcile încleştate. Altaïr ştia că aveau să-l privească cum luneca spre ei, cu faţa ascunsă sub glugă, cu mantia şi cingătoarea lată şi roşie plutindu-i în spate, cu sabia la şold şi mânerul sabiei scurte zărindu-se deasupra umărului său stâng. Ştia teama pe care o simţeau.

Îi privea la rândul lui, analizându-i pe toţi în minte – care dintre ei era dreptaci şi care lupta cu stânga, cine era clădit pentru viteză şi care ar fi fost cel mai puternic, acordând o atenţie deosebită căpeteniei lor.

Robert de Sable era cel mai masiv şi cel mai puternic dintre ei. Ţeasta îi era rasă şi chipul îi era brăzdat de anii de experienţă care contribuiseră la legenda lui, cea a unui cavaler faimos atât pentru mânuirea sabiei, cât şi pentru cruzime, iar asta Altaïr o ştia prea bine; dintre cei de faţă, era de departe cel mai periculos şi trebuia să fie neutralizat primul.

Îi auzi pe Malik şi Kadar coborând scările şi, privind în spate, îi văzu urmându-l; Kadar înghiţea noduri, nervos, iar Malik fulgera dezaprobator din ochi. Templierii se încordară şi mai mult la vederea altor doi Asasini, care echilibrau situaţia. Patru dintre ei îl înconjurară pe de Sable şi aerul din sală deveni încărcat de teamă şi încordare.

— Opriţi-vă, Templierilor, rosti Altaïr când ajunse destul de aproape de cei cinci cavaleri.

Se adresă după aceea lui de Sable, care stătea cu braţele pe lângă corp având un surâs uşor pe buze. Spre deosebire de camarazii săi, nu dusese mâna la armă, ci stătea relaxat, de parcă prezenţa celor trei Asasini era lipsită de importanţă pentru el. Altaïr avea să-l facă să plătească pentru aroganţa aceea.

— Voi nu sunteţi singurii care au treabă aici, adăugă el.

Cei doi se cântăriră din ochi. Altaïr îşi mişcă mâna dreaptă, parcă pregătindu-se să apuce mânerul sabiei de la brâu, dorind să abată atenţia lui de Sable într-acolo, când, de fapt, moartea avea să sosească din stânga. *Da,* decise el. Fentă cu dreapta, lovitură cu stânga. Avea să-l străpungă pe Robert de Sable cu pumnalul, după care oamenii lui ar fi fugit, lăsându-i pe Asasini să recupereze comoara. Toţi aveau să vorbească despre măreaţa victorie a lui Altaïr asupra Marelui Maestru Templier. Malik – laşul ăla – va fi redus la tăcere, fratele său va fi din nou copleşit de admiraţie, iar la revenirea în Masyaf, membrii Ordinului îl vor venera pe Altaïr; Al Mualim îl va onora personal şi calea lui Altaïr spre poziţia de Maestru va fi asigurată.

Altaïr privi în ochii oponentului său. Imperceptibil, flexionă mâna stângă, testând tensiunea din arcul mecanismului pumnalului. Era

pregătit.

— Şi ce doriţi voi? întrebă de Sable cu acelaşi zâmbet.

— Sânge, răspunse Altaïr simplu şi atacă.

Cu viteză inumană, sări către de Sable, declanşând în aceeaşi clipă pumnalul, fentând cu dreapta şi lovind cu stânga, iute şi letal ca o cobră.

Însă Marele Maestru Templier era mai iute şi mai şiret decât anticipase, îl prinse pe Asasin din plin salt, aparent cu uşurinţă, astfel că Altaïr fu oprit locului, incapabil să se mişte şi brusc – în mod teribil – neajutorat.

În clipa aceea, Altaïr îşi dădu seama de greşeala gravă pe care o comisese. O greşeală fatală. Înţelese că nu de Sable era arogant, ci el însuşi. Brusc, nu se mai simţi ca fiind un Maestru Asasin, ci un copil slab şi bicisnic. Mai rău încă, un copil lăudăros.

Se zbătu şi constată că abia se putea mişca, iar de Sable îl ţinea locului fără dificultate. Simţi un fior ascuţit de ruşine, gândindu-se că Malik şi Kadar îl vedeau înfrânt. Mâna lui de Sable îl strânse de beregată şi începu să horcăie ca să respire, în timp ce templierul îşi apropie faţa de a lui. O venă de pe tâmplă i se zbătea.

— Nu ştii în ce-ţi bagi nasul, Asasinule. Îţi cruţ viaţa, doar ca să te poţi întoarce la Maestrul tău şi să-i transmiţi un mesaj: Ţara Sfântă este pierdută pentru el şi ai săi. Ar trebui să fugă acum, cât mai are timp. Dacă rămâne, veţi muri toţi.

Altaïr horcăi şi tuşi, iar vederea periferică începu să-i pălească; se luptă să nu-şi piardă cunoştinţa, iar de Sable îl răsuci ca pe un prunc şi-l azvârli spre fundul sălii. Altaïr se lovi de pietrăria străveche şi căzu în vestibulul aflat de cealaltă parte, unde rămase ameţit pentru un moment, auzind grinzile şi uriaşii pilaştri ai sălii prăbuşindu-se. Ridică privirea şi văzu că intrarea în templu era blocată.

De cealaltă parte auzi strigăte şi pe de Sable răcnind:

— Soldaţi! La arme! *Ucideţi-i pe Asasini!*

Altaïr se ridică cu greu şi se repezi către uşa acoperită cu sfărâmături, încercând să găsească o cale de a intra. Pârjolit de ruşine şi neajutorare, auzi ţipetele lui Malik şi Kadar, când muriră, după care, cu capul plecat, se întoarse şi-şi croi drum afară din templu, ca să pornească spre Masyaf... şi să le ducă Maeştrilor vestea.

Vestea că dăduse greş. Vestea că el, marele Altaïr, abătuse dezonoare asupra sa şi asupra Ordinului.

Când ieşi din adâncul Muntelui Templului, fu întâmpinat de strălucirea soarelui şi de Ierusalimul care clocotea de viaţă, însă Altaïr nu se simţise niciodată atât de singur.

Capitolul 5

Altaïr sosi la Masyaf după cinci zile istovitoare petrecute în şa, în care avusese răgaz suficient să reflecteze asupra nereuşitei sale. Cu inima împovărată, ajunse la porţi, fu lăsat să intre de către străjeri şi se îndreptă spre grajduri.

Descălecă şi, simţind cum muşchii încordaţi i se destind în cele din urmă, întinse frâiele grăjdarului, apoi se opri lângă şipotul fântânii, unde sorbi întâi puţină apă, apoi înghiţi hulpav guri tot mai mari, pentru ca într-un final să se stropească pe toată faţa, îndepărtându-şi recunoscător praful de pe piele. Continua totuşi să simtă pe trup murdăria acumulată în timpul drumului. Mantia îl apăsa, grea şi slinoasă, şi abia aştepta să se scalde în apele sclipitoare ale lui Masyaf, ascuns într-un intrând al stâncii. În clipa de faţă nu-şi dorea decât singurătate.

Pe când trecu pe la marginea satului, privirea îi fu atrasă în sus, dincolo de clădirile grajdului şi piaţa animată, spre potecile şerpuitoare ce duceau la zidurile fortăreţei Asasinilor. Acolo locuiau şi se antrenau membrii Ordinului sub comanda lui Al Mualim, ale cărui odăi se aflau în centrul turnurilor bizantine ale citadelei. Bărbatul putea fi zărit adesea privind de la fereastra turnului său, pierdut în gânduri, iar Altaïr şi-l închipui acolo, acum, uitându-se în jos, peste sat. Acelaşi sat care fremăta de viaţă, era luminat de razele soarelui şi răsuna de activitate. Acelaşi sat în care, cu zece zile în urmă, plecând spre Ierusalim cu Malik şi Kadar, Altaïr plănuise să revină ca erou triumfător.

Niciodată – nici în coşmarurile cele mai întunecate – el nu întrevăzuse eşecul şi totuşi...

Un Asasin îl strigă pe când traversa piaţa împestriţată de soare şi Altaïr se stăpâni, îşi îndreptă umerii şi ţinu capul sus, încercând să-l cheme din adânc pe marele Asasin care plecase din Masyaf, nu pe netotul care revenise cu mâinile goale.

Era Rauf, şi Altaïr se simţi încă şi mai deprimat, dacă asta ar fi fost posibil, lucru de care se îndoia în mod sincer. Dintre toţi cei care l-ar fi putut vedea de cum revenise, trebuia să fie tocmai Rauf, care-l venera ca pe un zeu. Părea că tânărul îl aşteptase, petrecându-şi timpul lângă o fântână de zid, iar acum porni spre el cu pas vioi şi ochi largi, nerăbdător, fără să zărească aura de eşec pe care Altaïr o simţea în jurul său.

— Te-ai întors, Altaïr!

Radia de fericire, entuziast ca un căţelandru de plăcerea revederii.

Altaïr încuviinţă încet din cap. Se uită cum, îndărătul lui Rauf, un negustor în vârstă se împrospăta la şipotul fântânii, după care salută o femeie tânără, care sosise cu un vas decorat cu gazele. Ea îl aşeză pe ghizdul fântânii şi cei doi începură să vorbească, gesticulând cu înflăcărare. Altaïr simţea că-i invidiază pe amândoi.

— Mă bucur să te văd nevătămat, continuă Rauf. Bănuiesc că misiunea

ta a fost o izbândă, nu?

Altaïr ignoră întrebarea, continuând să urmărească perechea de la fântână. Îi venea greu să-l privească în ochi pe tânăr.

— Maestrul este în turn? întrebă el până la urmă, întorcându-şi privirea spre Rauf.

— Da, da. Celălalt miji ochii, parcă încercând să descifreze ce era în neregulă cu Altaïr. Afundat în cărţile lui, ca întotdeauna. Fără doar şi poate, te aşteaptă.

— Mulţumesc, frate.

Apoi le întoarse spatele lui Rauf şi sătenilor care flecăreau lângă şipot şi trecu pe lângă tarabele acoperite, căruţele cu fân şi bănci, peste caldarâm, până ce solul arid şi prăfos începu să suie pieptiş; iarba era scorojită de soare şi toate potecile duceau spre castel.

Altaïr nu se simţise niciodată atât de apăsat de umbra castelului, iar acum se pomeni strângând din pumni când traversă platoul şi fu salutat de străjerii din faţa fortăreţei, care ţineau mâinile pe mânerele săbiilor şi scrutau totul cu luare-aminte.

Ajunse apoi la arcada mare ce ducea la turnul de pază şi tresări iarăşi când zări înăuntru un chip cunoscut: Abbas.

Acesta stătea sub o făclie care alunga puţinele umbre de sub arcadă. Era rezemat de piatra aspră şi întunecată, cu capul gol, braţele încrucişate peste piept şi sabia la şold. Altaïr se opri şi pentru câteva clipe cei doi se priviră, în timp ce sătenii treceau pe lângă ei fără să aibă habar de vechea duşmănie care înflorea din nou între ei. Cândva îşi spuseseră unul celuilalt *„frate”,* dar vremea aceea trecuse de mult.

Abbas surâse încet, batjocoritor.

— Ah! Iată-l revenind în cele din urmă. Se prefăcu că priveşte cu atenţie peste umărul lui Altaïr. Dar unde sunt ceilalţi? Ai pornit înaintea lor în galop, sperând să te-ntorci primul? Ştiu că deteşti să împărţi gloria.

Altaïr nu-i răspunse.

— Tăcerea nu-i decât o altă formă de aprobare, adăugă Abbas tot încercând să-l împungă, însă procedând cu şiretenia unui adolescent.

— N-ai nimic mai bun de făcut? suspină Altaïr.

— Îţi aduc mesajul Maestrului. Te aşteaptă în bibliotecă, spuse Abbas şi-i făcu semn să treacă. Ar fi bine să te grăbeşti. Fără doar şi poate eşti nerăbdător să-ţi foloseşti limba pentru a-i lustrui cizmele.

— Încă un cuvânt, replică Altaïr, şi grumazul tău va face cunoştinţă cu sabia mea.

— Va fi timp destul pentru asta *mai târziu, frate.*

Altaïr trecu pe lângă el şi continuă spre curtea interioară şi curtea pentru instrucţie şi antrenament, după care ajunse la poarta turnului lui Al Mualim. Străjerii plecară capetele înaintea sa, acordându-i respectul pe care-l atrăgea pe bună dreptate un Maestru Asasin şi le întoarse salutul, ştiind că în curând – atât cât ar fi trebuit zvonului să se răspândească –

respectul lor avea să fie o simplă amintire.

Mai întâi trebuia să-i spună însă teribila veste lui Al Mualim, aşa încât sui treptele turnului spre locuinţa Maestrului. Odaia acestuia era caldă şi aerul încărcat de obişnuita sa aromă dulceagă. Fire de praf dansau în razele de lumină ce pătrundeau prin fereastra înaltă de pe peretele opus, în dreptul căreia stătea Maestrul, cu mâinile încleştate la spate. Maestrul lui Altaïr. Mentorul lui. Un om pe care-l venera mai presus decât orice.

Iar acum îi înşelase încrederea.

Într-un colţ, porumbeii călători ai Maestrului uguiau încetişor în colivia lor, iar de jur împrejur se vedeau cărţi şi manuscrise stivuite pe rafturi sau în teancuri prăfuite, într-un echilibru nesigur, reprezentând mii de ani de literatură şi învăţătură a asasinilor. Veşmintele somptuoase unduiau în jurul bărbatului, părul lung îi cobora pe umeri şi, ca întotdeauna, era adâncit în gânduri.

— Maestre, rosti Altaïr întrerupând tăcerea adâncă şi plecă fruntea.

Fără un cuvânt, Al Mualim se întoarse şi porni către masa lui, peste podeaua presărată cu pergamente. Îl privi pe Altaïr cu un singur ochi, pătrunzător şi dur precum cremenea. Gura lui, ascunsă sub barba albsură, nu trăda nicio emoţie, până când vorbi în cele din urmă, făcându-i semn elevului său:

— Înaintează. Povesteşte-mi despre misiunea ta. Bănuiesc că ai recuperat comoara templierilor...

Altaïr simţi cum un pârâiaş de sudoare i se prelinge de pe frunte pe chip.

— Au fost unele obstacole, Maestre. Robert de Sable nu era singur.

Al Mualim flutură din braţ, nepăsător.

— Când oare misiunile noastre s-au desfăşurat aşa cum ne aşteptam? Capacitatea noastră de adaptare ne face să fim ceea ce suntem.

— De data asta însă n-a fost îndeajuns.

Marele Maestru tăcu câteva clipe, absorbind răspunsul lui Altaïr. Ieşi dinapoia mesei şi următoarele lui cuvinte fură rostite cu glas aspru:

— Ce vrei să spui?

Altaïr constată că trebui să se silească să pronunţe vorbele:

— Ţi-am înşelat aşteptările.

— Comoara?

— Am pierdut-o.

Atmosfera din odaie se schimbă. Păru să se încordeze şi să trosnească, parcă devenită casantă şi gata să se spargă, şi urmă o pauză înainte ca Al Mualim să vorbească din nou:

— Robert?

— A scăpat.

Cuvântul căzu ca un bolovan în noapte.

Al Mualim înaintă, apropiindu-se de Altaïr. Singurul lui ochi fulgera de mânie, vocea îi era stăpânită cu greu şi furia lui umplea încăperea.

— Te-am trimis pe tine – omul meu cel mai bun – ca să îndeplinești o misiune mai importantă decât oricare alta de până acum, iar tu nu te întorci decât cu scuze?

— Am făcut...

— *Să taci!* Glasul lui Al Mualim era un plesnet de bici. *Să nu mai rostești o vorbă!* Nu mă aşteptam la asta. Va trebui să-i pregătim pe alţii ca să...

— Îţi făgăduiesc că-l voi găsi – voi pleca şi..., începu Altaïr care-şi dorea deja cu disperare să-l reîntâlnească pe de Sable. Data viitoare va fi cu totul altfel.

Al Mualim privea însă prin el, parcă amintindu-şi abia acum că Altaïr plecase din Masyaf însoţit de doi camarazi.

— Unde sunt Malik şi Kadar? întrebă el.

A doua broboană de sudoare apăru pe tâmpla lui Altaïr când răspunse:

— Sunt morţi.

— *Nu,* răsună o voce dinapoia sa, nu-i aşa.

Al Mualim si Altaïr se răsuciră şi văzură o fantomă.

Capitolul 6

Malik se clătina în uşa odăii Maestrului, rănit, epuizat, acoperit de sânge. Mantia lui cândva albă era mânjită de murdărie, îndeosebi în jurul braţului stâng, care părea grav rănit, atârnându-i nemişcat pe lângă trup, încrustat cu sânge uscat, înnegrit.

Când înaintă în cameră, umărul braţului rănit îi era mai coborât şi el însuşi şchiopăta uşor. Dar dacă trupul îi fusese vătămat, nu acelaşi lucru se putea spune şi despre spiritul său, întrucât ochii îi ardeau năprasnic de furie şi ură – o ură pe care o abătu asupra lui Altaïr cu atâta intensitate, încât acesta se strădui din răsputeri să nu se retragă câţiva paşi.

— *Eu,* cel puţin, încă trăiesc, mârâi Malik şi ochii lui injectaţi şi clocotind de mânie îl fixară pe Altaïr.

Răsufla repede şi întretăiat. Dinţii dezgoliţi îi erau pătaţi de sânge.

— Şi fratele tău? întrebă Al Mualim. Malik clătină din cap.

— Nu mai este.

Pentru o secundă privirea îi coborî spre pardoseala din piatră. După aceea, cu o răbufnire neaşteptată de energie furioasă, înălţă fruntea, miji ochii şi ridică un deget tremurător cu care-l aţinti pe Altaïr.

— Din cauza ta! şuieră el.

— Robert m-a azvârlit afară din sală. Justificarea sună jalnică şi în urechile lui Altaïr – *mai ales* în propriile lui urechi. N-am putut să mai intru. Nimic din ce-am încercat...

— Pentru că n-ai ţinut seamă de avertismentul meu! răcni Malik cu glas răguşit. Toate astea puteau fi evitate. Iar fratele meu... fratele meu ar fi fost acum viu. Aroganţa ta aproape că ne-a costat victoria.

— Aproape? repetă Al Mualim cu grijă. Calmându-se, Malik încuviinţă din cap şi pe buzele lui apăru spectrul unui zâmbet – un zâmbet îndreptat spre Altaïr, pentru că acum făcu semn altui Asasin, care înainta purtând o casetă pe o tavă aurită.

— Eu am ceea ce n-a izbutit să aducă favoritul tău, rosti Malik.

Glasul îi era încordat şi el era istovit, totuşi nimic n-avea să-i răpească clipa de triumf asupra lui Altaïr.

Altaïr simţi cum se prăbuşeşte într-un hău când Asasinul aşează tava pe masa lui Al Mualim. Caseta era acoperită cu rune antice şi emana un fel de... aură. Cu siguranţă în interiorul ei se afla comoara. Asta trebuia să fie, comoara pe care nu fusese în stare s-o ia el însuşi.

Ochiul sănătos al lui Al Mualim strălucea, larg deschis. Întredeschisese buzele, pe care le umezea acum cu vârful limbii. Era fascinat de vederea casetei şi de gândul la conţinutul ei. Pe neaşteptate, de afară se auzi hărmălaie. Răcnete. Tropăituri de cizme ce alergau. Zăngăniturile inconfundabile ale încleştărilor între spade din oţel.

— Se pare că nu m-am întors doar cu comoara, reflectă Malik.

În clipa următoare un mesager pătrunse în goană în odaie, ignorând

toate protocoalele, şi exclamă întretăiat:

— Maestre, suntem atacaţi! Robert de Sable asediază satul Masyaf.

Al Mualim fu smuls din reveria lui la auzul veştii că urma să-l înfrunte pe de Sable.

— Aşadar, caută o bătălie, da? Perfect, nu i-o voi refuza. Du-te şi anunţă-i pe ceilalţi. Fortăreaţa trebuie pregătită.

Îşi îndreptă apoi atenţia asupra lui Altaïr, iar ochii îi scânteiară când spuse:

— Discuţia noastră va trebui să mai aştepte. Du-te de îndată spre sat. Distruge-i pe atacatori. Alungă-i din căminul nostru.

— Aşa va fi, rosti Altaïr simţindu-se uşurat de întorsătura neaşteptată a evenimentelor.

Prefera mai degrabă să lupte pentru apărarea satului decât să îndure umilinţa asta. Se acoperise de dizgraţie în Ierusalim, însă acum beneficia de posibilitatea de a îndrepta lucrurile.

Sări de pe palierul de lângă odaia Maestrului până pe podeaua din piatră netedă de la parter şi părăsi în fugă turnul. Alergă prin curtea de antrenament şi ieşi prin poarta principală, întrebându-se dacă nu cumva scăparea dorită ar fi fost moartea lui acum. Ar fi fost oare o moarte bună? O moarte mândră şi nobilă?

Îndeajuns pentru a-l reabilita?

Trase sabia din teacă. Zgomotele luptei se auzeau mai aproape. Zări Asasini şi templieri luptându-se la poalele castelului; mai jos, pe deal, sătenii se risipeau sub forţa iureşului şi trupurile lor presărau deja panta.

Apoi fu el însuşi atacat. Un templier se năpusti mârâind şi Altaïr se răsuci, lăsându-se purtat de instincte, ridicând sabia pentru a-l primi pe cavalerul care lovi iute şi brutal, iar spada lui lată izbi cu zăngănit sonor lama tânărului. Altaïr era însă bine proptit în picioarele pe care le depărtase, linia corpului îi era perfectă şi asaltul templierului abia dacă-l clinti. Îi mătură în lături braţul atacator, utilizând greutatea uriaşei spade late împotriva cavalerului, al cărui braţ se zbătu inutil pentru o clipă, suficient pentru ca Altaïr să facă un pas înainte şi să-şi împlânte sabia în abdomenul lui.

Templierul venise spre el convins că-l va omorî cu uşurinţă. La fel de uşor ca pe sătenii pe care-i sfârtecase deja. Se înşelase. Tuşi sânge, cu lama de oţel înfiptă în măruntaie, şi ochii i se holbară de durere şi surprindere când Altaïr îşi smuci sabia în sus, despicându-i trunchiul. Bărbatul căzu într-o parte şi intestinele i se revărsară în praf.

Altaïr lupta acum cu duşmănie pură, revărsându-şi frustrările prin lovituri, de parcă şi-ar fi putut răscumpăra greşelile cu sângele inamicilor. Următorul templier îi răspunse la lovituri, străduindu-se să reziste pe când era împins întruna înapoi, iar postura îi trecu din atac în apărare, apoi în apărare disperată, astfel încât, chiar pe când para atacurile, scâncea, aşteptându-şi moartea inevitabilă.

Altaïr făcu o fentă, se roti şi sabia îi fulgeră peste beregata creştinului, deschizând-o, împroşcând sânge peste piepţii uniformei lui şi pătându-i în roşu aidoma crucii de pe mantie. Se prăbuşi în genunchi, apoi căzu cu faţa înainte, chiar în momentul în care alt soldat se repezi către Asasin cu soarele sclipindu-i de pe tăişul ridicat al spadei. Altaïr păşi iute în lateral şi-şi înfipse sabia adânc în spinarea lui, astfel că pentru un moment întregul corp al atacatorului se încordă, apoi vârful lamei îi ieşi prin pieptarul de piele şi el căscă gura într-un ţipăt tăcut, după care Asasinul îl coborî uşor pe pământ şi-şi smulse arma, eliberând-o.

Doi templieri îl atacară simultan, crezând că poate aşa aveau să-l copleşească. O făcură fără să ţină seama de furia lui. Asasinul nu mai lupta cu obişnuita sa indiferenţă rece, ci era mânat de un foc care-l pârjolea pe dinăuntru. Focul unui războinic căruia nu-i păsa deloc de propria-i siguranţă. Luptătorul cel mai periculos dintre toţi.

În jurul său vedea leşuri ale sătenilor, ucişi de atacatorii templieri, şi furia înflori în el, iar loviturile sabiei îi deveniră tot mai nimicitoare. Alţi doi soldaţi se prăvăliră sub ele şi-i lăsă zbătându-se în ţărână. Numărul inamicilor creştea însă; sătenii şi Asasinii deopotrivă suiau în grabă panta şi Altaïr îl văzu pe Abbas ordonându-le să revină în castel.

— Asaltaţi fortăreaţa păgână! răcni la rândul său un templier.

Urca în goană dealul spre Altaïr, rotind spada pentru a omorî o femeie care fugea.

— Să-i urmărim în bârlogul...

Altaïr îşi înfipse sabia în beregata lui şi-i înecă ultimele cuvinte în gâlgâitul sângelui.

Dar în urma sătenilor care se refugiau şi a Asasinilor veneau mulţi cavaleri templieri şi Altaïr şovăi, întrebându-se dacă acum era momentul ultimei sale lupte – să moară apărându-şi oamenii şi să scape din temniţa ruşinii.

Totuşi, nu! El ştia prea bine că o viaţă irosită prin moarte nu era onorabilă, aşa că se alătură celor care se retrăgeau spre fortăreaţă, unde ajunseră când porţile începuseră să se închidă. Acolo se întoarse şi privi scena de carnagiu din urmă: frumuseţea lui Masyaf era întinată de trupurile însângerate ale sătenilor, soldaţilor şi Asasinilor.

Coborî după aceea ochii asupra sa. Veşmintele îi erau stropite de sângele templierilor, dar el nu se alesese cu nici o rană.

— *Altaïr!*

Strigătul îi pătrunse prin gânduri. Era tot Rauf.

— Vino!

Brusc, Asasinul se simţi ostenit.

— Unde mergem?

— Avem o surpriză pentru vizitatorii noştri. Ajunge să faci ce fac eu. În curând ar trebui să fie destul de clar...

Rauf arăta undeva mult deasupra lor, spre meterezele fortăreţei. Altaïr

băgă sabia în teacă şi-l urmă pe o serie de scări spre vârful turnului, unde erau adunaţi conducătorii Asasinilor, printre care se vedea şi Al Mualim. Traversând podeaua, Altaïr îl privi pe Marele Maestru, care-l ignoră însă, cu buzele strânse într-o linie subţire. Rauf îi indică una dintre cele trei platforme din lemn, care se extindeau deasupra hăului, cerându-i să-şi ocupe locul acolo. O făcu, inspirând adânc înainte de a se apropia precaut de margine.

Stătea în vârful lui Masyaf, de unde putea să vadă toată valea. Simţi vântul suflând pe lângă el, mantia îi flutură şi văzu stoluri de păsări care planau şi se ridicau ori coborau în curenţii de aer cald. Înălţimea îl ameţea, dar în acelaşi timp panorama îi tăia răsuflarea: dealurile unduitoare ale regiunii acoperite de verdeaţă luxuriantă, apa sclipitoare a râului, trupurile... acum simple punctuleţe pe povârnişuri.

Şi templierii.

Invadatorii se strânseseră pe porţiunea mai înaltă din faţa unui foişor, aproape de porţile fortăreţei. În fruntea lor se afla Robert de Sable, care făcu un pas înainte, privi meterezele pe care stăteau Asasinii şi se adresă lui Al Mualim:

— *Ereticule!* răcni el. Înapoiază-mi ce ai furat de la mine! Comoara.

Pentru o clipă, mintea lui Altaïr reveni la caseta de pe masa lui Al Mualim. Păruse să strălucească...

— Nu ai niciun drept anume asupra ei, Robert, răspunse Marele Maestru şi glasul îi răsună peste vale. Ia-ţi oamenii de aici înainte de a fi silit să vă răresc rândurile şi mai mult.

— Joci un joc periculos, replică de Sable.

— Te asigur că ăsta nu-i un joc.

— Aşa să fie atunci, veni răspunsul.

Ceva din tonul lui nu-i plăcu lui Altaïr. Într-adevăr, de Sable se întoarse către unul dintre oamenii săi şi porunci:

— Aduceţi prizonierul.

Rândurile templierilor se deschiseră şi doi soldaţi îl târâră în faţă pe Asasin. Cu toate că era legat şi avea căluş în gură, se zbătea, străduindu-se să se elibereze, când fu adus cu brutalitate în faţa tuturor. Strigătele lui înăbuşite se auziră până la platforma pe care stătea Altaïr.

După aceea, fără nicio ceremonie, de Sable încuviinţă din cap spre alt soldat din apropiere. Acesta îl trase pe Asasin de păr, dezgolindu-i astfel beregata, apoi i-o reteză cu sabia şi lăsă leşul să cadă pe iarbă.

Asasinii care priveau îşi ţinură răsuflarea la unison.

De Sable avansă şi se opri lângă cadavru, puse un picior pe spinarea sa şi încrucişa braţele ca un gladiator triumfător. Printre Asasini se auzi un murmur de dezgust, iar el strigă spre Al Mualim:

— Satul vostru e-n ruine, iar proviziile nu vă sunt nici pe departe nesfârşite. Cât va mai trece până ce fortăreaţa vi se va nărui pe dinăuntru? Cât de disciplinaţi îţi vor rămâne oamenii, când fântânile seacă, iar hrana

dispare?

Cu greu îşi putea ascunde nota de satisfacţie lăudăroasă din glas.

Al Mualim îi replică însă calm:

— Robert, oamenii mei nu se tem de moarte. Dimpotrivă, ei o îmbrăţişează, atât pe ea, cât si răsplăţile pe care le aduce.

— Aşa să fie! strigă de Sable. Vor fi atunci înconjuraţi de ea!

Avea dreptate, desigur. Templierii puteau asedia Masyaf şi-i puteau împiedica pe Asasini să primească provizii. Cât timp ar fi putut rezista aşa, până când să ajungă atât de slăbiţi, încât de Sable să poată ataca fără griji? Două săptămâni? O lună? Altaïr nu putea decât să spere că planul necunoscut al Marelui Maestru avea să fie suficient pentru înlăturarea impasului.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Rauf îi şopti de pe platforma din stânga:

— Urmează-mă şi fă-o fără cea mai mică şovăială.

Un al treilea Asasin stătea mai departe. Ei erau ascunşi de vederea lui de Sable şi a oamenilor săi. Coborând ochii, Altaïr zări căpiţe de fân strategic amplasate, destul de mari pentru a amortiza o cădere, începu să înţeleagă ce avea Rauf în minte. Ei urmau să sară, nevăzuţi de templieri. Dar de ce?

Mantia îi fâlfâia în vânt, lovindu-i genunchii. Sunetele ei erau liniştitoare, precum ale valurilor sau ploii. Tânărul coborî ochii şi-şi domoli răsuflarea. Se concentră. Pătrunse într-un loc dinăuntrul său.

Auzea schimbul de replici dintre Al Mualim şi de Sable, dar deja nu-i mai asculta, ci se gândea doar la săritură, pregătindu-se pentru ea. Închise ochii. Se simţi cuprins de un calm uriaş, de o pace interioară.

— Acum, spuse Rauf şi sări, imitat de celălalt Asasin. Următorul fu Altaïr.

Tânărul sări în gol.

Timpul se nărui, pe când el cădea, cu braţele întinse în lateral. Cu trupul relaxat şi arcuindu-se graţios prin aer, el ştiu că atinsese un soi de perfecţiune – era ca şi cum s-ar fi detaşat de sine. Iar după aceea ateriză perfect, cu şocul atenuat de căpiţa de fân. La fel făcuse şi Rauf. Nu însă şi al treilea Asasin, al cărui picior trosni în clipa impactului. Imediat bărbatul dădu un ţipăt şi Rauf se apropie să-l liniştească, nedorind ca templierii să audă; pentru ca subterfugiul să funcţioneze, inamicii trebuiau să creadă că cei trei se sinuciseseră, aruncându-se în gol.

Rauf se răsuci spre Altaïr.

— O să rămân să am grijă de el. Va trebui să continui fără noi. Frânghiile de acolo te vor duce la capcană. Elibereaz-o şi abate moartea asupra duşmanilor noştri.

Bineînţeles. Altaïr înţelegea acum. Se întrebă în treacăt cum reuşiseră Asasinii să pregătească o capcană fără ştiinţa sa? Câte alte faţete ale Frăţiei rămâneau un secret pentru el? Avansă cu agilitate pe frânghiile întinse de-a curmezişul hăului, întorcându-se peste defileu şi către faţa

stâncii dinapoia foişorului. Suia din instinct, sprinten şi uşor, simţindu-şi muşchii braţelor cântând în vreme ce escalada zidurile perfect verticale, mai sus, tot mai sus, până ajunse în vârful foişorului. Acolo, dedesubtul scândurilor de la ultimul nivel, găsi capcana gata să fie declanşată: buşteni grei, unşi cu grăsime, stivuiţi pe o platformă înclinată.

Se apropie neauzit de marginea ei şi, privind afară, văzu şirurile compacte de cavaleri templieri, zeci de ostaşi ce stăteau cu spatele la el. Tot aici se aflau şi funiile care ţineau capcana. Scoase sabia din teacă şi, pentru prima dată după multe zile, zâmbi.

Capitolul 7

Mai târziu, Asasinii se adunară în curtea interioară, încă savurând victoria.

Buştenii se rostogoliseră din foişor peste cavalerii de dedesubt; majoritatea lor fuseseră striviţi de primul val, iar alţii fuseseră prinşi de o a doua stivă, aflată imediat în spatele primei. Cu numai câteva secunde mai devreme, ei fuseseră siguri de victorie, iar apoi trupurile le fuseseră maltratate, membrele smulse, şi toţi fuseseră azvârliţi în braţele haosului. Robert de Sable ordonă retragerea, în timp ce arcaşii Asasini profitară şi-i împroşcară cu săgeţi din înalt.

Acum însă Al Mualim le ceru Asasinilor reuniţi să facă linişte şi-i indică lui Altaïr să i se alăture pe platforma de lângă intrarea în turnul său. Ochii îi erau duri şi, când tânărul îşi ocupă locul arătat, Marele Maestru ceru ca doi străjeri să-l înconjoare.

Liniştea luă locul felicitărilor. Cu spatele la Asasini, Altaïr simţi toţi ochii aţintiţi asupra lui. Până acum ei aflaseră ce se petrecuse în Ierusalim; Malik şi Abbas avuseseră grijă în această privinţă. Eforturile lui în bătălie şi declanşarea capcanei nu aveau să mai conteze defel. Tot ce putea spera era ca Al Mualim să-i arate clemenţă.

— Te-ai descurcat bine în alungarea lui Robert, rosti Maestrul şi cuvintele lui conţineau o măsură de mândrie, îndeajuns pentru ca Altaïr să spere că ar putea fi iertat şi că acţiunile lui de după întoarcerea din Ierusalim îl reabilitaseră. Armata lui a fost spulberată şi va trece mult până să ne tulbure din nou. Spune-mi acum – ştii de ce ai izbândit?

Altaïr nu zise nimic, dar bătăile inimii i se înteţiră.

— Ai izbândit, pentru că ai ascultat, urmă Al Mualim. Dacă ai fi ascultat şi în Templul lui Solomon, toate astea ar fi fost evitate.

Braţul său descrise un cerc, arătând curtea interioară şi tot ce se afla dincolo de ea, acolo unde, chiar în clipa asta erau ridicate leşurile Asasinilor, templierilor şi sătenilor.

— Am făcut aşa cum mi s-a cerut, spuse Altaïr încercând să-şi aleagă cuvintele cu grijă, dar dădu greş.

— *Nu!* se răsti Marele Maestru şi ochii lui fulgerară. Ai făcut aşa cum ai vrut tu! Malik mi-a povestit de aroganţa de care ai dat dovadă. De desconsiderarea faţă de căile noastre.

Cei doi străjeri care-l încadrau pe Altaïr îl prinseră de braţe. Muşchii lui se tensionară. Se încordă împotriva lor, totuşi nu se zbătu.

— Ce faceţi? întrebă el neliniştit.

Culoarea se ridică în obrajii lui Al Mualim.

— Există anumite precepte. Noi nu însemnăm nimic dacă nu respectăm Crezul Asasinilor. Trei reguli simple, pe care tu se pare că le uiţi. Ţi le voi reaminti, în primul şi în primul rând: ţine-ţi arma departe...

Avea să-i ţină o prelegere. Altaïr se destinse şi nu-şi putu stăpâni tonul

de resemnare din glas când termină fraza lui Al Mualim:

— ...de un trup nevinovat. Ştiu.

Plesnetul palmei Marelui Maestru peste faţa lui reverberă din pietrele curţii. Altaïr simţi că-i arde obrazul.

— Şi ţine-ţi gura până-ţi îngădui eu s-o foloseşti! mugi Al Mualim. Dacă ştii atât de bine regula asta, de ce l-ai ucis pe bătrân în templu? El era nevinovat. Nu trebuia să moară.

Altaïr nu spuse nimic. Ce ar fi putut spune? „Am acţionat nesăbuit?" „Uciderea bătrânului a fost un act de aroganţă?"

— Insolenţa ta nu cunoaşte margini! tună Al Mualim. Învaţă modestia, copile, dacă nu, jur că-ţi voi smulge inima din piept cu propriile-mi mâini!

Tăcu, iar umerii i se ridicară şi se coborâră, pe când îşi stăpânea mânia.

— A doua regulă este cea care ne dă putere, continuă el. Ascunde-te în plină vedere. Lasă-i pe oameni să te camufleze, astfel ca să devii una cu mulţimea. Mai ţii minte? Fiindcă, după câte aud, ai ales să te expui, atrăgând atenţia *înainte* să loveşti.

Altaïr continuă să rămână tăcut. Simţea ruşinea cuprinzându-i măruntaiele.

— Iar a treia şi ultimă regulă, adăugă Al Mualim, este şi cea mai rea dintre toate trădările tale: nu compromite niciodată Frăţia. Înţelesul ei trebuie să fie limpede. Acţiunile noastre nu trebuie să ne cauzeze niciodată prejudicii – directe sau indirecte. Cu toate astea, acţiunea ta egoistă de la Ierusalim ne-a pus pe toţi în pericol. Mai rău încă, l-ai adus pe inamic la căminul nostru. Toate vieţile ce au fost pierdute azi au fost pierdute din cauza ta.

Altaïr nu fusese în stare să-l privească pe Marele Maestru. Capul îi rămăsese întors într-o parte, încă usturându-l după palma primită. Însă când îl auzi trăgându-şi pumnalul din teacă, întoarse capul.

— Îmi pare rău, adăugă Al Mualim. Îmi pare rău cu adevărat, dar nu pot să accept un trădător.

Nu. Nu asta. Nu moartea unui trădător.

Ochii lui Altaïr se holbară când zăriră tăişul din mâna Marelui Maestru, mâna care-l călăuzise încă din copilărie.

— Nu sunt un trădător, reuşi el să pronunţe.

— Acţiunile tale indică contrariul. Şi de aceea nu-mi laşi de ales. Al Mualim duse mâna în spate. Pacea fie cu tine, Altaïr.

Înfipse pumnalul în stomacul tânărului.

Capitolul 8

Şi asta a fost. Pentru câteva clipe preţioase cât fu mort, Altaïr se simţi împăcat.

Şi apoi... apoi reveni, recăpătând treptat senzaţia propriei sale persoane şi a locului unde se afla.

Stătea în picioare. Cum era posibil să stea în picioare? Asta era oare moartea, viaţa de apoi? Se găsea oare în Paradis? Dacă răspunsul era afirmativ, atunci Paradisul semăna foarte mult cu odaia lui Al Mualim. Şi nu numai atât, ci şi Al Mulaim era prezent. Stătea lângă el; mai exact, îl privea cu o expresie indescifrabilă.

— Sunt viu?

Mâinile lui Altaïr se îndreptară către locul unde pumnalul îi fusese implântat în stomac. Se aştepta să găsească o rană cu margini zdrenţuite şi să simtă umezeala sângelui, dar nu găsi nimic. Nici rană, nici sânge. Deşi văzuse cu ochii lui. Deşi simţise durerea. Da, simţise durerea.

Nu fusese aşa?

— Însă te-am văzut cum m-ai înjunghiat, continuă el, şi am simţit îmbrăţişarea morţii.

Marele Maestru răspunse enigmatic:

— Ai văzut ce ai vrut să vezi. Iar apoi ai dormit somnul celor morţi. Uterul matern. Pentru ca să te poţi trezi şi să fii renăscut.

Altaïr îşi alungă ceaţa de pe minte.

— În ce scop?

— Mai ţii minte pentru ce luptă asasinii?

Încă străduindu-se să se adapteze situaţiei, tânărul răspunse:

— Pentru pace, în toate.

— Da. În toate. Nu este îndeajuns să punem capăt violenţelor pe care un om le comite asupra altuia. Asta se referă şi la pacea din interior. Nu poţi să ai una fără alta.

— Aşa se spune.

Al Mualim clătină din cap şi obrajii i se colorară din nou, iar glasul îi spori în intensitate.

— Aşa este! Dar tu, fiul meu, nu ai găsit pacea interioară, ci te manifeşti în feluri hâde. Eşti arogant şi excesiv de încrezător în sine. Duci lipsă de autocontrol şi înţelepciune.

— Ce se va alege atunci de mine?

— Ar trebui să te omor pentru suferinţele pe care le-ai abătut asupra noastră. Malik crede că aşa este corect – viaţa ta în schimbul vieţii fratelui său.

Marele Maestru făcu o pauză, pentru a-i îngădui să înţeleagă deplina importanţă a momentului.

— Însă asta ar însemna irosirea timpului meu şi a talentelor tale.

Altaïr îşi îngădui să se mai relaxeze puţin. Avea să fie cruţat. Se putea

reabilita.

— Ai fost lipsit de toate bunurile tale, continuă Al Mualim. Ca şi de rangul tău. Eşti din nou un novice – un copil. Aşa cum ai fost în ziua când te-ai alăturat Ordinului. Îţi ofer o şansă de a-ţi ispăşi păcatele. Îţi vei recâştiga calea în Frăţie.

Bineînţeles.

— Bănuiesc că ai pregătit ceva.

— Mai întâi, trebuie să-mi dovedeşti că îţi aminteşti *cum* să fii un Asasin. Un adevărat Asasin.

— Doreşti aşadar să iau o viaţă? întrebă Altaïr, ştiind totuşi că pedeapsa lui va fi mult mai complicată.

— Nu. Cel puţin, nu încă. Deocamdată va trebui să redevii învăţăcel.

— Nu-i nevoie de aşa ceva. Eu sunt un Maestru Asasin.

— *Ai fost* un Maestru Asasin. Alţii îţi căutau ţintele pe care să le loveşti. Dar asta a luat sfârşit. De azi înainte, le vei căuta tu însuţi.

— Dacă aceasta îţi este dorinţa...

— Da.

— Spune-mi atunci ce trebuie să fac.

— Am aici o listă cu nouă nume. Nouă bărbaţi care trebuie să moară. Ei sunt aducători de rele. Aţâţători de războaie. Puterea şi influenţa lor pervertesc tărâmurile noastre şi asigură continuarea Cruciadelor. Tu îi vei găsi. Îi vei ucide. Procedând astfel, vei semăna seminţele păcii, atât pentru regiunea asta, cât şi pentru tine însuţi. Astfel îţi vei ispăşi păcatele.

Altaïr răsuflă adânc şi prelung. Asta putea să facă. Asta dorea – *avea nevoie* – să facă.

— Nouă vieţi în schimbul vieţii mele, repetă el cu grijă.

Al Mualim zâmbi.

— Mi se pare o ofertă foarte generoasă. Ai vreo întrebare?

— De unde trebuie să încep?

— Porneşte spre Damasc. Acolo caută-l pe Tamir, neguţătorul de pe piaţa neagră. El să cadă primul.

Marele Maestru se apropie de colivia cu porumbeii călători, scoase unul şi-l ţinu cu blândeţe în căuşul palmelor.

— Când soseşti, să treci pe la Oficiul Asasinilor din oraş. Eu voi trimite un porumbel să-l anunţ pe *rafiq* de sosirea ta. Vorbeşte cu el. Vei descoperi că are multe de oferit.

Deschise mâna şi pasărea dispăru ca prin farmec pe fereastră.

— Dacă crezi că aşa este cel mai bine, zise Altaïr.

— Aşa cred. În plus, nu-ţi poţi începe misiunea fără consimţământul lui.

Tânărul tresări.

— Ce-i prostia asta? N-am nevoie de permisiunea lui. Este o risipă de timp.

— Este preţul pe care-l plăteşti pentru greşelile comise! Acum nu mai

răspunzi doar faţă de mine, ci şi faţă de toată Frăţia.

— Aşa să fie, încuviinţă Altaïr după o pauză îndeajuns de lungă pentru a-şi anunţa neplăcerea.

— Porneşte atunci, spuse Al Mualim. Dovedeşte că încă nu eşti pierdut pentru noi.

Tăcu, apoi căută sub masă, scoase de acolo un obiect şi-l împinse către tânăr.

— Ia-l, rosti el.

Fericit, Altaïr îşi luă pumnalul, îi încătărămă suportul pe încheietură şi-i fixă trăgaciul pe degetul mic. Testă mecanismul, simţindu-se din nou ca un Asasin.

Capitolul 9

Altaïr merse printre palmieri, trecu pe lângă grajdurile şi tarabele vânzătorilor dinafara zidurilor oraşului, până ajunse la porţile uriaşe şi impunătoare ale Damascului. Cunoştea bine cetatea asta. Era cea mai mare şi mai sfântă din Siria, şi fusese căminul a două dintre ţintele lui în anul anterior. Ridică ochii spre zidul înconjurător şi meterezele sale. Putea auzi perfect animaţia dinăuntru. Era ca şi cum pietrele ar fi zumzăit de viaţă.

Mai întâi trebuia să intre. Izbânda misiunii lui depindea de abilitatea de a se deplasa anonim pe străzile numeroase. Oprirea sa de către străjeri n-ar fi fost un început promiţător. Descălecă şi-şi priponi calul, apoi studie porţile unde vegheau sarazini. Trebuia să încerce altă cale, iar asta era mai uşor de spus decât de făcut, întrucât Damascul era faimos pentru securitatea sa şi zidurile îi erau prea înalte – le privi încă o dată şi se simţi neînsemnat – şi prea verticale pentru a fi escaladate pe exterior.

Apoi zări un grup de cărturari şi surâse. Salah Al'din îi încurajase pe învăţaţi să viziteze Damascul pentru a studia – în oraş existau multe *medrese* – şi de aceea se bucurau de privilegii şi li se îngăduia să umble nestânjeniţi. Se apropie iute de ei şi, adoptând o postură plină de pioşenie, trecu cu uşurinţă de străjeri şi pătrunse în oraş, lăsând deşertul în urmă.

Odată ajuns înăuntru, păstră fruntea plecată şi înaintă cu pas iute, totuşi precaut, pe străzi, până ajunse la minaret. Privi repede în jur, apoi sări pe un pervaz şi se trase cu braţele în sus, găsind mai multe puncte de sprijin în piatra fierbinte şi urcând întruna. Constată că vechile abilităţi îi reveneau, deşi nu se mişca la fel de rapid, ori de sigur ca altădată. Le simţea totuşi revenind. Ba nu – *retrezindu-se.* Iar odată cu ele sosea şi vechiul sentiment de euforie.

Ajunse în vârful minaretului şi rămase ghemuit. Aflat ca o pasăre de pradă sus deasupra oraşului, privi în jur şi văzu cupolele moscheilor şi minaretele ascuţite ce întrerupeau întinderea neregulată de acoperişuri. Zări pieţe de mărfuri, curţi interioare şi lăcaşuri de cult, ca şi turnul care marca Oficiul Asasinilor.

Fu străbătut iarăşi de un sentiment de exaltare. Uitase cum arătau oraşele frumoase văzute de sus. Uitase cum se simţea, privindu-le din punctele lor cele mai înalte. În clipele acelea se simţea eliberat.

Al Mualim avusese dreptate. De ani de zile, ţintele lui Altaïr fuseseră localizate pentru el. I se spunea unde şi când să meargă, misiunea lui fiind de a ucide şi nimic mai mult, nimic mai puţin. Nu-şi dăduse seama, dar pierduse fiorul a ceea ce însemna cu adevărat să fii un Asasin – nu doar să verşi sânge şi să aduci moarte, ci să te descoperi pe dinăuntru.

Înaintă puţin, grijuliu şi tot ghemuit, şi privi în jos, pe străzile înguste. Locuitorii Damascului erau chemaţi la rugăciune şi mulţimile se rarefiau.

Cercetă tendele şi acoperişurile, căutând un loc care să-i asigure o aterizare lină, apoi zări o cotigă cu fân. Fixându-şi ochii asupra ei, răsuflă adânc şi se ridică în picioare, simţind briza şi auzind clopotele. Apoi făcu un pas înainte, se rostogoli graţios şi-şi atinse ţinta. Poate nu chiar atât de lin pe cât sperase, însă mult mai sigur decât dacă ar fi riscat o aterizare pe o tendă destrămată, care ar fi avut şanse mari să se rupă şi să-l prăbuşească pe taraba de sub ea. Altaïr ascultă atent şi aşteptă ca strada să devină mai tăcută, apoi coborî din cotigă şi porni spre Oficiu.

Ajunse la destinaţie de pe acoperiş, sărind de acolo într-un vestibul adumbrit în care susura o fântână, iar plantele înăbuşeau sunetele din exterior. Părea ca şi cum ar fi păşit în altă lume. Trase aer adânc în piept şi intră.

Starostele Oficiului stătea tolănit înapoia unei mese. La apariţia lui Altaïr, se ridică în picioare.

— Mă bucur să te văd, Altaïr. Mai ales că pari nevătămat.

— Şi eu mă bucur să te văd, prietene.

Altaïr îl privi pe bărbat şi nu-i plăcu prea mult ce vedea. În primul rând avea o manieră insolentă, ironică. De asemenea, nu încăpea nici urmă de îndoială că fusese informat despre recentele... *dificultăţi* ale lui Altaïr, iar după cum îl privea intenţiona să-şi exploateze la maximum puterea pe care i-o asigura situaţia.

Aşa cum se aşteptase, când bărbatul vorbi în continuare o făcu cu un rânjet abia deghizat.

— Îmi pare rău pentru necazurile tale.

— Nu trebuie să te gândeşti la ele.

Starostele Oficiului etală o expresie de falsă îngrijorare.

— Câţiva dintre fraţii tăi au trecut pe aici mai devreme...

Aşadar, *astfel* fusese atât de bine informat, gândi Altaïr.

— Dacă ai fi auzit ce lucruri spuneau, continuă starostele pe un ton nepăsător, sunt sigur că le-ai fi luat capetele pe loc.

— Nu-i nicio problemă, spuse Altaïr.

Starostele rânji larg.

— Da, tu nu te-ai sinchisit niciodată de Crez, aşa-i?

— Mai ai şi altceva de comentat?

Altaïr se trezi dorindu-şi să şteargă zâmbetul de pe faţa jigodiei obraznice. Fie asta, fie să i-l lăţească şi mai mult cu pumnalul...

— Scuză-mă, zise starostele Oficiului înroşindu-se la faţă, uneori uit de mine. Ce treburi te aduc prin Damasc?

Se îndreptă puţin, amintindu-şi într-un final care-i era rolul.

— Lui Al Mualim i-au atras atenţia activităţile unui bărbat pe nume Tamir, răspunse Altaïr, şi m-a trimis să le pun capăt. Spune-mi unde să-l găsesc.

— Va trebui să-i dai de urmă.

Altaïr se simţi cuprins de furie.

— Asta-i treaba...

Se opri apoi, amintindu-şi ordinele Marelui Maestru. El trebuia să redevină un novice. Să-şi efectueze singur investigaţiile. Să găsească ţinta. S-o lichideze. Încuviinţă din cap, acceptându-şi sarcina.

Starostele Oficiului urmă:

— Scotoceşte prin oraş. Află ce plănuieşte Tamir şi unde acţionează. Pregătirile aduc victoriile.

— Perfect, aprobă Altaïr, dar ce-mi poti spune *tu* despre el?

— Îşi câştigă traiul ca neguţător pe piaţa neagră, aşa că ar trebui să-ţi îndrepţi paşii spre cartierul soukului.

— Bănuiesc că doreşti să revin la tine după ce termin.

— Da, întoarce-te aici. Îţi voi da semnul pentru Al Mualim, iar tu ne vei da viaţa lui Tamir.

— Voi face cum doreşti.

Bucuros să scape din Oficiul acela ridicol, Altaïr se îndreptă către acoperişuri. Se opri să privească pe o stradă îngustă de dedesubt şi se lăsă o dată în plus cuprins de spiritul oraşului. Briza slabă unduia tendele. Femei se strânseseră în jurul unei tarabe care vindea opaiţe lustruite şi sporovăiau gălăgios, iar nu departe doi bărbaţi se luaseră la harţă; Altaïr nu putea auzi care era subiectul conflictului.

Îşi reîndreptă atenţia spre clădirea de vizavi, apoi îşi ridică ochii peste acoperişurile din depărtare. De acolo putea vedea moscheea Paşa şi Grădinile din sud, însă el trebuia să localizeze...

Apoi zări uriaşa Souk al-Silaah unde, potrivit starostelui Oficiului, putea începe căutarea lui Tamir. Desigur starostele ştia mai multe decât dezvăluise, dar primise instrucţiuni stricte să nu-i spună nimic Asasinului. El înţelegea asta – „novicele" trebuia să înveţe pe pielea lui.

Făcu doi paşi îndărăt, îşi scutură braţele, alungând tensiunea din ele, inspiră adânc, apoi sări.

După ce ajunse în siguranţă pe acoperişul de vizavi, rămase ghemuit o clipă şi ascultă flecărelile de pe străduţa de dedesubt. Privi un grup de gărzi care trecu, conducând un asin cu o cotigă cocoşată sub greutatea multor butii stivuite.

— Faceţi loc! spuneau gărzile împingându-i pe oameni din calea lor. Faceţi loc, fiindcă ducem provizii la palatul vizirului. Excelenţa Sa Abu'l Nuquod pregăteşte altul dintre ospeţele sale.

Orăşenii îmbrânciţi îşi ascundeau strâmbăturile de nemulţumire.

Altaïr privi soldaţii care treceau pe sub el. Auzise numele Abu'l Nuquod, poreclit şi „Regele-neguţător al Damascului", iar butoaiele acelea... Se putea ca Altaïr să se înşele, totuşi păreau ca şi cum ar fi conţinut vin.

Era lipsit de importanţă. El avea treabă altundeva. Se îndreptă şi porni să alerge, abia oprindu-se pentru saltul pe următoarea casă şi apoi pe următoarea, simţind un val proaspăt de putere şi forţă cu fiecare săritură.

Revenise la ceea ce ştia să facă.

Văzut de deasupra, soukul aducea cu o gaură zdrenţuită făcută în acoperişurile oraşului, aşa că era lesne de găsit. Cel mai mare centru comercial din Damasc se afla în mijlocul Cartierului Săracilor din nord-est, înconjurat de cocioabe din chirpici – când ploua, Damascul se transforma într-o mlaştină – şi era o pătură pestriţă de cotigi, tarabe şi măsuţe ale vânzătorilor. Arome dulcege se ridicau spre Altaïr, cocoţat mult deasupra lor: parfumuri şi uleiuri, mirodenii şi plăcinte. Peste tot clienţi, neguţători şi furnizori flecăreau, sau se mişcau iute prin mulţime. Orăşenii fie stăteau locului şi conversau, fie se grăbeau de la un loc la altul. Se părea că nu existau intermediari – cel puţin aici. Asasinul îi privi o vreme, după care coborî de pe acoperiş şi, contopindu-se cu gloatele, ascultă. Asculta după un singur cuvânt.

— *Tamir.*

Cei trei neguţători erau strânşi la umbră şi vorbeau încet, dar gesticulau agitat. Ei rostiseră numele şi Altaïr lunecă spre ei, întorcându-şi spatele şi auzind în acelaşi timp în minte sfaturile lui Al Mualim: „Nu stabili niciodată contact vizual, lasă mereu impresia că eşti ocupat, stai destins".

— El a convocat altă întrunire, auzi tânărul, dar nu izbuti să precizeze care dintre bărbaţi vorbise.

Cine era „el" pe care-l menţionaseră? Probabil Tamir. Altaïr ascultă, notându-şi în minte locul întâlnirii.

— Ce mai este acum? Alt avertisment? Altă execuţie?

— Nu. Are treabă pentru noi.

— Ceea ce-nseamnă că nu vom fi plătiţi.

— El a abandonat căile ghildei neguţătorilor. Acum procedează doar cum are chef...

Începură apoi să discute despre o afacere mare – cea mai mare din toate timpurile, preciza unul în şoaptă –, când, pe neaşteptate, se opriră. Nu departe, un predicator cu barbă neagră tunsă scurt îşi luase locul pe podiumul său şi-i fulgera acum pe neguţători cu ochi negri, de sub pleoapele grele. Ochi ameninţători.

Altaïr aruncă o privire de sub glugă. Cei trei bărbaţi păliseră. Unul dintre ei zgârie pământul cu vârful sandalei, iar ceilalţi doi se îndepărtară, de parcă brusc îşi amintiseră că aveau alte treburi importante. Întâlnirea lor luase sfârşit.

Poate că predicatorul era unul dintre oamenii lui Tamir. În mod clar, neguţătorul de pe piaţa neagră conducea soukul cu mână de fier. Altaïr se apropie fără grabă de individul care începuse să vorbească, atrăgând spectatori.

— Nimeni nu-l cunoaşte pe Tamir mai bine ca mine, anunţă el sonor. Veniţi mai aproape. Ascultaţi povestea pe care o voi spune. Povestea unui prinţ al neguţătorilor fără pereche...

Exact povestea pe care dorea Altaïr s-o audă. Se apropie şi mai mult, jucând cu succes rolul unui observator interesat. În jurul lui piaţa se învolbura.

— A fost cu puţin înainte de Hattin, continuă vorbitorul. Merindele sarazinilor se împuţinaseră şi aveau nevoie disperată de provizii, însă nu se întrevedea niciun semn de salvare. Pe atunci Tamir conducea o caravană între Damasc şi Ierusalim, dar în ultima vreme afacerile merseseră prost. Se părea că nimeni din Ierusalim nu dorea să cumpere ce avea el de vânzare: fructe şi legume de la gospodăriile din apropiere. De aceea Tamir a plecat către miazănoapte, întrebându-se ce soartă vor avea mărfurile lui. Cu siguranţă, în scurt timp aveau să se strice. Acela ar fi fost atunci sfârşitul poveştii mele şi al vieţii bietului om... Dar Destinul avea alte gânduri. Pe când mergea spre miazănoapte în fruntea caravanei sale, Tamir l-a întâlnit pe conducătorul sarazin şi oamenii lui care flămânzeau. Întâlnirea aceea a fost de bun augur pentru ambele tabere, întrucât fiecare avea ceva ce-şi dorea celălalt. Aşa s-a făcut că Tamir le-a dat sarazinilor proviziile sale, iar când bătălia a luat sfârşit, conducătorul lor a avut grijă ca neguţătorul să fie plătit de o mie de ori pe cât făceau mărfurile sale. Unii spun că dacă n-ar fi existat Tamir, oamenii lui Salah Al'din ar fi întors armele împotriva stăpânului lor. S-ar putea ca noi să fi câştigat bătălia mulţumită neguţătorului...

Îşi termină povestea şi-şi lăsă spectatorii să se îndepărteze treptat. Când coborî de pe podium şi înainta prin piaţă, pe chip i se vedea un surâs subţire. Poate că se ducea în alt colţişor al soukului, pentru a repeta povestea aceea care-l preamărea pe Tamir. Altaïr îl urmă, păstrând o distanţă prudentă, reauzind în minte cuvintele mentorului său: „Pune obstacole între tine şi cel pe care-l urmăreşti. Niciodată nu trebuie să fii descoperit printr-o simplă privire aruncată înapoi."

Tânărul era încântat de senzaţia pe care i-o producea revenirea acestor abilităţi. Îi plăcea să fie capabil să ignore vacarmul din piaţă şi să se focalizeze doar asupra celui pe care-l urmărea. Apoi însă se opri brusc. În faţa lui, predicatorul se ciocnise de o femeie care scăpase vasul pe care-l purta şi-l spărsese. Femeia începu să strige la el, întinzând mâna şi cerând să fie despăgubită, dar bărbatul răsfrânse o buză crudă şi ridică braţul s-o lovească. Altaïr se pomeni încordându-se, însă femeia se retrase, tremurând, iar agresorul îi rânji, coborî braţul şi trecu mai departe, lovind cu piciorul în cioburile vasului. Altaïr îl urmă, pe lângă femeia care se ghemuise pe nisip şi încerca să culeagă cioburile, plângând şi blestemând.

Predicatorul părăsi strada şi Asasinul nu-l scăpă din vedere. Intrară pe o ulicioară îngustă, aproape pustie, cu pereţi întunecoşi din chirpici foarte apropiaţi de o parte şi alta. Probabil că era o scurtătură spre următorul loc unde avea să-şi recite povestea. Altaïr privi scurt îndărăt, apoi avansă iute, îl prinse pe predicator de umăr, îl răsuci şi-şi înfipse fulgerător vârfurile degetelor sub coastele sale.

Bărbatul se îndoi din mijloc, se împletici spre înapoi şi icni pentru a-şi regăsi răsuflarea, mişcând neauzit din buze ca un peşte. Altaïr mai aruncă o privire pentru a se asigura că nu existau martori, după care făcu un pas înainte, pivotă şi-l izbi cu piciorul în beregată.

Individul căzu pe spate ca un sac de cartofi, cu *thawbul*[2] răsucit în jurul picioarelor. Ridică mâinile spre locul unde-l lovise Asasinul şi se rostogoli în ţărână. Zâmbind, Altaïr înaintă. Fusese uşor, gândi el. Fusese chiar prea...

Predicatorul acţiona cu iuţeala unei cobre. Se ridică şi-şi repezi piciorul înainte, lovindu-l pe tânăr drept în piept. Surprins, Asasinul se clătină şi se retrase un pas, pe când predicatorul avansa, cu maxilarele încordate şi pumnii legănându-i-se. Ochii îi sclipeau mulţumiţi, ştiind că-l descumpănise pe Altaïr, care eschivă o lovitură laterală largă, doar pentru a-şi da seama că fusese o fentă, fiindcă bărbatul îl lovi cu celălalt pumn drept în falcă.

Fu cât pe-aici să cadă, simţi gustul sângelui în gură şi se blestemă în gând. Îşi subestimase oponentul. O greşeală de novice. Predicatorul privi iute în jur, de parcă ar fi căutat cel mai bun drum de scăpare. Altaïr ignoră durerea din locul unde fusese lovit şi înaintă, ridică braţele şi-l izbi pe celălalt în tâmplă înainte să fi putut reacţiona. Pentru câteva clipe cei doi schimbară lovituri pe ulicioară. Predicatorul era mai micuţ şi mai rapid şi izbuti să expedieze un pumn în şaua nasului lui Altaïr. Asasinul se poticni şi clipi iute din ochi, pentru a alunga lacrimile ce-i înceţoşau vederea. Simţind victoria, adversarul înaintă, lansând lovituri sălbatice. Altaïr păşi în lateral, se ghemui şi, din aceeaşi mişcare, mătură picioarele atacatorului, trimiţându-l pe jos, cu plămânii goliţi violent de aer când ateriză pe spate. Asasinul sări imediat peste el, afundându-şi genunchiul direct în vintrele bărbatului. Fu răsplătit de un icnet de agonie, apoi se ridică, cu umerii înălţându-se şi coborând apăsat în vreme ce-şi trăgea răsuflarea. Predicatorul se zvârcolea tăcut în ţărână, apăsându-şi palmele peste zona lovită. Când izbuti să horcăie adânc, trăgându-şi răsuflarea, Altaïr se lăsă pe vine şi-şi apropie mult faţa.

— Se pare că ştii destule despre Tamir, şuieră el. Ia spune-mi ce plănuieşte.

— Eu ştiu doar poveştile pe care le spun, gemu individul. Nimic altceva.

Altaïr ridică un pumn de nisip şi-l lăsă să i se prefire printre degete.

— Păcat. Atunci n-am niciun motiv să te las în viaţă, dacă nu-mi poţi oferi nimic în schimb.

— Stai, stai, ridică predicatorul o mână tremurătoare. Ar fi ceva...

— Ascult.

— În ultima vreme este foarte ocupat. Supraveghează făurirea a foarte multe arme...

— Şi ce-i cu asta? Armele acelea sunt probabil pentru Salah Al'din.

Informaţia asta nu mă ajută cu nimic, iar asta înseamnă că nu te ajută nici pe tine...

Altaïr se întinse...

— *Nu!* Stai! Ascultă. Bărbatul dădu ochii peste cap şi fruntea i se broboni de transpiraţie. Nu sunt pentru Salah Al'din, ci pentru *altcineva,* însemnele pe care le poartă sunt diferite. Nefamiliare. Se pare că Tamir susţine pe altcineva... dar nu ştiu pe cine.

Asasinul încuviinţă din cap.

— Asta-i tot?

— Da, ţi-am spus tot ce ştiu.

— Atunci a sosit vremea să te odihneşti.

— Nu..., începu predicatorul, dar apoi se auzi un *clic,* care răsună pe ulicioară la fel de sonor ca spargerea unei oale de lut când Altaïr eliberă pumnalul şi i-l înfipse prin stern, ţinându-l după aceea pe muribund în timp ce trupul i se cutremura, ţintuit de lamă, cu sângele spumegând din colţurile gurii şi ochii sticlind.

O moarte tăcută. O moarte curată.

Altaïr îl lăsă pe nisip, se întinse şi-i închise ochii, apoi se ridică. Lama pumnalului se retrase în locaşul ei şi el împinse leşul înapoia unei stive de butoaie urât mirositoare, după care se întoarse şi părăsi ulicioara.

Capitolul 10

— Altaïr! Bun venit, bun venit.

Starostele Oficiului rânji la apariţia lui şi Asasinul îl fixă o clipă cu ochii şi-l văzu gârbovindu-se puţin sub privirea sa. Oare purta impregnat în straie mirosul morţii? Poate că cel din faţa lui îl simţise.

— Am făcut ce mi-ai cerut. Acum dă-mi semnul.

— S-o luăm pe rând. Spune-mi ce ai aflat.

După ce omorâse un om cu niciun ceas în urmă, Altaïr se gândi că ar fi fost un fleac să mai adauge o crestătură pe răbojul vieţilor luate în ziua aceea, îl furnicau palmele să-i dea o lecţie bărbatului, totuşi trebuia să se abţină şi să-şi joace rolul, chiar dacă nu i se părea decât o farsă.

— Tamir conduce Souk al-Silaah, rosti el şi-şi aminti neguţătorii care vorbeau în şoapte pline de respect şi teama de pe chipurile lor când îl zăriseră pe omul lui Tamir. El face avere din vânzarea de arme şi armuri, şi este susţinut de mulţi în privinţa asta: fierari, neguţători şi finanţatori. Este principalul traficant de moarte de aici.

Celălalt încuviinţă din cap, anunţând că toate acelea erau lucruri pe care le ştia.

— Şi ai plănuit o cale de a ne scăpa de pacostea asta? Întrebă el arogant.

— În Souk al-Silaah va avea loc o întâlnire la care se va discuta o vânzare importantă. Se spune că ar fi afacerea cea mai mare pe care a pus-o vreodată la cale Tamir. El va fi preocupat de activitatea aceea şi atunci voi lovi.

— Planul tău pare destul de bun. Îţi dau învoiala să pleci.

Căută sub masă şi scoase de acolo semnul lui Al Mualim. O pană de la unul dintre porumbeii iubiţi ai Marelui Maestru. O aşeză pe tăblia mesei dintre ei.

— Fie ca voia lui Al Mualim să fie împlinită, rosti el când Altaïr luă semnul si-l ascunse cu grijă sub mantie.

La scurtă vreme după răsăritul soarelui, Asasinul părăsi Oficiul şi reveni în Souk al-Silaah. Când sosi în piaţă, privirile tuturor păreau atrase de un platou pentru ceremonii aflat în centrul ei.

Altaïr văzu de îndată şi motivul atenţiei generale: acolo se afla Tamir. Avea îndărătul său două gărzi de corp cu aspect ameninţător şi domina prin prezenţa sa platoul, ridicându-se deasupra unui bărbat mai vârstnic care tremura în faţa lui. Purta turban cu ţesătura în pătrăţele, tunică elegantă şi pantaloni strânşi pe picior. Dinţii îi erau dezveliţi sub mustaţa neagră.

Apropiindu-se de periferia mulţimii adunate în faţa platoului, Altaïr privi cu atenţie ce se întâmpla. Până şi vânzătorii îşi părăsiseră tarabele pentru a vedea evenimentele de acolo. Locuitorii Damascului, care fie se grăbeau între două destinaţii, fie erau afundaţi în conversaţii, erau

cuprinşi acum de o nemişcare de moment.

— Dacă ai vrea doar să te uiţi..., spuse bătrânul care se gârbovise în faţa lui Tamir.

— Nu mă interesează defel calculele tale! se răsti Tamir. Cifrele nu schimbă nimic. Oamenii tăi n-au livrat comanda, iar asta înseamnă c-am înşelat aşteptările clientului meu.

Client, gândi Asasinul. Cine ar putea fi?

Neguţătorul înghiţi un nod. Ochii i se întoarseră către mulţime, căutând salvare. Nu găsi nimic. Gărzile de corp stăteau nemişcate şi inexpresive, iar spectatorii se holbau fascinaţi. Altaïr se simţi îngreţoşat de ei toţi: hienele care priveau şi gărzile de corp care nu făceau nimic. Dar mai presus de toţi, se simţi îngreţoşat de Tamir.

— Avem nevoie de mai mult timp, imploră neguţătorul.

Poate că-şi dădea seama că unica lui şansă era de a-l convinge pe Tamir să fie milos.

— Asta-i scuza leneşilor sau incompetenţilor! replică stăpânul pieţei negre. Tu din care tagmă faci parte?

— Din niciuna, răspunse neguţătorul frângându-şi mâinile.

— Eu văd altceva, zise Tamir. Ridică un picior pe un zid scund şi se rezemă în genunchi. Spune-mi ce intenţionezi să faci pentru a rezolva problema asta, a noastră? De armele astea este nevoie *acum.*

— Nu văd nicio soluţie, se bâlbâi neguţătorul. Oamenii lucrează zi şi noapte, dar... clientul tău cere foarte multe. Şi destinaţia, de asemenea... Este un drum dificil.

— Mi-aş fi dorit să poţi făuri arme cu aceeaşi abilitate cu care făureşti scuze, râse Tamir.

Se întoarse către spectatori şi fu răsplătit cu chicote – născute mai degrabă din teamă decât din calitatea umorului său.

— Am făcut tot ce pot, insistă celălalt.

Sudoarea îi curgea din abundenţă de sub banda turbanului şi barba sură îi tremura.

— Nu-i îndeajuns.

— Atunci poate că ceri prea mult, încercă neguţătorul.

Fusese o replică prostesc de riscantă. Surâsul plăcut îndreptat spre mulţime dispăru de pe chipul lui Tamir, care întoarse ochi reci spre bătrân.

— „Prea mult?" repetă el şi în glas i se strecură un fior de gheaţă. Fără mine ai fi continuat să cânţi cobrelor din fluier în schimbul câtorva firfirici. Tot ce am cerut în schimb a fost să-mi îndeplineşti comenzile de care-ţi fac rost. Iar tu spui că-ţi cer *prea mult!*

Trase jungherul din teacă şi tăişul armei sclipi. Privitorii se foiră inconfortabil. Altaïr se uită la gărzile de corp, care stăteau cu braţele încrucişate, cu săbiile la brâu, cu feţe inexpresive. Nimeni din souk nu cuteză să clintească; era ca şi cum asupra lor fusese aruncată o vrajă.

Un icnet de spaimă răzbătu dinspre neguțător. Căzu în genunchi, își încleștă mâinile și le întinse în semn de rugă. Chipul îi era brăzdat de cute de implorare și ochii îi sticleau de lacrimi.

Tamir îl privi de sus, o făptură jalnică îngenuncheată în fața lui, și scuipă. Bătrânul clipi, îndepărtându-și scuipatul din ochi.

— *Cutezi să mă defăimezi?* urlă Tamir.

— Pace, scânci neguțătorul. Nu am intenționat să te insult.

— Atunci ar fi trebuit să-ți ții gura! șuieră celălalt.

Altaïr îi putea zări setea de sânge din privire și știa exact ce avea să se întâmple, într-adevăr, Tamir șfichiui fulgerător vârful pumnalului spre neguțător, făcându-i în tunică o gaură care se înroși imediat. Bătrânul scoase un țipăt ascuțit ce răsună în toată piața.

— Nu! Oprește-te! chelălăi el.

— Să mă opresc? pufni Tamir. Abia am început.

Înaintă un pas și-i înfipse pumnalul adânc în abdomen, apoi îl trânti la pământ, unde neguțătorul zbieră ca un animal, când Tamir îl înjunghie din nou.

— Tu ai venit în soukul *meu!* răcni el.

Înjunghiere.

— Ai stat înaintea oamenilor *mei!*

Înjunghiere. A patra oară. Se auzeau sunete ca de carne frăgezită. Bătrânul continua să urle.

— Și ai cutezat să mă insulți?

Înjunghiere, își sublinia fiecare cuvânt printr-o lovitură de jungher.

— Trebuie să-nveți care ți-este locul.

Neguțătorul încetase să mai scoată vreun sunet. Acum nu mai era decât un leș învinețit și însângerat, cu membrele rășchirate pe platou, cu capul îndoit sub un unghi nefiresc. Una dintre gărzile de corp ale lui Tamir avansă ca să evacueze.

— Nu, rosti Tamir gâfâind și-și șterse barba cu dosul mâinii. Lasă-l aici. Se întoarse și se adresă mulțimii: Să fie o lecție pentru voi toți. Să vă gândiți de două ori înainte de a-mi spune că ceva nu se poate face. Acum întoarceți-vă la treburile voastre.

Lăsând corpul bătrânului acolo unde căzuse – un câine începuse deja să-l adulmece interesat –, spectatorii își reluară ocupațiile și activitatea din souk se animă treptat, astfel încât peste numai câteva secunde parcă nu se petrecuse absolut nimic. Neguțătorul înjunghiat fusese deja dat uitării.

Nu însă și de Altaïr, care se pomeni descleștându-și pumnii, expirând prelung și lent, controlându-și și stăpânindu-și furia. Plecă puțin fruntea, ascunzându-și ochii sub glugă, și se furișă prin mulțime după Tamir, care mergea prin piață urmat îndeaproape de gărzile de corp. Apropiindu-se de el, Asasinul îl auzi vorbind pe rând cu neguțători, care-l priveau cu ochi lărgiți, înspăimântați, aprobând energic lot ce li se spunea.

— Nu pot vinde asta! se răsti Tamir. Topeşte-o şi mai încearcă. Iar dacă iese la fel de prost, data viitoare *tu* vei fi cel topit.

Ochi lărgiţi. Aprobare, aprobare, aprobare.

— Nu-nţeleg ce faci toată ziua? Taraba ta e plină de marfă. Punga ar trebui să-ţi fie plină de galbeni. De ce nu poţi vinde lucrurile astea? Nu-i greu. Poate că nu-ncerci destul de mult. Ai nevoie de *motivaţie?*

Neguţătorul încuviinţă din cap înainte de a-şi da seama ce fusese întrebat şi-şi schimbă iute gestul într-un clătinat din cap la fel de energic. Tamir trecu mai departe. Mulţimea se învolbura în jurul lui. Gărzile de corp... Oare asta nu putea fi o ocazie prielnică? Întrucât toată piaţa era îngrozită de Tamir, gărzile erau mai puţin vigilente. Ba chiar rămăseseră în urmă la altă tarabă, de unde cereau mărfuri gratuite pe care să le dăruiască soţiilor lor. Între timp Tamir avea alte victime pe care să le terorizeze.

Altaïr se strecură iute între el şi cele două gărzi de corp. Se încordă şi simţi rezistenţa mecanismului de declanşare a pumnalului de pe degetul lui mic. Tamir era cu spatele la el şi insulta alt tarabagiu.

— M-ai implorat în genunchi pentru locul ăsta. Te-ai jurat că nimeni nu va putea câştiga aşa bine ca tine. Ar trebui...

Altaïr înainta şi – *clic* – pumnalul ţâşni, iar el duse un braţ în jurul lui Tamir şi cu celălalt implântă arma adânc.

Tamir scoase un sunet strangulat, dar nu ţipă, şi pentru o secundă se zbătu, apoi trupul i se înmuie. Peste umărul său, Asasinul văzu ochii holbaţi ai tarabagiului îngrozit, care nu ştia ce să facă: să dea alarma sau... Apoi bărbatul se întoarse şi se îndepărtă.

Altaïr îl coborî pe Tamir pe pământ între două tarabe, în afara privirilor gărzilor, care continuau să fie neştiutoare.

Pleoapele lui Tamir fluturară.

— Odihneşte-te-n pace, rosti încet Altaïr.

— Vei plăti pentru asta, Asasinule, horcăi Tamir. Un firicel de sânge i se scurgea din nas. Tu şi toţi ai tăi.

— Se pare că tu plăteşti acum, prietene. Nu vei mai profita de pe urma suferinţei.

Tamir râse aspru şi stins.

— Mă crezi un mărunt vânzător de unelte aducătoare de moarte, care suge la sânul războiului? Nu ţi se pare că sunt o ţintă ciudată? De ce tocmai eu, când atâţia alţii fac la fel?

— Te crezi diferit, aşadar? întrebă Altaïr.

— Oho, dar şi sunt diferit, pentru că slujesc o cauză mai nobilă decât simplul profit. La fel ca fraţii mei...

— Fraţi?

Tamir chicoti din nou, fără putere.

— Ah... el crede că acţionez singur. Eu nu sunt decât una dintre piese. Un bărbat care joacă un rol. În curând vei ajunge să-i cunoşti pe ceilalţi.

Nu vor fi defel încântaţi de fapta ta.

— Perfect atunci. Abia aştept să le iau şi lor vieţile.

— Câtă mândrie... Te va distruge, copile, rosti Tamir şi muri.

— Trebuie să moară oameni ca să se schimbe lucruri, psalmodie Asasinul şi-i închise ochii.

Scoase din mantie pana lui Al Mualim şi o muie în sângele lui Tamir, aruncă o ultimă privire către gărzile de corp, apoi se ridică şi dispăru în mulţime. Era deja o fantomă când auzi strigătele înălţându-se în urma sa.

Capitolul 11

Tamir, primul dintre cei nouă. Al Mualim fusese satisfăcut în mod discret, privise de la pana pătată cu sânge de pe masa lui la Altaïr şi-l lăudase, apoi îi dăduse următoarea misiune.

Altaïr plecase capul în semn de aprobare şi-l părăsise pe Marele Maestru. Iar în ziua următoare îşi strânsese lucrurile şi plecase din nou, de data asta spre Acra – un oraş aflat în mâinile cruciaţilor tot aşa cum Damascul era în mâinile oamenilor lui Salah Al'din. Un oraş vătămat de război.

Acra fusese câştigat cu mari pierderi. Creştinii îl recuceriseră după un asediu prelungit şi sângeros, care durase aproape doi ani. Altaïr îşi jucase rolul, ajutând la oprirea templierilor de a otrăvi rezervele de apă ale oraşului.

Nu putuse însă face nimic pentru a opri molima care se declanşase; cadavrele căzute în apă răspândiseră molima printre musulmani şi creştini deopotrivă – atât în interiorul, cât şi în exteriorul oraşului. Alimentele se terminaseră şi mii de oameni muriseră pur şi simplu de foame. Iar după aceea sosiseră mai mulţi cruciaţi, care construiseră şi mai multe maşini de asediu, iar atacurile lor deschiseseră găuri în ziduri. Sarazinii respinseseră asalturile destul timp pentru a repara breşele, până ce oastea lui Richard Inimă-de-Leu le măcinase rezistenţa musulmanilor, care se predaseră. Cruciaţii ocupaseră oraşul şi-i luaseră prizonieri pe soldaţii garnizoanei.

După aceea începuseră negocierile între Salah Al'din şi Richard pentru eliberarea prizonierilor, care fuseseră însă tulburate de o neînţelegere între Richard şi francezul Conrad de Montferrat, care nu dorea să predea prizonierii luaţi de trupele franceze.

Conrad revenise în Tyr, iar Richards pornise spre Jaffa unde soldaţii săi urmau să lupte cu ai lui Salah Al'din. La conducerea oraşului rămăsese fratele lui, William.

William de Montferrat poruncise ca prizonierii musulmani să fie omorâţi. Aproape trei mii au fost decapitaţi.

Altaïr ajunse astfel într-un oraş acoperit de cicatricele trecutului său recent: asediu, molimă, foamete, cruzime şi vărsare de sânge. Un oraş ai cărui locuitori cunoşteau prea bine suferinţa, ai căror ochi ascundeau amărăciunea şi ai căror umeri erau gârboviţi de tristeţe. În cartierele mai sărace, Altaïr întâlni chinurile cele mai mari. Cadavre învelite în muselină se înşiruiau pe uliţe, iar beţiile şi violenţele erau la ordinea zilei în porturi. Singura parte din oraş care nu duhnea a disperare şi moarte era Cartierul Lanţurilor, unde se aflau cruciaţii, unde Richard îşi avea citadela şi William cartierul general. De acolo cruciaţii proclamaseră Acra capitala Regatului creştin al Ierusalimului şi o folosiseră pentru a depozita provizii înainte ca Richard să pornească spre Jaffa, lăsându-l pe William la putere.

Deocamdată însă domnia sa nu făcuse decât să amplifice problemele oraşului, care-i erau extrem de evidente lui Altaïr pe când îşi croia drum pe străzi. Fu fericit când îşi încheie cercetările şi se îndreptă spre Oficiul Asasinilor. Acolo starostele local, Jabal, uguia încetişor unui porumbel pe care-l ţinea în palme. Ridică ochii la intrarea tânărului.

— Ah, Altaïr, rosti el cu glas plăcut. O păsărică mi-a zis c-o să-mi faci o vizită...

Zâmbi la propria sa glumă, apoi deschise palmele şi eliberă porumbelul. Acesta nu părăsi însă camera, ci se mulţumi să zboare pe dulap, unde îşi înfoie penele de pe piept şi începu să se plimbe înainte şi înapoi ca un străjer înaripat. Jabal îl privi cu ochi amuzaţi, după care se aranjă mai bine în scaun şi-şi privi musafirul.

— Cine este nefericitul pe care Al Mualim l-a ales să-ţi guste tăişul pumnalului? întrebă el.

— Al Mualim a poruncit executarea lui Garnier de Naplouse.

Jabal tresări.

— Marele Maestru al Cavalerilor Ospitalieri?

Altaïr încuviinţă încetişor din cap.

— Chiar el. Şi am decis deja când şi cum voi acţiona.

— Spune-mi şi mie atunci, rosti Jabal părând impresionat pe bună dreptate.

— El locuieşte în spitalul Ordinului său, începu Altaïr, la nord-vest de aici. Potrivit zvonurilor, între zidurile spitalului se petrec atrocităţi teribile.

Pe când Asasinul îi spunea ce aflase, Jabal încuviinţa gânditor, pentru ca apoi să-l întrebe:

— Şi care este planul tău?

— În general, Garnier rămâne în odăile sale din spital, totuşi iese ocazional, pentru a-şi vizita pacienţii. Atunci îl voi ataca, în timpul unei vizite.

— Este limpede că te-ai gândit pe îndelete. Îţi dau aprobarea să pleci. Îi întinse apoi semnul lui Al Mualim. Înlătură pata asta de pe Acra, Altaïr. Poate că te va ajuta să te purifici tu însuţi de petele tale.

Altaïr luă semnul, îl străpunse pe Jabal cu o privire aprigă – oare chiar toţi Asasinii trebuiau înştiinţaţi de ruşinea suferită de el? –, după care plecă şi traversă oraşul pe acoperişuri, până zări spitalul. Acolo se opri, îşi trase răsuflarea, îşi adună gândurile şi privi în jos, către stabiliment.

Altaïr îi oferise lui Jabal o versiune trunchiată a informaţiilor pe care le obţinuse, ascunzându-şi adevăratele sentimente de dezgust înaintea starostelui Oficiului. El aflase într-adevăr că de Naplouse era Mare Maestru al Ordinului Cavalerilor Ospitalieri, înfiinţat original în Ierusalim – cu scopul de a oferi îngrijire pelerinilor bolnavi –, Ordinul se stabilise în unul dintre cele mai sărace cartiere din Acra.

Iar acolo, în conformitate cu cele aflate de Altaïr, de Naplouse se se

ocupa cu orice în afară de îngrijirea bolnavilor.

În Cartierul Ospitalierilor, Asasinul auzise doi membri ai Ordinului spunând că Marele Maestru refuza să-i interneze în spital pe cetăţenii simpli, care, din cauza asta, erau pe punctul de a se revolta. Unul spusese că se temea de repetarea unui scandal care se petrecuse în Tyr.

— Ce scandal? întrebase prietenul său.

Celălalt se apropiase de el pentru a-i răspunde şi Altaïr fusese silit să-şi ciulească atent urechile.

— Cândva, spusese bărbatul, Garnier a numit oraşul acela „căminul lui", însă a fost exilat. Se spunea că făcea experimente pe locuitorii săi.

Tovarăşul lui îl privise îngreţoşat.

— Ce fel de... experimente?

— Nu cunosc amănuntele, dar mă nelinişteşte... Oare a reînceput? Oare de aceea se încuie în fortăreaţa Ospitalierilor?

Mai târziu, Altaïr citise un pergament pe care-l sustrăsese de la un asociat al lui de Naplouse, în care scria că Ospitalierul nu avea deloc intenţia de a-şi tămădui pacienţii. Aprovizionat cu subiecţi din Ierusalim, el făcea încercări – despre care nu se ştia cine i le comandase – de a induce stări specifice în oameni. Iar Tamir – recent decedatul Tamir – fusese însărcinat cu găsirea de arme pentru operaţiune.

O frază anume din scrisoare îi atrăsese atenţia: *Trebuie* să *ne străduim să recăpătăm ceea ce ne-afost luat.* Ce însemna oare asta? Gândindu-se întruna la cuvintele acelea, Altaïr continuase cercetările. Auzise că Marele Maestru le îngăduia „nebunilor" să se plimbe pe domeniul spitalului, descoperise orele la care arcaşii ce acopereau pasarelele de deasupra spitalului îşi părăseau posturile şi aflase că de Naplouse obişnuia să-şi facă vizitele fără gărzi de corp şi că doar călugărilor le era îngăduit accesul.

După care, având toate informaţiile necesare, Altaïr îl vizitase pe Jabal pentru a lua semnul lui Al Mualim.

Capitolul 12

Acum mergea în jurul unei clădiri adiacente fortăreţei Ospitalierilor. Aşa cum se aşteptase, exista un străjer, un arcaş, şi Altaïr îl privi cum mergea pe pasarelă, uitându-se la răstimpuri în curtea interioară de sub el, dar examinând în principal acoperişurile. Asasinul privi soarele. Se apropia momentul, gândi el, şi zâmbi în barbă când, într-adevăr, arcaşul se apropie de o scară şi coborî.

Altaïr rămase ghemuit. Sări de pe acoperiş pe pasarelă, apoi înainta silenţios pe ea până zări curtea de dedesubt. Era mărginită de ziduri perfect verticale din piatră sură, mohorâtă şi ameninţătoare, iar în mijloc avea o fântână, dar în rest era goală, complet diferită de clădirile bogat împodobite din Acra. Se vedeau câţiva străjeri care purtau uniformele matlasate şi negre ale cavalerilor Ospitalieri, cu crucea albă pe piept, şi un grup de călugări. Printre ei rătăceau pacienţi desculţi şi cu piepturile goale. Epave jalnice, care umblau de colo-colo fără ţel, cu chipuri inexpresive şi ochi sticloşi.

Asasinul se încruntă. Deşi pasarela nu era păzită, ar fi fost imposibil să sară în curte fără să fie observat. Se apropie de zidul dinspre exterior al spitalului şi privi pe strada de afară. Pe piatra care strălucea alb sub razele soarelui, orăşeni suferinzi şi familiile lor implorau gărzile să-i lase să intre. Alţii, cu minţile pierdute, cutreierau prin mulţime, ridicând braţele în aer şi răcneau obscenităţi şi cuvinte lipsite de înţeles.

Iar mai departe – şi Altaïr surâse zărindu-i – se vedea un grup de cărturari. Avansau prin gloată ca şi cum aceasta n-ar fi existat, indiferenţi la suferinţele şi tumultul din jur. Păreau să vină spre spital. Profitând de agitaţie, Altaïr coborî neobservat în stradă, se alătură cărturarilor şi plecă fruntea, concentrându-şi privirea asupra picioarelor pe care le târşâia fără grabă. Din când în când, risca o privire furişă pentru a vedea unde ajunseseră; aşa cum sperase, se îndreptau spre spital, iar gărzile de la intrare se traseră în lături, îngăduindu-le accesul în curtea interioară.

Asasinul strâmbă din nas. Dacă pe stradă se simţiseră mirosurile oraşului, ale plăcintelor coapte, parfumurilor şi mirodeniilor, aici se simţea duhoarea suferinţei, a morţii şi dejecţiilor umane. De undeva – dinapoia mai multor uşi închise – se auziră strigăte de durere, apoi gemete stinse. Se gândi că probabil acela era spitalul principal. Se dovedi că avusese dreptate când, brusc, uşile se deschiseră şi un pacient ţâşni în curte bălăbănindu-se.

— *Nu! Ajutor! Ajutaţi-mă!* urlă el. Chipul îi era contorsionat de spaimă şi ochii larg deschişi. *Ajutaţi-mă, vă rog! Trebuie să m-ajutaţi!*

După el apăru un gardian. Avea un ochi leneş, de parcă muşchii pleoapei îi fuseseră retezaţi cândva. Porni în fugă după nebunul evadat şi-l prinse, apoi, ajutat de un coleg, începu să-l lovească cu pumnii şi cu picioarele, până îl doborâră în genunchi.

Altaïr îi privi. Simţi cum fălcile i se încleştează şi mâinile i se strâng în pumni, când gardienii îl băteau pe bărbat şi alţi pacienţi se apropiară ca să vadă mai îndeaproape spectacolul, legănându-se uşor şi privind cu expresii ce dovedeau doar cel mai vag interes.

— Îndurare! zbieră nebunul, în vreme ce loviturile se revărsau asupra lui. Îndurare! Nu mai daţi!

Se opri. Brusc durerea îi fu dată uitării când uşile spitalului se deschiseră larg şi în prag apăru un bărbat care nu putea fi decât Garnier de Naplouse.

Era mai scund decât se aşteptase Altaïr. Nu purta barbă şi avea păr alb, tuns scurt, ochi afundaţi în orbite şi gură crudă cu colţurile arcuite în jos, care-i conferea un aspect cadaveric. Crucea albă a Ospitalierilor i se vedea pe braţe, şi în jurul gâtului purta un crucifix... însă Altaïr văzu că divinitatea pe care o adula îl părăsise. Pentru că, de asemenea, el purta un şorţ. Un şorţ murdar, pătat de sânge.

Îl privi sumbru pe nebunul prosternat înaintea lui, ţinut de Ochi-leneş şi celălalt gardian. Ochi-leneş ridică pumnul ca să-l lovească din nou.

— Ajunge, copilul meu, porunci de Naplouse. Ţi-am cerut să-l aduci înapoi pe pacient, nu să-l omori.

Ochi-leneş coborî pumnul fără chef, iar de Naplouse înaintă, apropiindu-se de nebun, care gemu şi încercă să se retragă dinaintea lui ca un animal speriat.

De Naplouse zâmbi şi duritatea îi dispăru de pe faţă.

— Gata, gata, vorbi el aproape cu blândeţe spre nebun. Totul va fi bine. Dă-mi mâna.

Nebunul scutură din cap.

— Nu... nu! Nu m-atinge. Nu iarăşi...

De Naplouse se încruntă, parcă uşor rănit de reacţia aceea faţă de el.

— Alungă-ţi frica asta, rosti el egal, fiindcă altfel nu te voi putea ajuta.

— Să m-ajuţi? Aşa cum i-ai ajutat pe ceilalţi? Lor le-ai luat *sufletele.* Dar nu şi mie. Nu! N-o să iei sufletul meu. Niciodată, niciodată, niciodată... *Nu sufletul meu, nu sufletul meu, nu sufletul meu...*

Bunătatea dispăru de pe chipul lui de Naplouse, care-l pălmui pe nebun.

— Stăpâneşte-te, mârâi el. Ochii adânciţi în orbite îi fulgerară şi capul celuilalt se plecă. Crezi că asta-mi face plăcere? Crezi că *vreau* să-ţi fac rău? Dar nu-mi laşi de ales...

Nebunul se smulse pe neaşteptate din mâinile celor doi gardieni şi încercă să fugă în mulţimea care-l privea.

— Fiecare cuvânt bun este urmat de un dos de palmă! zbieră el, trecând destul de aproape de Altaïr, urmat de cei doi gardieni. Numai minciuni şi amăgiri. Nu va fi mulţumit decât atunci când toţi ne vom pleca lui.

Ochi-leneş îl prinse şi-l târî înapoi în faţa lui de Naplouse, unde scânci

sub ochii glaciali ai Maestrului.

— N-ar fi trebuit să faci asta, spuse de Naplouse încet, după care i se adresă lui Ochi-leneș: Du-l în camera lui. O să revin după ce mă ocup de ceilalți.

— *Nu mă poți ține aici!* urlă nebunul. O să *evadez din nou.*

De Naplouse se opri.

— Nu, n-o să mai evadezi, zise el cu glas egal, după care se întoarse către Ochi-leneș. Rupe-i picioarele, îi porunci. Pe amândouă.

Ochi-leneș rânji, când nebunul încercă să dea bir cu fugiții. Se auziră apoi două trosnete oribile, aidoma unor vreascuri rupte, când cavalerul uriaș îl calcă violent mai întâi pe un picior, apoi pe celălalt. Victima urlă și Altaïr se trezi înaintând, neizbutind să se stăpânească, clocotind față de cruzimea gratuită.

Apoi clipa aceea trecu; nebunul își pierduse cunoștința – cu siguranță din cauza durerii – și cei doi gardieni îl târau de acolo. De Naplouse îl privi. Expresia înțelegătoare îi revenise pe chip.

— Îmi pare foarte rău, copile, rosti el aproape pentru sine, după care se întoarse către privitori. Voi n-aveți nimic de făcut? lătră el și se uită fioros la călugării și pacienții care se îndepărtară încetișor.

Când îi întoarse spatele pentru a se alătura lor, Altaïr îl zări pe de Naplouse cercetând cu atenție mulțimea, de parcă ar fi căutat un posibil ucigaș.

„Asta-i bine", gândi el auzind cum ușa spitalului se închise după ce Marele Maestru părăsi curtea interioară. „Să-i fie frică. Să simtă puțin din ceea ce face el altora." Imaginea respectivă îl încălzi și se alătură cărturarilor, care treceau prin o a doua ușă. Aceasta ducea în salonul principal, unde paiele presărate pe jos reușeau prea puțin să ascundă duhori ale suferinței și dejecțiilor umane. Altaïr se pomeni străduindu-se să nu vomite și văzu câțiva cărturari care-și duseră poalele mantiilor la nas, ca să se ferească de mirosuri. De aici veniseră gemetele și Altaïr văzu paturi de spital pe care se văitau oameni, care, ocazional, răcneau de durere. Rămânând cu capul plecat, Asasinul privi pe sub glugă și-l văzu pe de Naplouse apropiindu-se de un pat pe care era legat cu curele din piele un bărbat numai piele și os.

— Cum te simți? întrebă de Naplouse.

Pacientul răspunse șuierat, chinuit în mod vădit de dureri:

— Ce mi-ai... făcut?

— Ah, da. Durerea. La început doare, da, nu te pot minți. Este un preț mic pe care trebuie să-l plătești. Cu timpul vei fi de acord cu mine.

Bărbatul încercă să ridice capul de pe pat.

— Ești un... monstru...

De Naplouse zâmbi indulgent.

— Mi s-au adresat cuvinte și mai grele.

Trecu apoi pe lângă o cușcă din lemn în interiorul căreia se găsea alt

pat şi privi înăuntru la... nu, nu erau pacienţi, îşi dădu seama Altaïr. Nefericiţii ăştia erau subiecţi. Ei erau *experimente.* Se strădui o dată în plus să-şi stăpânească mânia. Privi în jur. Majoritatea gardienilor se adunaseră în capătul opus al salonului. La fel ca în curtea interioară, câţiva pacienţi rătăceau dezorientaţi şi Asasinul zări acelaşi pâlc de călugări care păreau să asculte cu luare-aminte fiecare cuvânt al lui de Naplouse, păstrând totuşi o distanţă respectuoasă şi conversând între ei în vreme ce Marele Maestru îşi făcea vizitele.

Dacă avea să treacă la fapte – şi *avea* s-o facă –, atunci nu mai trebuia să întârzie.

Apoi însă de Naplouse se apropie de alt pat şi surâse bărbatului întins acolo.

— Mi-au spus că acum poţi să mergi, rosti el cu blândeţe. Este impresionant.

Bărbatul păru derutat.

— A trecut... aşa mult. Aproape am uitat... cum.

De Naplouse părea încântat, realmente încântat. Cu chip radios, zise:

— Asta-i minunat.

— Nu... înţeleg. De ce m-ai ajutat?

— Pentru că nimeni altul n-ar fi făcut-o, răspunse de Naplouse şi trecu mai departe.

— Îţi datorez viaţa mea, spuse pacientul din patul următor. Sunt oricând la porunca ta. Mulţumesc, îţi mulţumesc că m-ai eliberat.

— Îţi mulţumesc că m-ai lăsat s-o fac, replică de Naplouse.

Altaïr şovăi o clipă. Oare se înşela? Oare de Naplouse *nu era* un monstru? Apoi însă, la fel de iute, îşi alungă îndoielile, amintindu-şi zbieretele de agonie ale nebunului când îi rupseseră picioarele şi pacienţii parcă lipsiţi de viaţă care hălăduiau prin spital. Dacă aici existau într-adevăr şi exemple de vindecări, cu siguranţă erau copleşite ca număr de actele de barbarie.

De Naplouse ajunsese la ultimul pat din salon. În câteva clipe urma să plece şi ocazia lui Altaïr avea să piară. Decis, Asasinul aruncă o privire în urma sa: gardienii erau în continuare ocupaţi în capătul opus al sălii. Se desprinse din grupul cărturarilor şi se apropie de Marele Maestru din spate, exact în clipa în care se apleca peste un pacient.

Pumnalul lui Altaïr ţâşni şi el izbi cu un gest scurt, folosind cealaltă mână pentru a înăbuşi strigătul de durere al lui de Naplouse, când îşi arcui spinarea de durere. Aproape cu blândeţe îl coborî apoi pe medicul înjunghiat pe podea.

— Eliberează-te de povara ta, îi şopti.

De Naplouse clipi şi-l privi. În ochii lui muribunzi nu exista teamă, iar Altaïr nu putu desluşi decât îngrijorare.

— Ah... mă voi odihni acum, da? spuse el. Visul nesfârşit mă cheamă. Dar înainte de-a-nchide ochii, trebuie să ştiu – ce se va-ntâmpla cu copiii

mei?

Copiii?

— Te referi la cei pe care i-ai făcut să sufere prin experimentele tale crude? Altaïr nu-şi putea stăvili dezgustul din glas. Acum vor fi liberi să revină la căminele lor.

De Naplouse râse hârâit.

— Cămine? Care cămine? În rigole? În bordeluri? În temniţele din care i-am scos noi?

— I-aţi luat pe oamenii aceştia împotriva voinţei lor, zise Altaïr.

— Da, icni de Naplouse, împotriva puţinei voinţe care le mai rămăsese. Chiar eşti aşa naiv? Linişteşti un copil doar pentru că el plânge? „Eu am vrut doar să mă joc cu focul, tată?" Ce i-ai răspunde? „Bine, cum vrei tu?" Atunci ar trebui ca tu să răspunzi pentru arsurile suferite.

— Aceştia nu sunt copii, rosti Altaïr dorind să-l înţeleagă pe muribund, ci bărbaţi şi femei în toată firea.

— La trup, poate, dar nu şi la minte. Iar tocmai aceea este vătămătura pe care am căutat s-o vindec. Recunosc, fără obiectul pe care l-aţi *furat* de la noi înaintarea mi-a fost încetinită. Există totuşi ierburi. Mixturi şi extrase. Gardienii mei sunt dovezi în privinţa asta. Erau nebuni înainte ca eu să-i găsesc şi să-i eliberez din temniţele minţilor lor. Dar odată cu moartea mea, vor redeveni nebuni...

— Crezi cu adevărat că-i ajutai?

De Naplouse zâmbi; lumina începuse să-i părăsească ochii.

— Nu-i ceea ce cred, ci ceea ce ştiu.

Muri. Altaïr îi lăsă capul pe pardoseala din piatră, scoase pana lui Al Mualim şi o înmuie în sânge.

— Să nu fii crudă, moarte, murmură el.

În aceeaşi clipă un strigăt răsună dinspre călugării din apropiere. Asasinul se îndreptă şi zări gardienii traversând salonul spre el. Când îşi traseră săbiile din teci, el porni în fugă către o uşă îndepărtată, despre care spera cu disperare să iasă în curtea interioară.

Uşa se deschise şi tânărul fu încântat să vadă curtea în faţa lui.

Fu mai puţin încântat să-l vadă pe Ochi-leneş, care năvăli prin uşa deschisă, cu spada lată în mână...

Altaïr îşi scoase sabia şi îl întâmpină, cu ea într-o mână şi cu pumnalul în mâna cealaltă. Tăişurile se ciocniră în zăngănit metalic. Pentru o secundă cei doi bărbaţi aproape îşi lipiră feţele şi Asasinul putu să vadă pielea cicatrizată a pleoapei cavalerului. După aceea Ochi-leneş îl îmbrânci, îndepărtându-l, şi fandă imediat, lovi sabia lui Altaïr, dar schimbă direcţia atacului atât de rapid, încât Asasinul aproape că fu luat prin surprindere. Se retrase iute, dorind să pună o distanţă cât mai mare între el şi Ochi-leneş, care era un spadasin mai bun decât anticipase. De asemenea, era mătăhălos. Tendoanele gâtului îi ieşeau în relief, dezvoltate după ani de mânuire a uriaşei lui spade late. Altaïr văzu că înapoia lui

sosiseră şi ceilalţi gardieni, care se opriseră însă la un semn din partea lui Ochi-leneş.

— Este al meu, mârâi cavalerul imens.

Era arogant şi prea încrezător în sine. Altaïr surâse, savurând ironia sorţii. Apoi înaintă, rotind sabia sus. Rânjind larg, Ochi-leneş îi pară lovitura şi icni când Asasinul trecu fulgerător în stânga sa, atacându-l din partea opusă – cea a ochiului vătămat, punctul său slab – şi spintecându-i beregata cu pumnalul.

Gâtul cavalerului se deschise şi sângele ţâşni din rană când căzu în genunchi. Din spatele lui Altaïr se auziră strigăte surprinse, aşa că Asasinul porni în goană, îmbrânci un grup de nebuni care se strânseseră să privească şi sprintă prin curtea interioară, pe lângă fântână, trecu pe sub arcadă şi ieşi în Acra.

Se opri şi cercetă acoperişurile. Sări apoi pe o tarabă, însoţit de strigătele furioase ale neguţătorului dinapoia ei, care-l ameninţă cu pumnul, escaladă zidul din spatele lui şi ajunse pe acoperiş. Alergă şi sări, lăsând în urmă spitalul de coşmar şi se topi în oraş, continuând să reflecteze la ultimele cuvinte ale lui de Naplouse. La *obiectul* despre care vorbise. Pentru o secundă se gândi şi la caseta de pe masa lui Al Mualim... totuşi nu! Ce legătură ar fi putut avea Ospitalierul cu ea?

Dar dacă nu era vorba despre caseta aceea, ce putea fi atunci?

Capitolul 13

— Garnier de Naplouse este mort, îi spusese el lui Al Mualim după câteva zile.

— Excelent, încuviinţase Marele Maestru. Este rezultatul la care sperasem.

— Şi totuşi..., începuse Altaïr.

— Ce este?

— Medicul a insistat că activitatea lui era nobilă. Şi privind retrospectiv, mulţi dintre cei despre care se presupune că ar fi fost captivii lui păreau să-i fie recunoscători. Nu toţi, dar îndeajuns ca să mă pună pe gânduri... Cum a izbutit să-şi schimbe inamicii în prieteni?

Al Mualim chicotise.

— Conducătorii vor găsi întotdeauna căi pentru a-i face pe alţii să-i asculte. Şi tocmai de aceea sunt conducători. Când cuvintele dau greş, ei recurg la galbeni. Când nici aceia nu izbândesc, se folosesc de lucruri mai fundamentale: mite, ameninţări şi alte trucuri. Există plante, Altaïr – plante de pe tărâmuri îndepărtate –, care-i pot face pe oameni să-şi piardă simţurile. Ele aduc plăceri atât de mari, încât oamenii pot deveni chiar înrobiţi de ele.

Altaïr încuviinţase, gândindu-se la pacienţii cu ochi sticloşi. La nebun...

— Crezi, aşadar, că oamenii aceia erau drogaţi? înrobiţi prin otrăvire?

— Da, dacă erau într-adevăr aşa cum i-ai descris tu. Duşmanii noştri m-au acuzat pe mine de aceleaşi practici.

După aceea îi transmisese următoarea sa misiune şi Altaïr se întrebase de ce oare Marele Maestru zâmbise când îi spusese să-şi termine cercetările şi apoi să raporteze la *rafiq* al Oficiului Asasinilor din Ierusalim.

Acum, intrând în Oficiu, înţelese motivul. Al Mualim fusese încântat că drumurile lui Altaïr şi Malik se vor încrucişa din nou.

Malik se ridică dinapoia mesei sale când Altaïr intră în odaie. Pentru o clipă cei doi se priviră fix şi niciunul nu-şi ascunse dispreţul. Apoi, lent, Malik se întoarse şi-i arătă ciotul care mai rămăsese din braţul său.

Altaïr păli la faţă. Desigur... După ce fusese rănit în lupta cu cavalerii lui de Sable, cei mai buni chirurgi din Masyaf nu izbutiseră să-i mai salveze braţul, aşa că fuseseră siliţi să-l amputeze.

Malik îi oferi surâsul dulce-amar al victoriei obţinute cu un preţ prea mare şi Altaïr îşi aminti că nu trebuia să-l trateze altfel decât cu umilinţă şi respect. Plecă fruntea, arătând că-i înţelegea pierderile. Fratele... Braţul... Statutul...

— Siguranţă şi pace, Malik, rosti el după aceea.

— Prezenţa ta aici mă lipseşte de amândouă, scuipă celălalt; bineînţeles, avea destule motive pentru a-l trata cu dispreţ şi intenţiona să se comporte ca atare. Ce vrei?

— Al Mualim a cerut...

— Să îndeplineşti o misiune în strădania de a-ţi ispăşi păcatele? pufni Malik. Aşa deci. Spune atunci. Ce ai aflat?

— Ţinta se numeşte Talal, începu Altaïr, şi face trafic de carne vie – răpeşte locuitorii Ierusalimului şi-i vinde ca sclavi. Îşi are sediul într-un depozit aflat în turnul de pază al podului de acces din miazănoapte. Chiar acum pregăteşte o caravană de plecare. Voi acţiona în timp ce-şi inspectează mărfurile. Dacă-i pot evita pe oamenii lui, el însuşi ar trebui să fie o problemă simplă.

Malik răsfrânse dispreţuitor buza inferioară.

— „Ar trebui să fie o problemă simplă?" Ascultă-te cum vorbeşti! Aceeaşi aroganţă.

Altaïr se dojeni în gând. Malik avea dreptate. Se gândi la predicatorul din Damasc pe care-l judecase greşit şi care fusese gata să-l înfrângă.

— Am terminat? întrebă el, fără să-şi destăinuie gândurile. Eşti mulţumit de ce am aflat?

— Nu, răspunse Malik întinzându-i pana, dar va trebui să mă mulţumesc cu asta.

Altaïr încuviinţă din cap. Îi privi mâneca tunicii care atârna goală şi fu pe punctul de a spune ceva, când îşi dădu seama că niciun fel de cuvinte nu i-ar fi putut spăla păcatele. Abătuse asupra lui Malik prea multe nefericiri ca să spere vreodată la iertare din partea sa.

De aceea se întoarse şi părăsi Oficiul. Altă ţintă avea să-i simtă sărutul pumnalului.

Capitolul 14

La scurt timp după aceea Altaïr se furişă în depozitul unde erau pregătite mărfurile pentru caravană. Privi în jur şi nu-i plăcu ce văzu.

Nu existau paznici. Nu existau complici.

Înaintă doi paşi, apoi se opri. Nu! Ce era în capul lui? Totul din depozitul acela trezea suspiciuni. Se răsuci pe călcâie ca să iasă, când, brusc, uşa se trânti, după care se auzi sunetul inconfundabil al unui ivăr greu.

Blestemă în şoaptă şi trase sabia din teacă.

Înaintă încetişor, adaptându-şi treptat simţurile la semiîntuneric, la umezeală, la izul de făclii şi...

Şi altceva. Un miros de grajduri, care i se părea totuşi mai degrabă a oameni, decât a animale.

Flăcările torţelor proiectau lumini pe pereţii negri şi umezi, iar de undeva se auzea apă picurând. După aceea Asasinul auzi un geamăt stins.

Înaintă, cu ochii acomodaţi deja la lumina foarte slabă, şi văzu lăzi, butoaie, apoi... o cuşcă. Se apropie – şi aproape că sări înapoi, în cuşcă se afla un om. Un bărbat jalnic, care tremura, cu genunchii strânşi la piept, cu ochi plângăreţi, apoşi. Ridică o mână tremurătoare şi rosti:

— Ajută-mă.

După aceea Altaïr auzi alt sunet în spatele său şi, întorcându-se, zări alt bărbat. Atârna pe perete, cu încheieturile mâinilor şi gleznele încătuşate. Capul i se legăna moale în piept şi părul murdar îi atârna peste faţă, însă buzele păreau că i se mişcă, parcă într-o rugă.

Altaïr avansă către el. O voce se auzi de sub tălpile lui şi, plecând ochii, văzu un grătar din fier montat în lespezile pardoselii depozitului. Dedesubt se întrezărea chipul înfricoşat al altui sclav, ale cărui degete osoase se întindeau rugătoare printre gratii. În subterana în care se găsea, se zăreau şi alte forme întunecate, se auzeau foşnete şi glasuri. Pentru o secundă i se păru că tot locul răsuna de implorările oamenilor închişi.

— Ajutor, ajutor.

Un vacarm insistent, pătrunzător, care-l făcea să dorească să-şi astupe urechile. Până ce, pe neaşteptate un glas rosti:

— N-ar fi trebuit să vii aici, Asasinule.

Talal, cu siguranţă.

Altaïr se răsuci în direcţia glasului şi distinse umbre mişcându-se pe o galerie deasupra lui. Arcaşi? Se încordă, ghemuindu-se, cu sabia pregătită, oferind ţinta cea mai mică posibil.

Totuşi, dacă Talal ar fi vrut să-l ucidă, ar fi fost mort până acum. Intrase cu capul înainte în capcana neguţătorului de sclavi – greşeala unui prost, a unui novice –, dar aceasta nu se închisese deocamdată.

— Tu însă nu eşti genul care să asculte, urmă batjocoritor Talal, ca să nu-ţi compromiţi Frăţia.

Altaïr înainta lent, tot nesigur asupra locului unde se afla Talal. Era deasupra în mod clar, dar unde anume?

— Ai crezut că voi rămâne nepăsător faţă de prezenţa ta? continuă vocea fără trup, apoi chicoti. Am ştiut despre tine din clipa în care ai pătruns în oraşul ăsta.

De sub pardoseală se auziră suspine şi Asasinul văzu alte zăbrele şi alte feţe murdare, mânjite de lacrimi care-l priveau din subteran.

— *Ajutor... Salvează-mă...*

Aici erau şi mai multe cuşti, şi mai mulţi sclavi, femei şi bărbaţi deopotrivă: cerşetori, prostituate, beţivi şi nebuni.

— Ajutor, ajutor.

— Bun, zise Altaïr, aşadar aici sunt sclavi, dar unde sunt stăpânii de sclavi?

Talal îl ignoră.

— Iată munca mea în toată splendoarea ei, anunţă el şi mai multe făclii se aprinseră, dezvăluind alte chipuri înspăimântate şi rugătoare.

În faţa lui Altaïr se deschise glisând o a doua poartă, care-i îngădui accesul în altă sală. Sui câteva trepte şi păşi într-un spaţiu larg, cu o galerie pe perimetru. Acolo zări siluete neclare şi-şi strânse sabia mai puternic.

— Ce mai este acum, neguţătorule de sclavi? strigă el.

Talal încerca să-l sperie. Unele lucruri îl speriau pe Altaïr, era adevărat, însă nimic din ce era capabil neguţătorul de sclavi, iar asta o ştia cu certitudine.

— Să nu-mi spui aşa! răcni Talal. Eu vreau doar să-i ajut. Aşa cum şi eu însumi am fost ajutat.

Altaïr auzea şi acum gemetele stinse ale sclavilor din încăperea dindărăt şi se îndoia că ei ar fi considerat asta ajutor.

— Nu le faci niciun bine, ţinându-i închişi aşa! strigă spre beznă.

Talal tot nu-şi făcu apariţia.

— Închişi? replică el. Îi ţin în siguranţă, pregătindu-i pentru călătoria care-i aşteaptă.

— Ce călătorie? pufni Asasinul. Spre o viaţă de servitute?

— Nu înţelegi nimic. Am greşit că te-am adus aici. Am greşit, crezând că vei vedea şi vei înţelege.

— Am înţeles foarte bine. N-ai curajul să mă-nfrunţi şi alegi să te ascunzi printre umbre. Ajunge cu vorbăria. Arată-te!

— Aha, deci vrei să-l vezi pe cel care te-a chemat aici?

Altaïr auzi zgomote de mişcări în galerie.

— Nu tu m-ai chemat! strigă el. Am venit singur.

Râsete răsunară deasupra sa.

— Chiar aşa? rânji Talal. Cine a descuiat uşa? Cine a eliberat drumul? Ai ridicat cumva sabia împotriva unui singur om de-al meu? Nu! Toate astea le-am făcut pentru tine.

Ceva se deplasa pe tavanul de deasupra galeriei, proiectând un cerc de lumină pe pardoseala din piatră.

— Păşeşte în lumină, atunci, strigă Talal de deasupra, şi-ţi voi acorda o ultimă favoare.

Altaïr îşi repetă că dacă neguţătorul de sclavi ar fi vrut să-l omoare, arcaşii lui l-ar fi înţesat cu săgeţi până acum, aşa că păşi în lumină. În clipa aceea din umbrele galeriei apărură bărbaţi mascaţi, care săriră jos şi-l înconjurară silenţios. Îl priveau cu ochi neutri, cu săbiile atârnând pe lângă trupuri; doar piepturile li se ridicau şi coborau.

Asasinul înghiţi un nod. Erau şase. Nu reprezentau nici pe departe „o problemă simplă".

Deasupra lui se auziră apoi alţi paşi şi, uitându-se iarăşi către galerie, văzu că Talal ieşise din penumbre şi-l privea de sus. Purta o tunică dungată şi brâu lat. Pe umăr avea un arc.

— Iată-mă acum, rosti el şi deschise larg braţele, surâzând de parcă ar fi salutat un oaspete în căminul său. Ce doreşti?

— Coboară aici, arătă Altaïr cu sabia. Să rezolvăm totul cu onoare.

— De ce oare trebuie să se ajungă mereu la violenţă? replică Talal, părând aproape dezamăgit, apoi urmă: Se pare că nu te pot ajuta, Asasinule, pentru că nu vrei să te ajuţi tu însuţi. Şi nu pot îngădui ca munca să-mi fie ameninţată. Nu-mi laşi de ales – trebuie să mori.

Făcu semn oamenilor săi.

Care ridicară săbiile.

Apoi atacară.

Altaïr icni şi se trezi parând atacurile a doi în acelaşi timp, făcându-i să bată în retragere, după care îşi întoarse imediat atenţia asupra celui de-al treilea. Ceilalţi îşi aşteptau rândul; strategia lor, înţelese iute, era să-l atace doar doi odată.

Putea să facă faţă la aşa ceva. Îl înhaţă pe unul, încântat să vadă că ochii i se holbară de şoc înapoia măştii, apoi îl proiectă spre îndărăt în altul, astfel că cei doi izbiră împreună o schelă care se făcu ţăndări în jurul lor. Altaïr insistă, urmărindu-şi avantajul, şi, împungând cu vârful sabiei, auzi un ţipăt şi un horcăit de moarte dinspre cel răşchirat pe piatră.

Atacatorii lui se regrupară, schimbară priviri, apoi îl încercuiră fără grabă. Altaïr se roti cu sabia întinsă, zâmbind aproape încântat acum. Cinci ucigaşi antrenaţi şi mascaţi, împotriva unui singur Asasin. Ei crezuseră că va fi o pradă uşoară. O putea zări pe chipurile lor. După prima încăierare, siguranţa li se mai destrămase.

Alese pe unul dintre ei. Era un truc vechi, învăţat de la Al Mualim, pentru înfruntarea mai multor oponenţi.

În mod deliberat, Altaïr îşi aţinti privirea asupra celui din faţa sa.

Nu-i ignora pe ceilalţi, dar fixează-l pe unul. El va fi ţinta ta. Fă-i cunoscut că este ţinta ta.

Surâse larg. Bărbatul scoase un sunet stins.

Apoi lichidează-l.

Altaïr atacă precum o cobră, năpustindu-se asupra ucigaşului, care reacţionă prea lent... coborî ochii spre sabia care-i pătrunsese în piept, apoi gemu şi căzu în genunchi. Asasinul îşi smulse arma, lărgindu-i rana, când i o trase din trup, după care îşi îndreptă atenţia asupra următorului.

Alege unul dintre oponenţi.

Mascatul părea îngrozit; nu mai semăna deloc cu un ucigaş şi sabia începu să-i tremure. Răcni ceva într-un dialect neînţeles de Altaïr, apoi înaintă dezordonat, sperând să preia el iniţiativa. Asasinul păşi iute într-o parte şi-i spintecă stomacul, fiind răsplătit de vederea intestinelor strălucitoare ce se revărsară din rană. De deasupra glasul lui Talal îşi îndemna oamenii să atace, chiar când altul căzu, iar cei doi rămaşi se repeziră simultan spre Altaïr. Nu mai arătau atât de ameninţători acum, cu sau fără măşti. Arătau exact ceea ce erau: bărbaţi speriaţi aflaţi pe punctul de a muri.

Asasinul mai doborî unul din beregata căruia sângele ţâşni ca dintr-o fântână arteziană. Ultimul se răsuci şi o luă la fugă, sperând să găsească adăpost în galerie. Dar Altaïr băgă sabia în teacă şi scoase două cuţite pentru aruncat, care se rotiră, scânteind – *unu, doi* – şi loviră spatele fugarului, doborându-l de pe scară. Se terminase.

Altaïr auzi paşi alergând deasupra. Talal încerca să scape cu viaţă. Se aplecă, recuperă cuţitele şi se repezi în sus, ajungând la nivelul următor la timp pentru a-l vedea pe neguţătorul de sclavi, suind o a doua scară, spre acoperiş.

Îl urmări şi ieşi printr-o trapă din partea de sus a depozitului; se retrase la timp, deoarece o săgeată se înfipse zbârnâind în lemnul de lângă el. Îl zări pe arcaş pe un acoperiş îndepărtat, potrivindu-şi deja altă săgeată în strună şi sări afară prin trapă, rostogolindu-se înainte pe acoperiş şi azvârlind două cuţite, încă pătate de sângele victimei anterioare.

Arcaşul dădu un ţipăt şi căzu cu un cuţit înfipt în gât şi celălalt în piept. Ceva mai departe Altaïr îl zări pe Talal alergând peste o punte dintre case, apoi sărind pe o schelă şi coborând pe stradă. Ajuns acolo, privi în sus, îl zări pe Asasin urmărindu-l şi porni în goană.

Altaïr reducea deja distanţa. Era iute şi, spre deosebire de Talal, nu privea întruna peste umăr pentru a vedea dacă era urmărit. Ceea ce însemna că nu se lovea de pietoni care nu bănuiau nimic, aşa cum făcea Talal: femei care ţipau şi-l ocărau, bărbaţi care blestemau şi-l îmbrânceau.

Toate accidentele acelea îi încetiniră înaintarea pe străzi şi prin pieţe, astfel că în scurt timp îşi pierdu avansul, iar când întoarse capul, Asasinul îi zări albul ochilor.

— Pleacă cât mai poţi! urlă neguţătorul de sclavi peste umăr. În curând, gărzile mele vor fi aici.

Altaïr chicoti şi continuă să alerge.

— Renunţă la urmărire şi te voi lăsa să trăieşti! răcni Talal.

Altaïr nu se obosi să-i răspundă. Fugea agil prin mulţimi, ocolind mărfurile pe care celălalt le răsturna în urma sa pentru a-l încetini. Asasinul era tot mai aproape acum şi urmărirea aproape că se încheiase.

În faţa lui, neguţătorul de sclavi întoarse iar capul, văzu că distanţa se redusese apreciabil şi încercă din nou să-l convingă.

— Opreşte-te şi ascultă-mă! strigă el cu disperare în glas. Poate că putem ajunge la o înţelegere.

Tânărul nu spuse nimic, ci se mulţumi să privească cum Talil se întoarse din nou. Era acum pe punctul de a se ciocni de o femeie al cărui chip era ascuns de o încărcătură de clondire. Niciunul dintre ei nu se uita pe unde mergea.

— Nu ţi-am făcut nimic! strigă Talal uitând, probabil, că doar cu câteva minute în urmă trimisese şase oameni să-l ucidă. De ce insişti să mă urmă...

Plămânii îi fură goliţi de aer cu un şuierat, după care se văzu o învălmăşeală de braţe şi picioare, iar Talal căzu odată cu femeia, ale cărei vase se făcură ţăndări în jurul lor.

Talal încercă să se scoale, dar nu îndeajuns de iute, fiindcă Altaïr fu imediat lângă el. *Clic.* De îndată ce pumnalul lui flămând se extinse, îl înfipse în bărbat, după care îngenunche lângă el, ferindu-se de sângele ce-i răbufnea deja pe nas şi pe gură. Femeia cu clondirele se ridică şi, roşie la faţă de indignare, se pregăti să se repeadă asupra lui Talil. Se răzgândi însă când îl zări pe Altaïr şi pumnalul său, pe lângă sângele care curgea din traficantul de carne vie, şi o luă la fugă ţipând. Alţii îi ocoliră pe departe, simţind că ceva nu era în regulă. În Ierusalim, un oraş obişnuit cu conflictele, locuitorii preferau să nu se oprească şi să se holbeze la violenţe, întrucât se temeau să nu fie implicaţi şi ei. Altaïr se aplecă spre Talal.

— Acum nu mai ai unde să fugi. Poţi să-mi împărtăşeşti secretele tale.

— Eu mi-am jucat rolul, Asasinule, replică bărbatul. Frăţia nu-i atât de slabă, încât moartea mea să-i oprească acţiunile.

Altaïr îşi aminti de Tamir. Şi el vorbise despre alţii în clipa morţii. Şi el amintise de „fraţi".

— Care Frăţie? insistă Asasinul.

Talal reuşi să zâmbească.

— Al Mualim nu-i singurul care are planuri pentru Ţara Sfântă. Iar mai multe nu vei afla de la mine.

— Atunci am terminat. Cere-i iertare Dumnezeului tău.

— Nu există niciun Dumnezeu, Asasinule. Talal chicoti fără putere. Şi chiar dacă ar fi existat vreodată, ne-a abandonat de mult. I-a abandonat demult pe bărbaţii şi pe femeile pe care i-am luat în braţele mele.

— Ce vrei să spui?

— Cerşetori. Târfe. Drogaţi. Leproşi. Toţi aceştia ţi se par că ar fi

potriviţi ca sclavi? N-ar fi în stare să îndeplinească nici muncile cele mai banale. Nu... eu nu i-am luat ca să-i vând, ci ca să-i *salvez.* Tu însă ne-ai ucis pe toţi. Fără niciun motiv, ci doar pentru că ţi s-a cerut s-o faci.

— Ba nu, rosti Altaïr simţindu-se derutat. Tu profiţi de pe urma războiului. De pe urma vieţilor pierdute şi distruse.

— Ignorant cum eşti, poţi să crezi asta. Îţi închizi mintea, aşa-i? Se spune că cei din tagma ta o fac cel mai bine. Oare vezi ironia sorţii?

Asasinul îl privi cu atenţie. Era la fel cum fusese cu de Naplouse. Cuvintele muribundului ameninţau să submineze tot ce ştiuse el despre ţinta sa, sau cel puţin ceea ce crezuse că ştia.

— Nu, se pare că încă n-o vezi. Talal îşi îngădui un ultim surâs faţă de buimăceala evidentă a lui Altaïr. Dar o vei vedea.

Apoi muri.

Altaïr se întinse să-i închidă ochii şi murmură:

— Îmi pare rău.

Înmuie după aceea pana în sângele lui, se ridică şi se pierdu în mulţime; în urma sa, leşul lui Talal păta nisipul.

Capitolul 15

În decursul călătoriilor sale, Altaïr poposea la izvoare, vaduri sau fântâni – oriunde exista apă şi umbră de la palmieri, unde se putea odihni, iar calul său putea paşte iarbă nepriponit. Adesea era singurul petic de verdeaţă ce putea fi văzut cu ochiul liber, aşa că existau puţine şanse ca animalul să se piardă.

În seara aceea găsi un izvor în jurul căruia fuseseră ridicate ziduri şi care fusese acoperit cu o boltă pentru a împiedica deşertul să înghită apa preţioasă, şi bău pe săturate. După aceea se întinse la adăpostul său, ascultă apa picurând de cealaltă parte a pietrelor cioplite grosolan şi se gândi la viaţa care se scursese din Talal. Gândurile i se întoarseră apoi către cadavrele din trecutul său. O viaţă marcată de moarte.

Făcuse cunoştinţă cu moartea pe când era copil, în decursul asediului. Văzuse murind Asasini şi sarazini şi, desigur, pe propriul său tată, deşi, din fericire, nu-i văzuse realmente moartea. O auzise însă, auzise şuierul spadei coborând, urmat de un bufnet surd şi se repezise către uşa îngustă, dorind să se alăture tatei, dar fusese prins de o pereche de braţe puternice.

El se zbătuse şi ţipase:

— Daţi-mi drumul! Daţi-mi drumul!

— Nu, copile, răspunsese un glas şi Altaïr văzuse că era Ahmad, spionul pentru a cărui viaţă se jertfise tatăl lui.

Şi îl privise cu ochi arzând de ură, fără să-i pese că bărbatul fusese eliberat din calvarul său învineţit şi însângerat, abia putând să stea în picioare, cu sufletul scrijelit de ruşinea cedării înaintea interogatoriilor sarazinilor. Nu-i păsase decât că tatăl lui se oferise la schimb, ca să moară şi...

— *Este numai vina ta!* răcnise el, smucindu-se şi zbătându-se în mâinile lui Ahmad, care rămăsese cu capul plecat, absorbindu-i cuvintele ca şi cum ar fi fost nişte lovituri. Este numai vina ta, scuipase Altaïr din nou, apoi se aşezase pe iarba uscată, îşi îngropase capul în palme şi nu mai dorise să ştie nimic de lumea din jur.

La câţiva paşi depărtare, epuizat şi bătut, Ahmad se prăbuşise de asemenea pe pământ.

Dincolo de zidurile citadelei, sarazinii plecaseră, lăsând Asasinii să recupereze trupul decapitat al tatălui lui Altaïr. Lăsând răni ce nu aveau să se tămăduiască niciodată.

Pentru început băiatul rămăsese în odaia pe care o împărţise cu tata, cu pereţi din piatră cenuşie, împletituri din papură pe pardoseală şi o masă simplă între două culcuşuri, unul mare şi unul mic. Altaïr schimbase patul şi dormise în cel mare, ca să poată simţi mirosul tatei, şi uneori şi-l închipuise, în cameră, citind la masă, scriind pe un sul de pergament sau venind seara târziu şi mustrându-şi fiul pentru că nu se culcase până la

ora aceea, după care sufla în lumânare înainte de a se culca el însuşi. Visatul cu ochii deschişi era tot ce-i mai rămăsese orfanului Altaïr. Visatul cu ochii deschişi şi amintirile. Al Mualim spusese că-l va chema când va sosi clipa potrivită, când vor fi făcute aranjamente pentru viitorul lui. Până atunci, adăugase Marele Maestru, dacă Altaïr avea nevoie de ceva, trebuia să vină la el, care-i era mentor.

Între timp, Ahmad suferise de friguri. În unele nopţi, delirurile lui răsunau prin toată citadela. Uneori urla parcă de durere, alteori ca un om cu minţile rătăcite. Într-o noapte strigase întruna acelaşi cuvânt. Altaïr se ridicase din pat şi se dusese la fereastră, întrucât i se păruse că auzise numele tatălui său. Aşa fusese.

— *Umar.*

Auzirea lui fusese ca o palmă.

— *Umar!*

Zbieretul păruse să răsune în curtea interioară pustie de dedesubt.

— *Umar!*

Nu, nu era pustie. Privind mai atent, Altaïr deslușise figura unui băiat cam de aceeaşi vârstă cu el, care stătea ca o santinelă în pâcla din zori ce unduia peste curtea de antrenamente. Era Abbas. Altaïr nu ştia despre el decât că se numea Abbas Sofian şi că era fiul lui Ahmad Sofian. Băiatul stătea şi asculta nebuniile debitate de tatăl lui, rugându-se poate în tăcere pentru el, iar Altaïr îl privise preţ de câteva bătăi de inimă, admirându-i veghea silenţioasă. După aceea lăsase draperia să cadă şi revenise în pat, acoperindu-şi urechile cu palmele ca să nu-l mai poată auzi pe Ahmad răcnind numele tatălui său. Încercase să inspire adânc mirosul tatei şi-şi dăduse seama că acesta dispărea.

Se spunea că frigurile lui Ahmad cedaseră în ziua următoare şi că el revenise în odaia sa, însă era un om distrus. Altaïr auzise că se întinsese în pat şi se lăsase în grija lui Abbas. Că zăcuse aşa două zile.

În noaptea următoare, Altaïr fusese trezit de un zgomot din încăpere şi rămăsese nemişcat, doar clipind din ochi, auzind cum cineva înainta spre masă. Un muc de lumânare fusese aşezat acolo şi juca umbre pe peretele din piatră. Era tata, gândise băiatul, pe jumătate adormit. Tata revenise la el şi de aceea se sculase în capul oaselor, surâzător, gata să-l întâmpine şi să fie mustrat fiindcă era treaz. Cel puţin se trezise dintr-un coşmar oribil în care tata murise şi-l lăsase singur.

Însă bărbatul din camera lui nu era tata, ci Ahmad.

Ahmad stătea lângă uşă, teribil de slab în veşmântul lui alb, cu chipul ca o mască de paloare. Avea o expresie îndepărtată, aproape paşnică, şi zâmbise puţin când Altaïr se ridicase în şezut, de parcă n-ar fi vrut să-l sperie. Ochii lui erau însă pete negre şi adâncite, ca şi cum durerea îi arsese viaţa din interior. Iar în mână ţinea un pumnal.

— Îmi pare rău, rostise el şi acelea fuseseră ultimele cuvinte pe care le spusese, ultimele lui cuvinte, deoarece după aceea îşi trecuse tăişul de-a

curmezişul gâtlejului, deschizând o gură largă şi roşie.

Sângele îi ţâşnise peste straie, iar în rana din gât se formară băşicuţe. Pumnalul căzuse cu un zăngănit pe pardoseală şi el zâmbise din nou şi se lăsase în genunchi, cu privirea aţintită asupra lui Altaïr, care stătea încremenit de teamă, incapabil să-şi desprindă ochii de la el, în vreme ce sângele curgea întruna, scurgându-se din trupul lui. După aceea Ahmad se lăsase în spate, pe călcâie, punând capăt într-un final privirii spectrale; capul i se lăsă moale înlr-o parte, dar uşa îl opri să cadă complet. Iar pentru câteva bătăi de inimă, rămase ca un bărbat îngenuncheat în penitenţă, iar în cele din urmă se prăbuşi în faţă.

Altaïr nu ştia cât timp stătuse locului, plângând în tăcere şi ascultând cum sângele lui Ahmad se întindea gros pe piatră. Până la urmă găsise curajul de a coborî din pat, luase lumânarea şi ocolise cu grijă oroarea însângerată de pe pardoseală. Deschisese uşa încăperii şi scâncise când aceasta atinsese piciorul cadavrului. Ieşit din odaie, o luase la goană. Lumânarea se stinsese, dar nu-i păsase. Alergase până ajunsese la Al Mualim.

— Nu trebuie să spui nimănui, niciodată, despre cele întâmplate, îi zisese Al Mualim a doua zi.

Altaïr căpătase o băutură caldă cu mirodenii şi petrecuse restul nopţii în odăile Marelui Maestru, unde dormise neîntors. Maestrul fusese plecat şi se ocupase de soarta trupului lui Ahmad. Toate astea băiatul le aflase a doua zi, când Al Mualim revenise şi se aşezase pe un scaun lângă patul lui.

— Vom spune Ordinului că Ahmad a plecat la adăpostul întunericului, rostise el. Fiecare poate să tragă propriile lui concluzii. Nu putem îngădui ca Abbas să fie pătat de ruşinea sinuciderii tatălui său. Gestul lui Ahmad a fost dezonorant. Dizgraţierea lui s-ar întinde asupra tuturor celor care-i sunt înrudiţi.

— Şi ce se va-ntâmpla cu Abbas, Maestre? întrebase Altaïr. Nu i se va spune adevărul?

— Nu, copilul meu.

— Ar trebui totuşi să ştie măcar că tatăl lui este...

— *Nu,* copilul meu, repetase Al Mualim cu glas mai apăsat. Lui Abbas nu-i va spune nimeni nimic, cu atât mai puţin tu. Mâine voi anunţa că amândoi veţi deveni novici ai Ordinului şi că veţi fi fraţi din toate punctele de vedere, mai puţin al sângelui. Veţi locui împreună. Vă veţi antrena, veţi studia şi veţi mânca împreună. Ca fraţii. Veţi avea grijă unul de celălalt. Veţi avea grijă ca niciun rău să nu se abată asupra celuilalt, nici fizic, nici de orice altă natură. M-am făcut înţeles?

— Da, Maestre.

Mai târziu în aceeaşi zi, Altaïr fusese instalat în odaie cu Abbas. O cameră sărăcăcioasă: două culcuşuri, preşuri din papură, o măsuţă. Niciunui băiat nu-i plăcuse, iar Abbas spusese că va pleca de acolo de

îndată ce i se va întoarce tatăl. Dormea agitat şi uneori striga în somn în timp ce, în patul vecin, Altaïr stătea treaz, temându-se să adoarmă pentru ca nu cumva coşmarurile cu Ahmad să se descolăcească şi să-l atace.

Aşa se şi întâmplase de altfel. Ahmad îl vizitase în toate nopţile ce trecuseră de atunci. Sosea cu un pumnal care sclipea în luminile dansante ale lumânării, îşi trecea apoi lent tăişul peste beregată, rânjind.

Altaïr se trezi. În jur deşertul era răcoros şi nemişcat. Palmierii foşneau uşor în briză şi apa picura îndărătul lui. Îşi trecu o mână peste frunte şi văzu că transpirase. Lăsă din nou capul jos, sperând să doarmă măcar până se lumina de ziuă.

Partea a doua

Capitolul 16

— Ai lucrat bine, spuse Al Mualim în ziua următoare. Trei din cei nouă sunt morţi, iar pentru asta primeşte mulţumirile mele. Zâmbetul îi păli. Dar nu te gândi să te culci pe lauri. Munca ta abia a început.

— Mă supun ordinelor tale, Maestre, rosti Altaïr solemn.

Era istovit, totuşi mulţumit că începea să se reabiliteze în ochii lui Al Mualim. Văzuse deja o schimbare la străjeri. Dacă până acum îl priviseră cu dispreţ, acum îi acordau un respect reticent. Fără doar şi poate vestea izbânzilor lui la ajunsese la urechi. De asemenea, Al Mualim îl recompensase cu începuturile unui zâmbet şi-i făcuse semn să se aşeze. *Să se aşeze!*

Apoi Marele Maestru spuse:

— Încurajat de victoria de la Acra, regele Richard se pregăteşte să pornească spre miazăzi, spre Ierusalim. Salah Al'din ştie cu siguranţă asta şi de aceea îşi adună trupele în faţa citadelei de la Arsuf.

Altaïr se gândi la Salah Al'din şi se încordă. Mintea îi reveni la ziua aceea, la sarazinii adunaţi înaintea porţilor fortăreţei...

— Vrei aşadar să-i ucid pe amândoi? zise el, încântat de posibilitatea de a-l trece prin tăişul pumnalului pe conducătorul sarazinilor. Să le sfârşesc războiul înainte să fi început cu adevărat?

— Nu, se răsti Al Mualim şi-l cercetă atât de scrutător, încât Altaïr simţi că-i citea gândurile. Aşa ceva ar însemna să le risipim oştile... şi să lăsăm tărâmul în seama setei de sânge a zece mii de războinici lipsiţi de ţintă. Vor trece multe zile până când războinicii aceia se vor întâlni, iar cât timp mărşăluiesc, nu se luptă. Nu, grija ta se va îndrepta spre o ameninţare mai imediată: cei care pretind că guvernează în absenţa lor.

Asasinul aprobă din cap. Îşi amână gândurile de răzbunare pentru a le examina altă dată.

— Dă-mi numele şi eu îţi voi da sângele lor.

— Aşa voi face. Abu'l Nuqoud, bărbatul cel mai bogat din Damasc. Majd Addin, regentul Ierusalimului. William de Montferrat, suzeranul Acrei.

Altaïr cunoştea numele, desigur. Fiecare dintre oraşele acelea purta amprenta distrugătoare a conducătorului său.

— De ce s-au făcut vinovaţi? întrebă el.

Se întrebă dacă, precum în cazul celorlalţi, crimele lor erau mai mult decât se vedea la prima vedere. Al Mualim deschise braţele.

— Lăcomie. Aroganţă. Masacrarea nevinovaţilor. Mergi printre locuitorii oraşelor pe care le conduc ei şi le vei afla secretele păcatelor. Nu te îndoi că ei sunt obstacole în calea păcii pe care o căutăm.

— Atunci vor muri, zise Altaïr ascultător.

— Revino la mine după căderea fiecărei victime, pentru a le putea

înţelege mai bine intenţiile, porunci Al Mualim, dar ai grijă! Recentele tale acţiuni au atras probabil atenţia gărzilor din oraşe. Ele vor fi mai bănuitoare ca în trecut.

Aşa se părea, întrucât, peste câteva zile, când Altaïr intră în Oficiul din Acra, Jabar îl întâmpină cu cuvintele:

— Veştile faptelor tale s-au răspândit.

Asasinul încuviinţă scurt din cap.

— Se pare că eşti sincer în dorinţa de a-ţi ispăşi păcatele.

— Fac ce pot.

— Iar uneori faci cu iscusinţă. Bănuiesc că ne revedem acum pentru că ai o nouă misiune.

— Da. Ţinta mea este William de Montferrat.

— În cazul ăsta destinaţia ta este Cartierul Lanţurilor... Dar fii cu luare-aminte. Acolo se află cartierul general al regelui Richard, astfel că este bine păzit.

— Ce îmi poţi spune despre de Montferrat?

— William a fost numit regent pe durata cât Inimă-de-Leu este la război. Ţinând seama de vechile relaţii dintre Richard Conrad, fiul lui William, oamenilor li s-a părut o alegere ciudată, însă cred că regele a procedat inteligent.

— Inteligent... în ce fel?

Jabal surâse.

— Richard şi Conrad nu discută direct majoritatea chestiunilor. Deşi se comportă destul de civilizat în public, se zvoneşte că fiecare vrea răul celuilalt. La asta se adaugă problema sarazinilor capturaţi de Acra... Jabal clătină din cap. După aceea Conrad a revenit la Tyr şi Richard l-a constrâns pe William să rămână aici ca oaspete al său.

— De fapt, ca ostatic, nu? întrebă Altaïr.

Era înclinat să-i dea dreptate lui Jabal. Părea într-adevăr o mişcare înţeleaptă din partea lui Richard.

— Indiferent cum i-ai spune, prezenţa lui William ar trebui să-l ţină pe Conrad sub control.

— De unde sugerezi că ar trebui să-mi încep căutarea?

Jabal căzu pe gânduri.

— Din citadela lui Richard, la care vei ajunge mergând spre sud-vest de aici... Sau, mai precis, din piaţa aflată în faţa ei.

— Perfect. Nu te voi mai tulbura.

— Nu-i nicio supărare, zise Jabal şi reveni la porumbeii lui, uguindu-le încetişor.

Era un om neîmpovărat de multe griji, gândi Altaïr. Pentru asta cel puţin îl invidia.

Capitolul 17

Jabal avea dreptate, îşi spuse Altaïr, croindu-şi drum spre piaţa citadelei pe străzile încinse şi aglomerate pe care se simţea izul sărat al mării. În jur se vedeau multe gărzi, poate chiar de două ori mai numeroase decât la ultima lui vizită. Unele purtau culorile cruciaţilor şi armuri integrale. Asasinul ştia însă prea bine că soldaţilor le plăcea să bârfească şi cu cât erau mai mulţi, cu atât erau probabil mai indiscreţi. Se aşeză pe o bancă şi stătu acolo, prefăcându-se că admiră citadela măreaţă cu stindardele ce fluturau sau că se uită pur şi simplu la spectacolul străzii. Nu departe un circar încerca să atragă publicul, jonglând cu mingi colorate. Altaïr se făcea că-l priveşte, dar trăgea cu urechea la conversaţia dintre doi cruciaţi care pălăvrăgeau ceva mai departe, aidoma unor femei, despre abilităţile lui William în mânuirea sabiei.

Pe când îi privea, atenţia unuia dintre soldaţi fu atrasă de un călugăr înalt, în mantie maro cu glugă, care-i făcu un semn discret. Soldatul încuviinţă aproape imperceptibil, îşi luă rămas-bun de la prietenul său şi traversă piaţa. Privind pe sub glugă, Altaïr se ridică şi-l urmă; cei doi se întâlniră şi se îndepărtară de forfota şi hărmălaia pieţei pentru a putea discuta. Altaïr se apropie cât mai mult, străduindu-se să audă cuvintele călugărului.

— Poate că n-a fost înţelept să-l îmbrăţişăm pe William. Este bătrân şi se gândeşte prea mult la propria lui persoană.

Soldatul ţuguie buzele.

— Oastea lui este mare. Vom avea nevoie de ei. Deocamdată voi merge şi-i voi vizita pe ceilalţi fraţi. Să mă asigur că au tot ce le trebuie.

— Aşa este, încuviinţă călugărul, ei nu trebuie să dea greş.

— Mă tem că nu. Maestrul are un plan. Chiar în clipa asta pregăteşte o cale de a transforma pierderile noastre în avantajul lui, dacă se va ajunge la aşa ceva.

Maestru? se întrebă Altaïr. *Fraţi?* Oare cine erau conducătorii acestor oameni? Acra avea mai multe straturi decât foile unei cepe.

— Care-i intenţia lui? întrebă călugărul.

— Cu cât ştii mai puţine, cu atât mai bine. Execută doar ce ai fost instruit. Du scrisoarea asta Maestrului.

I-o întinse călugărului şi Altaïr zâmbi, flexionându-şi deja degetele. Porni apoi după călugăr. În scurt timp pergamentul era al lui şi se aşeză să-l citească.

Maestre,

Continuăm munca în Cartierul Lanţurilor din Acra, deşi ne îngrijorează capacitatea lui William de a duce lucrurile până la capăt. El îşi ia îndatoririle prea în serios şi este posibil ca populaţia să-l respingă atunci când va sosi timpul. Fără ajutorul comorii, nu ne putem îngădui o răzmeriţă, cu atât mai puţin să-l rechemăm pe rege

de pe câmpul de luptă. Iar atunci planul tău va fi fost în zadar. Dacă cele două tabere nu sunt unite, nu putem revendica obiectul furat. Poate că ai putea pregăti pe altcineva să-i ia locul – pur si simplu ca măsură de precauţie. Ne temem că omul nostru din port va deveni tot mai instabil. El pomeneşte deja de posibilitatea distanţării sale. Asta înseamnă că nu ne putem bizui pe el, dacă William va da greş. Anunţă-ne ce intenţionezi, ca să putem trece la fapte. Rămânem ca întotdeauna credincioşi cauzei.

Altaïr împături scrisoarea şi o ascunse în mantie. Poate că i-ar fi putut-o arăta lui Al Mualim. Sau poate că nu. Deocamdată simţea că Marele Maestru nu fusese tocmai deschis faţă de el în privinţa ţintelor. Poate că asta făcea parte din testarea la care era supus. Poate...

Un grup de slujitori trecu în grabă pe lângă el. Circarul continua să jongleze şi acum avea mai mulţi spectatori. Nu departe un orator se postase la umbra unui arbore şi perora împotriva regelui Richard.

După aceea atenţia lui Altaïr fu atrasă de un tânăr cu barbă neagră şi scurtă, care se adresa oamenilor din jur, fără să slăbească din ochi o pereche de gărzi ale oraşului, aflate relativ aproape.

— Lui William de Montferrat nu-i pasă deloc de cei din Acra, spunea el şi Altaïr se apropie să asculte, precaut să nu atragă atenţia. În vreme ce noi murim de foame, cei din donjonul lui nu duc lipsă de nimic, ci se îngraşă pe seama muncii noastre. A spus că ne-a adus aici ca să reconstruim, însă acum, departe de casă şi de milostenia regelui nostru, adevăratul lui plan devine limpede. El ne fură fiii, trimiţându-i în bătălie împotriva unui inamic sălbatic. Moartea lor este inevitabilă. Fiicele noastre sunt duse să-i slujească soldaţii, care le răpesc onoarea. Iar el ne spune minciuni şi promisiuni deşarte despre un tărâm binecuvântat de Dumnezeu. Ce va fi însă acum? Ce va fi azi? Cât va mai trebui să rezistăm? Să fie asta cu adevărat lucrarea Domnului... sau a unui egoist care vrea să ne cucerească pe toţi? Ridicaţi-vă, locuitori ai Acrei! Alăturaţi-vă nouă în protestul nostru.

— Taci, rosti o trecătoare şi arătă spre soldaţii care scrutau cu atenţie strada, poate conştienţi de pregătirea unei răzmeriţe.

— Eşti un prost, încuviinţă altul cu glas aspru.

Îi întoarse apoi spatele, fluturând dispreţuitor din mână. Nimeni din Acra nu dorea să aibă parte de furia lui William, sau cel puţin aşa se părea.

— Cuvintele astea te pot duce la spânzurătoare, şopti altul şi se îndepărtă iute.

Altaïr privi cum rebelul se uită îngrijorat în jur, după care păşi în mulţime şi se alătură altui bărbat de acolo.

— Câţi ai reuşit să atragi pentru cauza noastră? întrebă el.

— Mă tem că toţi sunt prea înfricoşaţi, îi răspunse celălalt. Nimeni n-a vrut să bage în seamă chemarea.

— Trebuie să continuăm să-ncercăm. Să căutăm altă piaţă. Alt cartier.

Nu trebuie să ne lăsăm reduşi la tăcere.

Aruncară o ultimă privire în urmă, spre soldaţi, apoi plecară. Altaïr se uită după ei, mulţumit că descoperise tot ce trebuia să ştie despre William de Montferrat.

După aceea cercetă din ochi citadela care se înălţa deasupra pieţei, inima neagră şi pulsantă a Acrei. Se gândi că undeva înăuntru se afla ţinta lui, iar după moartea lui William, locuitorii Acrei ar fi avut parte de mai puţină tiranie, de mai puţină frică. Cu cât s-ar fi petrecut mai repede, cu atât ar fi fost mai bine. Sosise momentul unei vizite la Jabal.

Ca întotdeauna, starostele Oficiului era jovial. Ochii îi scânteiară când îl întâmpină pe Altaïr.

— Am făcut după cum mi s-a cerut, spuse Asasinul. M-am înarmat cu cunoştinţe. Ştiu ce trebuie să fac pentru a ajunge la de Montferrat.

— Vorbeşte atunci, iar eu voi judeca.

— Oastea lui William este mare şi mulţi îl numesc stăpân, totuşi nu este lipsit de inamici. El şi regele Richard nu se întâlnesc faţă în faţă.

Jabal arcui o sprânceană.

— Este adevărat, ei doi n-au fost niciodată apropiaţi.

— Asta este în avantajul meu. Vizita lui Richard l-a tulburat. După plecarea regelui, William se va retrage în fortăreaţa lui ca să plănuiască. Nu va fi atent la ce se-ntâmplă în jurul său şi acela va fi momentul când voi lovi.

— Eşti sigur în privinţa asta?

— Pe cât pot fi de sigur. Iar dacă lucrurile se schimbă, mă voi adapta.

— Atunci îţi dau aprobarea să pleci. Pune capăt vieţii lui de Montferrat, pentru ca oraşul ăsta să fie liber.

Jabal îi întinse pana.

— Mă voi întoarce după ce voi înfăptui lucrarea, răspunse Altaïr.

Capitolul 18

Asasinul reveni în citadelă, aşteptându-se să fie aşa cum o lăsase. Însă acum ceva era diferit – ceva ce descoperi pe când mergea pe străzi, apropiindu-se de ea. Simţea în aer o surescitare. Tensiunea aşteptării. Auzi zvonuri şi bârfe despre vizita lui Richard. Se spunea că regele se afla acum în fortăreaţă, unde purta discuţii cu de Montferrat. Se părea că era furios pe el din cauza felului cum îi tratase pe cei trei mii de prizonieri când cruciaţii recuceriseră oraşul.

Fără să vrea, Altaïr simţi un fior de incitare. Reputaţia lui Richard Inimă-de-Leu era binecunoscută. Bravura lui. Cruzimea lui. De aceea, posibilitatea de a-l vedea în carne şi oase...

Înaintă prin piaţă. Mulţimile păreau mai numeroase după răspândirea zvonului sosirii lui Richard. Indiferent care le-ar fi fost părerile despre regele Angliei, locuitorii Acrei doreau să-l vadă.

— Soseşte, şopti o femeie din apropiere.

Altaïr se simţi purtat de gloată şi, pentru prima dată de când intrase în oraş, putu să ţină fruntea sus. Mulţimile erau acum deghizarea lui şi, de altfel, gărzile erau prea ocupate cu sosirea iminentă a regelui pentru a fi interesate de el.

Mulţimea înainta ca un talaz, purtându-l şi pe Asasin, care îngădui să fie cuprins de trupuri şi dus către porţile de piatră ornate, unde stindardele cruciaţilor fluturau în vânt, ca şi cum ele înseşi erau nerăbdătoare să-l vadă pe Richard. La porţi, soldaţii avertizară gloatele să se retragă şi cei din faţă începură să strige la cei dinapoia lor să nu-i mai împingă. Soseau însă tot mai mulţi care doreau să ajungă pe platoul din faţa porţilor principale. Mai multe gărzi formară un cordon de protecţie în jurul intrării. Unii soldaţi ţineau palmele pe mânerele săbiilor. Alţii agitau ameninţător lănci şi cereau mulţimii care clocotea să se retragă.

Apoi un zgomot puternic răsună dinspre poarta fortăreţei, care începu să se ridice, zăngănind. Altaïr întinse mult gâtul ca să vadă şi auzi mai întâi răpăiturile copitelor cailor, după care văzu coifurile gărzii regale. Mulţimea îngenunche şi Asasinul urmă exemplul general, deşi ochii îi erau aţintiţi la sosirea regelui.

Richard Inimă-de-Leu călărea un armăsar superb al cărui valtrap purta însemnele casei sale, ţinea spatele drept şi bărbia ridicată. Chipul lui părea să poarte urmele tuturor bătăliilor şi tuturor deşerturilor traversate, iar ochii îi erau obosiţi, totuşi plini de viaţă. Era înconjurat de gărzile de corp, tot călări, iar pe lângă el mergea un bărbat, care, potrivit murmurelor mulţimii, era William de Montferrat. Era mai vârstnic decât regele şi nu avea nici statura, nici puterea acestuia, ci lăsa mai degrabă impresia de supleţe şi vioiciune. Asasinului i se păru că putea fi un spadasin redutabil. Pe faţă i se citea o expresie de neplăcere vădită, în vreme ce păşea pe lângă calul regelui, pierdut în umbra acestuia şi

nepăsător faţă de gloatele ce-i înconjurau. Pierdut în propriile sale gânduri.

— ...trei mii de suflete, William, spunea regele, îndeajuns de tare pentru a fi auzit de toţi din piaţă. Mi se spusese că vor fi ţinuţi ca prizonieri şi folosiţi ca monedă de schimb pentru eliberarea oamenilor noştri.

— Sarazinii nu şi-ar fi respectat partea din învoială, replică de Montferrat. O ştii la fel de bine ca mine. Ţi-am făcut o favoare.

— Ah, cum să nu! mugi Inimă-de-Leu. O mare favoare, într-adevăr. Acum convingerile inamicului nostru vor fi şi mai puternice. Se va război cu şi mai multă îndârjire.

Cei doi bărbaţi se opriră.

— Eu îl cunosc bine pe inamicul nostru, replică de Montferrat. Nu va fi îndârjit, ci înfricoşat.

Richard îl privi cu dispreţ.

— Spune-mi, cum de cunoşti atât de bine intenţiile inamicului? Tocmai tu, care ocoleşti câmpul de bătălie pentru a trage sforile politicii!

De Montferrat înghiţi un nod.

— Am făcut ceea ce a fost bine. Ceea ce a fost corect.

— Ai jurat să aperi lucrarea Domnului, dar eu nu văd asta aici. Nu! Eu văd un om care a călcat în picioare lucrări ale Domnului.

De Montferrat păru scârbit, însă apoi roti un braţ în jur, parcă pentru a-i reaminti regelui că puteau fi auziţi de supuşi şi zise:

— Cuvintele îţi sunt crude, Maiestate. Sperasem că de acum ţi-am câştigat încrederea.

— Tu eşti regentul Acrei, numit să conduci în locul meu. Ce *altă* dovadă de încredere ai mai dori? Poate că ţi-ar plăcea coroana mea?

— Pierzi din vedere esenţialul, spuse de Montferrat şi, nedorind să-şi ştirbească reputaţia în faţa mulţimii, adăugă: Dar asta faci de fapt întotdeauna...

Richard se înnegură.

— Oricât aş dori să-mi irosesc ziua schimbând replici cu tine, am un război de luptat. Vom continua discuţia asta altă dată.

— Nu-mi îngădui atunci să te întârzii, zise de Montferrat politicos. Cu bine, Maiestate.

Richard îi aruncă o ultimă privire furioasă, care să-i reamintească unui supus rebel cine era de fapt capul încoronat, apoi se îndepărtă urmat de gărzile sale.

Mulţimea începu să se ridice în picioare şi de Montferrat se răsuci pentru a se adresa uneia dintre propriile sale gărzi. Altaïr se strădui să-i audă cuvintele.

— Mă tem că în Noua Lume nu va exista loc pentru oameni ca el. Anunţă soldaţii că vreau să le vorbesc. Trebuie să ne asigurăm că toţi îşi joacă rolul. Avertizează-i că orice neglijenţă va fi aspru pedepsită. Azi n-

am chef de glume. Se întoarse după aceea spre restul oamenilor săi şi le spuse: Urmaţi-mă!

Alt puhoi de lume se tălăzui spre fortăreaţă, alcătuit nu doar din gărzile lui de Montferrat, ci şi din vânzători care sperau să găsească muşterii înăuntru. Altaïr li se alătură şi fu izbit de sacii lor cu mărfuri, dar, păstrându-se în mişcare, reuşi să se strecoare prin porţi înainte ca străjerii să le închidă, trântindu-le sonor. Înăuntru vânzătorii erau mânaţi de soldaţii iritaţi spre o curte unde să-şi întindă mărfurile. Altaïr îl văzu pe de Montferrat înaintând prin curtea de jos, către zidurile interioare. Coti într-o parte şi se strecură printr-un spaţiu îngust dintre zid şi o clădire, ţinându-şi răsuflarea, aşteptându-se pe jumătate să audă un strigăt din partea vreunui străjer cu privire ageră, care-l zărise. Nu auzi nimic. Ridică privirea şi fu încântat să vadă destule puncte de sprijin în zidul clădiri. Începu să-l escaladeze.

Un arcaş!

Bineînţeles. Altaïr fusese atât de încântat că scăpase de străjerii de jos, încât uitase să ţină seama de cei de deasupra. Trase grijuliu cu ochiul peste marginea acoperişului şi aşteptă ca bărbatul să întoarcă spatele. Avea nevoie ca acesta să fie în mijlocul acoperişului. Nu dorea să cadă în fortăreaţă şi să declanşeze alarma. Când arcaşul ajunse în locul potrivit, Altaïr azvârli cuţitul, care se roti prin văzduh, scânteind în soare, după care i se înfipse în spinare. Bărbatul icni şi căzu, din fericire nu peste margine, iar Altaïr se caţără pe acoperiş şi-l traversă, înaintând ghemuit şi atent la alt arcaş aflat ceva mai departe, pregătit în orice clipă să se arunce pe burtă dacă acesta s-ar fi întors.

Dedesubtul lui, de Montferrat mergea prin fortăreaţă, răcnind ordine şi insulte tuturor celor care cutezau să fie în vecinătatea sa.

Altaïr ajunse la următorul arcaş. Un alt cuţit aruncat şi un alt mort răşchirat pe acoperiş. Când trecu pe lângă el, menţinându-şi postura gârbovită, Altaïr îi aruncă o privire şi văzu că încetase să mai zvâcnească.

Un al treilea arcaş. Altaïr îl lichidă şi pe el. Acum controla acoperişul şi dispunea de o rută pentru scăpare după terminarea misiunii. Nu mai rămânea decât s-o efectueze.

Dedesubt, de Montferrat trecu prin nişte porţi interioare şi Asasinul îl văzu oprindu-se şi muştruluind străjerul de acolo pentru o vină măruntă. Iar după aceea intră în curtea donjonului, poate un soi de sanctuar interior pentru el. De pe pasarela de deasupra, Altaïr îl urmări ca o umbră. Se păstra cât mai ferit, totuşi nimeni nu privi în sus. Nu aveau niciun motiv s-o facă... sau aşa credeau.

De Montferrat se aşeză la o masă aflată pe latura curţii interioare.

— Soldaţi, rosti el, apropiaţi-vă şi fiţi cu luare-aminte la vorbele mele.

Bărbaţii se dispuseră în semicerc înaintea sa şi Altaïr observă că, deşi purtau aceeaşi uniformă, difereau faţă de cei dinafara donjonului. Erau mai vârstnici şi păreau călîţi în lupte. Din câte îşi dădea seama, era trupa

personală a francezului. El nu avea să mai repete greşeala de a-i considera „o problemă simplă".

În curte, de Montferrat continuă:

— Tocmai am venit de la discuţiile cu regele şi veştile sunt proaste. Suntem acuzaţi că nu ne-am îndeplinit îndatoririle aşa cum se cuvine. El nu recunoaşte importanţa contribuţiilor pe care le-am adus cauzei.

— Să-i fie ruşine, se auzi un glas.

— Nu ştie nimic, zise altcineva.

— Linişte! Linişte! Ţineţi-vă gurile! strigă de Montferrat. Aşa-i, regele vorbeşte strâmb, totuşi cuvintele lui ascund şi adevăruri. Oricine ar inspecta locurile astea ar găsi lipsuri. Imperfecţiuni. Mă tem că am devenit leneşi şi am lăsat-o cam moale.

De pe pasarelă Altaïr îşi îngădui un surâs. Modul cum el ajunsese aici era dovada că oamenii lui de Montferrat deveniseră leneşi şi o lăsaseră cam moale. Cât despre arcaşii lui pe jumătate adormiţi...

— De ce spuneţi aşa? întrebă un soldat.

Toţi se burzuluiseră. Altaïr folosi gălăgia bruscă pentru a se deplasa în lateral, dorind să se poziţioneze deasupra ţintei sale, şi înaintă foarte, foarte atent în jurul zidurilor curţii. Acum putea să vadă ceea ce nu vedeau majoritatea soldaţilor de jos. Printr-o uşă de pe latura opusă a curţii apăruseră străjeri care târau doi bărbaţi. Purtau veşminte de cruciaţi, însă erau prizonieri.

— Văd cum vă antrenaţi! răcni de Montferrat sub el. Fără convingere şi fără concentrare. Bârfiţi şi jucaţi jocuri de noroc. Misiunile ce vă sunt încredinţate rămân neîndeplinite sau sunt prost executate. Toate astea vor lua sfârşit azi. Nu mai accept să fiu beştelit de Richard. Indiferent dacă înţelegeţi sau nu – şi *ar trebui* să-nţelegeţi –, este numai vina voastră. Voi aţi abătut ruşinea asupra noastră, a tuturor. Abilitatea şi devotamentul sunt calităţile care ne-au câştigat Acra. Şi tot ele vor fi necesare pentru a o *păstra.* Se pare că am fost prea blând şi indulgent. Dar s-a terminat! Vă veţi antrena mai dur şi mai des. Dacă asta va însemna să rataţi mese, să rataţi somnul – aşa să fie. Iar dacă veţi da greş în sarcinile primite, veţi învăţa adevăratul înţeles al disciplinei... Aduceţi-i!

Altaïr ajunsese în poziţia dorită fără să fi fost observat. Acum se găsea destul de aproape ca să vadă direct craniul pleşuv al lui de Montferrat, ca şi stropii de salivă ce-i zburau din gură când răcnea la oamenii săi. Dacă oricare dintre ei ar fi înălţat privirea din cine ştie ce motiv, l-ar fi putut observa, însă atenţia tuturor era acum aţintită asupra mesei lui de Montferrat, în faţa căreia fuseseră târâţi soldaţii înspăimântaţi şi cu chipuri ruşinate.

— Dacă trebuie să vă dau ca exemplu pentru a-mi asigura supunerea voastră, atunci aşa să fie! rosti de Montferrat şi se întoarse către cei doi soldaţi. Sunteţi acuzaţi de preacurvire şi beţie în timpul gărzii. Ce aveţi de spus la aceste acuzaţii?

Cu glasuri împleticite, ei mormăiră scuze şi rugăminţi.

De Montferrat le aruncă o uitătură nimicitoare, după care, cu un gest scurt din mână, ordonă executarea lor.

Gâturile le fură retezate şi soldaţii îşi petrecură ultimele clipe ale vieţii uitându-se cum propriul sânge curgea pe lespezile din piatră ale curţii. De Montferrat îi privi, horcăind şi zbătându-se pe jos ca nişte peşti scoşi pe uscat.

— Nesocotirea îndatoririlor este molipsitoare, zise el aproape cu tristeţe. Va fi smulsă din rădăcini şi distrusă. În felul ăsta îi putem preîntâmpina răspândirea. M-am făcut înţeles?

— Da, stăpâne, se auziră murmurele oamenilor săi.

— Perfect, încuviinţă el. Reveniţi atunci la sarcinile voastre cu acest nou scop în viaţă. Rămâneţi puternici, rămâneţi vigilenţi – şi vom triumfa. Eşuaţi şi *vă veţi alătura* lor, arătă de Montferrat cadavrele. Să nu vă-ndoiţi în privinţa asta. Rupeţi rândurile!

Le făcu semn să plece, ceea ce-l mulţumi pe Altaïr. Şi el dorea ca oamenii aceia să părăsească curtea. Îl privi apoi pe regent care începu să răsfoiască pergamentele de pe masa lui, pufnind exasperat; în mod evident, iritarea nu-i dispăruse. Asasinul înaintă, apropiindu-se cât de mult cuteza de marginea acoperişului. Zări cele două leşuri din care sângele continua să se scurgă. Unii soldaţi se grupaseră la intrarea donjonului, pe când alţii porniseră către zidurile exterioare, dorind fără doar şi poate să pună o distanţă cât mai mare între ei şi de Montferrat.

Dedesubt francezul ţâţâi nemulţumit, frunzărind hârtiile, nereuşind să găsească ce căuta. Un vraf lunecă de pe tăblia mesei pe pământ şi el suspină sonor. Deschise gura, parcă pregătindu-se să cheme ajutoare, apoi se răzgândi şi se aplecă după hârtii. Poate că auzi clicul pumnalului lui Altaïr în fracţiunea de secundă dintre săritura Asasinului de pe pasarela de deasupra şi pătrunderea tăişului în ceafa sa.

Apoi Altaïr îi acoperi gura cu palma, pentru ca să nu alerteze pe nimeni din curte. Ştia că mai dispunea doar de câteva clipe, aşa că şopti iute:

— Odihneşte-te acum. Planurile tale s-au sfârşit.

— Ce ştii tu despre munca mea? croncăni stins de Montferrat.

— Ştiu că intenţionai să-l ucizi pe Richard şi să dai Acra pe mâna fiului tău, Conrad.

— Să-i dau Acra lui Conrad? Fiul meu este un dobitoc, care nu-şi poate conduce nici oastea, cu atât mai puţin un regat. Şi Richard? Nici el nu-i mai grozav, fiindcă este orbit de credinţa în himere. Acra nu aparţine niciunuia dintre ei.

— Atunci cui aparţine?

— Oraşul aparţine locuitorilor săi.

Altaïr se împotrivi senzaţiei, de acum familiară, că lumea sa căpăta o turnură neaşteptată.

— Cum poţi pretinde că vorbeşti în numele locuitorilor oraşului?

şuieră el. Tu le-ai furat hrana. I-ai pedepsit fără milă. I-ai înrolat cu sila în oastea ta.

— N-am făcut altceva decât să-i pregătesc pentru Noua Lume, replică de Montferrat, de parcă asta ar fi trebuit să fie evident pentru Asasin. Le-am furat hrana? Nu. Am preluat posesia proviziilor pentru ca, atunci când vor sosi vremuri grele, să poată fi raţionalizată corect. Priveşte-n jur. În cartierul meu nu există crime... decât cele comise de tine şi cei de teapa ta. Cât despre înrolare, să ştii că n-au fost instruiţi să lupte, ci au fost doar învăţaţi ce-nseamnă ordinea şi disciplina. Iar despre aşa ceva nu poţi să spui nici pe departe că ar fi lucruri rele.

— Indiferent cât de nobile ţi-ai considera intenţiile, acţiunile ţi-au fost crude şi nu pot continua, rosti Altaïr deşi se simţea mai puţin sigur decât suna.

— Vom vedea cât de dulci sunt fructele muncii *tale,* murmură de Montferrat pe care viaţa începuse să-l părăsească. Tu nu eliberezi oraşele, aşa cum crezi, ci le oropseşti. Iar în cele din urmă nu te vei putea învinui decât pe tine. Pe tine, cel care vorbeşte despre bune intenţii...

Nu-şi mai termină cuvintele.

— În moarte toţi redevenim egali, spuse Asasinul şi înmuie pana în sângele regentului Acrei.

Escaladă zidul dinapoia sa şi, odată ajuns pe pasarelă, o traversă în fugă, ajungând la zidul exterior. După care dispăru. De parcă n-ar fi fost niciodată acolo.

Capitolul 19

Altaïr se simţea obosit de misiuni. Obosit şi totodată derutat. Fiecare drum lung îl istovea încă puţin, totuşi i se poruncise să-l viziteze pe Al Mualim după fiecare asasinat. Iar în fiecare dintre ocaziile acelea Marele Maestru era enigmatic, cerându-i detalii despre cele întâmplate, dar ascunzându-i în acelaşi timp foarte multe.

Aşa stătură lucrurile şi la următoarea lor întâlnire.

— Am aflat despre izbânda ta, zise Al Mualim, şi-ţi transmit recunoştinţa mea şi a întregului tărâm. Eliberarea acestor oraşe de conducătorii lor corupţi va aduce pacea fără doar şi poate.

— Chiar poţi să fii atât de sigur? întrebă Altaïr.

Din partea lui, era tot mai puţin sigur.

— Mijloacele prin care se conduce sunt reflectate în poporul condus. Pe măsură ce cureţi oraşele de corupţie, tămăduieşti inimile şi minţile locuitorilor lor.

— Inamicii noştri sunt de altă părere, spuse Altaïr gândindu-se la cei ai căror ochi îi închisese.

— Ce vrei să spui?

— Toţi cei cărora le-am luat viaţa mi-au spus cuvinte ciudate. Niciunul nu şi-a exprimat regretul. Chiar şi în pragul morţii, au părut încrezători în izbânda lor. Deşi n-au recunoscut-o direct, există o legătură care-i uneşte pe toţi. Sunt sigur în privinţa asta.

Al Mualim îl cercetă cu atenţie.

— Altaïr, să ştii că există o deosebire între ceea ce ni se *spune* că este adevărat şi ceea ce *vedem* că este adevărat. Majoritatea oamenilor nu se sinchisesc să facă distincţia asta, pentru că le este mai simplu. Însă ca Asasin, natura ta este să observi. Să pui întrebări.

— Atunci întreb ce îi leagă pe oamenii aceştia laolaltă? insistă Altaïr.

Era convins că Marele Maestru avea răspunsuri. Că avea răspunsuri la toate întrebările.

— Ah. Dar tot ca Asasin, este, de asemenea, *datoria* ta să-ţi înfrânezi aceste gânduri şi să ai încredere în Maestrul tău. Pentru că fără ordine, nu poate să existe adevărata pace. Iar ordinea necesită autoritate.

Altaïr nu-şi putu ascunde exasperarea din glas.

— Te învârti în cerc, Maestre. Îmi recomanzi să fiu atent la totul din jur, după care îmi ceri să n-o fac. Care-i adevărul până la urmă?

— La această întrebare se va răspunde când nu va mai fi nevoie să întrebi, răspunse misterios Al Mualim.

Altaïr înţelese că nu va ajunge nicăieri.

— Presupun că m-ai chemat aici nu doar pentru o prelegere, zise el.

— Aşa este, încuviinţă Al Mualim şi-l trimise din nou în Damasc.

Cel numit Abu'l Nuqoud avea să fie următoarea victimă. Mai întâi însă Altaïr trebuie să discute cu impertinentul staroste al Oficiului de acolo...

— Altaïr, prietene! Bun-sosit, bun-sosit! A cărui viaţă ai venit să răpeşti azi?

Altaïr se încruntă la vederea starostelui Oficiului din Damasc, la fel de insolent ca întotdeauna, totuşi nu îndeajuns ca să-l înfurie. Bărbatul acela avea realmente talent în evaluarea exactă a situaţiei. Poate că dacă ar fi fost în stare să-şi folosească mai bine abilităţile, nu şi-ar fi petrecut zilele înapoia unei mese din Oficiu. Poate că într-o zi Altaïr avea să-i atragă atenţia în această privinţă. Până atunci însă, el avea treabă de făcut. O ţintă nouă.

— Se numeşte Abu'l Nuqoud, îi răspunse. Ce-mi poţi spune despre el?

— Ah, regele neguţătorilor din Damasc! exclamă starostele vizibil impresionat. Cel mai bogat om din oraş. Foarte incitant. Şi foarte periculos. Sunt invidios pe tine, Altaïr. De fapt... nu şi atunci când ai fost pedepsit şi degradat... totuşi în rest te invidiez. Ah... şi, desigur, cu excepţia lucrurilor oribile pe care ceilalţi Asasini le povestesc despre tine. Însă, da, cu excepţia eşecului şi a urii – da, cu excepţia lor –, sunt foarte invidios pe tine...

Altaïr îşi închipui cum ar fi arătat cu gâtul străpuns de un pumnal.

— Nu-mi pasă ce gândesc sau ce spun alţii, replică el. Mă aflu aici ca să îndeplinesc o misiune şi de aceea te întreb din nou: ce-mi poţi spune despre „regele neguţătorilor"?

— Doar că trebuie să fie un om foarte rău dacă Al Mualim te-a trimis să ai grijă de el. Se învârte printre cei de aceeaşi teapă, înveşmântat în straiele purtate de nobilii acestui oraş. Este foarte ocupat – mereu pe cale să facă ceva. Sunt sigur că dacă vei petrece un timp printre cei din tagma lui, vei afla tot ce doreşti.

De aceea Altaïr merse la moscheea Omayyad şi în soukul Sarouja, ca şi în citadela lui Salah Al'din, unde află că Abu'l Nuqoud era detestat de locuitorii oraşului, pentru că era corupt şi furase bani publici, din care trimisese sume însemnate la Ierusalim ca plăţi pentru William de Montferrat. (Asasinul surâse aspru, auzind asta.)

Trecând pe lângă Madrasah al-Kallasah, întâlni cărturari care conversau şi speră că putea descoperi lucruri noi despre Abul Nuqoud. Nu vorbeau despre regele neguţătorilor, însă Altaïr rămase oricum în preajma lor, uluit de cele auzite.

— Cetăţeni, spunea unul dintre ei, aduceţi-vă scrierile şi puneţi-le în grămada din faţa mea. Este un păcat să le păstraţi. Aflaţi adevărul spuselor mele şi îmbrăţişaţi-l. Eliberaţi-vă de minciunile şi de corupţia trecutului.

Deşi fusese gata să treacă mai departe, Altaïr continuă să zăbovească. Cuvintele sunau interesant. *Eliberaţi-vă de minciunile si de corupţia trecutului.* S-ar fi putut oare să aibă vreo legătură cu „noua ordine" despre care auzea vorbindu-se întruna?

— Dacă preţuiţi cu adevărat pacea, spuse alt cărturar, dacă doriţi cu adevărat să vedeţi sfârşitul războiului, renunţaţi la cărţile voastre, la pergamente şi manuscrise, pentru că ele hrănesc flăcările ignoranţei şi urii.

Altaïr auzise destul... şi nici nu-i plăcea ce auzise. *Renunţaţi la cărţile voastre.* De ce?

Nu se mai gândi totuşi la asta şi continuă să iscodească mai multe despre regele neguţătorilor. Află că Nuqoud îşi părăsea rareori odăile, totuşi chiar în seara aceea avea să ofere un ospăţ magnific; mulţi spuneau că o făcea doar pentru a-şi arăta ostentativ bogăţia. Pentru evenimentul acela comandase până şi vin, ceea ce contravenea credinţei sale. Dacă avea să semene cu banchetele organizate anterior, era ocazia optimă pentru ca Asasinul să acţioneze. El auzise despre o schelă care rămăsese în exteriorul balconului lui Abul Nuqoud. Decise că era momentul potrivit să participe la o petrecere.

Capitolul 20

Petrecerea era deja în toi când Altaïr apăru în curtea interioară a palatului, simţind că atrăgea atenţia prin straiele sale. Păreau murdare şi sărăcăcioase, comparativ cu ale celorlalţi oaspeţi. Mare parte aveau veşminte elegante, brodate cu fir de aur şi argint, şi, spre deosebire de majoritatea locuitorilor Damascului, arătau sănătoşi şi bine hrăniţi, vorbeau gălăgios, acoperind muzica, şi râdeau încă şi mai gălăgios. Gustările nu lipseau: servitori umblau printre oaspeţi, oferind pâine, măsline şi delicatese pe tăvi din aur.

Altaïr privi în jur. Dansatoarele erau singurele femei prezente: şase sau şapte, rotindu-se fără grabă în sunetele de *al'ud* şi *rebec,* la care cântau muzicanţii de sub un balcon măreţ. Privirea Asasinului se ridică spre străjerul care stătea cu braţele încrucişate şi privea nepăsător spectacolul frivol de dedesubt. Acela era probabil locul lui Abu'l. Într-adevăr, tempoul muzicii păru să sporească, iar *al'ud* aproape că fu acoperită de bubuiturile apăsate ale tobelor ce începură să-i aţâţe pe petrecăreţi, stârnind un sentiment de nerăbdare crescândă. Dansatoarele fură silite să se rotească tot mai iute şi strălucire de transpiraţie sub veşmintele lor de mătăsuri diafane, iar oaspeţii din jur îşi ridicau braţele şi ovaţionau tobele într-un crescendo ce spori întruna până ce văzduhul însuşi păru să vibreze... şi pe neaşteptate el apăru acolo, deasupra tuturor: Abu'l Nuqoud.

Altaïr auzise descrieri sinistre despre aspectul bărbatului. Despre trupeşia lui – că ar fi fost voinic cât trei bărbaţi obişnuiţi –, despre podoabele scânteietoare pe care le purta mereu, despre straiele ţipătoare şi turbanul bătut în nestemate, dar le ignorase în mare parte, ca fiind exagerări ale unei populaţii nemulţumite. Acum însă rămase uluit să descopere că toate bârfele erau mai prejos decât realitatea. Corpolenţa, bijuteriile şi veşmintele erau mai mari şi mai stridente decât şi-ar fi putut închipui. Îl privi pe Nuqoud, care continua să mestece cina cu care se delectase, cu grăsimea strălucindu-i în jurul buzelor. În timp ce străbătu lungimea balconului, privindu-şi de sus oaspeţii, cu guşa vibrându-i pe când îşi termina mâncarea, roba i se deschise şi-i expuse pieptul gol, o întindere uriaşă de piele care sclipea de sudoare.

Nuqoud bătu din palme, muzica se opri şi conversaţiile încetară.

— Bun venit, tuturor, rosti el. Vă mulţumesc că v-aţi alăturat mie în seara aceasta. Vă rog să mâncaţi şi să beţi. Bucuraţi-vă de plăcerile pe care vi le ofer.

Flutură apoi din braţ şi fântâna din centrul curţii învie, revărsând ceea ce Altaïr crezu la început că era apă colorată. Urmă apoi o năvală neobişnuită a oaspeţilor într-acolo şi înţelese ce era: vinul despre care auzise. Sub ochii lui, doi bărbaţi afundară cupele în lichidul înspumat al fântânii arteziene, apoi toastară şi se îndepărtară. Participanţii la ospăţ soseau întruna la fântână, umplându-şi cupele, iar servitorii aduceau

pocale celor care nu se oboseau să meargă până acolo. Se părea că regele neguţătorilor dorea ca toţi oaspeţii lui să bea din fântână, şi el aşteptă până ce rumultul se domoli.

— Să înţeleg că toată lumea este mulţumită? întrebă el, arcuind o sprânceană.

Aşa era. Pocalele fură ridicate, urmă un vuiet de aprobare şi limbile invitaţilor se dezlegară iute sub influenţa băuturii.

— Minunat, rânji Nuqoud dezvăluind resturi de mâncare ce-i rămăseseră între dinţi. Mă bucur să vă văd atât de fericiţi. Asta pentru că trăim zile întunecate, prieteni, şi trebuie să ne bucurăm de belşugul acesta cât mai putem.

În jurul lui Altaïr, cei care toastaseră reveniră de la a doua vizită făcută la fântâna de vin şi sorbiră cu înghiţituri mari din cupe, înăbuşindu-şi chicotele, pe când Nuqoud continuă:

— Războiul ameninţă să ne distrugă pe toţi. Salah Al'din luptă plin de curaj pentru credinţa sa şi voi sunteţi mereu alături de el, susţinându-l fără să puneţi întrebări. Campania lui poate continua numai mulţumită generozităţii voastre.

Altaïr văzu că, deşi era aproape singurul care observase asta, galeria de pe o latură a curţii începuse să se umple cu soldaţi. Îi privi mai atent. Arcaşi.

Oaspeţii continuau să deşerte pocale în jur, iar Nuqoud continuă.

— De aceea vă propun un toast. Vi-l dedic vouă, dragii mei prieteni, care ne-aţi adus aici unde ne găsim acum. Fie să căpătaţi tot ce meritaţi!

— În sănătatea ta! se auziră strigăte şi petrecăreţii îşi goliră însetaţi cupele.

— Câtă bunătate, vorbi Nuqoud de deasupra tuturor. Nu mă aşteptasem la ea din partea voastră, mai ales pentru că aţi fost atât de iuţi în a mă judeca, şi încă cu cruzime.

Simţind o schimbare, mulţimea fu străbătută de murmure de derută.

— Ah, dar nu pretindeţi că nu înţelegeţi. Chiar mă credeţi un prost? Credeţi că n-am auzit cuvintele pe care le şoptiţi pe la spatele meu? Ei bine, le-am auzit şi mă tem că nu le voi putea uita niciodată. Dar nu de aceea v-am chemat aici în seara asta. Nu. Doresc să vă spun mai multe despre război... şi despre rolul vostru în el. Aţi renunţat iute la galbenii voştri, ştiind prea bine că ei vor cumpăra mii de morţi. Nici măcar nu ştiţi *de ce* luptăm noi. Veţi spune că pentru sanctitatea Ţării Sfinte. Sau împotriva ticăloşiei inamicilor noştri. Dar toate astea nu sunt decât minciuni pe care vi le spuneţi. Nu! Toate suferinţele astea sunt născute din frică şi din ură. Iar vouă nu vă plac, fiindcă sunt diferite. Tot aşa cum eu nu vă plac, fiindcă sunt diferit.

Ochii Asasinului se îndreptară către arcaşii din galerii. Simţind un fior de neliniște, Altaïr se deplasase astfel ca să poată vedea şi galeria de pe latura opusă a curţii şi văzuse şi acolo un şir de arcaşi. Niciunul nu-şi

strunise însă arcul. Cel puţin, nu deocamdată. Dar, dacă Altaïr judecase corect, mişcarea aceea nu avea să mai întârzie mult. Iar atunci ei aveau să acopere tot interiorul curţii cu săgeţile lor. Se apropie de unul dintre zidurile înconjurătoare. Nu departe, cineva începu să horcăie şi să tuşească, stârnind hohote de râs printre vecinii săi.

— Compasiune. Milă. Toleranţă, continuă Nuqoud de pe balcon. Cuvintele acestea nu înseamnă nimic pentru niciunul dintre voi. Ele nu înseamnă nimic nici pentru invadatorii păgâni care ne devastează tărâmurile în căutarea aurului şi a gloriei. De aceea eu spun: *ajunge!* Eu m-am făgăduit altei cauze. Una care va aduce o Nouă Lume, în care toţi oamenii să poată trăi în pace, umăr la umăr.

Făcu o pauză. Altaïr văzu cum arcaşii se încordară. Erau pe punctul de a începe să tragă. Se lipi de zid. Bărbatul care începuse să tuşească nu se oprise, ci se îndoise din mijloc şi era roşu la faţă. Tovarăşul său, care până atunci păruse doar îngrijorat, începu să tuşească de asemenea.

— Păcat că niciunul dintre voi nu va supravieţui s-o vadă, sfârşi Nuqoud.

Şi mai mulţi invitaţi horcăiau. Unii îşi încleştaseră mâinile pe stomac. *Bineînţeles,* gândi Altaïr. *Otravă,* în jurul său mulţi căzuseră în genunchi. Văzu cum un bărbat corpolent cu veşminte aurii făcu spume la gură, dădu ochii peste cap şi se nărui pe pământ, unde muri. Arcaşii ridicaseră de acum arcurile. Cel puţin jumătate dintre participanţii la ospăţ erau în ghearele morţii, totuşi rămăseseră destui care nu băuseră vin şi care acum se grăbeau spre ieşiri.

— Ucideţi pe oricine încearcă să fugă! porunci regele neguţătorilor şi arcaşii deschiseră focul.

Lăsând carnagiul în urmă, Asasinul escaladă iute zidul până la balcon şi se furişă înapoia lui Nuqoud. Lângă acesta se afla o gardă de corp, dar Altaïr o reduse la tăcere printr-un fulger al pumnalului. Bărbatul căzu, răsucindu-se, şi jetul de sânge din gâtlejul deschis stropi dalele balconului. Nuqoud se întoarse, îl zări pe Altaïr şi expresia feţei i se schimbă. Privind masacrul petrecăreţilor din curte, zâmbise, bucurându-se de spectacol, pe când acum Asasinul fu încântat să vadă că simţea doar frică,

Şi apoi durere, când Altaïr îi înfipse pumnalul în gât, deasupra claviculei.

— De ce-ai făcut asta? icni el, năruindu-se moale pe piatra lustruită a balconului său.

— Ai furat bani de la cei pe care ai pretins că-i conduci, răspunse Altaïr. I-ai trimis apoi în scopuri necunoscute. Vreau să ştiu unde au plecat banii şi de ce.

Nuqoud făcu o grimasă.

— Uită-te la mine. Însăşi natura mea reprezintă un afront pentru cei pe care i-am condus. Iar veşmintele astea nobile abia dacă le-au putut

înăbuşi răcnetele de ură.

— Aşadar este vorba despre răzbunare? întrebă Altaïr.

— Nu. Nu-i răzbunare, ci conştiinţa mea. Cum aş putea eu finanţa un război în slujba aceluiaşi Dumnezeu care mă numeşte o abominaţie?

— Dacă nu slujeşti cauza lui Salah Al'din, atunci cine îţi este stăpân?

Nuqoud zâmbi.

— Cu timpul vei ajunge să-i cunoşti. Cred că poate i-ai şi cunoscut deja.

Simţindu-se din nou descumpănit, Altaïr întrebă:

— Atunci de ce se ascund? Şi de ce săvârşesc faptele astea rele?

— Sunt oare ele atât de diferite de propriile voastre fapte? Voi luaţi vieţile bărbaţilor şi femeilor, pornind de la convingerea fermă că moartea lor va îmbunătăţi viaţa celor rămaşi în urmă. Un rău mărunt pentru un bine superior? Noi suntem la fel.

— Nu, clătină din cap Asasinul. Noi nu semănăm nici pe departe.

— Ah... dar o văd chiar în ochii tăi. Te îndoieşti.

Duhoarea morţii i se simţea în răsuflare când îl trase pe Altaïr mai aproape de el.

— Nu ne puteţi opri, se căzni să şoptească. Vom avea Lumea noastră Nouă...

Muri şi un firicel de sânge i se scurse din gură.

— Să te bucuri de tăcere, rosti Altaïr şi-şi înmuie pana în sângele lui.

Decise apoi că trebuia să-l vadă pe Al Mualim. Se terminase cu incertitudinile.

Capitolul 21

— Intră, Altaïr, rosti Marele Maestru. Doream să aflu noutăţi despre progresele obţinute.

— Am făcut aşa cum mi-ai cerut, replică Asasinul.

— Perfect, perfect. Al Mualim îl privi apoi pătrunzător. Simt că gândurile îţi sunt altundeva. Spune ce ai pe suflet.

Era adevărat. Pe drumul de întoarcere, Altaïr nu se gândise aproape la nimic altceva. Acum avea ocazia să-şi descarce sufletul.

— Toţi cei pe care am fost trimis să-i ucid mi-au spus vorbe enigmatice. De fiecare dată am venit la tine şi ţi-am cerut răspunsuri, dar de fiecare dată mi-ai oferit în schimb doar cimilituri. Acum însă s-a terminat.

Sprâncenele lui Al Mualim se ridicară de surprindere – surprinderea că Altaïr i se adresa în felul acela.

— Cine eşti tu ca să-mi spui „s-a terminat”?

Altaïr înghiţi un nod, apoi strânse din fălci.

— Eu sunt cel care i-a asasinat pe oamenii aceia. Dacă vrei să continui, trebuie să discutăm deschis.

— Ai grijă cum vorbeşti. Nu-mi place tonul tău.

— Şi nici mie nu-mi plac amăgirile tale, replică tânărul mai răspicat decât intenţionase.

Al Mualim se întunecă la faţă.

— Ţi-am oferit o şansă de a-ţi restabili onoarea pierdută.

— Nu pierdută, îl contrazise Asasinul, ci luată. Luată de tine. După care m-ai trimis s-o recuperez, ca şi cum aş fi fost o potaie ordinară.

Marele Maestru îşi trase sabia din teacă şi ochii lui fulgerară.

— Se pare că va trebui să găsesc pe altcineva. Păcat! Dovedeai mult potenţial.

— Cred că dacă ai fi avut pe altcineva, l-ai fi trimis de multă vreme, zise Altaïr şi se întrebă dacă nu cumva îşi împinsese mentorul prea departe, totuşi continuă. Ai spus că răspunsul la întrebarea mea va apărea când nu va mai fi nevoie să întreb. Aşa că nu voi întreba, îţi voi *cere* să-mi spui ce-i leagă laolaltă pe toţi oamenii ăştia.

Se încordă, pregătindu-se să simtă vârful sabiei lui Al Mualim, şi speră doar ca Marele Maestru să-l considere prea valoros. Ştia bine ce risc îşi asuma.

Al Mualim păru să-şi examineze şi el opţiunile, cu sabia tremurând, cu lumina reflectându-se de pe tăiş. Apoi o vârî în teacă şi păru să se destindă puţin.

— Afirmaţia ta este adevărată, vorbi el după aceea, bărbaţii aceştia sunt legaţi laolaltă printr-un... legământ de sânge destul de asemănător cu al nostru.

— Cine sunt ei?

— *Non nobis, Domine, non nobis,* spuse Al Mualim. *„Nu nouă, Doamne, nu nouă."*

— Templierii..., zise Altaïr. Bineînţeles.

— Acum vezi adevărata rază de acţiune a lui Robert de Sable?

— Toţi bărbaţii aceştia – conducători de oraşe, căpetenii de armate...

— Toţi au jurat loialitate cauzei lui.

— Acţiunile lor nu sunt menite să fie văzute separat, nu-i aşa? rosti Altaïr, gândind cu glas tare. Dar ca întreg... Ce doresc ei?

— Cucerirea, răspunse simplu Al Mualim. Ei vor Ţara Sfântă – nu în numele Domnului, ci pentru ei înşişi.

— Dar Richard? Dar Salah Al'din?

— Toţi cei care se opun templierilor vor fi nimiciţi. Să fii sigur că ei deţin mijloacele de a o face.

— Atunci trebuie opriţi, spuse Altaïr cu hotărâre.

Simţea că de pe umeri i se ridicase o greutate uriaşă.

— De aceea noi facem ceea ce facem, zise Al Mualim. Pentru a asigura un viitor eliberat de asemenea indivizi.

— Atunci de ce mi-ai ascuns adevărul?

— Pentru ca să poţi rupe tu însuţi vălul. Ca în orice misiune, cunoaşterea precede acţiunea. Informaţiile aflate sunt mai valoroase decât informaţiile primite, în plus... comportamentul tău nu mi-a inspirat multă încredere.

— Înţeleg, plecă Altaïr capul.

— Misiunea ta nu s-a schimbat însă, ci doar contextul în care o percepi.

— Şi înarmat cu această cunoaştere, îi pot înţelege mai bine pe templierii care au rămas.

Marele Maestru aprobă din cap.

— Mai vrei să ştii şi altceva?

Altaïr soluţionase misterul Frăţiei la care se referiseră ţintele lui. Totuşi mai era ceva...

— Ce este cu comoara luată de Malik din Templul lui Solomon? întrebă el. Robert părea disperat s-o recupereze.

— Cu timpul totul va deveni clar, rosti Al Mualim. La fel cum ţi s-a relevat rolul templierilor, tot aşa se va întâmpla cu natura comorii lor. Deocamdată consolează-te cu gândul că nu se află în mâinile lor, ci în ale noastre.

Pentru o clipă Altaïr se gândi să insiste, apoi abandonă ideea. O dată avusese noroc. Se îndoia că ar mai fi avut noroc şi a doua oară.

— Dacă aceasta este dorinţa ta..., zise el.

— Da.

Atmosfera din odaie se destinse şi Asasinul se întoarse să plece. Următoarea lui destinaţie era Ierusalimul.

— Altaïr... înainte de a pleca, mai este ceva.

— Da?

— De unde ai știut că nu te voi ucide?
— Să fiu sincer, Maestre, n-am știut.

Capitolul 22

Idiotul de Altaïr! Arogantul de Altaïr! Dăduse de necaz. Majd Addin zăcea mort la picioarele lui şi lemnul se păta încetişor de sânge. Înapoia sa erau acuzaţii, legaţi de stâlpi, atârnând inerţi şi însângeraţi. Piaţa se golea de spectatori, dar nu şi de gărzile lui Majd Addin, care înaintau spre el. Se apropiau de eşafod, începeau să suie treptele din cele două capete şi blocau partea din faţă, pe unde el ar fi putut sări jos. Avansau cu ochi sfredelitori, strângându-l încet ca în cleşte, cu săbiile ridicate, iar dacă simţeau teamă, n-o arătau. Uciderea în public a conducătorului lor de către un Asasin pe eşafodul de la Zidul Plângerii din Ierusalim nu-i aruncase în braţele panicii şi dezordinii, aşa cum sperase Altaïr. Nu le insuflase o frică de moarte de Asasinul aflat acum înaintea lor, de pe a cărui sabie se prelingea sângele lui Addin. Dimpotrivă, le dăduse hotărâre şi dorinţa de răzbunare.

Ceea ce însemna că lucrurile nu se desfăşuraseră conform planului.

Atât doar că... apoi un soldat fandă iute, mârâind, având sarcina de a-l testa pe Altaïr. Asasinul se retrase, parând loviturile sarazinului, şi zăngăniturile lamelor de oţel răsunară în piaţa aproape goală. Soldatul înaintă. Altaïr privi peste umăr, văzu alţii care se apropiau şi răspunse printr-un contraatac, silindu-l pe celălalt să se retragă. *Unu, doi, lovitură.* Silit pe neaşteptate să se apere, sarazinul încercă să eschiveze şi aproape că se lovi cu spatele de unul dintre corpurile ce atârnau de stâlpi. Altaïr coborî ochii, văzu o ocazie prielnică, şi-şi continuă atacul cu mai multă violenţă, intenţionând să-şi panicheze oponentul. Tăişurile se izbiră din nou şi, într-adevăr, silit să se retragă în grabă, sarazinul calcă în băltoaca de sânge de pe eşafod... aşa cum intenţionase Altaïr. Lunecă, îşi pierdu echilibrul şi pentru o clipă coborî garda – îndeajuns pentru ca Asasinul să i se strecoare pe sub sabie şi să-i străpungă pieptul. Soldatul horcăi. Muri. Trupul îi căzu pe podeaua din lemn şi Altaïr se îndreptă pentru a înfrunta alţi atacatori, zărind acum îndoială şi poate chiar teamă în ochii lor. Îi puseseră la încercare bravura şi constataseră că prisosea.

Cu toate astea, gărzile continuau să deţină superioritatea numerică şi mai multe, cu siguranţă, se îndreptau deja încoace, alertate de vacarm. Vestea evenimentelor din piaţă se răspândise în Ierusalim: regentul oraşului fusese înjunghiat chiar pe eşafodul pe care-l ridicase, iar gărzile lui îl atacaseră pe Asasinul făptuitor. Altaïr se gândi la sclipirea de încântare din ochii lui Malik la auzul veştii.

Malik păruse totuşi schimbat când Altaïr vizitase Oficiul. Nu-l primise cu braţele deschise, dar ostilitatea lui făţişă fusese înlocuită de un soi de oboseală şi-l privise doar cu o încruntătură, nu cu o fulgerare din ochi.

— De ce mă tulburi azi? suspinase el.

Recunoscător că nu urma un duel al cuvintelor, Altaïr îl anunţase care îi era ţinta: Majd Addin. Malik încuviinţase din cap.

— Absenţa lui Salah Al'din a lăsat oraşul fără un conducător adevărat, iar Majd Addin s-a autoproclamat în rolul acela. Frica şi intimidarea îi aduc ce-şi doreşte. Nu are niciun drept să-şi asume acest rol.

— Astăzi va lua sfârşit, zisese Altaïr.

— Vorbeşti cu prea multă uşurinţă. Aici nu discutăm despre un neguţător de sclavi. El conduce Ierusalimul şi de aceea este bine protejat, îţi sugerez să-ţi plănuieşti cu grijă atacul. Trebuie să-ţi cunoşti prada.

— Am deja un plan, îl asigurase Altaïr. Majd Addin va asista la o execuţie publică nu departe de locul ăsta. Va fi desigur bine păzit, totuşi nimic la care să nu pot face faţă. Ştiu cum trebuie să acţionez.

Malik pufnise.

— Acesta este motivul pentru care vei rămâne un novice în ochii mei. Nu poţi să *ştii* nimic. Doar să suspectezi. Trebuie să te aştepţi să te înşeli. Să fi ignorat ceva. Anticipează, Altaïr. De câte ori trebuie să-ţi reamintesc asta?

— Cum doreşti. Ai terminat?

— Nu tocmai. Mai este ceva. Unul dintre cei care va fi executat este un frate. Unul dintre ai noştri. Al Mualim vrea să fie salvat. Nu trebuie să-ţi faci griji despre salvarea lui, fiindcă de asta se vor ocupa oamenii mei. Dar trebuie să ai grijă ca Majd Addin să nu-i ia viaţa.

— Nu-i voi lăsa şansa asta.

Înainte de a pleca, Malik îl avertizase:

— Să nu dai greş!

Altaïr pufnise dispreţuitor în gând, după care pornise spre Zidul Plângerii.

Capitolul 23

Pe când se apropia de Zidul Plângerii, Altaïr văzu mulţimile care începeau să se adune: bărbaţi, femei, copii, câini, ba chiar şi vite. Toţi mergeau spre străzile din jurul pieţei, îndreptându-se către eşafod.

Asasinul li se alătură, iar când ajunse pe o stradă care se umplea cu tot mai mulţi spectatori nerăbdători ce se îndreptau în aceeaşi direcţie. Îl ascultă pe un crainic entuziasmându-i pentru distracţia care urma să aibă loc – deşi nu se părea că imboldurile ar fi fost necesare.

— Luaţi aminte! striga crainicul. Majd Addin, cel mai iubit regent al Ierusalimului, va participa la o execuţie publică pe latura de apus a Templului lui Solomon. Toţi cetăţenii care pot merge sunt aşteptaţi să vină acolo. Grăbiţi-vă! Veniţi şi vedeţi cu ochii voştri ce se alege de duşmanii Ierusalimului!

Altaïr îşi imagina la ce se putea aştepta. Spera să fie în stare să schimbe rezultatul.

La intrarea în piaţă, străjeri încercau să controleze torentul de oameni spre interior, respingându-i pe unii şi acceptându-i pe alţii. Altaïr rămase mai în urmă şi privi vârtejurile de oameni din jurul intrării, împins din toate părţile de corpurile de pe stradă. Copii se repezeau printre picioarele spectatorilor, furişându-se în piaţă. Asasinul văzu după aceea un grup de cărturari, înaintea căruia gloatele se trăgeau într-o parte şi alta, deschizându-le drum; până şi câinii păreau să simtă respectul uriaş care le era rezervat oamenilor sfinţi. Îşi netezi veşmintele, îşi coborî mult gluga peste ochi, aşteptă până ce cărturarii ajunseră în dreptul său şi se strecură în rândul lor. Când o făcu, simţi nişte degete trăgându-l de mânecă şi, plecând ochii, zări un copilaş murdar privindu-l întrebător. Mârâi spre el şi copilul dispăru îngrozit.

O făcuse la timp: ajunseseră la porţile unde străjerii se dădură la o parte, pentru a le îngădui cărturarilor să intre şi Altaïr pătrunse în piaţă.

Pe toate laturile ei erau ziduri din piatră grosolan cioplită, în capătul îndepărtat se afla un eşafod pe care se înălţau mai mulţi stâlpi din lemn. Erau pustii acum, dar nu aveau să rămână aşa mult timp. Regentul Ierusalimului, Majd Addin, se îndrepta către eşafod. La apariţia lui, gloata se tălăzui înainte şi dinspre intrarea în piaţă se auziră răcnete, care anunţară că străjerii pierduseră controlul şi locuitorii Ierusalimului se revărsau înăuntru. Altaïr fu purtat de valul acela, apropiindu-se mai mult de eşafod şi de temutul Majd Addin, care suia deja pe platformă, aşteptând umplerea pieţei. Purta turban alb şi mantie lungă, brodată. Gesturile lui sugerau că era furios şi va izbucni dintr-o clipă în alta.

Aşa se întâmplă.

— *Linişte!* mugi el. Vreau *linişte!*

Spectacolul era pe cale să înceapă, aşa că mulţimea se mai împinse o dată, aducându-l pe Asasin încă şi mai aproape de ţinta sa. Zări gărzi care

ocupaseră scările ce suiau pe extremităţile eşafodului, câte doi bărbaţi în fiecare parte. În faţa platformei erau încă şi mai mulţi soldaţi, pentru a-i împiedica pe oameni să urce pe eşafod. Întorcând capul, văzu şi celelalte gărzi postate la periferia pieţei. Cel puţin acestora avea să le fie greu să înainteze prin gloată, însă aşa ceva nu-i oferea decât câteva secunde în plus pentru a-l ucide pe Majd Addin şi pentru a scăpa de gărzile cele mai apropiate de pe treptele eşafodului. Poate chiar şi de cele din faţa acestuia.

I-ar fi putut oare răpune pe toti în timpul avut la dispoziţie? Erau zece sarazini loiali. Acel Altaïr care-l atacase pe Robert de Sable în Muntele Templului n-ar fi avut absolut nicio îndoială în această privinţă. Acest Altaïr însă era mult mai precaut. Şi ştia că încercarea de a-l ucide imediat pe Majd Addin ar fi fost sinucigaşă. Un plan sortit eşecului.

Tocmai când decisese să aştepte, cei patru prizonieri fură aduşi pe eşafod şi soldaţii începură să-i lege de stâlpi. La un capăt era o femeie, cu faţa murdară şi plângând. Alături stăteau doi bărbaţi în zdrenţe. Ultimul era Asasinul, cu bărbia atârnându-i moale în piept; fusese bătut în mod vizibil. Spectatorii îi huiduiră.

— Locuitori ai Ierusalimului, ascultaţi-mă cu atenţie! răcni Majd Addin şi vocea lui reduse la tăcere mulţimea surescitată de sosirea prizonierilor. Mă aflu azi aici pentru a vă da un avertisment. Făcu o pauză. Printre voi există răzvrătiţi. Ei seamănă seminţele nemulţumirii, sperând să vă împingă pe calea pierzaniei.

Spectatorii murmurară, clocotind în jurul lui Altaïr. Addin continuă:

— Spuneţi-mi, asta-i ceea ce vreţi? Să fiţi împotmoliţi în amăgiri şi păcate? Să trăiţi în frică?

— Nu vrem asta! răcni cineva dinapoia lui Altaïr. Atenţia tânărului era însă concentrată asupra Asasinului, un camarad şi membru al Ordinului. Un fir lung de salivă însângerată i se prelinse de pe buze pe podeaua din lemn. Încercă să ridice capul şi Altaïr îi întrezări faţa. Era acoperită de vânătăi hâde de toate culorile. Apoi bărbia îi căzu iarăşi în piept.

Majd Addin rânji strâmb. Chipul lui nu era obişnuit cu zâmbetul.

— Aşadar, vreţi să trec la acţiune? întrebă el pe un ton plăcut.

Gloata urlă aprobator. Oamenii se aflau aici ca să vadă sânge şi ştiau că regentul nu le va lăsa setea neostoită.

— Îndrumă-ne! strigă cineva, după ce tumultul se stinse.

— Iubirea voastră mă mulţumeşte, spuse Addin şi se întoarse către prizonieri, pe care-i indică cu un gest larg din braţ. Răul acesta trebuie stârpit. Doar atunci putem spera să fim mântuiţi.

Pe neaşteptate, în faţa eşafodului se iscă tulburare şi o voce răcni:

—Asta nu-i dreptate!

Altaïr văzu un bărbat în zdrenţe, care continuă să strige spre Majd Addin:

— Răstălmăceşti cuvintele Profetului, pacea fie asupra lui!

Era însoţit de alt individ zdrenţăros, care îi mustra acum sonor pe spectatori:

— Iar voi toţi staţi cu braţele încrucişate, părtaşi la crima asta.

Altaïr se folosi de agitaţie pentru a mai înainta câţiva paşi. Trebuia să urce pe eşafod în capătul unde Asasinul era legat de stâlp. Nu-l putea expune riscului de a fi folosit ca barieră sau ostatic.

— Domnul vă va blestema pe toţi! urlă primul bărbat, dar nimeni nu era de partea celor doi – nici dintre spectatori, şi nici dintre gărzi, care porniseră deja spre ei. Zărindu-le apropierea, zurbagiii scoaseră junghere şi, agitându-le, se repeziră prosteşte spre eşafod. Unul fu doborât de un arcaş. Al doilea se trezi urmărit de doi soldaţi şi nu-l văzu pe al treilea sarazin, care-i spintecă abdomenul cu sabia.

Amândoi muriră în ţărâna pieţei şi Majd Addin îi arătă cu dispreţ.

— Vedeţi cum răul unuia se întinde şi-l corupe şi pe altul? zbieră el şi barba neagră îi tremură de furie. Au căutat să vă strecoare teama şi îndoiala în suflete. Dar *eu* vă voi apăra.

Reveni spre sărmanii legaţi de stâlpi, care cu siguranţă că se rugaseră ca atentatul asupra vieţii lui să izbândească, dar care acum îl priveau cu ochi holbaţi şi îngroziţi cum trase sabia din teacă.

— Aici sunt patru asemenea păcătoşi, urmă Addin şi o arătă mai întâi pe femeie, apoi pe ceilalţi, pe rând. Târfa! Hoţul! Cartoforul! Ereticul! Fie ca judecata Domnului să se abată asupra lor.

Ereticul... Acela era Asasinul. Altaïr strânse din dinţi şi înainta lent către treptele dintr-un capăt al eşafodului, privind la răstimpuri spre Addin care se apropie de femeie. Prostituata. Neputând să-si desprindă ochii de la sabia pe care Addin o ţinea aproape nepăsător pe lângă corp, femeia începu să plângă incontrolabil.

— *Ademenitoarea!* urlă Addin, acoperindu-i suspinele. Sucubul! Târfa! Este cunoscută sub multe nume, dar păcatul îi rămâne acelaşi. A întors spatele învăţăturilor Profetului nostru, pacea fie asupra lui. Şi-a pângărit trupul pentru a înainta în societate. Toţi bărbaţii pe care i-a atins sunt de-a pururi pătaţi.

Mulţimea huidui drept răspuns. Altaïr mai avansă un metru către treptele eşafodului. Se uită la gărzi şi văzu că atenţia le era îndreptată spre Addin. Bun!

— Pedepseşte-o! răcni un spectator.

Addin îi adusese într-o stare de furie virtuoasă.

— Trebuie să plătească! strigă altul.

Femeia încetă să mai plângă şi ţipă spre mulţimea care-i cerea sângele:

— Bărbatul ăsta *minte!* Nu mă aflu aici pentru că m-am culcat cu alţi bărbaţi, fiindcă n-am făcut asta. El vrea să mă omoare pentru că *nu m-am culcat cu el.*

Ochii lui Majd Addin scăpărară.

— Chiar şi acum, după ce i s-a oferit mântuire, ea continuă să mintă.

Respinge mântuirea. Cu asemenea păcătoşi nu există decât o singură cale.

Femeia mai avu timp să ţipe *„Nu!”,* apoi sabia sclipi şi i se înfipse în stomac, în clipa de tăcere care urmă se auzi doar sunetul sângelui care stropi scândurile platformei, înainte ca un „ah” colectiv să se ridice dinspre mulţime, care se mişcă precum un singur om, când cei de pe părţi şi din spate încercară s-o vadă mai bine pe victima spintecată.

Altaïr ajunsese mai aproape de trepte, însă mişcarea bruscă a gloatei îl lăsase uşor expus. Uşurat, se uită cum Addin se apropie de următorul prizonier care scâncea, iar spectatorii se tălăzuiră din nou, anticipând următoarea execuţie.

Addin îl arătă pe bărbat şi spuse că era un ins care nu se putea abţine de la droguri, rămăşaguri şi jocuri de noroc.

— Ruşine! urlară cei din piaţă.

Ei erau cei care păreau drogaţi, gândi Altaïr, scârbit de patima lor de sânge.

— Jocul de noroc mă condamnă la moarte? strigă jucătorul, încercând o ultimă aruncare de zaruri. Arătaţi-mi unde stă scris asta. Oraşul nostru nu-i corupt de păcate, ci de *tine.*

— Tu le spui aşadar oamenilor că pot sfida voinţa Profetului nostru, pacea fie asupra lui? ripostă Addin. Dar dacă vom ignora această învăţătură, ce se va alege de celelalte? Unde se va sfârşi totul? Eu spun că se va sfârşi în haos. Şi de aceea nu poate fi îngăduit.

Sabia îi scânteie în soarele după-amiezii. O înfipse adânc în pântecul cartoforului şi icni când o smuci în sus, deschizându-i o rană verticală în abdomen şi revărsându-i măruntaiele. Încântaţi, spectatorii urlară şi se mişcară din nou ca un tot mai aproape de latura eşafodului, ca să vadă următorul omor, purtându-l şi pe Altaïr mai aproape de trepte.

Scuturând sângele de pe sabie, Addin porni spre al treilea prizonier.

— Acesta, îl indică el pe captivul care tremura, a luat ceea ce nu-i aparţinea. Bani câştigaţi prin sudoarea altuia. Banii aceia ar fi putut aparţine oricăruia dintre voi şi astfel toţi aţi fi fost jefuiţi. Ce părere aveţi despre asta?

— A fost un singur dinar, spuse acuzatul implorând mila gloatei, pe care l-am găsit pe jos. El o spune ca şi cum i-aş fi furat, ca şi cum l-aş fi smuls din mâna altuia.

Însă mulţimea nu se găsea în dispoziţie milostivă. Cuprinşi de frenezie, oamenii urlau, cerându-i sângele.

— Cine ia azi un dinar, strigă Addin, ia mâine un cal! Iar poimâine poate lua viaţa unui om. Nu contează obiectul în sine, ci faptul că ai luat ceva care nu-ţi aparţinea. Dacă aş îngădui o asemenea purtare, atunci unii vor crede că au şi ei dreptul să ia. Unde am ajunge atunci?

Înaintă până în faţa hoţului, ale cărui ultime rugăminţi fură reduse la tăcere când Addin îi împlântă sabia în stomac.

Acum avea să se ocupe de Asasin. Altaïr trebuia să acţioneze iute. Mai

dispunea doar de câteva clipe. Plecă funtea să-şi croiască drum printre oameni, străduindu-se să nu pară că ar fi avut vreo intenţie anume. Pur şi simplu, dorea să ajungă cât mai în faţă. Majd Addin ajunse la Asasin şi, înălţându-se pe vârfurile picioarelor, îl prinse de păr şi-i ridică fruntea pentru a-l arăta gloatei.

— Omul ăsta răspândeşte minciuni ticăloase şi face propagandă! mugi el plin de venin. În mintea lui nu există decât omorul. Ne otrăveşte gândurile, tot aşa cum îşi otrăveşte pumnalul. Asmute fraţii între ei. Tatăl împotriva fiului. Este mai periculos decât orice inamic pe care-l înfruntăm. El este *Asasinul.*

Fu răsplătit de icnetul colectiv al mulţimii. Altaïr ajunsese la trepte, în jurul lui piaţa clocotea şi spectatorii aţâţaţi cereau lovitura ucigaşă.

— Nimiceşte-l pe necredincios!

— Omoară-l!

— Retează-i beregata!

Asasinul, pe care Addin continua să-l ţină de păr, rosti:

— Uciderea mea nu vă va apăra defel. Văd spaima din ochii voştri şi vă aud tremurul glasurilor. Vă este frică! Vă este frică pentru că ştiţi că mesajul nostru nu poate fi amuţit. Pentru că ştiţi că noi nu putem fi opriţi.

Altaïr ajunse la treapta cea mai de jos a scării. Sui pe ea, ca şi cum s-ar fi străduit să vadă mai bine ce se întâmpla. Alţii îl văzură şi-i imitară exemplul. Cele două gărzi stăteau pe treapta cea mai de sus şi erau absorbite de evenimentele de pe eşafod, dar, treptat, îşi dădură seama de ce se petrecea îndărătul lor. Un soldat îşi strigă camaradul şi coborâră, poruncindu-le oamenilor să plece, însă tot mai mulţi suiau din piaţă pe scară. Toţi doreau să fie cât mai aproape de execuţie şi se împingeau şi îmbrânceau, iar unii fură chiar trântiţi de pe trepte, inclusiv un soldat furios. Altaïr se folosi de tumult, pentru a mai sui, astfel că ajunse la nici doi metri de Addin, care-i dăduse drumul părului Asasinului şi predica gloatei despre „blasfemia" lui. Despre „trădarea" lui.

Înapoia lui Altaïr, îmbrâncelile continuau. Gărzile erau ocupate până peste cap. Addin îşi terminase discursul şi spectatorii erau surescitaţi şi disperaţi să vadă ultima execuţie. Regentul se întoarse către prizonier, flutură sabia pătată deja cu roşu şi înainta, pregătindu-se să-i dea lovitura fatală.

Apoi, parcă alertat de un al şaselea simţ, se opri, întoarse capul şi privi drept spre Altaïr.

Pentru o secundă păru ca şi cum întreaga piaţă se contractase, ca şi cum mulţimea agitată, gărzile, condamnatul şi cadavrele nu mai existau. Când se priviră ochi în ochi, Altaïr văzu că Addin înţelesese apropierea propriei lui morţi. Iar după aceea Altaïr şfichiui din inelar şi pumnalul ţâşni, iar el se lansă înainte, retrăgând braţul şi apoi repezindu-l, înfigând lama adânc în Addin, totul durând cât un clipit din ochi.

Mulţimea mugi şi răcni, neştiind ce să înţeleagă din turnura bruscă a

evenimentelor. Addin se încordă şi se zbătu, cu sângele revărsându-se din rana de la gât, însă Altaïr îl apăsă cu genunchii, apoi ridică pumnalul.

— Munca ta s-a încheiat aici, îi zise lui Addin şi se pregăti să-i aplice lovitura finală.

În jurul lor izbucnise haosul. Gărzile înţelegeau abia acum că ceva nu era în regulă şi se străduiau să treacă prin gloata panicată, pentru a ajunge la eşafod. Asasinul trebuia să termine iute, dar în acelaşi timp dorea să audă ce avea de spus Addin.

— Nu, rosti regentul, ci abia a început.

— Spune-mi, ce rol joci tu în toate astea? Intenţionezi să te aperi aşa cum au făcut ceilalţi şi să-ţi explici fărădelegile?

— Frăţia dorea oraşul. Eu doream puterea. A fost o... oportunitate.

— O oportunitate de a ucide oameni nevinovaţi, spuse Altaïr.

Auzea paşi care alergau. Mulţimea părăsea piaţa.

— Nu chiar aşa nevinovaţi. Vocile disidente taie la fel tic adânc ca oţelul. Ele compromit ordinea, în privinţa asta sunt de acord cu Frăţia.

— Ai ucis oameni pur şi simplu pentru că aveau alte credinţe decât tine?

— Bineînţeles că nu... I-am ucis pentru că am putut. Pentru că era distractiv. Ştii ce simţi când poţi decide soarta altui om? Şi ai văzut cum mă ovaţionau? Cum se temeau de mine? Eram ca un zeu. Şi tu ai fi procedat la fel, dacă ai li putut. Asemenea... putere.

— Cândva, demult, poate că aş fi procedat la fel. Apoi însă am învăţat ce devin cei care se ridică singuri deasupra celorlalţi.

— Ce anume?

— Lasă-mă să-ţi arăt.

Îl termină pe Addin, apoi îi închise ochii. Muie pana în sânge.

— Toate sufletele trebuie să guste moartea, spuse el.

După care se ridică să înfrunte gărzile – iar în acelaşi moment începu să răsune un clopot.

Un sarazin se repezi spre el şi Altaïr îi pară atacul, cu un icnet, apoi îl respinse. Şi mai mulţi soldaţi suiau pe eşafod şi se pomeni luptând cu trei odată. Unul se prăbuşi urlând sub tăişul sabiei sale, altul lunecă în băltoacele de sânge, căzu şi Asasinul îl termină, întrezărind o deschidere, sări de pe eşafod şi în acelaşi timp activă pumnalul şi străpunse un inamic când ateriza; sabia aceluia şfichiui orbeşte prin aer.

Ajuns în piaţă, îşi văzu singura cale de evadare şi porni spre ieşire, evitând alţi doi atacatori. Unul îl crestă şi simţi sânge cald prelingându-i-se pe mână, dar apoi îl prinse de braţ şi-l propulsa cu putere în celălalt. Amândoi se rostogoliră, răcnind, în ţărână. Altaïr îşi continuă alergarea şi ajunse la ieşire în clipa când apăreau trei gărzi. Avea însă factorul surpriză de partea lui şi străpunse un soldat cu sabia, tăie beregata altuia cu pumnalul şi-i împinse pe cei doi muribunzi care se zbăteau în spasme în calea celui de-al treilea.

Ieşirea din piaţă era liberă acum şi aruncă o ultimă privire în urmă, spre eşafod. Ii văzu pe oamenii lui Malik eliberându-l pe Asasin, apoi ieşi în goană pe stradă. Acolo aştepta un al patrulea soldat, care se repezi spre el cu o lance, urlând. Altaïr sări, ferindu-se, prinse marginea ramei unei ferestre şi sări pe copertina ei, simţindu-şi muşchii cântând. De jos se auzi un strigăt de frustrare; după ce se caţără iute pe acoperiş, coborî ochii şi văzu un pâlc de soldaţi care-l urmăreau. Pentru a-i încetini, îl ucise pe unul cu un cuţit pentru aruncat, după care traversă în goană acoperişuri, aşteptă oprirea dangătelor clopotului şi apoi dispăru în mulţime, ascultând zvonul care se răspândea prin oraş: un Asasin ucisese regentul.

Capitolul 24

Exista totuşi ceva ce Altaïr trebuia să ştie.

Şi pentru că acum ultimul dintre regenţii Ierusalimului murise, era momentul să pună întrebarea. Se încordă, pregătindu-se, când pătrunse iarăşi în odăile lui Al Mualim.

— Intră, Altaïr. Te-ai odihnit bine? Eşti pregătit pentru încercările care ţi-au rămas? zise Marele Maestru.

— Da, însă vreau mai întâi să stăm de vorbă. Am întrebări...

Al Mualim îşi indică dezaprobarea prin ridicarea bărbiei şi ţuguierea uşoară a buzelor. Neîndoios, îşi reamintea ultima ocazie când tânărul insistase să primească răspunsuri. Şi-o reamintea de altfel şi Altaïr, care decisese să acţioneze mai precaut acum, nedorind să vadă reapariţia sabiei mentorului său.

— Întreabă atunci, spuse Al Mualim. Mă voi strădui să-ţi răspund cât mai bine.

Altaïr trase adânc aer în piept.

— Regele neguţătorilor din Damasc i-a ucis pe nobilii care conduceau oraşul lui. Majd Addin din Ierusalim s-a folosit de frică pentru a-i sili pe locuitorii oraşului să se supună. Bănuiesc că William dorea să-l omoare pe Richard şi să ocupe Acra cu trupele sale. Toţi bărbaţii aceia avuseseră sarcina de a-şi ajuta conducătorii, dar au ales să-i trădeze. Nu pot să înţeleg care a fost *motivul* lor.

— Răspunsul nu ţi se pare evident? Templierii doresc stăpânirea absolută. Aşa cum ai observat, toate victimele tale doreau să aducă oraşele lor sub stăpânirea templierilor, pentru ca aceştia să poată conduce Ţara Sfântă şi apoi tărâmurile de dincolo de ea. Ei însă nu pot reuşi în misiunea lor.

— De ce? întrebă Altaïr.

— Planurile lor depind de comoara templierilor... Partea din Eden... Aceasta însă se află acum în mâinile noastre şi ei nu pot spera să-şi atingă ţelurile fără ea.

Bineînţeles, gândi Altaïr. Acela era obiectul la care se referiseră atâtea dintre ţintele lui.

— Şi ce este comoara asta? întrebă el.

Al Mualim surâse, apoi merse către capătul opus al încăperii, se aplecă şi deschise un cufăr. Scoase dinăuntru o casetă, reveni la masă şi aşeză caseta pe ea. Altaïr ştiu ce era chiar fără s-o privească, totuşi îşi simţea ochii atraşi într-acolo – ba nu, chiar *siliţi* să privească. Era caseta recuperată de Malik din Templu şi, ca şi înainte, părea să strălucească, să radieze un soi de putere. Îşi dădu seama că el ştiuse de la bun început că aceasta era comoara despre care se vorbise. Ochii lui trecură de la casetă la Al Mualim, care-i privise reacţia. Chipul Marelui Maestru purta o expresie de îngăduinţă, de parcă ar fi văzut pe mulţi alţii comportându-se

la fel. Şi că acesta nu era decât începutul.

Al Mualim deschise caseta şi scoase dinăuntru un glob cât pumnii unui bărbat: un glob auriu cu suprafaţa ca un mozaic, care părea să pulseze de energie, astfel că Altaïr se trezi întrebându-se dacă nu cumva privirea îi juca feste. Dacă nu cumva globul era... *viu* într-un fel necunoscut. Apoi simţi ca şi cum globul l-ar fi atras.

— Aceasta este... ispita, rosti Al Mualim.

Şi brusc, aidoma unei lumânări ce a fost stinsă, globul încetă să mai pulseze. Aura lui dispăruse. Atracţia lui se sfârşise pur şi simplu. Era din nou... un glob obişnuit, un obiect străvechi, frumos în felul său aparte, totuşi doar un flecuşteţ.

— Nu-i decât o bucată de argint..., zise Altaïr.

— Priveşte-l cu atenţie, insistă Al Mualim.

— Pâlpâie foarte scurt la răstimpuri, însă nu are nimic spectaculos în el. Ce ar trebui să văd?

— „Bucata" asta de argint i-a izgonit pe Adam şi Eva. *Acesta este Mărul.* El a transformat toiegele în şerpi. El a despărţit apele Mării Roşii. Eris l-a folosit pentru a stârni Războiul Troian. Şi tot cu ajutorul lui un dulgher sărman a schimbat apa în vin.

Mărul, Partea din Eden ? Altaïr privi obiectul cu îndoială.

— Pare destul de obişnuit ca să aibă toate puterile despre care afirmi că le-ar avea, rosti el. Cum funcţionează?

— Deţinătorul său porunceşte asupra inimilor şi minţilor oricui l-ar privi – oricui l-ar „gusta", aşa cum se spune.

— Atunci oamenii lui de Naplouse..., zise Altaïr gândindu-se la creaturile sărmane din spital.

— A fost un experiment care a utilizat ierburi pentru a-i simula efectele. Pentru a fi pregătiţi atunci când aveau să intre în stăpânirea lui.

Altaïr înţelese totul acum.

— Talal îi aproviziona, iar Tamir îi echipa. Se pregăteau pentru ceva... Dar pentru ce anume?

— Pentru război, răspunse sec Al Mualim.

— Iar ceilalţi... cei care guvernau oraşele... Ei aveau scopul de a-i strânge pe oameni. De a-i face să arate ca pacienţii lui de Naplouse.

— Cetăţeni perfecţi. Soldaţi perfecţi. O lume perfectă.

— Robert de Sable nu trebuie să pună niciodată mâna pe el, rosti Asasinul.

— Atâta timp cât el şi fraţii lui vor trăi, vor încerca s-o facă.

— Atunci trebuie nimiciţi.

— Exact asta ai făcut tu până acum, surâse Marele Maestru. Mai există doi templieri care necesită atenţia ta. Unul în Acra, pe nume Sibrand. Altul în Damasc, pe nume Jubair.

Vizitează-i pe starostii Oficiilor şi ei te vor instrui mai departe.

— Aşa cum ţi-e voia, plecă fruntea Altaïr.

— Acţionează iute, urmă Al Mualim. Fără doar şi poate izbânzile noastre îl neliniştesc pe Robert de Sable. Discipolii care i-au mai rămas se vor strădui din răsputeri să te prindă. Ei *ştiu* că vei veni: bărbatul cu mantie şi glugă albă. Vor fi cu ochii-n patru după tine.

— Nu mă vor găsi, spuse Asasinul. Eu sunt doar un pumnal în mulţime.

Al Mualim zâmbi, mândru din nou de elevul său.

Capitolul 25

Al Mualim îi învăţase Crezul pe tinerii Altaïr şi Abbas. Marele Maestru le modelase minţile fragede după regulile Ordinului.

Zilnic, după micul dejun compus din turte şi curmale, guvernanta severă avea grijă să fie spălaţi şi îmbrăcaţi curat şi îngrijit. Apoi, cu cărţile strânse la piept, se grăbeau pe coridoare, cu sandalele lipăind pe piatră, flecărind surescitaţi, până ajungeau la uşa încăperii Marelui Maestru.

Aici urma un ritual. Ambii îşi treceau palma peste gură, pentru a schimba faţa veselă în una serioasă, cea la care se aştepta Al Mualim. După care unul dintre ei ciocănea la uşă. Dintr-un motiv necunoscut, amândurora le plăcea să bată la uşă, aşa că alternau – într-o zi unul, a doua zi celălalt. Aşteptau apoi ca Marele Maestru să-i invite înăuntru. Acolo se aşezau turceşte pe perne pe care Al Mualim le pregătise special pentru ei – una pentru Altaïr şi una pentru fratele lui, Abbas.

Când începuse instrucţia, fuseseră speriaţi şi nesiguri, de ei înşişi, de celălalt şi în mod aparte de Al Mualim, cu care învăţau dimineţile şi serile; după-amiaza şi seara n-aveau antrenamente în curte. Petreceau ore întregi cu studierea căilor Ordinului, privindu-l pe Marele Maestru cum se plimba înainte şi înapoi prin odaie, cu mâinile la spate, oprindu-se ocazional pentru a-i admonesta dacă i se părea că nu erau atenţi. Amândoi găseau tulburător unicul lui ochi şi, uneori, se simţeau ţintuiţi de el. Până ce, într-o noapte, Abbas şoptise în dormitorul lor:

— Hei, Altaïr?

Altaïr se întorsese spre el, mirat, fiindcă până atunci niciunul nu mai vorbise după stingerea luminilor. Ei rămâneau întotdeauna în tăcere, pierduţi în propriile gânduri. Până în noaptea aceea... Luna era plină şi strălucea alburiu prin fereastră, iluminând interiorul cu un ton cenuşiu, catifelat. Abbas stătea întins pe o parte, uitându-se la Altaïr, iar când acesta îl privise, îşi acoperise un ochi cu palma şi rostise, imitând aproape perfect glasul lui Al Mualim:

— Noi nu însemnăm nimic dacă nu ne supunem Crezului Asasinilor.

Altaïr izbucnise în chicote nestăvilite şi din clipa aceea cei doi deveniseră prieteni. De atunci, de câte ori Al Mualim îi mustra, auzea râsete înăbuşite de îndată ce le întorcea spatele. Pe neaşteptate, guvernanta descoperi că băieţii pe care-i aveau în grijă nu erau chiar atât de supuşi şi sfioşi.

Al Mualim îi învăţă regulile. Regulile pe care Altaïr avea să le neglijeze mai târziu în viaţă, iar din *cauza* asta plătise scump. Al Mualim le spusese că Asasinii nu erau ucigaşi lipsiţi de discernământ, aşa cum îi plăcea lumii în general să creadă, ci erau însărcinaţi doar cu lichidarea celor răi şi corupţi; misiunea lor era de a aduce pacea şi stabilitatea în Ţara Sfântă, de a instaura nu un cod al violenţei şi conflictului, ci al gândirii şi contemplării.

Tot el îi învăţă să-şi stăpânească sentimentele şi emoţiile, să-şi ascundă dispoziţia şi să fie absorbiţi de lumea din jurul lor, pentru ca să se poată deplasa neobservaţi printre oamenii normali, ca nişte spaţii goale, fantome în mulţime. Le spuse că pentru restul oamenilor, Asasinii trebuiau să fie un soi de magie pe care să n-o înţeleagă, dar că, precum toate felurile de magie, era de fapt realitatea supusă voinţei Asasinilor.

Îi învăţă să protejeze permanent Ordinul şi că Frăţia era „mai importantă decât tine, Altaïr, mai importantă decât tine, Abbas. Este mai importantă decât Masyaf şi decât mine însumi." Acţiunile unui Asasin nu trebuiau să cauzeze niciodată rău Ordinului. Asasinul nu trebuia să compromită niciodată Frăţia.

Şi totuşi Altaïr avea să ignore într-o bună zi doctrina aceea, dar nu pentru c-ar fi dus lipsă de învăţăturile lui Al Mualim. Marele Maestru le spuse că oamenii creaseră hotare şi declaraseră că tot ce se afla între hotarele acelea era „adevărat" şi „real", dar în realitate graniţele respective erau false, impuse de cei care se considerau conducători. El le arătă că graniţele realităţii erau infinit mai largi decât putea concepe imaginaţia limitată a omenirii şi că doar puţini puteau să vadă dincolo de ele – doar puţini cutezau chiar să le conteste existenţa.

Iar aceia erau Asasinii.

Şi pentru că Asasinii puteau să vadă lumea aşa cum era ea cu adevărat, atunci pentru ei totul era posibil, totul era îngăduit.

Cu fiecare zi, pe măsură ce învăţară mai multe despre Ordin, Altaïr şi Abbas deveniră tot mai apropiaţi. Petreceau împreună aproape tot timpul. Indiferent ce i-ar fi învăţat Al Mualim, realitatea lor de zi cu zi era de fapt lipsită de substanţă. Consta doar din ei doi, guvernanta, orele predate de Al Mualim şi o succesiune de antrenamente pentru luptă, fiecare cu altă specialitate. Şi nici vorbă ca totul să fie îngăduit – practic nimic nu era îngăduit! Orice formă de divertisment era asigurată de băieţi înşişi, aşa că ei petrecură multe ore pălăvrăgind, în loc să studieze. Un subiect pe care-l discutau rareori era cel al taţilor. La început Abbas povesti doar că Ahmad va reveni într-o bună zi în Masyaf, dar, odată ce lunile se transformară în ani, el vorbea tot mai puţin despre asta. Altaïr îl zărea stând la fereastră şi privind peste vale cu ochi umezi. Apoi prietenul lui începu să se retragă în sine şi deveni mai puţin comunicativ. Nu mai zâmbea atât de des şi atât de iute. Dacă înainte petrecuse ore întregi vorbind, acum se mulţumea să stea tăcut la fereastră.

Altaïr se întrebă dacă n-ar fi fost oare mai bine ca Abbas să afle adevărul. Este adevărat că atunci durerea lui ar fi izbucnit şi s-ar fi intensificat, totuşi după aceea s-ar fi diminuat la nivelul unei dureri surde, aşa cum i se întâmplase lui Altaïr. Moartea tatei era o realitate dureroasă, dar cel puţin el *ştia* adevărul. Era deosebirea dintre durerea surdă şi sentimentul constant al deznădejdii.

De aceea, într-o noapte, după ce lumânările fuseseră stinse, el îi

povesti lui Abbas. Cu capul plecat, înghiţindu-şi lacrimile, îi povesti că Ahmad venise în odaia sa şi acolo îşi luase singur viaţa, dar că Al Mualim decisese că era mai bine să ascundă Frăţiei lucrul ăsta...

— ...ca să te protejeze pe tine. Însă Marele Maestru n-a văzut cu propriii lui ochi suferinţa ta. Şi eu mi-am pierdut tatăl, aşa că ştiu. Şi mai ştiu că durerea aceea păleşte în timp. Spunându-ţi asta, sper să te ajut, prietene.

Abbas clipi scurt din ochi în semiîntuneric, după care se întoarse în pat, cu spatele la el. Altaïr se întrebă cum se aşteptase să reacţioneze prietenul său. Prin lacrimi? Furie? Neîncredere? Fusese pregătit pentru toate. Fusese pregătit până şi pentru a-l opri pe Abbas să se ducă de îndată la Maestru. Nu se aşteptase însă la această... pustietate. La această tăcere.

Capitolul 26

Altaïr stătea pe un acoperiş din Damasc şi-şi privea de la înălţime următoarea ţintă.

Mirosul de ars îl dezgusta. Ca şi vederea celor ce se întâmplau. Imaginea cărţilor care erau arse. Altaïr le privi scorojindu-se, înnegrindu-se şi arzând, şi se gândi la tatăl lui, care ar fi fost dezgustat; ca şi Al Mualim, de altfel, când avea să-i povestească. Arderea cărţilor reprezenta un afront adus căii Asasinilor. Învăţătura însemna cunoaştere, iar cunoaşterea însemna libertate şi putere. El ştia asta. O uitase, cumva, dar şi-o reamintise cu tărie.

Se retrase de la marginea acoperişului de deasupra curţii interioare a *madrasah* lui Jubair din Damasc. Fumul se înălţa spre el, dar toată atenţia celor de dedesubt era concentrată asupra rugului. A rugului şi a lui Jubair al-Hakim, care lătra ordine din apropiere. Toţi îi ascultau poruncile... cu o excepţie, observă Altaïr. Un cărturar care stătea retras şi privea flăcările cu o expresie care părea ecoul gândurilor Asasinului.

Jubair purta cizme din piele, turban negru şi avea o grimasă permanentă de nemulţumire. Altaïr îl privi cu atenţie; aflase multe despre el. Jubair era cărturarul-şef din Damasc, însă doar cu numele, întrucât era un cărturar cu totul neobişnuit, care insista nu pentru răspândirea runoştinţelor, ci pentru distrugerea lor. În activitatea aceea înregimentase ajutorul principalilor învăţaţi din oraş, a căror prezenţă era încurajată de Salah Al'din.

Dar de ce procedau aşa – să colecteze şi apoi să distrugă documente? În numele unei „noi căi" sau „noi ordini", despre care Altaïr mai auzise şi anterior. Nu era clar ce implica ea, însă Asasinul ştia *cine* se găsea în spatele ei. Templierii, din care făcea parte şi ţinta lui de azi.

— Toate scrierile din oraşul ăsta trebuie distruse. Dedesubt, Jubair îşi îmboldea oamenii cu înflăcărarea unui fanatic. Învăţaţii care-l ajutau se mişcau cu iuţeală, cu poveri de cărţi pe care le aduceau dintr-un loc necunoscut lui Altaïr. Le aruncau în flăcări, care înfloreau şi creşteau cu fiecare braţ nou de pergamente. Cu coada ochiului, Asasinul văzu că învăţatul retras devenea tot mai agitat, până ce, brusc, de parcă nu s-ar mai fi putut stăpâni, înaintă şi-l confruntă pe Jubair.

— Prietene, nu trebuie să faci asta, rosti el pe un ton jovial care îi contrazicea tulburarea evidentă. Cărţile acestea ascund multă cunoaştere, care a fost pusă acolo de strămoşii noştri din motive întemeiate.

Jubair se opri şi-l fulgeră cu o privire de dispreţ evident.

— Şi ce *motiv* e ăsta? pufni el.

— Ele sunt faruri menite să ne călăuzească, să ne salveze din bezna care înseamnă ignoranţă, îl imploră cărturarul.

Vâlvătăile dansau înalt îndărătul lui. Învăţaţii veneau cu alte braţe de pergamente pe care le aruncau pe rug, iar unii dintre ei se uitau neliniştiţi

către discuţia celor doi.

— Ba nu. Jubair făcu un pas înainte, silindu-l pe protestatar să bată în retragere. Bucăţile astea de hârtie sunt acoperite cu minciuni. Ele vă otrăvesc minţile. Câtă vreme există, nu puteţi spera să vedeţi lumea aşa cum este cu adevărat.

Cărturarul nu-şi putea tăinui frustrarea, deşi se străduia cu disperare să fie rezonabil.

— Cum poţi să acuzi nişte pergamente că sunt arme? Ele sunt unelte pentru învăţătură.

— Te-ntorci la ele pentru răspunsuri şi mântuire. Jubair mai înaintă un pas, iar celălalt se retrase ca într-un dans. Te bizui mai mult pe ele, decât pe tine însuţi, iar asta te face slab şi prost. Te încrezi în cuvinte, în picături de cerneală. Te-ai întrebat vreodată cine le-a pus acolo? Sau de ce? Nu! Le accepţi pur şi simplu fără nicio întrebare. Dar dacă cuvintele sunt amăgiri, aşa cum se întâmplă adesea? Asta-i periculos!

Cărturarul păru derutat. Parcă cineva i-ar fi spus că albul este negru, şi noaptea este zi.

— Greşeşti, insistă el. Textele oferă darul cunoaşterii. Noi avem nevoie de ele.

Jubair se întunecă la chip.

— Iţi iubeşti scrierile preţioase? Ai face orice pentru ele?

— Da, da. Bineînţeles!

Jubair rânji. Un rânjet crud.

— Atunci alătură-te lor.

Îşi puse ambele palme pe pieptul celuilalt şi-l îmbrânci violent înapoi. Pentru o clipă cărturarul flutură disperat din braţe, cu ochii larg deschişi de surprindere, ca şi cum ar fi sperat să poată zbura şi evita flăcările lacome, însă forţa îmbrâncelii îşi spuse cuvântul şi căzu înapoi, zbătându-se pe rugul de căldură mistuitoare. Urlă şi se zbătu, dând din braţe. Mantia îi luă foc. Pentru o secundă, păru că încearcă să stingă flăcările, dar acestea îi cuprinseseră deja mânecile. Apoi zbieretele îi încetară. Iar fumul care se ridica spre Altaïr avea în plus izul greţos al cărnii omeneşti arse. Asasinul îşi acoperi nasul. În curtea de sub el, cărturarii făcură la fel.

Jubair se răsuci spre ei şi rosti:

— Oricine vorbeşte aşa cum a făcut-o el reprezintă o ameninţare la fel de mare. Mai este altul printre voi care doreşte să mă înfrunte?

Nu se auzi nicio replică, iar ochii speriaţi îl priviră de deasupra palmelor ţinute peste nasuri şi guri.

— Perfect, urmă Jubair. Poruncile pe care le-aţi primit sunt destul de simple. Mergeţi în oraş. Strângeţi toate scrierile rămase şi puneţi-le peste mormanele de pe străzi. După ce aţi terminat, voi trimite cotigi care să le ridice, pentru a putea fi distruse.

Cărturarii plecară. Curtea interioară rămase pustie. Era un spaţiu minunat din marmură, pângărită pentru totdeauna de obscenitatea

focului. Jubair se plimba în jurul rugului, privindu-l gânditor. La răstimpuri arunca priviri neliniştite în jur şi părea să asculte cu atenţie. Nu se auzeau însă decât trosnetele flăcărilor şi propria lui răsuflare. Bărbatul se destinse puţin, ceea ce-l făcu pe Altaïr să zâmbească. Jubair ştia că Asasinii erau pe urmele lui. Crezându-se mai isteţ decât ei, trimisese sosii ale sale pe străzile oraşului – sosii însoţite de cele mai credincioase gărzi ale lui, pentru ca amăgirea să fie totală. Altaïr se deplasă silenţios pe acoperiş, până ajunse chiar deasupra rugului de cărţi. Jubair se credea în siguranţă aici, zăvorât în *madrasah.*

Dar nu era. Şi îşi executase ultimul supus, îşi arsese ultima carte.

Clic.

Jubair ridică ochii şi-l văzu pe Asasin coborând spre el, cu pumnalul întins. Încercă să se ferească, dar era prea târziu şi lama i se înfipse în gât. Cu un suspin, se prăvăli pe marmură.

Pleoapele i se zbătură.

— De ce... de ce ai făcut asta?

Altaïr se uită la trupul înnegrit al cărturarului, care zăcea în foc. Cu carnea arsă de pe ţeastă, părea că râneşte.

— Oamenii trebuie să fie liberi să facă aşa cum cred, răspunse el şi scoase pumnalul din rană. Sângele picură pe marmură. Noi nu avem dreptul să-i pedepsim pe alţii pentru că gândesc aşa cum o fac, indiferent dacă nu suntem de acord cu ei.

— Şi atunci... ce? horcăi muribundul.

— Tu ar trebui să fii cel mai în măsură s-o ştii. Să-i educăm. Să-i *învăţăm* să deosebească binele de rău. Cunoaşterea trebuie să fie cea care-i eliberează, nu forţa.

Jubair chicoti.

— Ei nu-nvaţă, fiindcă sunt de neclintit în felul lor. Eşti naiv dacă crezi altfel. Asta-i o boală, Asasinule, pentru care nu există decât un singur leac.

— Greşeşti. Şi de aceea trebuie să fii redus la tăcere.

— Oare eu nu semăn cu cărţile preţioase pe care tu-ncerci să le salvezi? Oare eu nu reprezint o sursă de cunoştinţe cu care nu eşti de acord? Cu toate astea, te grăbeşti să-mi curmi viaţa.

— Este un sacrificiu mărunt, pentru a salva mulţi alţii, Este necesar.

— Oare nu pergamentele străvechi i-au inspirat pe cruciaţi? Oare nu ele le dau lui Salah Al'din şi oamenilor lui sentimentul de mânie justificată? Textele lor îi pun în pericol pe alţii. Ele aduc moarte în urma lor. Şi eu am făcut un sacrificiu mărunt. Surâse. Contează prea puţin acum. Fapta ta este săvârşită. Eu nu mai exist.

Închise ochii şi muri. Altaïr se ridică în picioare. Privi în jurul curţii şi-i văzu frumuseţea, dar şi urâţenia. Apoi, auzind paşi care se apropiau, dispăru. Peste acoperişuri şi pe străzi. Topindu-se în oraş. Devenind doar un pumnal în mulţime...

— Am o întrebare pentru *tine,* spuse Al Mualim la următoarea lor

întâlnire.

Îi restabilise statutul integral lui Altaïr, care era din nou Maestru Asasin. Se părea totuşi că mentorul său dorea să se asigure, să se convingă că Altaïr învăţase ceva.

— Ce este adevărul? continuă Al Mualim.

— Noi ne punem credinţa în propriile persoane, răspunse Altaïr nerăbdător să-i facă plăcere şi să-i arate că se schimbase într-adevăr; că decizia lui de a arăta milă fusese cea corectă. Noi vedem lumea aşa cum este în realitate şi sperăm că într-o bună zi toată omenirea s-ar putea s-o vadă la fel.

— Atunci ce este lumea?

— O iluzie. Putem fie să ne supunem ei – aşa cum face majoritatea oamenilor –, fie s-o transcendem.

— Ce înseamnă s-o transcendem?

— Să recunoaştem că legile nu provin de la divinitate, ci de la raţiune. Eu înţeleg acum că nouă Crezul nu ne porunceşte să fim liberi. Şi, brusc, Altaïr înţelese cu adevărat şi adăugă: El ne porunceşte să fim înţelepţi.

Până atunci respectase Crezul, dar fără să-i cunoască adevăratul înţeles. Era o chemare la reflecţie, la aplicarea gândirii, învăţămintelor şi raţiunii în toate acţiunile.

Al Mualim încuviinţă din cap.

— Înţelegi acum de ce templierii reprezintă o ameninţare?

— Noi risipim iluzia, pe când ei o folosesc pentru a conduce.

— Exact. Pentru a remodela lumea într-o imagine mai plăcută pentru ei. De aceea te-am trimis să le furi comoara. De aceea o ţin sub lacăt. Şi de aceea tu îi ucizi. Atâta timp cât va supravieţui măcar un templier, va supravieţui şi dorinţa lor de a crea o Nouă Ordine Mondială. Acum trebuie să-l cauţi pe Sibrand. După moartea lui, Robert de Sable va fi în sfârşit vulnerabil.

— Aşa voi face.

— Siguranţa şi pacea să fie cu tine, Altaïr.

Capitolul 27

Altaïr porni în ceea ce spera să fie ultima să călătorie spre Acra, un oraş însemnat de cicatricele bătăliilor, deasupra căruia atârna giulgiul permanent al morţii. Acolo îşi derulă investigaţiile, apoi îl vizită pe Jabal la Oficiu, pentru a-şi lua însemnul. La menţionarea numelui lui Sibrand, Jabal încuviinţă din cap cu înţelepciune.

— Îmi este cunoscut. Recent a fost numit conducător al Cavalerilor Teutoni, locuieşte în Cartierul Veneţian şi conduce portul Acrei.

— Şi eu am aflat toate astea... dar şi multe altele.

Jabal arcui sprâncenele, impresionat.

— Continuă, atunci.

Altaïr îi povesti că Sibrand rechiziţionase corăbiile din docuri, intenţionând să le folosească în organizarea unei blocade navale, dar nu pentru a împiedica un atac al lui Salah Al'din. Acesta era aspectul revelatoriu. Potrivit celor aflate de Asasin, Sibrand intenţiona să împiedice aprovizionarea oamenilor lui Richard. Era perfect logic. Templierii îi trădau chiar pe ai lor. Totul părea să se clarifice: natura obiectului furat, identitatea Frăţiei care lega laolaltă ţintele sale, ba chiar şi scopul lor final. Cu toate astea...

Cu toate astea, exista un sentiment de care nu se putea descotorosi. Senzaţia că, până şi acum, nesiguranţa se învolbura în jurul lui ca pâclele din zori.

— Se spune că Sibrand este mistuit de frică, că este de-a dreptul înnebunit de vestea apropierii morţii. El a închis intrarea în cartierul docurilor şi acum se ascunde înăuntru, aşteptând să-i sosească nava.

Jabal căzu pe gânduri.

— Asta va face lucrurile mai periculoase. Mă întreb cum a aflat despre misiunea ta?

— Toţi cei pe care i-am ucis erau legaţi între ei. Al Mualim m-a avertizat că veştile despre faptele mele s-au răspândit printre ei.

— Să fii cu ochii în patru, spuse Jabal şi-i înmână pana.

— Bineînţeles, *rafiq,* deşi cred că asta va fi în avantajul meu. Frica îl va slăbi.

Se întoarse, gata să plece, însă Jabal îl opri.

— Altaïr...

— Da?

— Îţi datorez scuze.

— Pentru ce?

— Pentru că m-am îndoit în privinţa devotamentului tău pentru cauza noastră.

Asasinul căzu pe gânduri.

— Nu. Eu am greşit. M-am considerat mai presus de Crez. Nu-mi datorezi nimic.

— Cum dorești, prietene. Du-te în siguranță.

Altaïr merse la docuri, trecând de bariera lui Sibrand cu ușurința cu care respira. În spatele lui se înălțau zidurile Acrei în diverse stadii de degradare; în fața lui portul era plin de corăbii și plute, epave și carcase din lemn. Unele funcționau, altele erau rămase de la asediu. Transformaseră marea albastră și strălucitoare într-o întindere de rămășițe maronii plutitoare.

Docurile din piatră sură decolorată de soare formau un oraș în sine. Acolo munceau și locuiau docherii, în felul lor lipsit de griji, cu chipurile bătute de vânt și soare care erau obișnuite să zâmbească.

Nu însă și azi. Nu sub comanda lui Sibrand, Marele Maestru al Cavalerilor Teutoni. El nu numai că poruncise blocarea intrării în cartier, ci îl ticsise și cu gărzi. Teama de moarte era ca o boală ce se răspândise printre soldații săi. Grupuri de soldați mergeau prin docuri cu ochi iscoditori. Erau alerți și duceau adesea mâinile spre mânerele spadelor late. Erau nervoși și asudau sub zalele grele.

Auzind agitație, Altaïr se îndreptă spre locul respectiv și văzu că la fel procedau soldați și cetățeni. Un cavaler răcnea la un preot. În apropiere, tovarășii preotului priveau neliniștiți, pe când docheri și negustători se apropiau să asiste la spectacol.

— G-greșești, stăpâne Sibrand. Eu n-aș fi propus niciodată un act de violență împotriva vreunui om – și cu siguranță nu împotriva dumitale.

Așadar, acesta era Sibrand. Altaïr îi privi părul negru, sprâncenele groase și ochii aspri, care păreau că se rotesc nebunește, ca ai unui câine turbat de soare. Se înarmase cu tot ce găsise și centurile îi atârnau pe șoldurile îngreunate de săbii, pumnale și cuțite. Pe spate purta arcul lung și penele săgeților se ridicau din tolbă deasupra umărului său drept. Părea epuizat. Un bărbat aflat în pragul prăbușirii.

— Așa zici tu, latră el împroșcându-l pe preot cu stropi de salivă, însă nimeni de aici nu-ți va întări spusele. Ce pot eu să-nțeleg din asta?

— Stăpâne, eu... eu duc o viață simplă, ca toți cei din tagma noastră. Nu dorim să atragem atenție asupra noastră.

— Poate. Sibrand închise ochii, după care îi deschise brusc. Sau poate că ei nu te cunosc, fiindcă tu nu ești un om al Domnului, ci un Asasin.

Apoi îl îmbrânci brutal, iar bătrânul preot se dezechilibră și căzu, după care se ridică greoi în genunchi.

— Niciodată.

— Porți aceeași mantie.

Preotul era disperat acum.

— Dacă ei îmbracă aceleași straie ca noi, o fac doar pentru a inspira nesiguranța și frica. Nu trebuie să cedezi în fața lor.

— Mă numești laș? răcni Sibrand cu glas răgușit, îmi pui la îndoială autoritatea? Speri, poate, să-i întorci pe cavalerii mei împotriva mea?

— Nu. Nu. N-nu înțeleg de ce-mi f-faci asta... N-am făcut nimic rău.

— Nu-mi amintesc să te fi acuzat că ai făcut ceva rău, ceea ce face cu atât mai ciudată răbufnirea ta. Oare nu cumva tocmai prezenţa vinovăţiei determină o mărturisire?

— Dar n-am nimic de mărturisit, protestă preotul.

— Aha! Sfidător până în ultima clipă.

Bătrânul preot păru cu adevărat înspăimântat. Cu cât spunea mai multe, cu atât îşi agrava situaţia.

— Ce vrei să spui?

Altaïr văzu cum pe chipul lui apăreau treptat emoţii de teamă, confuzie, disperare şi deznădejde.

— William şi Garnier au fost prea încrezători şi au plătit pentru asta cu viaţa. Eu nu voi comite aceeaşi greşeală. Dacă eşti cu adevărat un om al Domnului, atunci Creatorul va avea grijă de tine. Să-l lăsăm pe El să-mi oprească braţul.

— Ai înnebunit? strigă preotul şi se întoarse pentru a-i implora pe spectatori. Niciunul dintre voi nu intervine să-l oprească? Este în mod clar otrăvit de propria-i frică – împins să vadă inamici acolo unde nu există.

Tovarăşii lui se foiră stânjeniţi, însă nu rostiră nimic. Restul oamenilor continuau să privească impasibili. Preotul nu era un Asasin, le era limpede, dar nu conta ce credeau ei. Îi mulţumea că nu erau ţinta furiei lui Sibrand.

— Se pare că oamenii îmi împărtăşesc îngrijorarea, rosti Sibrand şi-şi trase sabia din teacă. Tot ce fac eu fac pentru Acra.

Preotul ţipă când Sibrand îi înfipse sabia în burtă, o răsuci, după care o trase afară şi-i şterse tăişul. Bătrânul se zvârcoli pe doc, apoi muri. Gărzile lui Sibrand ridicară cadavrul şi-l aruncară în apă.

Sibrand îi privi şi după aceea spuse:

— Rămâneţi vigilenţi, oameni buni. Anunţaţi gărzilor orice activităţi suspicioase. Mă îndoiesc c-am scăpat de toţi Asasinii. Ticăloşi încăpăţânaţi... Acum întoarceţi-vă la treburile voastre.

Altaïr îl privi cum se îndreptă împreună cu două gărzi către o barcă cu vâsle. Leşul preotului se lovi de bordajul acesteia când porni, apoi pluti printre rămăşiţele din port. Asasinul cercetă atent marea şi zări o corabie impunătoare în depărtare. Se gândi că trebuia să fie ascunzătoarea lui Sibrand. Îşi reîntoarse privirea la barca sa şi-l văzu pe cavaler uitându-se atent la apa din jur. Îi căuta pe Asasini. Mereu era în căutarea lor. De parcă ar fi fost posibil să răsară de sub valuri.

Şi exact asta avea el să facă, decise tânărul, după care merse la cel mai apropiat schelet de corabie şi, sărind pe el, traversă cu uşurinţă pe bărci şi plute spre nava lui Sibrand. Îl zări pe teuton suind pe puntea principală şi iscodind întruna marea dimprejur. Altaïr îl auzi poruncindu-le gărzilor să păzească punţile inferioare, apoi avansă pe o plută aflată chiar lângă corabie.

Un străjer îl văzu şi ridică arcul, însă Altaïr azvârli imediat un cuţit,

blestemându-se în gând că nu avusese timp să pregătească uciderea aceea. În loc să se prăbuşească silenţios pe lemnul plutei, soldatul căzu în apă cu un plescăit zgomotos.

Privi imediat puntea corăbiei, unde Sibrand auzise, de asemenea, plescăitul şi intrase în panică.

— Ştiu că eşti acolo, Asasinule! răcni el şi-şi luă arcul de pe umăr. Cât crezi că te poţi ascunde? Am o sută de oameni care scotocesc docurile. Ei te vor găsi. Iar după aceea vei suferi pentru păcatele tale.

Altaïr se lipi cât mai strâns de cadrul plutei, ascuns vederii celor de pe corabie. Apa clipocea, lovindu-se de laturile plutei. În rest era linişte. O linişte de mormânt, care probabil îl scotea din minţi pe Sibrand în aceeaşi măsură în care îl mulţumea pe Altaïr.

— Arată-te, laşule! insistă Sibrand, însă teama i se simţea în glas. Înfruntă-mă şi să terminăm odată pentru totdeauna.

Toate la vremea lor, îşi spuse Asasinul. Sibrand aruncă o săgeată în gol, apoi înstrună alta şi o trase de asemenea.

— Toată lumea la posturi! răcni conducătorul teutonilor către punţile de dedesubt. Asasinul este acolo, pe undeva. Găsiţi-l! Veniţi-i de hac! Cine-mi va aduce capul lui va fi avansat.

Altaïr sări de pe plută pe corabie, aterizând cu un bufnet surd, care i se păru că rezonează pe suprafaţa tăcută a mării. Aşteptă, ţinându-se de bordaj, şi auzi strigătele panicate ale lui Sibrand de deasupra. Apoi începu să se caţere. Când bărbatul se întoarse cu spatele, sui pe punte, ajungând la numai câţiva metri de Marele Maestru al Cavalerilor Teutoni, care se plimba agitat, zbierând ameninţări la adresa valurilor, dar şi insulte şi porunci gărzilor lui, care alergau dedesubt.

Sibrand era un om mort, gândi Altaïr, furişându-se îndărătul lui. Propria-i teamă îl omorâse în aceeaşi măsură, deşi era prea neghiob s-o ştie.

— Te rog... nu face asta, horcăi teutonul când se prăbuşi pe punte cu pumnalul lui Altaïr înfipt în gât.

— Ţi-e frică? întrebă Asasinul, scoţând pumnalul.

— Bineînţeles, replică Sibrand de parcă s-ar fi adresat unui idiot.

Altaïr îşi reaminti cruzimea manifestată de celălalt faţă de preot.

— Acum însă vei fi în siguranţă, rosti el, ţinut în braţe de Dumnezeul tău...

Sibrand scoase un chicot horcăit.

— Fraţii mei nu te-au învăţat nimic? Ştiu ce m-aşteaptă. Ştiu ce ne-aşteaptă pe toţi.

— Dacă nu este Dumnezeul tău, ce poate fi atunci?

— Nimic. Nimic nu ne-aşteaptă. Iar ăsta-i lucrul de care mă tem.

— Nu eşti credincios, zise Altaïr.

Să fi fost oare adevărat? Sibrand să nu fi crezut în nimeni? Să nu fi crezut în nicio divinitate?

— Cum as putea să fiu, ţinând seama de ceea ce ştiu? De ceea ce am văzut? Comoara noastră a fost dovada.

— Dovada... a ce?

— A faptului că viaţa asta-i tot ce avem.

— Mai zăboveşte niţel atunci, insistă Altaïr, şi spune-mi despre rolul pe care trebuia să-l joci tu.

— O blocadă navală, murmură Sibrand, care să-i împiedice pe nebunii de regi şi regine să trimită întăriri. Odată ce noi... Odată ce noi...

Începuse să se prăpădească repede acum.

— ...cucereaţi Ţara Sfântă? completă Altaïr.

Sibrand tuşi violent. Când vorbi din nou, dinţii lui erau pătaţi de sânge.

— Când îi aduceam *libertatea,* prostule! Când o eliberam de tirania credinţei.

— „Libertate"? Tu ai acţionat pentru a cuceri oraşe, pentru a controla minţile oamenilor. I-ai ucis pe toţi cei care vorbeau împotriva ta.

— Eu mi-am urmat ordinele, crezând în cauza mea. La fel ca tine.

— Să nu te temi, zise Altaïr şi-i închise ochii.

— Suntem aproape, Altaïr.

Al Mualim se ridică de la masă, trecând printr-o rază densă de lumină ce pătrundea prin fereastră. Porumbeii gângureau voioşi în arşiţa după-amiezii şi în văzduh se simţea aceeaşi mireasmă dulce. În ciuda zilei frumoase – şi cu toate că Altaïr îşi recâştigase rangul şi, mai important, încrederea Maestrului –, Asasinul nu se putea destinde pe deplin.

— Robert de Sable este acum singurul care stă între noi şi victorie, continuă Al Mualim. Glasul lui este cel care dă poruncile. Mâna lui este cea care plăteşte aurul. Odată cu el va muri ştiinţa despre comoara templierilor şi a oricărei ameninţări pe care o poate reprezenta ea.

— Eu tot nu înţeleg cum poate obiectul acela să cauzeze atâta haos, zise Altaïr.

Reflectase asupra ultimelor cuvinte misterioase ale lui Sibrand. Se gândise la glob – Partea din Eden. Desigur, îi simţise pe propria piele farmecul misterios, însă cu certitudine avea doar puterea de a uimi şi distrage atenţia. Ar fi putut oare exercita cu adevărat o atracţie mai presus de cea a oricăror podoabe? Trebuia să admită că ideea i se părea destul de fantezistă.

Al Mualim încuviinţă încetişor din cap, de parcă i-ar fi citit gândurile.

— Partea din Eden este întruparea ispitei – ajunge să priveşti ce i-a făcut lui Robert. După ce i-a gustat puterea, aceasta l-a mistuit. A văzut-o nu ca pe o armă periculoasă ce trebuie distrusă, ci ca pe o unealtă care să-l ajute să-şi realizeze ambiţia vieţii.

— El a visat la *putere,* aşadar?

— Da şi nu. El a visat – încă visează – la pace, ca şi noi.

— Este totuşi un bărbat care a căutat să vadă Ţara Sfântă distrusă de

război...

— Nu, Altaïr! strigă Al Mualim. Cum este posibil să nu vezi adevărul când tocmai tu mi-ai deschis ochii în această privinţă?

— Ce vrei să spui? se încruntă Asasinul nedumerit.

— Ce doresc el şi acoliţii lui? O lume în care toţi oamenii să fie uniţi. Eu nu-i dispreţuiesc obiectivul, ci-l împărtăşesc. Dar îi contest *mijloacele.* Pacea este ceva ce trebuie învăţat. Ce trebuie înţeles. Ce trebuie îmbrăţişat, dar...

— El vrea s-o impună cu sila.

Altaïr aprobă din cap. Înţelegea.

— Iar în decursul procesului, urmă Marele Maestru, ne va răpi liberul arbitru.

— Mi se pare... interesant să gândeşti despre el în felul ăsta.

— Să nu nutreşti niciodată ură pentru victimele tale, Altaïr. Asemenea gânduri sunt înveninate şi-ţi vor înceţoşa judecata.

— Dar atunci n-ar putea fi convins? Nu l-am putea determina să pună capăt misiunii lui nebuneşti?

Al Mualim clătină din cap încet şi trist.

— Am vorbit cu el – în felul meu – prin intermediul tău. Oare ce au fost asasinatele tale, dacă nu tot atâtea mesaje? Totuşi, el a ales să ne ignore.

— Atunci nu ne-a mai rămas decât un singur lucru de făcut.

Avea să pornească în sfârşit pe urmele lui de Sable. Gândul acela îl entuziasmă pe Altaïr, dar avu grijă să-l echilibreze cu precauţie. Nu avea să mai repete eroarea de a-l subestima. Nici pe de Sable şi nici pe alţii.

— În Ierusalim l-ai înfruntat întâia oară şi tot acolo îl vei găsi acum, rosti Al Mualim, apoi eliberă pasărea. Du-te, Altaïr. Este timpul să terminăm.

Asasinul ieşi din odaie, coborî treptele până la uşa turnului şi ieşi în curte. Abbas stătea pe gard şi Altaïr îi simţi privirea. Se opri şi se întoarse să-l înfrunte. Ochii li se întâlniră şi Altaïr fu gata să spună ceva... nu era sigur ce anume. Apoi se răzgândi. Îl aştepta o misiune. Rănile vechi erau exact asta – răni vechi. În mod reflex însă, inconştient, mâna i se ridică spre coaste.

Capitolul 28

A doua zi, după ce află de la Altaïr adevărul despre tatăl său, Abbas fu chiar şi mai retras şi nimic din ce-i spuse prietenul lui nu-l putu scoate din starea aceea. Mâncară micul dejun în tăcere, supunându-se ursuzi poruncilor guvernantei, apoi merseră în cabinetul lui Al Mualim şi-şi ocupară locurile.

Dacă Al Mualim observă vreo schimbare la cei doi elevi ai săi, nu comentă nimic. Poate că în sinea lui era încântat că băieţii păreau mai puţin uşor de distras în ziua aceea. Poate presupuse că pur şi simplu cei doi se certaseră, aşa cum mai fac uneori tinerii.

Altaïr însă îşi simţea măruntaiele răscolite şi mintea torturată. De ce nu zisese nimic Abbas? De ce nu reacţionase la spusele lui?

Avea să-şi capete răspunsul mai târziu, în aceeaşi zi, când merseră în curtea pentru antrenamente. Urmau să se antreneze la sabie, fiind parteneri ca întotdeauna. Însă azi Abbas decise că nu dorea să folosească săbiile de lemn, cu care se luptau de obicei, ci pe cele cu tăişuri strălucitoare la care intenţionau să promoveze.

Labib, instructorul lor, fu încântat.

— Excelent, excelent, îi aplaudă el, dar, nu uitaţi, nu se poate câştiga nimic din vărsarea de sânge. Nu doresc să-i punem la treabă pe doctori. Ăsta va trebui să fie atât un test al abilităţii, cât şi al şireteniei şi moderaţiei.

— Şiretenie, repetă Abbas. Asta ar trebui să ţi se potrivească, Altaïr. Tu eşti un tip şiret şi perfid.

Acelea fură primele cuvinte pe care i le adresase până atunci în ziua aceea. Iar când le rosti, îl fixă cu atâta dispreţ şi ură, încât Altaïr ştiu că lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel între ei. Se uită spre Labib, dorind să-l implore să nu îngăduie lupta, însă instructorul sărea deja gardul scund care înconjura dreptunghiul dedicat antrenamentelor, încântat de posibilitatea de a asista, în cele din urmă, la o înfruntare mai apropiată de realitate.

Îşi ocupară poziţiile. Altaïr înghiţi un nod, iar Abbas îl pironi cu privirea.

— Frate, rosti Altaïr, ceea ce am spus azi-noapte...

— *Să nu-mi spui mie „frate”!* strigă celălalt şi cuvintele lui răsunară în jurul curţii.

După aceea sări la Altaïr cu o ferocitate pe care n-o văzuse niciodată la el. Cu toate că dinţii îi erau dezgoliţi, Altaïr îi putea zări lacrimile din colţurile ochilor. Ştia prea bine că nu se datorau doar simplei mânii.

— Nu-i bine ce faci, Abbas, replică el apărându-se cu disperare.

Privi în stânga şi văzu expresia nedumerită a instructorului, care, în mod clar, nu ştia ce să înţeleagă din izbucnirea lui Abbas şi nici din ostilitatea neaşteptată dintre cei doi. Altaïr văzu alţi doi Asasini care se

apropiau de terenul de antrenament, după ce auziseră în mod evident strigătul lui Abbas. Chipuri apărură la fereastra turnului de apărare de lângă intrarea citadelei. Se întrebă dacă îi privea şi Al Mualim...

Abbas fandă, silindu-l pe Altaïr să eschiveze în lateral.

— Ai grijă, Abbas..., îl mustră Labib.

— Vrea să mă ucidă, Maestre! strigă Altaïr.

— Nu exagera, fiule, replică instructorul, deşi nu suna pe de-a întregul convins. Ai putea să înveţi din avântul fratelui tău.

— *Nu sunt...,* atacă Abbas. *Fratele...* Cuvintele îi erau punctate prin lovituri sălbatice de sabie. *Lui...*

— Ţi-am spus totul ca să te-ajut! strigă Altaïr.

— Ba nu! răcni celălalt. Ai minţit!

Lovi din nou cu putere şi lamele de oţel zăngăniră puternic. Altaïr se pomeni împins înapoi de forţa aceea, se poticni de gărduleţ şi fu cât pe-aci să se răstoarne peste el. Sosiseră şi mai mulţi Asasini. Unii păreau îngrijoraţi, alţii gata de distracţie.

— Apără-te, Altaïr, apără-te! strigă Labib, aplaudând încântat.

Altaïr ridică sabia, ripostă loviturilor lui Abbas şi-l sili să revină în centrul dreptunghiului.

— Am spus adevărul, şuieră el când se apropiară şi tăişurile săbiilor se încleştară din nou. Ţi-am spus adevărul pentru a-ţi sfârşi suferinţele, tot aşa cum aş fi vrut să se sfârşească şi chinurile mele.

— Ai minţit ca s-abaţi ruşinea asupra mea, rosti Abbas, retrăgându-se în poziţie semighemuită, cu un braţ retras aşa cum fuseseră învăţaţi, cu tăişul sabiei tremurând.

— *Nu!* strigă Altaïr.

Se retrase iute când Abbas fandă spre el, dar, printr-o şfichiuire a încheieturii, celălalt îl atinse cu tăişul sabiei şi-i deschise o crestătură care sângeră cald pe coaste. Altaïr privi spre Labib cu ochi rugători, însă îngrijorarea lui fu primită cu un gest nepăsător din mână. Îşi duse o mână la rană şi întinse apoi degetele însângerate spre Abbas.

— Opreşte-te, îl rugă el. Am spus adevărul în speranţa de a-ţi aduce linişte.

— Linişte, repetă Abbas adresându-se acum celor din jur. Ca să-mi aducă *linişte,* el mi-a spus că tata s-a sinucis.

Urmă un moment de tăcere generală provocată de şoc. Altaïr se uită de la Abbas la cei care-i priveau acum, neizbutind să priceapă turnura evenimentelor. Secretul pe care jurase să-l păstreze fusese făcut public.

Ridică ochii spre turnul lui Al Mualim. îl zări pe Marele Maestru stând acolo şi privind, cu mâinile încrucişate la spate şi o expresie impenetrabilă pe chip.

— *Abbas!* strigă Labib, înţelegând până la urmă că ceva nu era în regulă. *Altaïr!*

Însă cei doi băieţi îl ignorară şi săbiile lor se ciocniră din nou. Chinuit

de durere, Altaïr era silit să se apere.

— Am crezut..., începu el.

— Ai crezut c-o să abaţi ruşinea asupra mea! răcni Abbas.

Lacrimile îi şiroiau pe faţă şi-i dădu ocol lui Altaïr, apoi avansă brusc, fluturând sălbatic sabia. Altaïr eschivă şi găsi un spaţiu printre braţul şi trupul său. Lovi prompt şi-i făcu o rană pe braţul stâng despre care spera că-l va opri măcar cât să încerce să-i explice...

Abbas ţipă de durere. După aceea, cu un răcnet asurzitor, se năpusti asupra lui Altaïr, care se strecură pe sub sabia agitată orbeşte şi-şi folosi umărul ca să-l dezechilibreze, astfel că amândoi se rostogoliră pe jos, într-un vălmăşag de pământ şi straie însângerate. Se încleştară câteva clipe în ţărână, după care Altaïr simţi un junghi arzător: Abbas îşi înfipsese degetul mare în rana pe care i-o deschisese între coaste, după care profitând de durerea creată, se răsuci, ajunse deasupra lui şi-l ţintui la pământ. Scoase fulgerător pumnalul de la brâu şi-i lipi tăişul de beregată. Ochii lui sălbatici îl fixau pe Altaïr. Din ei continuau să şiroiască lacrimi. Respira gâfâit printre dinţii dezveliţi.

— *Abbas!* se auzi un strigăt. Nu era nici Labib, nici vreun alt spectator, ci răsunase de la fereastra lui Al Mualim. Lasă jos cuţitul, imediat! mugi Marele Maestru şi vocea îi răsună ca un tunet în curtea interioară.

Replica lui Abbas sună stinsă şi disperată.

— Numai după ce va recunoaşte.

— Ce să recunosc? răcni Altaïr, zbătându-se, dar nereuşind să-l împingă de pe el.

Labib sărise deja gărduleţul.

— Gata, Abbas, rosti el şi ridică palmele cu un gest liniştitor. Fă aşa cum spune Marele Maestru.

— Dacă te mai apropii un pas, îi retez beregata, mârâi Abbas.

Instructorul se opri.

— Abbas, vei fi închis în temniţă pentru asta. Nu aşa se comportă membrii Ordinului. Aici sunt şi săteni, iar zvonul se va răspândi.

— Nu-mi pasă! hohoti Abbas. El trebuie să recunoască. Trebuie să recunoască c-a minţit despre tata.

— Ce a minţit?

— Mi-a spus că tata şi-a luat singur viaţa. C-a venit în odaia lui ca să-şi ceară iertare, după care şi-a retezat gâtul. Dar *a minţit.* Tata nu s-a sinucis, ci a părăsit Frăţia. Acela a fost felul prin care şi-a cerut iertare. Spune-mi c-ai minţit!

De data asta înfipse vârful pumnalului în grumazul lui Altaïr, pe care apăru o picătură de sânge.

— Încetează, Abbas! răcni Al Mualim din turnul său.

— Ai minţit, Altaïr? întrebă Labib.

Tăcerea pogorî asupra curţii: toţi aşteptau răspunsul lui Altaïr. El ridică ochii spre Abbas.

— Da, spuse Altaïr, am mințit.

Abbas se lăsă pe spate pe călcâie și închise ochii strâns. Durerea care-l străbătea părea să-i afecteze întregul corp și dădu drumul pumnalului să-i cadă din mână pe pământ, după care începu să plângă. Încă hohotea când Labib ajunse la el, îl prinse de braț, îl trase brutal în picioare și-l dădu pe mâinile a două gărzi care sosiră iute. După alte secunde, Altaïr fu ridicat tot cu brutalitate și împins spre temniță.

Al Mualim decise că după o lună petrecută în celule îşi puteau relua instrucția. Delictul lui Abbas fusese considerat cel mai grav, deoarece îngăduise să se lase copleşit de emoții și discreditase astfel Ordinul. Fusese pedepsit cu prelungirea instruirii cu încă un an – avea să fie tot în curtea de antrenament cu Labib, când Altaïr avea să fie numit Asasin. Nedreptatea îi spori ura față de Altaïr, care, treptat, ajunse să-l vadă ca pe un ins jalnic, ursuz și ranchiunos. Când citadela fusese atacată, Altaïr îi salvase viața lui Al Mualim și fusese ridicat la rangul de Maestru Asasin, în ziua aceea Abbas scuipase la picioarele lui, însă Altaïr se mulțumise să-i rânjească disprețuitor. Abbas, decisese el, era tot atât de slab și de nepriceput pe cât fusese propriul său tată.

Privind în urmă, poate că așa începuse el însuși să devină arogant.

Capitolul 29

Când sosi la Oficiul din Ierusalim, Altaïr era un om schimbat. Nu mai avea să comită greşeala de a crede că drumul i se încheiase; aceea ar fi fost o eroare caracteristică vechiului Altaïr. Nu, el ştia că era abia începutul. Părea că şi Malik simţise asta. Când intră în camera sa, Altaïr simţi ceva schimbat în starostele Oficiului — un nou respect şi înţelegere.

— Siguranţă şi pace, Altaïr, rosti el.

— Şi ţie de asemenea, frate, replică Altaïr şi între ei doi se transmise ceva nerostit.

— Căile Destinului se pare că sunt de nepătruns...

Altaïr aprobă din cap.

— Este adevărat, aşadar? Robert de Sable se află în Ierusalim?

— I-am văzut pe cavaleri cu propriii mei ochi.

Degetele lui Malik se ridicară inconştient spre ciotul celuilalt braţ. Aşa făcea de fiecare dată când amintea de templieri.

— Bărbatul ăla aduce peste tot nenorocirea. Dacă se află aici, este pentru că vrea să facă rău. Nu-i voi oferi şansa de a acţiona, spuse Altaïr.

— Frate, nu lăsa răzbunarea să-ţi înceţoşeze gândurile. Amândoi ştim că din asta nu poate ieşi nimic bun.

— N-am uitat, surâse Altaïr. N-ai de ce te teme. Nu caut răzbunare, ci cunoaştere.

Altădată ar fi rostit cuvintele acelea papagaliceşte, ştiind ce era de aşteptat din partea lui să spună. Acum le credea cu adevărat.

O dată în plus, Malik înţelese, cumva.

— Cu adevărat, zise el, nu mai eşti cel pe care l-am cunoscut cândva.

Altaïr încuviinţă din cap.

— Munca mea m-a învăţat multe. Mi-a dezvăluit secrete. Există totuşi piese ale acestui mister pe care nu le deţin.

— Ce vrei să spui?

— Toţi cei pe care i-am trimis în braţele odihnei veşnice au lucrat laolaltă, uniţi de bărbatul acesta. Robert are planuri în privinţa Ţării Sfinte, ştiu sigur. Dar cum şi de ce? Când şi unde? Întrebările astea rămân fără răspunsuri.

— Să conlucreze oare cruciaţii şi sarazinii? se întrebă Malik cu glas tare.

— Nu ei sunt cei implicaţi, ci templierii.

— Templierii fac parte din oastea cruciată, rosti Malik, deşi întrebarea nerostită îi era evidentă pe faţă: cum puteau ei să fie oamenii regelui Richard, dacă se aflau acum pe străzile Ierusalimului?

— Cel puţin aşa doresc să-l facă pe regele Richard să creadă, zise Altaïr. Nu! Unica lor loialitate este faţă de Robert de Sable şi faţă de ideea nebună că *ei* vor opri războiul.

— Mi se pare o poveste ciudată.

— Habar n-ai tu, Malik...

— Spune-mi atunci.

Altaïr începu să-i povestească tot ce aflase până în momentul acela.

— Robert şi templierii lui se află în oraş. Au venit pentru a-i aduce ultimul omagiu lui Majd Addin. Vor participa la funeraliile lui, iar asta înseamnă că voi merge şi eu acolo.

— De ce vor participa la funeraliile lui Majd Addin?

— Încă nu le-am ghicit adevăratele intenţii, deşi am o bănuială. Locuitorii Ierusalimului sunt divizaţi. Mulţi le cer vieţile, pe când alţii insistă că au venit pentru negocieri. Să facă pace.

Se gândi la predicatorul pe care-l interogase şi care susţinuse cu încăpăţânare că stăpânii lui doreau să pună capăt războiului. De Sable, care era creştin, participa la funeraliile lui Majd Addin, care fusese musulman. Nu era o dovadă că templierii doreau o Ţară Sfântă unită? Cetăţenii Ierusalimului erau ostili faţă de prezenţa templierilor în oraşul lor. Ocupaţia cruciaţilor le era încă vie în minte. În mod deloc surprinzător, existau rapoarte de încăierări izbucnite între cruciaţi şi sarazini, care se simţeau ofensaţi de prezenţa cavalerilor pe străzi. Ierusalimul nu fusese convins de oratorii care insistau că sosiseră în numele păcii.

— *Pace?* repetă Malik acum.

— Ţi-am spus – aşa mi-au zis toţi cei pe care i-am omorât.

— Într-un asemenea caz, ei ar fi aliaţii noştri, totuşi noi îi ucidem.

— Te-nşeli, fiindcă noi nu semănăm deloc cu ei. Deşi scopul lor sună nobil, mijloacele prin care vor să-l atingă nu sunt aşa. Cel puţin... aşa mi-a spus Al Mualim.

Ignoră micuţul vierme de îndoială care-i rodea măruntaiele.

— Aşadar, care este planul tău?

— Voi participa la funeralii şi acolo-l voi înfrunta pe Robert.

— Cu cât mai repede, cu-atât mai bine, încuviinţă Malik şi-i întinse pana. Fie ca soarta să-ţi ajute sabia, frate.

Altaïr luă însemnul, înghiţi un nod şi spuse:

— Malik... înainte să plec, trebuie să-ţi spun ceva.

— Te ascult.

— Am fost un prost.

Celălalt râse sec.

— În mod obişnuit, nu te-aş contrazice, totuşi despre ce-i vorba acum? La ce te referi?

— În tot timpul care a trecut... nu ţi-am cerut niciodată iertare. Am fost prea al naibii de înfumurat. Tu ţi-ai pierdut braţul din cauza mea. L-ai pierdut pe Kadar. Ai avea toate motivele să fii furios.

— Nu-ţi accept scuzele.

— Te înţeleg.

— Nu, nu mă-nţelegi. Nu-ţi accept scuzele, fiindcă tu nu mai eşti acelaşi

om care a intrat cu mine în Templul lui Solomon, aşa că *tu* n-ai pentru ceţi cere iertare.

— Malik...

— Poate că dacă n-aş fi fost atât de invidios pe tine, n-aş fi fost nici eu atât de nechibzuit. Sunt de învinuit în aceeaşi măsură.

— Nu mai vorbi aşa.

— Noi suntem unul. Aşa cum împărţim gloria victoriilor, tot aşa ar trebui să împărţim şi durerea înfrângerilor. Aşa devenim mai apropiaţi. Devenim mai puternici.

— Mulţumesc, frate.

Altaïr ajunse la cimitir, un loc de veci mic şi neîmpodobit, unde se alătură templierilor şi civililor care se adunaseră în jurul gropii lui Majd Addin, fostul regent al oraşului.

Trupul fusese spălat şi învelit în giulgiu, după care purtat în alai şi îngropat pe partea sa dreaptă, în timp ce membrii procesiunii aruncau pământ în groapă cu toate că fusese deja umplută. Când Altaïr ajunse la cimitir, un imam tocmai înainta pentru a recita rugăciunea de înhumare şi în jur se lăsase o tăcere adâncă. Majoritatea participanţilor stăteau cu mâinile încrucişate în faţă şi capetele plecate în semn de respect, aşa că Asasinului îi fu uşor să se strecoare către o poziţie cât mai bună. Să-şi localizeze ultima ţintă. Individul care-l adusese practic pe Altaïr pe poteca asta şi a cărui moarte avea să fie răsplata cuvenită pentru suferinţele cauzate şi săvârşite în numele lui: Robert de Sable.

Trecând pe lângă participanţii la funeralii, Altaïr îşi dădu seama că era prima dată când se afla la înmormântarea uneia dintre ţintele sale şi privi cu atenţie în jur, căutând din ochi membri îndureraţi ai familiei răposatului şi întrebându-se cum s-ar fi simţit el, ucigaşul, înaintea suferinţei lor. Însă dacă Majd Addin avusese rude apropiate, fie erau absente, fie îşi păstrau durerea ascunsă în mulţime; lângă marginea gropii nu se găsea decât imamul şi...

Câţiva cavaleri templieri.

Cavalerii stăteau în faţa unei fântâni bogat împodobite, clădită într-un zid înalt. Erau trei şi purtau armuri cu coifuri ale căror viziere le acopereau complet feţele; unul dintre ei se afla puţin înaintea celorlalţi şi avea o capă pe umeri. Era capa distinctivă de Mare Maestru Templier.

Şi totuşi... Altaïr miji ochii, privindu-l cu atenţie pe de Sable. Cumva, cavalerul nu era aşa cum şi-l reamintea. Oare memoria îi juca feste? Oare Robert de Sable căpătase dimensiuni mai mari în mintea lui fiindcă îl învinsese? În orice caz, nu părea să aibă statura pe care o ţinea minte Asasinul. Şi, apoi, unde erau ceilalţi oameni ai săi?

Imamul începu să vorbească, adresându-se celor din jur:

— Ne-am adunat azi aici ca să plângem pierderea iubitului nostru Majd Addin, care a fost răpit prea curând din lumea aceasta. Ştiu că sunteţi întristaţi şi îndureraţi de plecarea lui, însă nu trebuie să fiţi aşa.

Pentru că, tot aşa cum suntem născuţi din pântecul mamei, tot aşa trebuie să părăsim lumea asta. Este firesc, ca răsăritul şi apusul soarelui. Profitaţi de clipele de faţă pentru a reflecta asupra vieţii lui Majd Addin şi a-i mulţumi pentru tot binele pe care l-a făcut. Şi nu uitaţi că într-o bună zi veţi sta din nou alături de el în Paradis.

Altaïr se strădui să-şi tăinuiască dezgustul. *„Iubitul* Majd Addin." Acelaşi iubit Majd Addin care îi trădase pe sarazini şi care se străduise să le submineze încrederea de sine, executând fără discriminare locuitori ai Ierusalimului? *Acel* iubit Majd Addin? Nu era de mirare că participanţii erau aşa puţini şi că durerea nu se zărea aproape pe niciun chip. Majd Addin fusese la fel de iubit ca lepra. Imamul începu apoi rugăciunea:

— Binecuvântează-l, Doamne, pe Muhammad, pe familia lui şi pe tovarăşii lui, Tu, Preamilostivule şi Măreţule! O, Doamne, Tu care eşti mai măreţ decât te putem noi descrie, fie ca pacea ta să se pogoare asupra Profeţilor cu toate binecuvântările Stăpânului Universului!

Altaïr îşi întoarse ochii spre de Sable şi gărzile lui. O scânteiere a soarelui îi atrase atenţia şi privi în susul zidului din spatele celor trei cavaleri, către crenelurile ce se înşiruiau pe exteriorul curţii. Oare întrevăzuse o mişcare? Poate că da. Soldaţi templieri s-ar fi putut piti cu uşurinţă acolo.

Reveni cu ochii la cei trei cavaleri; Robert de Sable parcă ieşise din front la inspecţie şi se oferea ca ţintă evidentă. În mod clar, statura nu-i era atât de robustă pe cât ar fi trebuit şi capa părea prea lungă.

Nu. Altaïr decise să abandoneze asasinatul, deoarece nu-şi putea ignora instinctul. Instinctul nu-i spunea doar că ceva era suspect, ci că totul era suspect, începu să se retragă treptat, iar în acelaşi moment tonul imamului se schimbă.

— Aşa cum ştiţi, el a fost omorât de Asasini. Noi am încercat să dăm de urma ucigaşului său, dar ne-a fost greu. Creaturile astea se furişează prin umbre şi fug din faţa oricui le-ar înfrunta în luptă dreaptă.

Altaïr încremeni, ştiind acum că era o capcană. Încercă să se strecoare mai iute prin mulţime.

— Dar nu şi azi, îl auzi pe imam strigând, fiindcă se pare că unul dintre ei se găseşte printre noi! El ne batjocoreşte prin prezenţa lui şi trebuie să plătească.

Brusc cei din preajma lui Altaïr se traseră în lături, formând un cerc. Asasinul se răsuci şi-l văzu pe marginea gropii pe imam care ridicase braţul – spre el. De Sable şi cei doi cavaleri ai lui se puseră în mişcare. În jur, gloata părea ameninţătoare şi se strângea pentru a-l înghiţi, nelăsându-i cale de scăpare.

— Prindeţi-l! strigă imamul. Aduceţi-l, ca să-i fie aplicată dreptatea Domnului!

Într-o clipă, Altaïr îşi trase sabia din teacă şi extinse pumnalul. Îşi aminti cuvintele Marelui Maestru: *Alege unul dintre oponenţi.*

Nu era totuşi nevoie. Poate că participanţii la funeralii erau curajoşi şi că Majd Addin fusese iubit, însă nimeni nu era dispus să-şi verse sângele pentru a-l răzbuna. La vederea armelor sale, mulţimea se destrămă panicată şi oamenii se împiedicară în poalele propriilor veşminte în încercarea de a fugi, iar Altaïr profită de neaşteptata confuzie generală pentru a se deplasa în lateral, ieşind din raza vizuală a templierilor care avansau. Primul dintre aceştia abia avu timp să-şi dea seama că cineva din mulţime nu fugea spre ieşirea din cimitir, ci spre ei, iar în clipa următoare sabia Asasinului îi străpunse cămaşa de zale şi-i vărsă măruntaiele, doborându-l.

Altaïr văzu cum în zid se deschise o uşă prin care se iviră mai mulţi cavaleri. Erau cel puţin cinci. În acelaşi timp, de sus începu o grindină de săgeţi, iar un templier se răsuci şi căzu cu o săgeată înfiptă în gât. Ochii Asasinului se îndreptară către creneluri, unde văzu arcaşi templieri. De data asta, ţintirea lor îl favorizase, dar era greu de crezut că va avea acelaşi noroc şi data următoare.

Al doilea însoţitor al lui de Sable îl atacă şi Altaïr îi pară lovitura şi apoi îi spintecă gâtul, doborându-l într-o fântână arteziană de sânge. Se întoarse după aceea spre de Sable, care lovi atât de puternic cu spada lui lată, încât Asasinul se împletici îndărăt, abia izbutind să devieze tăişul. În secunda următoare lângă el ajunseră şi întăririle templiere, astfel că Altaïr se lupta acum cu trei inamici, toţi în armuri cu vizierele coborâte. Printr-un joc al sorţii, ajunsese chiar pe locul odihnei din urmă a lui Majd Addin, dar nu avu timp să savureze momentul acela; de deasupra sosi altă salvă de săgeţi şi, spre încântarea lui, un alt templier fu lovit si se prăbuşi cu un urlet. Cei rămaşi în viaţă erau derutaţi şi păreau gata să dea bir cu fugiţii, mai puţin speriaţi de Altaïr decât de propriii lor arcaşi, iar de Sable strigă spre creneluri să înceteze să-i mai săgeteze oamenii.

Iar Altaïr fu atât de surprins, încât aproape coborî garda. Nu auzea glasul francez cu tonuri evident bărbăteşti al lui Robert de Sable, ci o voce care aparţinea cu siguranţă unei femei. Unei *englezoaice.*

Pentru o clipă se simţi încercat de un amestec de surprindere şi admiraţie. *Această... femeie,* trimisă de Robert de Sable în locul lui, se lupta la fel de brav ca un bărbat şi mânuia spada lată cu dibăcia oricărui cavaler întâlnit vreodată de el. Cine era oare? Unul dintre locotenenţii lui de Sable? Amanta lui? Ţinându-se cât mai aproape de zid, Altaïr mai doborî un atacator. Rămăsese doar unul. Unul singur şi înlocuitoarea lui de Sable. Ultimul templier părea însă mai puţin doritor de luptă decât femeia şi muri, zvârcolindu-se în sabia Asasinului.

Acum mai rămăsese doar ea şi schimbară lovituri, până ce, finalmente, Altaïr izbuti s-o păcălească şi-i înfipse sabia în umăr, iar în acelaşi timp îi mătură ambele picioare dintr-o lovitură, iar femeia căzu greoi la pământ. Păstrându-se la adăpost de tirul arcaşilor, Asasinul o trase şi pe ea lângă zid. Continua să aibă coiful pe cap, iar pieptul i se ridica şi cobora sub

gâfâieli. Sângele i se lăţea peste gât şi umăr, dar Altaïr se gândi că va supravieţui... desigur, dacă avea s-o cruţe.

— Aş dori să-ţi văd ochii înainte să mori, îi spuse Asasinul, îi desfăcu coiful şi rămase surprins, deşi ghicise deja adevărul.

— Am impresia că te aşteptai la altcineva, rosti ea cu un zâmbet slab.

Părul îi era ascuns de căptuşeala din zale a coifului, dar Altaïr rămase vrăjit de ochii ei. Văzu înapoia lor hotărâre, dar şi altceva. Blândeţe şi lumină. Şi se trezi întrebându-se dacă nu cumva evidentele abilităţi de luptătoare îi deghizau adevărata natură.

Totuşi, de ce ar fi trimis-o de Sable pe femeia aceasta – indiferent ce capacităţi de luptă ar fi avut – în locul său? Ce alte însuşiri speciale putea să aibă? Îi atinse grumazul cu tăişul pumnalului.

— Ce vrăjitorie este la mijloc? întrebă el precaut.

— Ştiam că vei veni, răspunse ea tot zâmbind. Robert trebuia să fie sigur că va avea timp să plece.

— Deci a fugit?

— Nu-ţi putem nega izbânzile. Ne-ai ruinat complet planurile. Mai întâi comoara, apoi oamenii noştri. Stăpânirea Ţării Sfinte ne-a scăpat... El a întrezărit totuşi o ocazie de a redobândi ceea ce-i fusese răpit. De a transforma victoriile tale în avantajul nostru.

— Al Mualim continuă să aibă comoara, iar noi v-am mai înfrânt oştirea, replică Altaïr. Indiferent ce ar plănui Robert, va da greş din nou.

— Ah, zise femeia, dar acum nu vei avea de-a face doar cu templierii.

Altaïr se încruntă.

— Vorbeşte cu înţeles, porunci el.

— Robert a plecat la Arsuf pentru a-şi susţine cauza: unirea sarazinilor şi cruciaţilor împotriva Asasinilor.

— Asta nu se va întâmpla niciodată. Ei n-au niciun motiv s-o facă.

Zâmbetul ei se lărgi.

— Poate că n-au avut motive până acum, dar tu tocmai le-ai oferit unul. Mai exact, nouă motive. Leşurile pe care le-ai lăsat în urmă provin din ambele tabere. Ai făcut din Asasini un inamic comun şi ai asigurat dorinţa de anihilare a Ordinului vostru. Bravo!

— Nu sunt nouă, ci doar opt.

— Ce vrei să spui?

El îşi îndepărtă tăişul armei de beregata femeii.

— Tu n-ai fost ţinta mea, aşa că nu-ţi voi lua viaţa. Se ridică în picioare. Eşti liberă să pleci, dar nu mă urmări.

— Nici nu trebuie s-o fac, replică ea ridicându-se în picioare şi apăsându-şi o palmă peste rana din umăr. Ai întârziat deja prea mult...

— Vom vedea în privinţa asta.

Aruncând o ultimă privire către crenelurile unde arcaşii se grăbeau să-şi schimbe poziţiile, Altaïr ţâşni în fugă, lăsând cimitirul gol, cu excepţia morţilor săi, vechi şi noi... şi a femeii ciudate, curajoase şi atrăgătoare.

— A fost o cursă, îi spuse el lui Malik mai târziu, după ce ajunsese din cimitir la Oficiu, cu rotiţele minţii învârtindu-se de zor.

— Am auzit că înmormântarea s-a transformat în haos. Ce s-a întâmplat?

— Robert de Sable n-a venit, ci a trimis pe altcineva în locul lui. Se aştepta să-mi fac apariţia...

— Trebuie să te duci la Al Mualim, rosti Malik cu hotărâre.

Da, gândi Altaïr, aşa ar fi trebuit să facă. În acelaşi timp însă îl încerca sentimentul insistent că existau multe alte mistere ce trebuiau descoperite. Şi de ce oare se gândea că-l implica într-un fel necunoscut pe Marele Maestru?

— Nu mai e timp. Ea mi-a spus unde a plecat de Sable. Mi-a spus ce plănuieşte. Dacă voi reveni în Masyaf, s-ar putea ca el să izbândească... Şi apoi... mă tem că vom fi nimiciţi.

— I-am omorât pe majoritatea oamenilor săi, aşa că nu mai poate spera să lanseze un asalt periculos. Ia stai, spuse Malik, ai zis „ea”?

— Da. Era o femeie. Ciudat, ştiu, dar asta va rămâne pentru altădată. Deocamdată trebuie să ne concentrăm asupra lui Robert. Poate că i-am decimat trupele, însă el este isteţ. A plecat să-şi susţină cazul în faţa lui Richard şi lui Salah Al’din. Să-i *unească* împotriva unui inamic comun – împotriva noastră.

— Te înşeli cu siguranţă. Este lipsit de sens. Niciodată bărbaţii aceia doi nu s-ar...

— Ba da! Şi nu ne putem învinui decât pe noi înşine. Cei pe care i-am ucis au făcut parte din ambele tabere implicate în conflict şi erau oameni importanţi pentru ambii conducători. Poate că planul lui Robert este ambiţios, dar are sens. Şi s-ar putea să izbândească.

— Lucrurile s-au schimbat, frate. *Trebuie* să te întorci la Masyaf. Nu putem acţiona fără permisiunea Marelui Maestru. Frăţia ar putea fi compromisă. Crezusem... crezusem că ai învăţat asta.

— Malik, nu te mai ascunde îndărătul vorbelor. Tu te foloseşti de Crez şi de regulile lui ca de o pavăză, însă Marele Maestru ne ascunde lucruri. Lucruri importante. Chiar tu mi-ai spus că noi nu putem *şti* nimic, ci doar putem suspecta. Ei bine, eu suspectez că treaba asta cu templierii este mai profundă. După ce voi termina cu Robert, voi pleca la Masyaf pentru a căpăta răspunsuri. Dar poate că *tu* ai putea să te duci chiar acum.

— Nu pot părăsi oraşul.

— Atunci ieşi printre locuitorii lui. Caută-i pe aceia care i-au slujit pe cei răpuşi de mine. Află tot ce poţi. Te consideri un fin observator. Poate că vei observa ceva ce eu n-aş putea.

— Nu ştiu... trebuie să mă gândesc la asta.

— Fă aşa cum trebuie să faci, prietene, însă eu voi pleca spre Arsuf. Cu fiecare clipă cu care întârzii, inamicul nostru este cu încă un pas înaintea

mea.

O dată în plus încălcase Crezul; cu voie sau fără voie, pusese Ordinul în pericol.

— Fii cu băgare de seamă, frate.

— Voi fi, îţi promit.

Capitolul 30

Oştile lui Salah Al'din şi Richard Inimă-de-Leu se ciocniseră la Arsuf şi, mergând într-acolo, Altaïr află – din zvonurile auzite în fierării şi hanurile de pe drum – că, după mai multe încăierări mărunte, bătălia începuse chiar în dimineaţa aceea, când turcii lui Salah Al'din îi atacaseră pe cruciaţi.

Călărind împotriva valului de ţărani speriaţi care fugeau dinaintea măcelului, Altaïr zări trâmbe de fum la oriznt. Pe măsură ce se apropie, începu să distingă soldaţii care se luptau pe câmpia îndepărtată. Erau grupaţi laolaltă în mase uriaşe şi întunecate. Văzu o coloană lungă de mii de călăreţi, care şarjau inamicul, dar se afla prea departe ca să vadă dacă atacau sarazini sau cruciaţi. Pe măsură ce se apropie, putu distinge cadrele din lemn ale maşinilor de război, dintre care cel puţin una fusese incendiată. Văzu şi crucifixurile înalte din lemn ale creştinilor, cruci uriaşe pe platforme cu roţi pe care pedestraşii le împingeau, şi stindardele sarazinilor şi cruciaţilor. Cerul se întunecă de grindina săgeţilor lansate de arcaşii din ambele tabere. Zări cavaleri pe armăsari, cu lănci, şi pâlcuri de călăreţi sarazini ce întreprindeau atacuri devastatoare printre cruciaţi.

Auzea ropotul copitelor pe câmpie şi vacarmul constant al cimbalelor, tobelor, gongurilor şi trâmbiţelor sarazine. Auzea vuietul bătăliei: hărmălaia nesfârşită şi atotcuprinzătoare a răcnetelor celor vii, ţipetele celor aflaţi pe moarte, zăngăniturile ascuţite ale oţelului care lovea oţel şi nechezăturile jalnice ale cailor răniţi. Începu să întâlnească animale fără călăreţi, şi leşuri, sarazini şi cruciaţi, răşchirate în ţărână sau rezemate de copaci.

Trase de frâul calului – la timp, pentru că, pe neaşteptate, arcaşi sarazini se iviră din liziera aflată înaintea sa. Altaïr descălecă şi părăsi deîndată drumul, pitindu-se îndărătul unei căruţe răsturnate. Erau probabil în jur de o sută de soldaţi, care alergau pe drum şi printre copacii de pe ambele părţi. Se mişcau iute şi stăteau aplecaţi. Înaintau aşa cum înaintează soldaţii când se furişează în teritoriul ocupat de inamic.

Altaïr se ridică şi pătrunse şi el printre copaci, urmându-i pe arcaşi de la depărtare sigură. Merse câţiva kilometri, iar zgomotele şi vibraţiile bătăliei se înteţiră, până ajunse la o creastă. Se afla acum deasupra bătăliei principale, care clocotea dedesubt şi pentru o clipă dimensiunile ei îi tăiară răsuflarea. Peste tot, cât putea vedea cu ochii, erau soldaţi, trupuri, maşini de război şi cai.

Ca şi la asediul Acrei, se pomeni în toiul unui conflict sălbatic şi violent în care el nu lua partea niciunei tabere. Asasinul era de partea Ordinului. Misiunea lui era de a proteja Ordinul, de a împiedica să fie sfâşiat de fiara pe care chiar el o descătuşase fără voie.

În jurul lui pe creastă se găseau, de asemenea, cadavre, ca şi cum aici s-ar fi purtat deja o bătălie, cu puţin timp în urmă. Era firesc să fie aşa:

ocupanţii ei aveau avantajul înălţimii terenului, aşa încât disputele erau sălbatice. Într-adevăr, pe măsură ce suiră, sarazinii fură întâmpinaţi de pedeştri şi arcaşi cruciaţi, iar din ambele tabere se auziră răcnete puternice. Oamenii lui Salah Al'din aveau de partea lor elementul surprizei, şi astfel un atu, iar primul val al atacului lor lăsă în urmă leşuri de cavaleri, dintre care unele se prăbuşiră de la înălţime peste bătălia care clocotea dedesubt. Sub ochii lui Altaïr, care se ghemuise şi privea cu atenţie, cruciaţii reuşiră să se regrupeze şi lupta începu cu adevărat.

Mersul în lungul crestei era modul cel mai sigur de a ajunge în spatele liniilor cruciaţilor, acolo unde avea să fie Richard Inimă-de-Leu. Iar ajungerea la el era unica speranţă a Asasinului de a-l opri pe Robert de Sable. Altaïr se apropie de bătălie şi apoi coti spre stânga, punând o distanţă cât mai mare între el şi combatanţi. Ajunse la un cruciat care se ghemuise printre tufe, de unde privea bătălia scâncind, dar îl părăsi şi-şi urmă drumul.

Pe neaşteptate se auzi un răcnet şi doi cruciaţi apărură în calea lui, ridicând spadele late. Altaïr se opri, încrucişă braţele şi, atingându-şi umerii, trase sabia cu o mână şi aruncă un cuţit cu mâna cealaltă. Un cercetaş se prăbuşi, iar Asasinul înaintă şi, pe când îl dobora şi pe celălalt, îşi dădu seama că, de fapt, nu erau cercetaşi, ci santinele.

Era tot deasupra bătăliei, dar ajunsese pe culmea unui deal. În depărtare vedea stindardul lui Richard Inimă-de-Leu şi i se păru că-l întrezăreşte pe rege însuşi, călare pe armăsarul lui deosebit, cu părul şi barba înflăcărate de strălucirea soarelui după-amiezii. Acum soseau însă mai mulţi soldaţi din ariergardă şi Altaïr se pomeni atacat de cavaleri cu cămăşi de zale zornăitoare, cu săbiile ridicate şi ochii fulgerând de ardoarea luptei pe sub coifuri.

Misiunea lor era să-şi protejeze suzeranul, iar misiunea lui Altaïr era să ajungă la el. Încleştarea fu aprigă. Asasinul sări şi alergă, reuşind uneori să-şi deschidă o cale, cu sabia însângerată sclipind, şi alteori pur şi simplu să parcurgă în goană o distanţă mai mare, apropiindu-se tot mai mult de locul unde-l putea vedea acum pe Richard. Regele era într-o poieniţă. Descălecase, îngrijorat de tumultul care se apropia, şi gărzile din imediata apropiere formaseră un cerc în jur pentru a-l apăra.

Continuând să se lupte, continuând să-şi rotească sabia, cu oameni prăbuşindu-se la picioarele lui, cu veşmintele pătate de sângele cruciaţilor, Altaïr scăpă dintr-un atac şi mai înaintă puţin. Îi văzu pe locotenenţii regelui scoţându-şi spadele, cu priviri aprige sub coifuri. Văzu, de asemenea, arcaşi repezindu-se spre bolovanii din jur, sperând să găsească poziţii superioare de unde să-l săgeteze pe intrus.

— Opriţi-vă! strigă el. Ajunsese la nici doi metri de regele Richard şi-l privi pe acesta în ochi, deşi gărzile înaintaseră ameninţător. Aduc cu mine vorbe, nu arme!

Regele era îmbrăcat în purpura regală, având brodat pe piept un leu

din aur. Era singurul neînfricat dintre cei prezenţi şi stătea perfect calm în centrul bătăliei. Ridică un braţ şi gărzile se opriră, iar luptele încetară. Altaïr fu recunoscător să-şi vadă atacatorii retrăgându-se câţiva paşi şi oferindu-i spaţiu. Coborî braţul cu sabia, îşi trase răsuflarea, iar umerii i se ridicară şi coborâră greoi, şi ştiu că toţi ochii erau aţintiţi asupra lui. Toate vârfurile de spade erau îndreptate spre pieptul său; toţi arcaşii îl aveau în cătare. Un singur cuvânt din partea lui Richard şi ar fi fost doborât.

Regele spuse însă:

— Ai venit, aşadar, să-mi aduci vestea unei predări?

Era şi timpul.

— Nu, replică Altaïr. Ai înţeles greşit – nu m-a trimis Salah Al'din, ci Al Mualim.

Richard se întunecă la faţă.

— *Asasinul?* Ce-nseamnă asta? Şi fii iute în răspuns.

Gărzile mai înaintară un pas. Arcaşii se încordară.

— Aveţi un trădător în mijlocul vostru, zise Altaïr.

— Şi el te-a tocmit să mă omori? strigă regele. Şi ai venit să te fălești înainte de a lovi? Nu voi fi doborât aşa uşor.

— Nu pe tine am venit să te omor, ci pe el.

— Vorbeşte atunci, ca să pot judeca adevărul. Richard îi făcu semn să se apropie. Cine este trădătorul acesta?

— Robert de Sable.

Sprâncenele regelui se arcuiră surprinse.

— Locotenentul meu?

— El intenţionează să trădeze, răspunse Altaïr sec.

Încerca să-şi aleagă vorbele cu grijă, disperat să nu fie înţeles greşit. Trebuia neapărat ca regele să-l creadă.

— El ne-a spus altceva, zise Richard. Doreşte să se răzbune pe voi pentru distrugerile pe care le-aţi făcut în Acra. Şi sunt dispus să-l sprijin. Unii dintre oamenii mei cei mai buni au fost omorâţi de unii dintre ai voştri.

Aşadar, regele îl asculta deja pe Robert de Sable. Altaïr inspiră adânc. Cuvintele pe care avea să le spună puteau însemna moartea lui imediată.

— *Eu* i-am ucis pe toţi oamenii aceia. Şi din motive întemeiate. Ochii lui Richard fulgerară ameninţător, însă Asasinul continuă: Ascultă-mă! William de Montferrat a încercat să-şi folosească trupele pentru a ocupa Acra cu forţa. Garnier de Naplouse îşi folosea abilităţile pentru a-i îndoctrina şi stăpâni pe toţi cei care i se împotriveau. Sibrand intenţiona să blocheze porturile, pentru ca regatul tău să nu-ţi poată asigura ajutoare. Toţi te-au trădat. Iar ordinele tuturor au sosit de la Robert.

— Te aştepţi să cred povestea asta incredibilă? se răsti Inimă-de-Leu.

— I-ai cunoscut pe oamenii aceia mai bine decât mine. Te surprinde cu adevărat să afli despre intenţiile lor rele?

Richard păru să cadă pe gânduri pentru o clipă, după care se întoarse către unul dintre cei aflaţi lângă el, care purta un coif cu viziera coborâtă.

— Este adevărat? întrebă el.

Cavalerul îşi scoase coiful şi de data asta era cu adevărat Robert de Sable. Altaïr îl privi cu dezgust nedisimulat, amintindu-şi de toate crimele lui. El era bărbatul care trimisese o femeie ca momeală în locul lui.

Preţ de o bătaie de inimă, cei doi se uitară unul la celălalt; era prima dată când se întâlneau după bătălia din Muntele Templului. Continuând să gâfâie, Altaïr încleştă pumnul, de Sabie pufni, răsfrânse dispreţuitor buza inferioară, apoi se răsuci spre Richard.

— Maiestatea Voastră, rosti el pe un ton exasperat, în faţa noastră stă un Asasin. Creaturile astea sunt maestre în arta manipulării. *Bineînţeles* că nu-i adevărat.

— Nu am niciun motiv să amăgesc, zise Altaïr.

— Ba cum să nu, rânji de Sable. Te temi de ce se va întâmpla cu mica voastră fortăreaţă. Va putea ea oare rezista forţelor aliate ale sarazinilor şi cruciaţilor?

Rânjetul i se lăţi, parcă închipuindu-şi deja căderea lui Masyaf.

— Grija mea este faţă de locuitorii Ţării Sfinte, contracară Altaïr. Dacă va trebui să mă sacrific pentru ca acolo să fie pace, atunci aşa să fie.

Richard îi ascultase cu o expresie de surprindere.

— Ne găsim într-o situaţie ciudată, spuse el. Vă acuzaţi unul pe celălalt...

— Chiar n-avem timp pentru aşa ceva, zise de Sable. Trebuie să pornesc la drum ca să mă întâlnesc cu Salah Al'din şi să-i ofer ajutor. Cu cât amânăm mai mult, cu atât mai greu îmi va fi.

Schiţă un gest ca şi cum ar fi vrut să pornească, sperând fără îndoială că totul luase sfârşit.

— Aşteaptă, Robert, spuse regele.

Ochii lui trecură de la de Sable la Altaïr, şi înapoi. Pufnind de frustrare, de Sable izbucni:

— *De ce?* Ce intenţionezi? Doar nu-l poţi crede *pe el?*

Îl arătă pe Altaïr, care-i putea citi în ochi că Inimă-de-Leu avea îndoielile sale. Poate că era chiar dispus să dea crezare cuvintelor Asasinului, nu ale templierului. Îşi ţinu răsuflarea.

— Este o hotărâre dificilă, reflectă Richard, şi n-o pot lua de unul singur. Va trebui s-o las în mâinile unuia mai înţelept decât mine.

— Mulţumesc.

— Nu, Robert, nu în mâinile tale.

— Atunci ale cui?

— Ale Domnului. Surâse, de parcă ar fi fost încântat că ajunsese la soluţia corectă. Să se decidă prin duel. Cu siguranţă Domnul va fi de partea celui care are dreptate.

Altaïr îl privi cu atenţie pe Robert. Zări expresia ce fulgeră pe faţa

templierului, care-şi reamintise fără doar şi poate ultima lor înfruntare, când îl învinsese cu uşurinţă.

Asasinul îşi amintea şi el disputa aceea. Îşi spunea că acum era un războinic diferit; data trecută suferise de impedimentul aroganţei şi de aceea fusese înfrânt atât de lesne. Încercă să nu-şi amintească forţa uriaşă a cavalerului. Felul cum îl ridicase şi-l azvârlise cu aceeaşi uşurinţă cu care ar fi azvârlit un balot de paie.

De Sabie nu uitase toate amănuntele acelea şi se întoarse către Richard, plecând capul în semn de încuviinţare.

— Dacă asta doreşti, aşa să fie.

— Asta doresc.

— Atunci, la arme, Asasinule!

Regele şi sfetnicii lui se traseră într-o parte şi gărzile sale formară un cerc în jurul lui Altaïr şi a zâmbitorului de Sable. Spre deosebire de Asasin, el nu era deja obosit de lupte. Purta armură, pe când Altaïr nu avea decât mantia. Nu suferea de loviturile şi tăieturile încasate de Altaïr pe drumul către poienița regelui. Şi el ştia prea bine toate astea. Când îşi trase pe mâini mănuşile din zale, iar unul dintre oamenii lui veni să-l ajute cu coiful, de Sable ştia că deţinea avantaje din toate punctele de vedere.

— Aşadar, rosti provocator templierul, ne vom înfrunta din nou. Să sperăm că de data asta vei fi un adversar mai acătării.

— Eu nu sunt acelaşi om cu care te-ai luptat în Templu, zise Altaïr şi ridică sabia.

Vacarmul bătăliei aprige de la Arsuf părea îndepărtat acum; lumea lui se redusese doar la cercul de aici. Doar la el şi de Sable.

— Mie îmi pari la fel, replică de Sable.

Ridică spada pentru a-i răspunde Asasinului şi rămaseră privindu-se cu atenţie; Robert de Sable avea greutatea lăsată pe piciorul din spate, aşteptându-se în mod evident ca oponentul lui să deschidă ostilităţile.

Însă Altaïr oferi prima surpriză a duelului şi stătu nemişcat, aşteptând la rându-i atacul templierului.

— Aparenţele pot înşela, spuse el.

— Adevărat, foarte adevărat, rosti de Sable cu un rânjet răutăcios şi în secunda imediat următoare atacă şi lovi năprasnic cu spada.

Asasinul pară. Forţa loviturii aproape că-i zbură arma din mână, totuşi reuşi să blocheze şi eschivă în lateral, încercând să se strecoare în interiorul razei de acţiune a celuilalt. Spada lată a templierului era de trei ori mai grea decât a sa şi, deşi cavalerii erau faimoşi pentru ardoarea cu care se antrenau şi forţa pe potrivă, erau totuşi mai lenţi. De Sabie putea fi mai devastator în atacul lui, dar n-ar fi putut să fie niciodată la fel de rapid.

Acela era felul în care îl putea înfrânge Altaïr. Data trecută greşeala lui fusese să-i îngăduie să-şi folosească punctele forte. Acum atuul lui era să i le refuze.

Continuând să fie încrezător, de Sable îşi urmă asaltul.

— În scurt timp vom termina şi Masyaf va cădea, mormăi el, şi spada puternică trecu atât de aproape de Altaïr, încât o auzi şuierându-i pe la ureche.

— Fraţii mei sunt mai puternici decât crezi, răspunse Asasinul.

Tăişurile le zăngăniră iarăşi.

— În privinţa asta vom afla adevărul în curând, rânji de Sable.

Altaïr însă dansa. Para, eschiva şi devia, atingându-l ici-colo pe templier, deschizând tăieturi în zale, trimiţând scurte lovituri ameţitoare în coiful cavalerului. Apoi de Sable făcu un pas îndărăt pentru a-şi aduna toate puterile, înţelegând poate acum că Asasinul nu va fi o victimă uşoară.

— Aha, rosti el, aşadar ţâncul a-nvăţat să folosească sabia.

— Am exersat mult. Oamenii tăi sunt dovezi în privinţa asta.

— Ei au fost sacrificaţi în slujba unei cauze superioare.

— Aşa cum vei fi şi tu.

De Sabie se repezi brusc înainte, rotindu-şi spada uriaşă şi aproape că zbură sabia din mâna lui Altaïr. Asasinul se aplecă însă şi din aceeaşi mişcare se răsuci, după care izbi cu mânerul armei sale şi-l trimise pe templier împleticin-du-se îndărăt. Plămânii lui de Sable se goliră brusc de aer şi fu oprit să cadă în praf doar de cavalerii care alcătuiau cercul şi care-l îndreptară; rămase apoi locului, clocotind de furie şi suflând greoi.

— S-a *terminat cu joaca!* urlă el apoi, de parcă rostirea cuvintelor cu glas tare le-ar fi putut conferi cumva realitate.

Se năpusti din nou, dar lipsit de eleganţa ucigaşă anterioară; tot ce mai rămăsese ucigaş în el era speranţa oarbă.

— S-a terminat de mult, zise Altaïr.

Se simţea cuprins de un calm absolut, ştiind acum că el era un Asasin pur. Ştiind acum că-l va învinge pe Robert de Sable şi cu mintea, nu numai cu forţa. Iar când templierul îşi continuă asaltul, cu mişcări mai sacadate însă, mai disperate, Altaïr îl evită fără greutate.

— Nu-nţeleg de unde-ţi vin puterile..., icni de Sable. Este o viclenie. Sau poate droguri?

— Este aşa cum a spus regele tău. Dreptatea va triumfa întotdeauna asupra lăcomiei.

— *Cauza mea este cea dreaptă!* răcni de Sable, icnind când ridică spada, aproape dureros de lent.

Altaïr zări feţele templierilor, îi văzu cum aşteptau ca el să aplice lovitura finală.

Şi o făcu. Îşi înfipse sabia exact prin centrul crucii roşii pe care o purta de Sable, spintecând cămaşa de zale a cavalerului şi străpungându-i pieptul.

Capitolul 31

De Sabie horcăi. Ochii i se lărgiră şi gura i se deschise, iar mâinile se ridicară spre sabia care-l pătrunsese, chiar în clipa când Altaïr o retrase. O pată roşie i se lăţi pe tunică şi bărbatul se clătină, apoi se nărui în genunchi. Spada îi căzu din mână şi braţele îi atârnară moi pe lângă trup.

Ochii Asasinului se îndreptară imediat către bărbaţii care formau un cerc în jurul lor. Se aşteptase cumva să-l atace la vederea uciderii Marelui Maestru Templier, dar ei rămaseră nemişcaţi. În spatele lor îl văzu pe regele Richard cu bărbia uşor ridicată, ca şi cum răsturnarea de situaţie îi stârnise curiozitatea.

Altaïr se aplecă spre de Sable, îl prinse cu un braţ pe după umeri şi-l coborî uşor pe pământ.

— S-a terminat acum, îi spuse. Ca şi tine, planurile tale se pot odihni.

De Sabie îi răspunse printr-un chicotit sec.

— Ce ştii tu despre planuri, băiete? Tu nu eşti decât o marionetă. El te-a trădat, la fel cum m-a trădat pe mine.

— Vorbeşte cu înţeles, templierule, şuieră Altaïr, sau dacă nu, taci!

Trase iute cu ochiul către soldaţii din cercul înconjurător, însă aceştia stăteau impasibili.

— Te-a trimis să ucizi nouă bărbaţi, aşa-i? icni de Sable. Cei nouă care au păzit secretul Comorii.

Cei cu misiunea respectivă fuseseră întotdeauna nouă, iar responsabilitatea era transmisă prin generaţii de templieri. Ordinul Cavalerilor Templieri se înfiinţase cu aproape o sută de ani în urmă şi-şi stabilise baza în Muntele Templului. Ţelul Ordinului fusese de a-i proteja pe pelerinii care soseau la Sfânta Sfintelor, iar membrii săi erau călugări-războinici... sau cel puţin aşa afirmau. De fapt, aşa cum ştiau toţi, cu excepţia naivilor, templierii nu se ocupau doar de pelerinii neajutoraţi, ci căutau comoara şi relicvele sfinte din Templul lui Solomon. întotdeauna nouă cavaleri erau însărcinaţi cu găsirea comorii, iar nouă izbutiseră asta până la urmă: de Sable, Tamir, de Naplouse, Talal, de Montferrat, Majd Addin, Jubair, Sibrand şi Abul Nuqoud. Cei nouă care ştiau. Cele nouă victime.

— Şi ce-i cu asta? întrebă Altaïr precaut, gânditor.

— Cei care au găsit Comoara n-au fost nouă, Asasinule, surâse de Sable. Forţa vieţii se scurgea iute din el. N-au fost nouă, ci zece.

— Mai există un al zecelea? Nu poate fi lăsat în viaţă nimeni care să poarte secretul. Spune-mi numele lui.

— Ah, dar îl cunoşti prea bine. Şi mă-ndoiesc că i-ai lua viaţa cu aceeaşi uşurinţă cu care ai luat-o pe a mea.

— Cine este? întrebă Altaïr, deşi ştia deja.

Înţelegea acum ce anume îl rosese mereu pe dinăuntru. Care fusese unicul mister ce-i scăpase mereu.

— Stăpânul şi Maestrul tău, zise de Sable. Al Mualim.

— El nu este un templier, replică Altaïr tot nedorind să creadă.

În adâncul sufletului ştia însă că era adevărat. Al Mualim, care-l crescuse ca pe propriul lui fiu. Care-l instruise şi-i fusese tutor. Tot el îl trădase.

— Nu te-ai întrebat niciodată cum de ştia atât de multe? insistă de Sable şi Asasinul simţi cum pământul îi fugea de sub picioare. Unde să ne găsească, câţi eram, ce aspiram să dobândim?

— El este Maestrul Asasinilor..., protestă Altaïr tot nedorind să creadă.

Şi totuşi... simţea că misterul fusese rezolvat în cele din urmă. Era adevărat. Aproape că izbucni în râs. Tot ce ştiuse era *într-adevăr o* iluzie.

— *Oui,* Maestrul Minciunilor, şuieră templierul. Tu şi cu mine n-am fost decât doi pioni în jocul lui iscusit. Iar acum... prin moartea mea, doar tu ai mai rămas. Crezi el te va lăsa să trăieşti – ştiind toate câte ştii?

— Pe mine nu mă interesează Comoara, răspunse Altaïr.

— Ah... dar pe el îl interesează. Unica diferenţă dintre stăpânul tău şi mine este că el n-a vrut s-o-mpartă.

— Nu...

— Ce ironie a sorţii, nu-i aşa? Că eu – duşmanul tău cel mai de seamă – te-am ferit de rău. Însă acum tu mi-ai luat viaţa şi în acelaşi timp ai sfârşit-o pe a ta.

Altaïr inspiră adânc, continuând să încerce să înţeleagă ce se-ntâmplase. Simţea un talaz de emoţii: furie, îndurerare, singurătate.

După aceea se întinse şi închise pleoapele lui de Sable.

— Nu găsim întotdeauna lucrurile pe care le căutăm, intonă el, apoi se ridică în picioare, pregătit să întâmpine moartea dacă aşa ar fi vrut cruciaţii.

Poate chiar sperând să se întâmple aşa.

— Ai luptat bine, Asasinule! strigă cineva în dreapta lui şi, întorcându-se, îl zări pe Richard apropiindu-se de cercul de soldaţi, care se traseră în lături pentru a-i îngădui să treacă. Se pare că Domnul este de partea ta azi.

— Dumnezeu n-are nicio legătură cu asta. Eu am fost luptătorul mai bun.

— Ah... Poate că tu nu crezi în El, dar se pare că El crede în tine. Înainte de a pleca, am o întrebare.

— Spune, rosti Altaïr.

Brusc se simţea foarte obosit. Tânjea să se întindă la umbra unui palmier... să doarmă, să dispară. Ba chiar, să moară.

— De ce ai călătorit atâta cale şi ţi-ai riscat viaţa de o mie de ori – totul numai pentru a ucide un singur om?

— El i-a ameninţat pe fraţii mei şi însăşi existenţa noastră.

— Aha. Aşadar este vorba despre răzbunare?

Altaïr coborî ochii spre corpul lui Robert de Sable şi-şi îl dădu seama că nu la răzbunare se gândise când îl omorâse. El făcuse pentru Ordin

ceea ce făcuse. Dădu glas gândurilor sale.

— Nu. Nu este vorba despre răzbunare, ci despre dreptate. De posibilitatea să avem pace.

— Pentru asta lupţi? zise Richard, ridicând sprâncenele. Pentru pace? Nu vezi contradicţia?

Roti un braţ în jur, cu un gest care indica bătălia ce continua turbată pe câmpia de sub ei, cadavrele împrăştiate prin poieniţă şi, în cele din urmă, leşul cald încă al lui Robert de Sable.

— Unii oameni nu pot fi convinşi de glasul raţiunii.

— Ca nebunul acela de Saladin, oftă Richard.

Altaïr îl privi şi văzu un rege drept şi nepărtinitor.

— Cred că şi el ar dori să vadă sfârşitul acestui război în aceeaşi măsură ca tine.

— Aşa am auzit şi eu, dar n-am văzut nicio dovadă.

— Chiar dacă el n-o spune, este ceea ce doresc oamenii, spuse Altaïr. Sarazini şi cruciaţi deopotrivă.

— Oamenii nu ştiu ce doresc şi de aceea se întorc spre unii ca noi.

— Atunci unora ca tine le revine misiunea de a face ceea ce este corect.

— Prostii! pufni Richard. Sosim pe lumea asta zbierând şi dând din picioare. Suntem violenţi şi instabili. Asta este firea omului. Nu ne putem împotrivi.

— Nu este adevărat. Suntem ceea ce alegem să fim.

Richard surâse trist.

— Cei asemenea ţie se joacă mereu cu vorbele.

— Eu spun adevărul, zise Altaïr. În vorbele mele nu vei găsi nicio amăgire.

— Vom afla asta destul de curând. Mă tem însă că nu vei putea căpăta chiar azi ce-ţi doreşti. Păgânul de Saladin îmi ucide oamenii şi trebuie să mă duc alături de ei. Dar poate că, văzând cât de vulnerabil este, îşi va reconsidera acţiunile. Da. Este posibil ca în timp, ceea ce cauţi tu să devină posibil.

— Tu n-ai fost defel mai în siguranţă decât el, spuse Altaïr. Să nu uiţi asta. Cei pe care i-ai lăsat în urmă pentru a conduce în locul tău n-au intenţionat să te slujească mai mult decât ar fi fost nevoie.

— Da. Aşa este. Îmi dau seama prea bine.

— Atunci voi pleca, zise Altaïr. Maestrul meu şi cu mine avem multe de discutat. Se pare că nici chiar el nu este fără prihană.

Richard dădu aprobator din cap.

— Şi el este tot om. Aşa cum suntem toţi. Aşa cum eşti de altfel şi tu.

— Siguranţa şi pacea să fie cu tine, rosti Asasinul şi plecă.

Gândurile i se îndreptau spre Masyaf. Frumuseţea locului acela părea pătată de cele aflate despre Al Mualim. Trebuia neapărat să revină acasă. Trebuia să pună lucrurile în ordine.

Capitolul 32

Masyaf nu era aşa cum îl lăsase, o înţelese prea bine când ajunse la grajduri. Caii tropăiau şi nechezau, însă nu erau grăjdari care să aibă grijă de ei, sau care să ia armăsarul lui Altaïr. El intră pe porţile principale deschise şi ajunse în curtea interioară, unde îl izbi liniştea, absenţa completă nu numai a zgomotelor, ci şi a veseliei. Aici soarele se căznea să strălucească, conferind satului o tentă plumburie, apăsătoare. Păsările nu mai cântau. Şipotul fântânii nu mai susura şi nu exista animaţia vieţii de zi cu zi. Tarabele erau întinse, totuşi nu se vedeau săteni care să roiască printre ele, pălăvrăgind însufleţiţi sau târguindu-se. Nu se auzeau sunete de animale. Exista doar un... nimic straniu.

Asasinul se uită spre citadelă, dar nu văzu pe nimeni. Ca întotdeauna se întrebă dacă Al Mualim se afla în turnul lui şi privea de sus. Oare l-ar fi putut zări? Apoi privirea îi fu atrasă de o siluetă care se apropia singuratică. Un sătean.

— Ce s-a-ntâmplat aici? îl întrebă Altaïr. Unde-s ceilalţi?

— Au plecat să-l vadă pe Stăpân, răspunse săteanul.

Sunase ca o incantaţie. Ca o mantra. Ochii îi erau sticloşi şi din gură i se prelingea un firicel de salivă. Altaïr mai văzuse uitătura aceea. O văzuse pe chipurile celor înrobiţi de Garnier de Naplouse. Nebunii... sau aşa-i crezuse el atunci. Ei avuseseră aceeaşi căutătură pustie şi fixă.

— Templierii au fost? spuse Altaïr. Au atacat din nou?

— Ei păşesc pe cale, răspunse săteanul.

— Ce cale? Despre ce vorbeşti?

— Calea spre lumină, intonă bărbatul.

Glasul lui căpătase un ton psalmodie.

— Vorbeşte pe-nţeles, îi ceru Asasinul.

— Nu există decât ce ne arată Stăpânul. Ăsta este adevărul.

— Ţi-ai pierdut minţile, scuipă Altaïr.

— Şi tu vei păşi pe calea aceea, ori vei pieri. Aşa porunceşte Stăpânul.

Al Mualim, gândi Altaïr. Aşadar era adevărat. Totul era adevărat. Fusese trădat. Nimic nu era adevărat.

— Ce v-a făcut? îl întrebă pe sătean.

— Lăudat fie Stăpânul, fiindcă el ne-a dus spre lumină...

Altaïr porni în fugă, lăsându-l pe sătean în urmă, o siluetă solitară în piaţa pustie. Alergă în sus pe pantă, ajunse la platou şi găsi acolo un grup de Asasini care-l aşteptau cu săbiile trase din teci.

Îşi scoase şi el sabia, dar ştiu că n-o putea folosi. Oricum n-o putea folosi pentru a ucide. Deşi intenţionau să-l omoare, bărbaţii aceştia fuseseră îndoctrinaţi să procedeze aşa. Uciderea lor ar fi însemnat nesocotirea uneia dintre reguli. Obosise să mai încalce Crezul. N-avea s-o mai facă niciodată. Totuşi...

Cu ochi goi, Asasinii se apropiau de el.

Oare erau în transă precum ceilalţi? Oare mişcările lor aveau să fie la fel de molatece? Îşi aplecă umerii şi-i atacă, doborându-l pe primul. Altul încercă să-l prindă, dar Altaïr îi înhaţă mantia, strânse puternic ţesătura în pumn şi-l roti cu toată forţa, trântind la pământ alţi doi atacatori pentru a-şi crea un spaţiu prin care să poată trece în fugă.

Iar apoi îşi auzi numele strigat de deasupra. Malik se afla pe promontoriul de lângă intrarea în fortăreaţă. Alături de el se găseau Jabal din Acra şi alţi doi Asasini pe care Altaïr nu-i recunoscu. Îi cercetă cu atenţie. Oare şi lor Ie fuseseră spălaţi creierii? Fuseseră drogaţi? Sau Al Mualim proceda în alt fel?

Nu era însă aşa. Malik flutura din braţul lui teafăr şi cu toate că Altaïr nu-şi închipuise niciodată că va exista o *zi* când să fie încântat că-l va vedea, iată că ziua aceea sosise.

— Altaïr! Sus, aici!

— Ţi-ai ales momentul cel mai bun să soseşti, surâse el.

— Aşa se pare.

— Păzeşte-te cu grijă, prietene, îi spuse Altaïr. Al Mualim ne-a trădat.

Era pregătit să vadă neîncredere, ba poate chiar furie din partea lui Malik, care avea încredere în Marele Maestru, îl venera şi se supunea în toate privinţele, dar celălalt se mulţumi să încuviinţeze cu tristeţe din cap.

— Şi i-a trădat şi pe aliaţii săi templieri, rosti el.

— De unde ştii?

— După ce am stat de vorbă cu tine, m-am întors în ruinele de sub Templul lui Solomon. Robert ţinuse un jurnal. Ce am citit acolo mi-a sfâşiat inima, dar mi-a deschis şi ochii. Ai avut dreptate, Altaïr. Maestrul nostru ne-a manipulat de la bun început. Scopul nostru n-a fost să mântuim Ţara Sfântă, ci să i-o punem lui pe tavă. Trebuie oprit.

— Ai grijă, îl avertiză Altaïr. Dacă va avea ocazia, ne va face şi nouă ce le-a făcut celorlalţi. Trebuie să te ţii departe de el.

— Şi ce propui? Braţul cu care mânui sabia îmi este încă puternic şi oamenii mei îmi sunt loiali. Ar fi o greşeală să nu ne foloseşti.

— Atunci distrage-i pe înrobiţii aceştia. Atacă fortăreaţa din spate. Dacă le poţi abate atenţia de la mine, aş putea ajunge la Al Mualim.

— Aşa voi face.

— Cei cu care ne înfruntăm... minţile lor nu le mai aparţin. Dacă poţi să nu-i ucizi...

— Da. Deşi el a trădat regulile Crezului, nu înseamnă că trebuie s-o facem şi noi. Voi face tot ce pot.

— Nu-ţi cer nimic mai mult, zise Altaïr.

Malik se întoarse să-l părăsească.

— Siguranţă şi pace, prietene, adăugă Altaïr.

Malik surâse pieziş.

— Prezenţa ta aici ne va mântui pe amândoi.

Altaïr porni în fugă pe podul de acces către curtea principală, unde află

de ce în piaţă nu mai erau săteni. Toţi se aflau aici, înghesuiţi în curtea fortăreţei, pe care o umpluseră. Cu siguranţă erau toţi locuitorii satului. Umblau de colo-colo, aparent fără ţintă, şi păreau că abia îşi puteau ridica frunţile. Asasinul văzu cum un bărbat şi o femeie se ciocniră, iar femeia căzu, lovindu-se violent de pământ. Dar niciunul dintre ei nu păru conştient de accident. Nu trădară nici surprindere, nici durere, nu rostiră nici scuze, nici cuvinte aspre. Bărbatul se clătină puţin, după care plecă mai departe. Femeia se ridică în capul oaselor şi rămase aşa, ignorată de ceilalţi săteni.

Altaïr înaintă precaut printre ei, spre turn, surprins de tăcere; nu se auzeau decât zgomotele tălpilor târşâite şi, ocazional, câte un murmur.

— Voinţa Stăpânului trebuie ascultată, auzi el.

— O, Al Mualim, călăuzeşte-ne! Porunceşte-ne!

— Lumea va fi purificată. Vom lua totul de la început. Noua ordine, gândi tânărul, dictată de cavalerii templieri, da, însă de unul mai presus de toţi: Al Mualim.

Pătrunse în sala de la intrarea în turn, unde nu găsi niciun străjer. Domnea aceeaşi senzaţie de pustietate apăsătoare, ca şi cum o pâclă invizibilă atârna peste tot. Ridicând ochii, Altaïr văzu că o poartă din fier forjat era deschisă. Era cea care ducea la curtea şi grădinile din spatele turnului. Panglici de lumină păreau să atârne lângă ea, ca şi cum l-ar fi chemat să înainteze, totuşi el şovăi, ştiind că ar fi însemnat să cadă în mâinile lui Al Mualim. Deşi, cu siguranţă, dacă Maestrul l-ar fi dorit mort, atunci ar fi fost deja mort. Trase sabia din teacă si porni pe scară, dându-şi seama că, instinctiv, se gândise la Al Mualim ca fiind „Maestrul", deşi nu-i mai era de acum Maestru. Încetase să-i mai fie în clipa când descoperise că era un templier. Acum el era inamicul.

Se opri la poarta grădinii. Inspiră adânc. Nu ştia ce se afla dincolo de ea, însă nu exista decât o singură cale pentru a afla.

Capitolul 33

În grădină era întuneric. Altaïr putea auzi clipocitul slab al unui pârâiaş şi susurul liniştitor al unei cascade, dar în rest văzduhul era nemişcat. Ajunse la o terasă din marmură netedă şi şlefuită, iar acolo privi în jur, mijind ochii la formele întunecate şi neregulate ale copacilor şi pavilioanelor presărate în jur.

Pe neaşteptate, în spatele lui răsună un zgomot. Poarta se trânti, închizându-se, după care se auzi şi un zăngănit, de parcă un ivăr ar fi fost tras de mâini nevăzute.

Altaïr se roti pe călcâie. Ridică ochii şi-l văzu pe Al Mualim privindu-l de pe balconul bibliotecii sale. Ţinea în mâini Comoara luată din Muntele Templului, Partea din Eden. Strălucea cu o intensitate care-l zugrăvea pe Al Mualim în portocaliu-închis, o tentă care se înteţi sub ochii Asasinului.

Altaïr se simţi cuprins brusc de o durere incredibilă. Răcni... şi constată că era ridicat de pe terasă, întemniţat într-un con de lumină intensă şi tremurătoare, controlată de mâna întinsă a lui Al Mualim, în care Mărul pulsa ca un muşchi, flexionându-se şi încordându-se.

— Ce se-ntâmplă? strigă Altaïr, lipsit de apărare în strânsoarea aceea, paralizat de ea.

— Aşadar elevul se întoarce, rosti Al Mualim cu glas egal şi cu siguranţa unui învingător.

— N-am dat niciodată bir cu fugiţii, replică sfidător Asasinul.

Al Mualim râse încetişor.

— Dar nici n-ai fost unul care să asculte, zise el.

— De aceea continui să trăiesc.

Altaïr se zbătu împotriva legăturilor invizibile. Mărul pulsa drept răspuns şi lumina păru să-l apese de jur împrejur, limitându-i încă şi mai mult mişcările.

— Ce să fac cu tine? zâmbi Al Mualim.

— Să-mi dai drumul! şuieră Altaïr.

Nu avea asupra lui cuţitele pentru aruncat, dar, eliberat de cătuşe, ar fi putut ajunge la bătrân din două-trei salturi. Al Mualim ar fi beneficiat de câteva ultime clipe în care să-i admire abilităţile de căţărător înainte ca Asasinul să-i împlânte pumnalul în pântece.

— Îţi aud ura din glas, rosti Al Mualim. Îi simt văpaia. Să-ţi dau drumul? N-ar fi deloc înţelept.

— De ce faci asta?

Al Mualim păru să cadă pe gânduri.

— Cândva am fost credincios. Ştiai asta? Credeam că există un Dumnezeu. Un Dumnezeu care ne iubeşte şi are grijă de noi, şi care-şi trimite profeţii să ne călăuzească şi să ne aline. Care face minuni ca să ne reamintească de puterea sa.

— Şi ce s-a schimbat?

— Am găsit dovada.

— Ce dovadă?

— Că totul este o *iluzie.*

Cu o mişcare scurtă din mână, îl eliberă pe Altaïr din lumina care-l întemniţa. Asasinul se aşteptă să cadă, după care îşi dădu seama că de fapt nu fusese suspendat. Derutat, privi în jur şi simţi o schimbare în aer, o creştere a presiunii pe care o simţea în timpanele urechilor, ca în clipele dinaintea unei furtuni. Deasupra lui, pe balconul bibliotecii, Al Mualim ridică Mărul deasupra capului şi intonă ceva.

— *Veniţi!* Distrugeţi-l pe trădător. Trimiteţi-l din lumea asta.

În jurul lui Altaïr apărură brusc siluete care mârâiau, cu dinţii dezveliţi, gata de luptă; figuri care i se păreau familiare, dar pe care nu le recunoscu imediat – apoi îşi dădu seama că erau cele nouă ţinte ale sale, cele nouă victime revenite din cealaltă viaţă în aceasta.

Îl văzu pe Garnier de Naplouse, care purta şorţul său pătat de sânge, cu o sabie în mână, privindu-l pe Altaïr cu ochi compătimitori, îi văzu pe Tamir, care-şi ţinea pumnalul, cu ochii sticlind de răutate, şi pe Talal, cu arcul pe umăr şi sabia în mână. William de Montferrat, care rânjea cu ură, îşi scoase sabia, însă n-o ridică, negrăbindu-se să atace. Abul Nuqoud şi Majd Addin erau acolo, Jubair, Sibrand şi, în cele din urmă, Robert de Sable.

Toate ţintele sale, trimise din lumea asta de către Altaïr şi rechemate în ea de Al Mualim, pentru a se putea răzbuna.

Apoi ei atacară.

Altaïr fu încântat să-l doboare cel dintâi pe Majd Addin, pentru a doua oară. Abul Nuqoud era la fel de gras şi comic în forma sa readusă la viaţă pe cum fusese prima dată. Căzu în genunchi, străpuns de sabia Asasinului, dar nu rămase acolo, ci dispăru, lăsând doar un tremur în aer, o vibraţie de spaţiu sfâşiat. Talal, de Montferrat, Sibrand şi de Sable erau luptătorii cei mai iscusiţi şi, de aceea, rămăseseră mai în spate, îngăduindu-le celor mai slabi dintre ei să atace primii cu speranţa de a-l obosi pe Altaïr. Asasinul porni în fugă pe terasa din marmură şi sări de pe marginea ei, aterizând pe o a doua terasă, care avea în apropiere o cascadă. Ţintele îl urmară. Tamir muri, urlând sub două lovituri ale sabiei sale. Altaïr nu simţea absolut nimic. Niciun fel de părere de rău. Nici măcar mulţumire văzându-i pe atacatori cum mor pentru a doua oară, în mod meritat. De Naplouse dispăru la fel ca ceilalţi, cu gâtul retezat. Jubair se prăbuşi. Talal izbuti să ajungă până la el şi se luptară corp la corp, până ce Altaïr îi înfipse sabia adânc în măruntaie, făcându-l să piară fără urmă. Montferrat căzu după aceea, îl urmă Sibrand, apoi de Sable, şi Altaïr rămase din nou în grădină doar cu Al Mualim.

— Luptă-te cu mine! ceru Asasinul, gâfâind din greu. Era scăldat în sudoare, dar ştia că bătălia era departe de a se fi terminat, ci abia începuse. Sau ţi-este teamă?

Al Mualim pufni dispreţuitor.

— M-am luptat cu o mie de bărbaţi şi toţi erau mai iscusiţi decât tine. Şi toţi au murit de mâna mea.

Cu o agilitate şi o vigoare ce-i contraziceau vârsta, sări de pe balcon şi ateriză ghemuit, nu departe de Altaïr. Încă ţinea Mărul în mână. Îl întinse, ca şi cum i l-ar fi oferit tânărului şi faţa îi străluci sub lumină.

— Nu mă tem, rosti el.

— Dovedeşte-o atunci, îl provocă Altaïr, ştiind că celălalt îi va citi intenţia de a se apropia de el.

Dar chiar dacă i-o citea – şi în privinţa aceasta nu exista îndoială –, nu-i păsa defel. Avea dreptate. Al Mualim nu se temea, fiindcă avea Mărul, care ardea încă şi mai sclipitor. Orbitor. Împrejurimile lor fură iluminate puternic, după care, la fel de iute, se întunecară iarăşi. Când ochii lui Altaïr se adaptară, zări cum apar copii ale lui Al Mualim, care păreau generate chiar din trupul templierului.

Îşi încordă tot corpul. Se întrebă dacă copiile, aidoma celor cu care se luptase mai devreme, erau versiuni inferioare, mai slabe, ale originalului.

— Oare de ce m-aş putea teme?

Al Mualim îl zeflemisea acum. Foarte bine. N-avea decât s-o facă. Astfel putea deveni neglijent.

— Priveşte puterea pe care o stăpânesc!

Copiile îl atacară pe Altaïr şi o dată în plus el reîncepu lupta. O dată în plus grădina răsună de zăngăniturile lamelor de oţel ce se încleştau, iar copiile dispărură doborâte de sabia Asasinului. Până când el rămase din nou doar cu Al Mualim.

Stătu pe loc şi se strădui să-şi recapete răsuflarea, simţindu-se epuizat, dar fu prins din nou de puterea Mărului, care scânteia şi pulsa în palma lui Al Mualim.

— Mai ai de spus ceva înainte să mori? zise acesta.

— M-ai minţit, rosti Altaïr. Ai spus că obiectivul lui Robert era mârşav, dar în realitate a fost tot timpul şi scopul tău.

— Nu mi-a plăcut niciodată să mă destăinui altora, replică Al Mualim aproape cu tristeţe.

— Nu vei reuşi. Alţii vor găsi puterea de a ţi se împotrivi.

Al Mualim suspină adânc la auzul acelor cuvinte.

— Şi tocmai de aceea nu va putea exista pace atâta vreme cât oamenii vor avea liber arbitru.

— L-am omorât pe ultimul care a spus ceva asemănător.

— Îndrăzneţe vorbe, *băiete,* râse Al Mualim, dar nimic altceva decât vorbe.

— Atunci dă-mi drumul. Le voi transforma în fapte.

Mintea Asasinului gonea acum, căutând să spună ceva care să-l împingă pe Al Mualim spre neatenţie.

— Spune-mi, Maestre, rosti el, de ce n-ai procedat cu mine la fel ca şi

cu ceilalţi Asasini? De ce mi-ai îngăduit să-mi păstrez mintea?

— Spiritul şi faptele tale sunt prea strâns legate laolaltă. A te lipsi de una dintre ele ar fi însemnat să mă lipsesc pe mine de cealaltă. Iar templierii aceia au trebuit să moară. Bătrânul oftă. Adevărul e că am încercat, totuşi. În odăile mele, când ţi-am arătat Comoara... Tu însă nu eşti precum ceilalţi. Tu ai văzut dincolo de iluzie.

Gândurile lui Altaïr reveniră la după-amiaza când Al Mualim îi arătase Comoara. Era adevărat, atunci îi simţise ispita, totuşi i se împotrivise. Se întrebă acum dacă ar fi putut face asta mereu? Puterile-i perfide păreau să acţioneze asupra tuturor celor care intrau în contact cu ea. Îl corupsese până şi pe Al Mualim, pe care-l idolatrizase cândva, care-i fusese ca un tată şi care fusese pe atunci un om bun, corect, nepărtinitor şi cumpătat, preocupat doar de bunăstarea Ordinului şi a celor ce-l slujeau. Strălucirea Mărului îi scălda acum chipul într-o nuanţă spectrală. Făcuse acelaşi lucru şi cu sufletul lui.

— Iluzie? repetă Asasinul, gândindu-se tot la după-amiaza aceea.

Al Mualim izbucni în râs.

— Doar atât a fost dintotdeauna. Comoara templierilor. Partea Edenului. Cuvântul Domnului, înţelegi acum? Apele Mării Roşii nu s-au tras niciodată într-o parte şi alta. Apa nu s-a preschimbat niciodată în vin. Nu uneltirile lui Eris au cauzat Războiul Troian, ci ăsta... Ridică iarăşi Mărul. Iluzii – absolut toate.

— Însă şi planul tău e tot o iluzie, insistă Altaïr. Tu vrei să-i sileşti pe oameni să te urmeze împotriva voinţei lor.

— Şi asta ţi se pare mai puţin real decât fantomele pe care le urmăresc sarazinii şi cruciaţii? Decât zeii aceia laşi care se retrag din lumea asta pentru ca oamenii să se poată măcelări între ei în numele lor? Ei trăiesc deja cu o iluzie. Eu le ofer pur şi simplu încă una. Una care necesită mai puţin sânge.

— Cel puţin ei *au ales* fantomele alea, argumentă Altaïr.

— Aşa crezi tu? Poate că asta-i adevărat doar pentru ocazionali convertiţi sau eretici.

— Nu-i aşa! se răsti Asasinul.

— Ah, acum raţiunea te-a părăsit şi în locul ei îmbrăţişezi emoţia. Sunt dezamăgit.

— Atunci ce trebuie făcut?

— Tu nu mă vei urma şi eu nu te pot sili s-o faci.

— Şi refuzi să renunţi la planul ăsta ticălos.

— Se pare, aşadar, că am ajuns într-un impas.

— Nu, zise Altaïr, ci am ajuns la sfârşit.

Poate că Al Mualim avea dreptate, deoarece se simţi luptându-se cu un val de emoţii. Trădare şi tristeţe şi încă ceva ce nu putea identifica la început, apoi îşi dădu seama ce era. Singurătate.

Al Mualim scoase sabia din teacă.

— Îmi vei lipsi. Ai fost elevul meu cel mai bun.

Altaïr văzu cum povara anilor dispare de pe umerii fostului său Maestru, care-şi luă poziţia de luptă şi ridică sabia, obligându-l şi pe el să procedeze la fel. Fandă într-o parte, testându-i garda şi Altaïr îşi dădu seama că nu-l văzuse niciodată mişcându-se atât de iute. Al Mualim pe care-l ştia avea pasul încet şi traversa curtea fără grabă, iar gesturile îi erau lente şi largi. Cel de acum însă se mişca precum un spadasin – şi atacă, spintecând cu sabia. Apoi, când Altaïr pară, îşi schimbă asaltul într-un jab. Tânărul fu silit să se ridice în vârful picioarelor şi îndoi braţul când duse sabia înapoi ca să devieze ofensiva. Mişcarea îl dezechilibră şi, întrucât garda pe partea stângă îi era coborâtă, Al Mualim întrezări şansa şi avansă cu a doua lovitură fulgerătoare, care-şi atinse ţinta.

Altaïr făcu o grimasă, simţind că rana de pe şold îi sângerează, dar nu cuteză să privească într-acolo. Nu-şi putea desprinde ochii de la Al Mualim. Acesta zâmbi larg. Un zâmbet care spunea că-l învăţase pe căţelandru o lecţie. Se deplasă în lateral, apoi simulă o paradă, atacând întâi într-o parte, după aceea în partea opusă, sperând să-l prindă neatent pe Altaïr.

Ignorându-şi oboseala şi durerea, Asasinul contraatacă şi fu încântat să vadă că Al Mualim nu se aşteptase la aşa ceva. Însă deşi îl atinsese – i se păruse că-l atinsese –, Maestrul păru să-i dispară din faţa ochilor şi să apară mai departe, parcă purtat în zbor de braţe nevăzute.

— Eşti orb, Altaïr, chicoti el. Orb ai fost toată viaţa. Şi aşa vei fi mereu.

Apoi atacă.

Altaïr reacţionă prea lent, simţi tăişul sabiei crestându-i braţul şi strigă de durere. Nu putea rezista mult timp. Era prea obosit. Pierdea sânge. Părea ca şi cum energia îi era lent secătuită. Mărul, rănile primite, epuizarea... toate se combinau încet dar sigur pentru a-l afecta. Dacă nu putea schimba iute soarta duelului, avea să fie înfrânt în scurtă vreme.

Însă din cauza Mărului, bătrânul era neglijent. Chiar pe când rânjea mulţumit, Asasinul înaintă cu graţia unui dansator şi-şi atinse din nou ţinta, iar de data asta văzu o pată de sânge înflorind. Al Mualim dădu un ţipăt, se materializă din nou, după care reveni, mârâind, şi lansă următorul asalt. Fentă un atac spre stânga, dar se răsuci şi şfichiui sabia cu reverul. Altaïr izbuti să pareze cu un gest disperat, însă aproape că-şi pierdu din nou echilibrul şi pentru câteva momente cei doi schimbară lovituri. În cele din urmă bătrânul eschivă, se strecură pe sub braţul lui Altaïr, se ridică iute şi-i crestă obrazul, după care se îndepărtă înainte ca Asasinul să fi putut reacţiona.

Altaïr lansă un contraatac, iar Al Mualim dispăru, materializându-se din nou. Când reapăru, Asasinul observă însă că părea mai tras la faţă, şi-i răspunse mai neglijent atacului. Mai puţin disciplinat.

Altaïr avansă iute, fandând mult cu sabia şi silindu-l pe Maestru să se materializeze la doi metri mai departe. Văzu că umerii bătrânului se mai

gârboviră puţin şi capul i se aplecă. Mărul secătuia puterile lui Altaïr, dar oare şi pe ale celui care-l folosea? Oare Al Mualim ştia asta? Cât de bine înţelegea Mărul? Puterea obiectului era atât de mare, încât Altaïr se îndoia că ar fi fost posibil s-o cunoască vreodată cu adevărat.

Trebuia aşadar să-l silească pe celălalt s-o folosească şi astfel să-şi epuizeze propriile energii. Răcni şi se năpusti înainte, rotindu-şi sabia spre Al Mualim, ai cărui ochi se lărgiră surprinşi înaintea impetuozităţii neaşteptate. Dispăru, întrupându-se mai departe. Altaïr îl atacă imediat ce reapăru şi-i citi pe chip furia şi frustrarea că regulile duelului se schimbaseră – avea nevoie de timp şi spaţiu pentru a se adapta noilor condiţii.

De data asta se materializa şi mai departe. Planul Asasinului funcţiona, deoarece fostul lui Maestru arăta, în mod clar, obosit. Era totuşi pregătit pentru atacul lipsit de disciplină al lui Altaïr şi-i însângeră un braţ. Nu fusese însă o rană care să-l oprească şi tânărul continuă cu elan, silindu-l să recurgă din nou la modul acela de deplasare prin timp şi spaţiu. Pentru ultima dată.

Când reapăru, se clătina vizibil şi Altaïr văzu că-şi ţinea cu greu sabia ridicată, îi citi în ochi că ştia că Mărul îi vlăguia puterea şi că Asasinul observase asta.

Iar atunci când Altaïr sări şi fandă, înfigând adânc sabia în Al Mualim cu un răcnet pe jumătate de victorie şi pe jumătate de părere de rău, poate că ultimele gânduri ale bătrânului fură de mândrie pentru fostul lui elev.

— Imposibil, icni el când Altaïr îngenunche alături. Elevul nu-şi învinge dascălul.

Altaïr plecă fruntea, simţind lacrimi ce-i ardeau obrajii.

— Ai învins, aşadar. Du-te şi ia-ţi prada.

Mărul se rostogolise din mâna întinsă a lui Al Mualim. Acum rămăsese nemişcat, strălucind pe marmură. În aşteptare.

— Ai ţinut foc în palma ta, bătrâne, rosti Asasinul. Obiectul ăsta trebuia să fi fost distrus.

— Să distrug *unicul* obiect capabil să pună capăt Cruciadelor şi să aducă adevărata pace? râse Al Mualim. Niciodată.

— Atunci o voi face eu.

— O să vedem în privinţa asta, chicoti celălalt.

Altaïr privi Mărul şi constată că-i venea greu să-şi ia ochii de la el. Lăsă cu blândeţe capul lui Al Mualim pe piatră – bătrânul se stingea iute acum –, se ridică şi merse către obiect.

Îl luă de jos.

Mărul parcă învie în palma lui. Din el păru să ţâşnească un fulger uriaş de energie, care-l lumină pe dinăuntru şi în acelaşi timp străbătu braţul Asasinului, pătrunzându-i în piept. Altaïr simţi ca şi cum l-ar fi dilatat pe dinăuntru, o senzaţie iniţial neplăcută, după care o forţă dătătoare de

viaţă înlătură toate durerile luptelor şi-l umplu cu putere. Mărul pâlpâia şi părea chiar să pulseze, iar Altaïr începu să vadă imagini. Erau incredibile şi de neînţeles. Văzu ceva ce păreau oraşe, însă erau uriaşe şi sclipitoare, cu turnuri şi fortăreţe, dar totodată păreau vechi de mii de ani. Apoi văzu maşini, unelte şi mecanisme ciudate. Înţelese că făceau parte dintr-un viitor care încă nu fusese scris, în care unele maşini aduceau oamenilor bucurii însemnate, în vreme ce altele însemnau doar moarte şi distrugere. Viteza cu care se perindau imaginile şi intensitatea lor îi tăiau răsuflarea. După aceea Mărul fu învăluit de o aură luminoasă care se dilată, până ce Asasinul văzu că se uita la un glob, un glob imens care atârna suspendat în aerul nemişcat din grădină, rotindu-se lent şi radiind lumină caldă, aurie.

Era fascinat de el. Vrăjit, înţelese că era o hartă, dar acoperită de simboluri ciudate – o scriere pe care el n-o cunoştea.

Din spate auzi glasul lui Al Mualim.

— Şi mi-am silit inima ca să pătrund înţelepciunea, nebunia şi prostia, dar am înţeles că şi aceasta este goană după vânt. Căci unde este multă înţelepciune este şi multă amărăciune, şi cel ce îşi înmulţeşte ştiinţa îşi sporeşte suferinţa.

Malik şi oamenii săi apărură acum în fugă în grădină. Aruncară o privire spre trupul lui Al Mualim, după care rămaseră ca subjugaţi de vederea Mărului. Altaïr auzi în depărtare strigăte. Vraja necunoscută care fusese aruncată asupra lui Masyaf se destrăma.

Se pregăti să zdrobească Mărul de piatră, însă nu izbuti să-şi desprindă ochii de la imaginile rotitoare şi descoperi că nu-şi putea convinge braţul să urmeze comanda creierului.

— *Distruge-l!* strigă Al Mualim. *Distruge-l, aşa cum ai zis că vei face!*

Mâna lui Altaïr tremura. Muşchii refuzau să asculte ordinul minţii.

— Nu... nu pot... murmură el.

— Ba da, Altaïr, poti, icni Al Mualim. Poţi. Dar n-o vei face.

Şi apoi muri.

Altaïr ridică ochii de la trupul mentorului său şi-i văzu pe Malik şi oamenii lui privindu-l întrebători – aşteptând călăuzire şi conducere.

Altaïr era acum Marele Maestru.

Partea a treia

Capitolul 34

23 *iunie 1257*

Stând aşezat la umbră, departe de căldura pârjolitoare a pieţei din Masyaf, Maffeo m-a întrebat:

— Grădina lui Al Mualim este cumva cea în care se află biblioteca lui?

— Exact. Altaïr a considerat-o un loc potrivit pentru păstrarea şi îngrijirea muncii sale – mii de jurnale pline cu învăţăturile Asasinilor şi cunoştinţe strânse din Măr.

— Aşadar nu l-a distrus?

— Pe cine? Maffeo a suspinat.

— Mărul.

— Nu.

— Nici atunci şi nici după aceea?

— Te rog, frate, nu grăbi povestea noastră spre sfârşitul ei. Nu, Altaïr n-a distrus Mărul atunci, pe loc. Mai întâi el a trebuit să înăbuşească rebeliunea ce a izbucnit imediat după moartea lui Al Mualim.

— A izbucnit o rebeliune?

— Da. După moartea lui Al Mualim a urmat o perioadă confuză. Mulţi membri ai Ordinului îi rămăseseră credincioşi fostului Mare Maestru. Fie nu ştiau de trădarea lui, fie refuzau să accepte adevărul, însă în ochii lor Altaïr încerca să pună mâna pe putere şi trebuia oprit. Fără doar şi poate au fost încurajaţi în această privinţă şi de unele glasuri mărginaşe.

— Abbas?

Am râs.

— Fireşte. Deşi ne putem închipui prea bine sfâşierea interioară a lui Abbas faţă de răsturnarea de situaţie. Ura lui faţă de Al Mualim era la fel de intensă, dacă nu chiar mai intensă decât ura faţă de Altaïr.

— Şi Altaïr a înăbuşit rebeliunea?

— Da, însă a făcut-o respectând regulile Crezului, poruncindu-i lui Malik şi celor pe care-i comanda ca niciun rebel să nu fie rănit, ca nimeni să nu fie ucis sau pedepsit. După ce i-a înfrânt, n-au urmat represalii. Altaïr s-a folosit doar de cuvinte pentru a le arăta calea, convingându-i mai întâi de vinovăţia lui Al Mualim, iar apoi de propria lui capacitate de a conduce Frăţia. Procedând astfel, s-a asigurat de iubirea, credinţa şi loialitatea lor. Prima lui sarcină în calitate de conducător al Ordinului a fost să demonstreze exact principiile pe care dorea să le insufle. El a îndepărtat Frăţia de marginea prăpastiei, unde ajunsese, arătându-i drumul cel bun. După ce a reuşit asta, şi-a întors atenţia către jurnalul lui în care şi-a scris gândurile despre Ordin, responsabilităţile lui faţă de el, ba până şi despre întâlnirea cu femeia neobişnuită din cimitir. Care îl... Nu

numai o dată Altaïr începuse să scrie cuvântul „captivase”, dar apoi se oprise şi scrisese „interesase”. În tot cazul, ea nu i-a părăsit gândurile. În principal însă a scris despre Măr. Obişnuise să-l poarte asupra lui. Serile, când scria în jurnal, Mărul rămânea pe un pupitru în apropiere şi când îl privea simţea un amestec straniu de emoţii: atât furie pentru că-l corupsese pe cel pe care îl privise ca pe un tată, şi care fusese un mare Asasin şi un şi mai mare conducător, cât şi teamă, pentru că-i simţise pe propria piele puterea de a da şi a lua, şi veneraţie. „Dacă în obiectul ăsta există ceva bun”, a scârţâit el cu pana pe hârtie, „atunci îl voi găsi. Dar dacă nu poate decât să trezească răul şi disperarea, sper că voi avea puterea de a-l distruge.”

Da, Altaïr a scris în jurnal că va distruge Partea din Eden, dacă nu oferea nimic bun omenirii. Exact acelea au fost cuvintele lui. În acelaşi timp s-a întrebat însă cum va găsi puterea de a nimici Mărul, dacă şi când va sosi clipa cuvenită.

Adevărul era că oricine l-ar fi avut în mâinile sale ar fi beneficiat de o putere enormă, iar templierii doreau ca puterea să le aparţină. Dar oare, s-a întrebat Altaïr, nu cumva templierii căutau şi alte obiecte? Oare nu cumva ei le aveau deja? Ştia că după moartea lui Robert de Sable, ei consolidaseră portul Acra. Oare ar fi trebuit să-i atace acolo? Era decis ca nimeni să nu mai intre vreodată în posesia Mărului, sau a altor obiecte ca acesta.

Nimeni... cu excepţia sa.

A reflectat la asta în odăile lui, poate prea multă vreme, până a devenit îngrijorat că-i îngăduia inamicului timp să se regrupeze. I-a chemat pe Malik şi Jabal, l-a numit pe Malik la conducerea temporară a Ordinului şi l-a anunţat pe Jabal că vor porni cât mai curând în fruntea unui escadron de călăreţi spre portul Acra, pentru a asalta fortăreaţa templierilor şi a nimici răul de la rădăcină.

Porniră la scurt timp după aceea şi în clipa plecării Altaïr îl zări pe Abbas în intrândul unei uşi de pe drumul spre castel, de unde-l privea cu răutate. Evenimentele recente nu făcuseră nimic pentru a-i toci tăişul urii, ba dimpotrivă, îl ascuţiseră.

Capitolul 35

Noaptea cobora peste Acra; portul din piatră cenuşie era scăldat în lumină portocalie şi soarele zugrăvea marea în roşu sângeriu, pe măsură ce se scufunda sub linia orizontului. Valurile loveau cu putere parapetele şi digurile, iar pescăruşii ţipau din înalt, dar în rest portul era gol, în mod ciudat.

Sau... cel puţin aşa era docul. Pe când îl privea şi se întreba de ce lipsesc soldaţii templieri – spre deosebire de ultima dată când fusese aici şi când oamenii lui Sibrand roiau peste tot, aidoma puricilor pe un câine –, ceva îi spuse lui Altaïr că activităţile reale se desfăşurau în partea opusă a portului, iar îngrijorarea îi crescu. Amânase prea mult luarea acestei decizii. Oare avea să plătească din cauza asta?

Şi totuşi docul nu era complet pustiu. Altaïr auzi zgomote de paşi ce se apropiau, însoţite de conversaţii şoptite. Ridică un braţ şi cei dinapoia lui se opriră ca unul, devenind umbre nemişcate în beznă. Asasinul se furişă de-a lungul zidului docului, până zări două santinele şi observă mulţumit că se despărţiseră. Prima ajunsese aproape sub el, ţinea făclia ridicată şi cerceta cu atenţie cotloanele şi ungherele întunecate din zidul umed. Altaïr se întrebă dacă soldatul acela se gândea la căminul său, din Anglia sau Franţa, şi la familia pe care o avea acolo, şi regretă că trebuia să-l omoare. Când sări fără sunet de pe zid, îi ateriză în cârcă şi-l înjunghie fulgerător cu pumnalul, îşi dori să fi putut exista şi altă cale.

— *Mon Dieu,* icni santinela şi muri, iar Altaïr se ridică.

A doua santinelă avansase între timp pe lângă pietrele ude ale docului, rotindu-şi făclia muiată în catran, încercând să alunge umbrele şi tresărind la orice sunet. Acum tremura de-a dreptul de frică. Zgomotele unui şobolan îl făcură să se întoarcă fulgerător, ridică mult torţa, dar nu văzu nimic.

Îşi continuă patrularea, mijind ochii spre penumbre, apoi se răsuci şi-şi căută din priviri tovarăşul... Dumnezeule, unde dispăruse? Fusese acolo cu numai un minut în urmă. Ei doi veniseră împreună în doc, iar acum nu-l putea zări nicăieri... şi nici auzi. Tremuratul santinelei se înteţi. Auzi un scâncet şi-şi dădu seama că ieşise printre buzele sale. Apoi auzi alt sunet înapoia sa şi întoarse capul la timp ca să-şi vadă moartea...

Pentru o clipă Altaïr rămase nemişcat deasupra santinelei ucise, ascultând dacă nu cumva soseau întăriri. Liniştea era însă deplină, iar când se ridică în picioare i se alăturară şi ceilalţi Asasini, care săriră de pe zid şi intrară în doc, îmbrăcaţi tot în mantii albe şi privind cu ochi negri de sub glugi. Altaïr dădu ordine şoptite şi le făcu semn să se împrăştie şi să înainteze silenţios şi repede. Străjeri templieri apărură în goană şi fură întâmpinaţi de îndată cu armele. Altaïr nu se angajă însă în luptă, ci înaintă până la un zid. Îndoiala începuse să-l macine: întârziase atacul, fiindcă templierii se pregăteau deja de plecare. O santinelă încercă să-l

oprească, dar pumnalul Asasinului fulgeră şi soldatul se prăbuşi cu sângele revărsându-se din beregata deschisă. Altaïr se folosi de cadavru ca de o trambulină, se caţără în vârful zidului docului şi, ghemuindu-se acolo, privi mai întâi în docul de alături, apoi spre mare.

Temerile i se confirmară. Aşteptase prea mult. În faţa lui, pe Mediterana aurie sub ultimele raze de soare, se zărea o flotă mică de corăbii templiere. Altaïr blestemă în şoaptă şi porni iute, pătrunzând în centrul docurilor. Din spate putea auzi zgomotele bătăliei, întrucât oamenii lui se confruntau acum cu întăriri ale gărzilor. Evacuarea templierilor continua, totuşi Altaïr simţea că explicaţia plecării lor putea fi găsită chiar în fortăreaţă. Precaut, iute şi tăcut, ajunse lângă clădirea care se înălţa întunecată deasupra docurilor şi ucise fără remuşcări puţinii străjeri pe care-i întâlni, dorind să împiedice fuga inamicului în aceeaşi măsură în care dorea să-i afle intenţiile.

Piatra cenuşie dinăuntru îi atenua zgomotele paşilor. Aici nu era absolut nici un templier şi se simţea de acum un aer de pustiu şi abandonare. Altaïr sui treptele din piatră până ajunse la un balcon de pe care se auzeau glasuri: erau trei persoane aflate în toiul unei discuţii aprinse. Pe când se ascunse în spatele unei coloane pentru a trage cu urechea, recunoscu una dintre voci. Cândva se întrebase dacă o va mai auzi vreodată. Sperase asta.

Era femeia din cimitirul din Ierusalim; leoaica bravă, care se dăduse drept de Sable. Vorbea cu doi templieri şi din tonul ei îşi dădu seama că era nemulţumită.

— Unde sunt corăbiile mele? se răsti ea. Mi s-a spus că vor fi altele opt.

Altaïr privi marea. Corăbiile templiere se conturau pe orizont.

— Îmi pare rău, Maria, răspunse unul dintre cavaleri, dar asta-i tot ce am putut face.

Maria. Altaïr îi savura numele şi-i admiră trăsăturile feţei şi ochii care scânteiau de viaţă şi văpaie. Observă din nou că părea să nu-şi trădeze adevăratele sentimente.

— Şi cum propui să ajungem noi, restul, în Cipru? întrebă ea.

De ce oare ar fi vrut templierii să se ducă în Cipru?

— Fără supărare, replică acelaşi cavaler, dar ar fi mai bine ca tu să rămâi în Acra.

Ea miji ochii şi-l privi scrutător.

— Ce-i asta? O ameninţare?

— Este un avertisment sincer, răspunse cavalerul. Armand Bouchart este acum Mare Maestru şi nu te priveşte cu ochi tocmai buni.

Armand Bouchart, îşi repetă Altaïr. Deci el luase locul lui de Sable.

În mijlocul balconului Maria clocotea.

— Arogantule... Se opri. Perfect, îmi voi găsi singură calea spre Limassol.

— Da, milady, se înclină cavalerul.

Cei doi templieri plecară, lăsând-o pe Maria pe balcon, unde, spre amuzamentul Asasinului, începu să vorbească de una singură.

— La naiba... mai aveam doar un pas până la rangul de cavaler. Acum nu sunt decât o simplă mercenară.

Altaïr porni într-acolo. Indiferent ce anume simţise faţă de femeie – şi simţise *ceva,* în privinţa aceea nu se putea înşela –, trebuia să vorbească cu ea. Auzindu-i paşii, Maria se răsuci şi-l recunoscu pe dată.

— Ia uite, pufni ea, bărbatul care mi-a cruţat gâtul, dar care mi-a răpit viaţa.

Altaïr nu avu timp să se întrebe despre înţelesul cuvintelor ei, deoarece ea îşi trase sabia din teacă fulgerător, cu o scânteiere de oţel, şi-l atacă cu o viteză, îndemânare şi curaj care-l impresionară din nou. Maria îşi trecu sabia dintr-o mână în cealaltă, dovedind că se lupta la fel de bine cu ambele mâini, şi fandă spre partea lui mai slabă, astfel că Asasinul trebui să reacţioneze imediat pentru a se apăra. Femeia era chiar mai iscusită decât unii dintre oamenii lui şi schimbară lovituri pentru câteva clipe, iar balconul răsună de zăngăniturile tăişurilor încleştate şi de exclamaţiile ei de efort.

Altaïr privi în spate, ca să se asigure că nu soseau întăriri. Bineînţeles însă că n-avea să se întâmple aşa. Propriii ei oameni o abandonaseră. În mod cert, legătura ei strânsă, cu de Sable n-o favorizase în ochii înlocuitorului acestuia. Duelul continuă şi, preţ de o bătaie de inimă, Maria îl aduse cu spatele lipit de balustradă, deasupra mării întunecate, şi preţ de aceeaşi bătaie de inimă, bărbatul se întrebă dacă ea l-ar fi putut învinge, ceea ce ar fi fost o ironic amară a sorţii, însă disperarea ei o făcea neglijentă şi Altaïr izbuti să avanseze, iar apoi să se rotească şi să mătură cu piciorul întins, doborând-o, după care sări instantaneu şi-i lipi pumnalul de beregată.

— Te-ai întors să mă ucizi? întrebă Maria sfidător, dar Asasinul îi citi frica din ochi.

— Nu încă, zise el fără să-şi îndepărteze pumnalul. Vreau informaţii. De ce au plecat templierii spre Cipru?

Ea zâmbi larg.

— A fost un război lung şi obositor. Toţi merită să se odihnească.

Altaïr îşi stăpâni surâsul.

— Cu cât îmi vei spune mai multe, cu atât vei trăi mai mult. Te întreb din nou – de ce se retrag în Cipru?

— Despre ce retragere vorbeşti? Regele Richard a căzut la înţelegere cu Salah Al'din, iar Ordinul tău este fără conducător, nu-i aşa? După ce vom recupera Partea din Eden, *voi* veţi fi cei pe fugă.

Altaïr încuviinţă din cap înţelegător. Ştia că templierii aveau impresia că ştiau multe despre Ordin, însă nu era deloc aşa. În primul rând, Asasinii aveau un conducător, iar în al doilea rând nu aveau obiceiul de a fugi dinaintea templierilor. Se ridică şi o trase pe Maria în picioare.

Fulgerându-l din ochi, ea îşi scuturǎ straiele cu palmele.

— Mărul este bine ascuns, rosti Asasinul gândindu-se că nu era deloc aşa; Partea din Eden rămăsese în odăile lui.

— Altaïr, gândeşte-te bine care-ţi sunt opţiunile. Templierii sunt dispuşi să plătească foarte mult pentru relicva aceea.

— Au şi plătit deja, nu crezi? zise el şi o împinse uşor spre ieşire.

Peste câteva minute era alături de Asasinii săi; bătălia din port se terminase şi Acra era în mâinile lor. Jabal arcui sprâncenele la vederea femeii şi făcu semn la doi oameni s-o preia, după care se alătură lui Altaïr.

— Ce se întâmplă în Cipru care să-i intereseze pe templieri? întrebă Altaïr cu glas tare în timp ce mergeau.

Decisese deja care va fi următoarea lor destinaţie şi nu avea timp de pierdut.

— Poate fi vorba despre un război civil? deschise larg palmele Jabal. Împăratul Ciprului, Isaac Comnenul, a încercat să lupte împotriva regelui Richard cu multe luni în urmă şi acum putrezeşte într-o temniţă a templierilor.

Altaïr căzu pe gânduri.

— Păcat, spuse el în cele din urmă. Isaac era uşor de manevrat şi gata oricând să se lase mituit.

Se opriră la scara portului şi Maria, cu bărbia sus, fu dusă pe lângă ei.

— Zilele acelea au apus, zise Jabal. Acum insula este a templierilor, care au cumpărat-o de la rege pe o sumă de nimic.

— Nu-i tocmai genul de guvernare pe care dorim s-o încurajăm, comentă Altaïr. Avem pe cineva acolo?

— Da, în Limassol îl avem pe Alexander.

— Trimite-i un mesaj. Spune-i să mă aştepte în mai puţin de o săptămână.

Capitolul 36

Altaïr porni singur spre Cipru – deşi nu *tocmai* singur. O luă cu el pe Maria. Îi spusese lui Jabal că o putea folosi ca momeală pentru templieri, dar în jurnalul lui scrisese că-i plăcea s-o aibă alături; foarte simplu şi în acelaşi timp foarte complicat. În viaţa lui existaseră prea puţine femei. Cele care-i împărţiseră patul nu făcuseră altceva decât să-i satisfacă o nevoie şi el nu întâlnise deocamdată o femeie care să fie în stare să-i stârnească sentimente aflate deasupra brâului. O întâlnise oare acum? Scrise întrebarea aceea în jurnal.

Sosind în Limassol, descoperi că templierii ocupaseră într-adevăr insula. Ca întotdeauna, portul era scăldat în lumina portocalie a soarelui şi gresia strălucea orbitor; apele albastre scânteiau, iar pescăruşii ţipau si dădeau ocol pe cer, menţinând o hărmălaie constantă. Peste tot se vedeau însă crucile roşii ale templierilor, care scrutau atenţi populaţia nemulţumită. Aceasta trăia acum sub mâna lor de fier, deoarece insula fusese vândută de un rege despre care cu greu s-ar fi putut spune că ar fi deţinut-o cu adevărat. Majoritatea ciprioţilor continuau să-şi ducă vieţile ca şi înainte, deoarece aveau familii de hrănit. Câţiva mai curajoşi alcătuiseră totuşi o mişcare de rezistenţă. Ei aveau să fie cei mai solidari cu misiunea lui Altaïr, aşa că pe aceştia intenţiona să-i întâlnească.

Altaïr coborî din corabia cu care ajunsese pe insulă şi merse în lungul docurilor. Era însoţit de Maria, care avea mâinile legate. Tânărul avusese grijă să-i îndepărteze orice semne care ar fi putut-o identifica drept templieră şi, potrivit tuturor aparenţelor, era sclava lui. Desigur situaţia o înfuria pe femeie, care nu întârzie să-i spună asta şi acum mormăia nemulţumită, mergând prin docurile mai tăcute decât se aşteptaseră. Pe Asasin îl amuza în secret disconfortul ei.

— Şi dacă încep să ţip? şuieră ea printre dinţii încleştaţi.

Altaïr chicoti.

— Oamenii şi-ar acoperi urechile şi şi-ar vedea de treburi. Au mai văzut sclavi nemulţumiţi.

Dar care oameni? Docurile erau straniu de pustii, iar când ieşiră pe străzile din spatele lor văzură că şi ele erau la fel. Pe neaşteptate un bărbat cu turban şi veşminte jerpelite le ieşi în faţă de pe o ulicioară laterală. În jur se zăreau butoaie goale şi resturi de lăzi, iar de undeva se auzea apă picurând. Altaïr crezuse că erau singuri, dar peste câteva secunde alţi doi bărbaţi se iviră de pe ulicioare.

— Intrarea în port este interzisă, rosti primul bărbat. Arată-ţi chipul.

— Sub gluga asta nu-i decât un Asasin bătrân şi urât, mormăi Altaïr şi ridică ochii pentru a se arăta bărbatului.

Banditul pufni, apoi rânji larg.

— Altaïr!

— Alexander, văd că ai primit mesajul meu.

— Crezusem că era o capcană a templierilor. Cine-i ea? Alexander o examină pe Maria din cap până în picioare şi ochii îi scânteiară.

— Momeală pentru templieri, explică Altaïr. I-a aparţinut lui de Sable, dar din păcate este o povară.

Maria îl fixă cu privirea; dacă ochii ei ar fi putut ucide, atunci l-ar fi torturat mai întâi fără milă.

— O putem ţine noi dacă doreşti, zise Alexander. Avem o casă conspirativă sigură.

Pe când se îndreptară într-acolo, ea le blestemă sufletele mizerabile în cuvinte neaşteptat de vulgare pentru o englezoaică.

Altaïr îl întrebă pe Alexander de ce erau atât de puţini locuitori pe străzi.

— Pare un oraş-fantomă, nu? Oamenii se tem să iasă din case pentru ca nu cumva să încalce cine ştie ce lege nouă şi neştiută.

Altaïr căzu pe gânduri.

— Până acum pe templieri nu i-a interesat niciodată să conducă o ţară. Mă întreb de ce ar face-o acum?

Alexander aprobă din cap, dându-i dreptate. Pe drum trecură pe lângă doi soldaţi, care-i priviră bănuitor şi Altaïr se încordă înaintea eventualităţii ca Maria să-l trădeze. Ea n-o făcu însă şi Asasinul se întrebă dacă asta putea să aibă vreo legătură cu faptul că templierii o abandonaseră în Acra. Sau poate că... Nu! îşi alungă celălalt gând din minte.

Ajunseră la casa conspirativă, un depozit abandonat pe care Alexander îl transformase în sediul său. Înăuntru exista o magazie a cărei uşă avea un ivăr solid, însă deocamdată n-o închiseră pe Maria acolo; Altaïr îi verifică legătura de la mâini, trecând un deget printre aceasta şi braţul ei, pentru a se asigura că n-o strângea prea tare. Femeia îi aruncă o privire pe care n-o putea descrie decât ca fiind dispreţ recunoscător.

— Bănuiesc că n-ai venit până aici ca să admiri locurile, rosti Alexander după aceea. Pot să întreb ce misiuni ai?

Altaïr dorea să acţioneze rapid – să atace fără întârziere baza templierilor –, însă îi datora cipriotului o explicaţie.

— Este o poveste complicată, dar poate fi rezumată simplu: templierii au acces la cunoştinţe şi arme mai letale decât şi-ar putea închipui cineva, iar eu vreau să schimb situaţia asta. O armă ca a lor se află acum în mâinile noastre, un obiect care poate deforma minţile oamenilor. Vreau să ştiu dacă templierii mai deţin şi alte asemenea arme.

Dinapoia lor, Maria rosti:

— Şi putem avea desigur încredere în Asasini că vor folosi în scopuri nobile Mărul, Partea din Eden...

Altaïr îşi înăbuşi surâsul, însă o ignoră şi se adresă lui Alexander:

— Unde sunt templierii acum?

— În castelul Limassol, dar îşi extind întruna puterea.

Altaïr se gândi că trebuia să-i oprească.

— Şi cum aş putea intra acolo? întrebă el. Alexander îi povesti despre Osman, un templier care simpatiza cu mişcarea de rezistenţă cipriotă.

— Dacă vei ucide căpetenia gărzii castelului, zise el, după aceea va fi foarte probabil ca Osman să fie promovat în locul ei. Iar apoi... ai putea intra de-a dreptul.

— Pare a fi un început, încuviinţă Altaïr.

Mergând pe străzile oraşului se minună o dată în plus de liniştea care domnea pe ele. Se gândi în acelaşi timp la Maria şi la Măr. Îl luase cu el bineînţeles, dar rămăsese în cabina din corabie. Fusese oare o greşeală să aducă Comoara atât de aproape de inamic? Asta numai timpul o putea spune.

După ce ajunse în piaţă, depistă repede căpetenia gărzii templiere, care avusese grijă să poată fi uşor remarcată, întrucât purta o tunică roşie peste cămaşa de zale şi dovedea aroganţa unui rege. Altaïr privi în jur, căutând alte gărzi prin preajmă. Plecă fruntea, pentru a nu atrage atenţia asupra sa şi evită privirea unui străjer care se încruntase bănuitor. Când trecu pe lângă el, izbuti să lase impresia că ar fi fost un cărturar. După aceea, cu multă precauţie, îşi croi drum înapoi, astfel încât să ajungă înapoia căpeteniei, care stătea în capătul opus al unui culoar dintre tarabe şi lătra ordine spre oamenii săi. Cu excepţia sa şi a Asasinului, culoarul acela era gol.

Altaïr scoase un cuţit pentru aruncat din teaca de la umăr şi-l azvârli printr-o şfichiuitură a încheieturii mâinii. Căpetenia se prăvăli pe piatră cu un geamăt prelung, iar până la sosirea în goană a gărzilor, Altaïr trecu pe un culoar vecin, de unde dispăru pe străduţele laterale. Acum trebuia să-l caute pe Osman, aşa cum îl sfătuise Alexander. Iute şi fără să fie văzut, merse pe acoperişurile oraşului decolorat de soare, deplasându-se ca o pisică peste grinzile din lemn, până ajunse deasupra unei curţi interioare. Acolo, dedesubtul lui, se afla Osman. Era templier, într-adevăr, totuşi nutrea simpatii faţă de Asasini şi Altaïr aşteptă până rămase singur, după care coborî în curte.

Osman privi de la el la acoperişul de deasupra, apoi din nou la Altaïr, cu ochi amuzaţi. Cel puţin arăta respect real pentru capacitatea de furişare a Asasinului.

— Salutări, Osman! rosti Altaïr. Alexander îţi trimite urări de bine şi-i doreşte bunicii tale aniversare fericită.

Osman izbucni în râs.

— Scumpa de ea, odihnească-se în pace. Cu ce te pot ajuta, prietene?

— Mi-ai putea spune de ce au cumpărat templierii insula Cipru? Vor să-şi întemeieze aici altă vistierie?

— Rangul meu nu-i atât de mare ca să ştiu asta cu certitudine, dar am auzit vorbindu-se de un soi de arhivă, răspunse Osman, apoi privi într-o parte şi cealaltă.

Dacă ar fi fost văzut vorbind cu Altaïr, ar fi fost aproape sigur executat în piaţa centrală.

— O arhivă? Interesant... Şi cine-i conducătorul templierilor din Limassol?

— Un cavaler pe nume Frederick cel Roşu, care-i instruieşte şi antrenează pe soldaţi în castelul Limassol. O adevărată brută.

Altaïr încuviinţă din cap.

— Acum după ce căpetenia gărzii castelului a murit, cum aş putea intra acolo?

— Presupunând că voi fi numit în locul ei, aş putea găsi un pretext ca să retrag paza castelului pentru un răgaz scurt. Ţi-ar fi de folos?

— Da, m-aş putea descurca, încuviinţă Altaïr.

Lucrurile se puneau în mişcare.

— Osman întreprinde aranjamentele necesare, îl anunţă el pe Alexander după ce revenise la casa conspirativă.

Aproape tot timpul cât fusese plecat, Maria fusese închisă în magazie de unde îl întreţinuse pe Alexander cu un puhoi de insulte şi ironii, iar furia îi crescuse şi mai mult când cipriotul îi ceruse să le repete fiindcă îi plăcea pronunţia ei engleză. Acum însă i se îngăduise să mănânce şi stătea pe un scaun şubred din lemn, de unde-i fulgera cu privirile pe cei doi bărbaţi care discutau între ei, dar şi pe alţi membri ai mişcării de rezistenţă care treceau pe acolo.

— Excelent, încuviinţă Alexander. Şi ce facem acum?

— Deocamdată îi vom acorda timp, rosti Asasinul şi se întoarse către Maria. Osman mi-a povestit şi despre arhiva templierilor. Ai auzit de aşa ceva?

— Bineînţeles, replică ea. Acolo ne ţinem chiloţii.

Altaïr se simţea cuprins de disperare. Reveni spre Alexander şi spuse:

— Cipru ar fi un loc bun în care să ascunzi atât cunoştinţe, cât şi arme. Dacă foloseşti strategia corectă, este o insulă uşor de apărat.

Se ridică în picioare. Până acum Osman avusese vreme să golească zidurile castelului. Era momentul să se infiltreze printre templieri.

Capitolul 37

Puţin mai târziu Altaïr stătea în curtea exterioară a castelului Limassol, pregătit să se infiltreze. Păstrându-se în umbre, ridică ochii spre zidurile ameninţătoare din piatră şi observă crenelurile păzite, cronometrând mişcările străjerilor de pe metereze.

Fu încântat să observe că erau foarte puţini: Osman îşi făcuse bine treaba. Fortăreaţa nu era complet nepăzită, dar Asasinul putea să intre. Şi asta era tot ce-i trebuia.

Escaladă un zid până la metereze, apoi se furişă în castel. Un străjer ţipă şi căzu, cu un cuţit pentru aruncat înfipt în beregată. Altul auzi ţipătul şi apăru în fugă prin pasaj, doar ca să primească în piept pumnalul Asasinului. Altaïr îl coborî pe pardoseala din piatră, îl apăsă cu talpa şi trase afară tăişul de pe care picura sânge. Înaintă după aceea prin castel, ucigând gărzile pe care le întâlnea. Osman procedase *cu adevărat* eficient. Nu numai pe ziduri erau mai puţini soldaţi, dar şi înăuntru numărul lor era foarte mic. Altaïr ignoră îngrijorarea ce-i apăruse în măruntaie. Fiorul de nelinişte.

Sui întruna, înaintând prin secţiunile interioare ale castelului, până ajunse la un balcon aflat deasupra unei curţi interioare mari, folosite ca teren de antrenament.

Acolo îl zări pe Frederick cel Roşu, un uriaş cu barbă care urmărea duelul dintre doi oameni ai săi. Vederea lui aduse zâmbetul pe buzele Asasinului. Osman avusese dreptate. Frederick cel Roşu era o brută.

— Fără milă, flăcăi! răcnea el. Asta-i o insulă de păgâni superstiţioşi. Nu uitaţi – ei nu vă vor aici, nu vă plac, nu-nţeleg adevărata înţelepciune a cauzei voastre şi la fiecare pas urzesc planuri de a vă alunga. Fiţi cu ochii-n patru şi nu vă-ncredeţi în nimeni!

Îmbrăcaţi în armură completă, cavalerii începură lupta şi zăngăniturile spadelor lor răsunară din curte. Păstrându-se în umbre pe balconul de deasupra, Altaïr îl ascultă pe conducătorul templier, care-i îmboldea întruna.

— Găsiţi breşele din armura oponentului! Loviţi cu putere! Păstraţi-vă glumele pentru taverne!

Altaïr se ridică şi făcu un pas spre zid, astfel că apăru în raza vizuală a celor trei bărbaţi din curte. Ei rămâneau însă absorbiţi de luptă. Asasinul evaluă înălţimea până la caldarâm, apoi inspiră adânc, desfăcu braţele şi sări.

Aterizează cu un bufnet abia auzit chiar în spatele lui Frederick cel Roşu, cu genunchii uşor îndoiţi şi braţele întinse înainte pentru a-şi menţine echilibrul. Bărbosul se întoarse în clipa în care Altaïr îşi îndrepta spinarea. Cu ochi arzători, templierul mugi:

— Un Asasin în Cipru? Ce iute v-adaptaţi voi, scursorilor! O să pun eu capăt...

Nu mai apucă să-şi termine fraza. Altaïr, care dorise să-l privească în ochi înainte de a-l ucide, îşi extinse pumnalul şi-i reteză beregata din aceeaşi mişcare, cât ai clipi din ochi. Cu un strigăt scurt şi sugrumat, Frederick cel Roşu se nărui; gâtul îi era o rană care se căsca roşie, iar sângele se revărsă în jurul lui peste pietre, ca o confirmare a numelui său.

Pentru o secundă oamenii lui rămaseră încremeniţi, dar coifurile le mascau orice emoţii, aşa că Altaïr putu doar să-şi imagineze privirile şocate dinapoia vizierelor de oţel. Apoi se smulseră din starea aceea şi atacară. Altaïr îşi înfipse pumnalul în fanta ochiului celui mai apropiat. Din coif se auzi un horcăit de agonie şi sângele ţâşni prin vizieră, iar templierul căzu la pământ. Al doilea cavaler lovi, mânuindu-şi spada lată mai degrabă cu speranţa, decât cu iscusinţa, de a-şi atinge ţinta. Asasinul păşi agil în lateral şi din aceeaşi mişcare palmă un cuţit pentru aruncat, după care, răsucindu-se, îl înfipse în sus, cu toată puterea, pe sub pieptarul platoşei adversarului.

Lupta se terminase, trei leşuri zăceau pe caldarâm şi Altaïr privi în jurul curţii, trăgându-şi răsuflarea. Se gândi că avusese noroc că în castel se aflau aşa puţini templieri. Sui pe balcon şi se întoarse pe aceeaşi cale pe care intrase. Pe drum, glasul îndoielii îi spori în minte. Majoritatea cadavrelor pe lângă care trecea erau cele lăsate de el însuşi, mai devreme, însă acum nu mai existau deloc santinele. *Nici una.* Unde erau toate?

Îşi primi răspunsul la scurt timp după ce părăsi fortăreaţa şi porni pe acoperişuri spre casa conspirativă, abia aşteptând să se odihnească şi poate să schimbe nişte împunsături verbale cu Maria. Poate chiar să poarte o discuţie cu ea. Până acum izbutise să afle de la ea că era englezoaică, că fusese stewardul lui de Sable (Altaïr nu întrebase *ce anume* însemna asta) şi că se înrolase alături de cruciaţi după un incident petrecut în Anglia. Asta îi trezise curiozitatea Asasinului, care spera să afle cât mai repede ce i se întâmplase.

Brusc zări fum – un vălătuc gros care înnegura cerul.

Şi care venea dinspre depozit.

Inima îi bubuia în piept pe măsură ce se apropie de casa conspirativă. Văzu soldaţi cruciaţi care stăteau de pază şi împiedicau pe oricine să se apropie de clădirea care ardea. Vâlvătăi ieşeau pe ferestre şi pe uşă, iar fuioare de fum negru încununau acoperişul. De aceea paza castelului lui Frederick fusese atât de redusă.

Primul gând al lui Altaïr nu se îndreptă spre siguranţa Ordinului, a lui Alexander sau a altor membri ai rezistenţei cipriote care s-ar fi putut găsi înăuntru. Primul lui gând se îndreptă spre Maria.

Se simţi cuprins de furie şi şfichiui din încheietură pentru a extinde pumnalul. În clipa următoare, sări de pe acoperiş şi atacă doi străjeri de dedesubt. Primul muri răcnind, iar al doilea avu timp să se întoarcă cu ochii larg căscaţi de surprindere când tăişul Asasinului îi reteză gâtul. Primul răcnet fusese însă auzit şi mai mulţi templieri apărură în fugă, dar

Altaïr luptă cu disperare, dorind să ajungă la depozit, neştiind dacă nu cumva Maria era prinsă înăuntru şi, poate, murea sufocată. Dacă o lăsaseră închisă în magazie? Oare se afla şi acum acolo, bătând cu pumnii în uşă, horcăind după aer în cămăruţa plină de fum? Nu putea decât să-şi imagineze *groaza* pe care ar fi simţit-o femeia. Apărură şi alţi soldaţi, cu spadele nerăbdătoare să-i guste sângele, şi Altaïr continuă să lupte. Îi înfruntă cu sabia şi cuţitele pentru aruncat, până ce strada fu presărată cu cadavre ale templierilor care sângerau în ţărână. Deşi se simţea istovit, porni în goană către depozitul care ardea acum mocnit, strigând numele femeii:

— *Maria!*

Nu-i răspunse nimeni.

De pe străzile vecine apăreau şi mai mulţi templieri. Cu inima grea, Asasinul se refugie pe acoperişuri, pentru a se gândi la cele întâmplate şi a-şi plănui următoarea mişcare.

Capitolul 38

După cum se dovedi, următoarea lui acţiune fu decisă de alţii. Cocoţat în vârful unui turn, în umbra unui clopot, Altaïr observă mişcări pe străzile până atunci pustii. Oamenii ieşeau din case. Nu avea habar încotro se îndreptau, însă dorea să afle.

În timp ce fumul continua să se ridice din rămăşiţele carbonizate ale depozitului care fusese casa conspirativă a rezistenţei cipriote, templierii începuseră mobilizarea. Folosindu-se de acoperişuri, Altaïr îi urmări pe locuitorii oraşului care se îndreptau spre piaţa centrală, le văzu expresiile de pe feţe şi le auzi conversaţiile. Se vorbea despre răzbunare şi represalii. Nu numai o dată auzi numele lui Armand Bouchart. Se spunea că tocmai sosise pe insulă şi avea un renume de temut. Renumele unui bărbat crud.

Altaïr intenţiona să vadă renumele acela în acţiune, însă deocamdată fu fericit s-o zărească pe Maria în mulţime, vie şi nevătămată. Era înconjurată de doi templieri şi părea să fie prizoniera lor, deşi nu era legată. Ca toţi cei din piaţă, atenţia îi era aţintită asupra treptelor catedralei.

Rămânând pitit pe un acoperiş de lângă piaţă, Asasinul o păstră în raza sa vizuală şi-l văzu pe Osman suind pe trepte şi pregătindu-se pentru apariţia lui Armand Bouchart, noul conducător al templierilor, care ieşi din catedrală şi i se alătură.

Ca şi de Sable, Bouchart părea să fi fost ales pentru aspectul lui formidabil în aceeaşi măsură ca pentru capacităţile de conducător. Purta armură integrală, însă părea puternic şi în acelaşi timp mlădios. Chelia îi era compensată prin sprâncene atât de stufoase, încât păreau o streaşină deasupra ochilor. Obrajii scofâlciţi îi confereau o înfăţişare cadaverică.

— O fărădelege mi-a înnorat Ordinul! tună el cu un glas care răsună în întreaga piaţă. Iubitul Frederick cel Roşu a fost... omorât. El, care i-a slujit cu onoare pe Domnul Dumnezeu şi pe oamenii din Cipru, a plătit tribut unui ucigaş. Cine dintre voi mi-i va aduce pe făptaşi?

Dinspre mulţime nu se auziră decât zgomote de picioare ce se foiau stingherite. Altaïr reveni cu privirea la Bouchart, care se întunecase la faţă.

— Laşilor! urlă el. Nu-mi lăsaţi de ales decât să-l găsesc eu însumi pe ucigaş. Ei bine, vă anunţ că din clipa asta toţi oamenii mei se vor bucura de imunitate până la găsirea criminalului.

Altaïr îl văzu pe Osman mişcându-se stânjenit. Chipul lui, de obicei vesel, părea îngrijorat acum şi bărbatul avansă un pas, după care i se adresă templierului:

— Bouchart, oamenii sunt deja agitaţi. Poate că nu-i cea mai bună idee.

Bouchart era întors cu capul în direcţia opusă, aşa că Osman nu zări expresia de furie teribilă care-i apăru pe faţă. În mod clar templierul nu era obişnuit ca ordinele să-i fie contestate. Cât despre posibilitatea de a

considera acţiunea aceea un semn de nesubordonare...

Fulgerător, Bouchart scoase spada din teacă şi o împlântă în stomacul lui Osman.

Cu un zbieret care răsunară în jurul pieţei înmărmurite, căpetenia gărzii castelului se prăbuşi, cu palmele apăsate pe pântec. Se zvârcoli pe trepte până muri, iar horcăiturile morţii i se auziră puternic în tăcerea şocată ce pogorî peste mulţime. Altaïr făcu o grimasă. Nu-l cunoscuse pe Osman, dar îi plăcuse cât văzuse din el. Alt om bun care murise inutil.

Bouchart se aplecă şi-şi şterse spada pe mâneca tunicii lui Osman.

— Cine mai are ceva de obiectat să facă un pas înainte. Un braţ al leşului căzu moale peste treaptă. Ochii sticloşi ai lui Osman se holbau spre cer.

Nimeni nu obiectă.

Un strigăt se auzi brusc dinspre Maria, care se smulsese din braţele soldaţilor ce o ţineau. Femeia porni în fugă spre trepte şi se aruncă în genunchi în faţa templierului.

— Armand Bouchart! strigă ea.

Bărbatul zâmbi, recunoscând-o, însă nu era zâmbetul unor prieteni care se revedeau cu drag.

— Ah, rânji el, o veche camaradă.

Vârî spada în teacă.

— Bouchart, vorbi repede Maria, în Cipru a sosit un Asasin. Am izbutit să evadez, dar el nu poate fi mult în urma mea.

De la înălţimea acoperişului, Altaïr simţi un gol în inimă. El sperase... Dar nu! Femeia era mai întâi de toate o templieră. Şi aşa avea să fie mereu. Loialitatea ei era faţă de templieri.

— Ah, Maria, comentă Bouchart bine dispus, dar asta înseamnă că-i a doua ta evadare miraculoasă din ghearele Asasinilor, nu? Prima dată când ţinta a fost de Sable, iar acum aici, pe insula mea.

Altaïr văzu cum stupoarea se alătură panicii pe chipul Mariei.

— Bouchart, zise ea, eu nu sunt în tabăra Asasinilor. Ascultă-mă, te rog!

— De Sabie a fost un mizerabil cu puţină voinţă. Versetul şaptezeci din Regulamentul de înfiinţare a Ordinului Cavalerilor Templieri interzice în mod *explicit* concubinajul... fiindcă diavolul îşi ţese mrejele cele mai puternice prin intermediul femeilor. De Sabie a ignorat principiul acela şi a plătit cu viaţa.

— Cum îndrăzneşti? replică femeia şi, fără să vrea, Altaïr surâse.

Niciodată temerile Mariei nu aveau viaţă lungă.

— Ţi-am atins un punct sensibil, aşa-i? mugi Bouchart încântat, închideţi-o! porunci el după aceea.

Cu vorbele acelea, adunarea luă sfârşit. Bouchart se răsuci pe călcâie şi plecă, lăsând în urma lui pe trepte cadavrul cu ochi sticloşi al lui Osman. Maria fu legată şi târâtă cu sila.

Ochii lui Altaïr trecură de la silueta lui Bouchart care se îndepărta, la Maria. Era sfâşiat de indecizie, neştiind cum să acţioneze în continuare. Bouchart era aproape şi poate că nu s-ar mai fi întâlnit niciodată cu şansa aceea. Ar fi trebuit să-l atace când se aştepta cel mai puţin.

Pe de altă parte... Maria...

Coborî de pe acoperiş şi-i urmă pe cei care o scoaseră din piaţa catedralei, ducând-o probabil spre temniţă. Se păstră la o depărtare sigură, pentru ca după aceea, când ei cotiră pe o străduţă tăcută, să atace.

În câteva secunde cele două gărzi erau moarte şi Altaïr se apropie de Maria, care fusese îmbrâncită pe jos, cu mâinile tot legate, şi care acum se străduia să se ridice în picioare. Ajunse lângă ea, dar femeia se trase înapoi.

— Ia-ţi mâinile de pe mine! se răsti ea. Mulţumită ţie, sunt considerată o trădătoare.

Altaïr surâse indulgent, deşi Maria îl avertizase pe Bouchart despre prezenţa lui.

— Eu nu sunt decât un pretext convenabil pentru furia ta, îi spuse. Adevăraţii tăi inamici sunt templierii.

Ea îl străpunse cu văpăile ochilor.

— O să te omor cu prima ocazie.

— Dacă vei avea ocazia asta... însă atunci nu vei mai găsi niciodată Mărul, Partea din Eden. Şi ce anume crezi că-ţi va aduce mai multă bunăvoinţă din partea templierilor în clipa asta? Capul meu sau obiectul acela?

Femeia îl privi cu ochi mijiţi, înţelegându-i raţiunea vorbelor. Păru să se destindă.

Pentru moment.

Mult mai târziu, se reîntâlniră cu Alexander. Chipul cipriotului îi trăda îngrijorarea când îi spuse lui Altaïr:

— În ciuda bravadei lui, este evident că Bouchart a luat în serios avertismentul Mariei – îi aruncă femeii o privire atât de mânioasă, încât, în mod neobişnuit, ea rămase fără cuvinte. Sursele mele m-au anunţat că după distrugerea casei noastre conspirative, el a plecat pe mare spre Kyrenia.

Altaïr se încruntă.

— Păcat. Speram să ne întâlnim. Continua să plănuiască totuşi să se întâlnească cu templierul. Care-i ruta cea mai rapidă într-acolo? adăugă el.

Capitolul 39

Călătoriră sub deghizarea unui călugăr şi a tovarăşei sale, reuşind să găsească locuri în cală. Ocazional, corăbierii coborau de pe puntea principală şi se ghemuiau ca să doarmă acolo, trăgând vânturi şi pufăind, acordând prea puţină atenţie celor doi străini. Când Maria adormi, Altaïr găsi o ladă şi-şi deschise jurnalul, apoi luă Mărul din punguţa pe care o purta sub mantie.

Scos din învelitoarea lui, obiectul începu să strălucească şi Asasinul îl privi câteva clipe, după care porni să scrie: „Mă străduiesc să înţeleg Mărul, Partea din Eden, funcţia şi scopul lui, dar *pot* spune cu certitudine că originile lui nu sunt divine. Nu, ci este o unealtă... o maşinărie cu o precizie extraordinară. Ce fel de oameni au fost cei care au adus minunăţia asta în lume?"

Înapoia lui se auzi un zgomot şi într-o clipă Altaïr înhaţă Mărul şi-l acoperi iarăşi, pitindu-l sub mantie. Era Maria, care se trezise. Bărbatul închise jurnalul, apoi păşi peste trupurile a doi mateloţi, traversând cala spre locul unde ea stătea sprijinită de o stivă de lăzi din lemn, tremurând şi căscând. Femeia îşi strânse genunchii la piept şi-l privi pe Altaïr, care se aşeză alături. Ochii ei erau indescifrabili. O vreme rămaseră tăcuţi, amândoi ascultând scârţâiturile şi trosnetele corăbiei, şi loviturile valurilor în bordaje. Niciunul nu ştia dacă era zi sau noapte, sau cât de mult navigaseră.

— Cum ai ajuns aici? o întrebă Altaïr.

— Nu mai ţii minte, om sfânt? replică ea ironic. Tu m-ai adus. Continuă în şoaptă: Sunt consoarta ta.

Asasinul îşi drese glasul.

— Am vrut să întreb cum ai ajuns în Ţara Sfântă, în Cruciade.

— Ar fi trebuit oare să fi stat acasă cu poala plină de croşete şi trăgând cu un ochi la grădinar?

— Nu aşa fac englezoaicele?

— Nu şi eu. În familia mea eu am fost cea „neobişnuită", cum spuneau ei. În copilărie am preferat mereu jocurile băieţilor. Păpuşile nu erau pentru mine, spre exasperarea părinţilor mei. Le rupeam capetele.

— Părinţilor tăi?

Femeia râse.

— Păpuşilor mele. Aşa că, bineînţeles, părinţii au făcut tot ce au putut ca să fiu mai puţin violentă, iar la împlinirea vârstei de optsprezece ani mi-au făcut un cadou foarte special.

— Ce anume?

— Un soţ.

Altaïr tresări surprins.

— Eşti măritată?

— Am fost. Se numea Peter şi a fost un partener foarte plăcut, atât

doar că...

— Da?

— Ei bine, asta-i tot. A fost doar... foarte plăcut. Nimic mai mult.

— Nu tocmai folositor ca tovarăș de joacă.

— Nici pe departe. Pentru mine, soțul ideal ar fi trebuit să îmbrățișeze acele aspecte ale caracterului meu pe care părinții doreau să mi le extirpe. Ar fi trebuit să mergem împreună la vânătoare și să dresăm șoimi. El ar fi trebuit să mă învețe sporturi noi și cum să lupt. Peter n-a făcut însă nimic din toate astea. Ne-am mutat în reședința strămoșească a familiei lui, castelul Hallaton din Leicestershire, unde, ca stăpână a casei trebuia să mă ocup de slugi, de buna funcționare a gospodăriei și, desigur, de zămislirea de moștenitori. Cel puțin trei. Doi băieți și o fată, preferabil în ordinea asta. N-am izbutit să mă ridic însă la înălțimea așteptărilor lui, tot așa cum nici el n-a reușit să se ridice la înălțimea așteptărilor mele. Unicul lucru de care-mi păsa încă mai puțin decât de ierarhiile și conducerea slugilor era creșterea copiilor, și mai ales nașterea lor, care o precedă. După patru ani de subterfugii, am plecat. Din fericire, episcopul de Leicester era un prieten apropiat al bătrânului lord Hallaton și a putut pronunța anularea căsătoriei, ca să nu riște ca fata aia prostesc de impetuoasă să cauzeze familiei alte stânjeneli. Desigur am fost declarată *persana non grata* în castelul Hallaton – de fapt, în tot comitatul Leicestershire – și situația nu s-a îmbunătățit defel după ce m-am întors acasă. Hallaton a cerut restituirea banilor pe care-i plătise pentru mireasă, dar tata îi cheltuise deja. Până la urmă am decis că era mai bine pentru toți dacă plecam, așa că m-am alăturat Cruciadei.

— Ca infirmieră?

— Nu, ca soldat.

— Dar tu ești...

— Sunt foarte pricepută să mă deghizez în bărbat. Nu te-am păcălit și pe tine, atunci, în cimitir?

— Știam că nu erai de Sable, totuși...

— N-ai anticipat însă că aș putea fi o femeie. Vezi? Anii aceia de violențe s-au dovedit până la urmă un câștig.

— Și de Sable? Pe el l-ai păcălit?

Altaïr simți, mai degrabă decât văzu, surâsul trist al femeii.

— La început mi-a plăcut de Robert, vorbi ea încet. În tot cazul, el mi-a văzut potențialul într-o măsură mai mare decât Peter. Dar, desigur, a văzut în același timp și felul cum aș putea fi exploatată. Și n-a trecut mult până a început s-o facă cu adevărat. Suspină. A fost bine că l-ai ucis. Nu era un om bun și nu merita sentimentele pe care le aveam pentru el.

— El ți-a dăruit asta? rosti Altaïr după o vreme, indicând nestemata care sclipea pe mâna Mariei.

Ea o privi și se încruntă, aproape ca și cum uitase că purta inelul acela.

— Da. A fost un cadou din partea lui când m-a luat ca protejată. Asta-i

tot ce mi-a mai rămas din legăturile mele cu templierii.

Urmă o tăcere stingheră, care fu întreruptă până la urmă de Asasin.

— Ai studiat cumva filozofia? întrebă el.

Femeia îl privi cumva nedumerită.

— Am citit câte ceva, pe ici-colo... foarte puţin.

— Filozoful Empedocle a susţinut că toată viaţa de pe pământ a început simplu, în forme rudimentare: mâini fără braţe, capete fără trupuri, ochi fără feţe. El era de părere că formele iniţiale s-au combinat, foarte lent, de-a lungul timpului şi au creat toate varietăţile de viaţă pe care le vedem acum. Nu crezi că-i interesant?

Maria fu cât pe ce să caşte.

— Ştii ce ridicol sună tot ce spui?

— Ştiu... totuşi mă consolează sfatul filozofului Al-Kin-di: nu trebuie să te temi de idei, indiferent care le-ar fi sursa. Şi nu trebuie să ne temem niciodată de adevăr, chiar dacă este dureros.

— Nu văd rostul aiurelilor astea, râse încetişor femeia, părând somnoroasă.

Poate că o judecase greşit. Poate că nu era pregătită să înveţe. Apoi auziră dangătul unui clopot, semnalul că andocaseră la Kyrenia, şi amândoi se ridicară în picioare.

Altaïr mai încercă o dată.

— Doar o minte eliberată de piedici este capabilă să înţeleagă frumuseţea haotică a lumii. Aceasta este însuşirea noastră cea mai de preţ.

— Şi ţi se pare că haosul este ceva ce ar trebui preamărit? Este oare dezordinea o virtute? întrebă Maria.

Auzind-o, Asasinul simţi că ceva din sufletul său tresaltă. Poate că era totuşi receptivă la o cunoaştere superioară.

— Da, spuse el, dificultăţile sunt numeroase, totuşi libertatea aduce mai multe răsplăţi decât alternativa ei. Ordinea şi pacea căutate de templieri necesită servilism şi întemniţare.

— Hm, făcu ea, cunosc sentimentul ăsta...

Altaïr simţi o apropiere faţă de ea când ajunseră la treptele ce suiau pe punte şi înţelese că era exact senzaţia pe care o urmărise aproape de când o întâlnise pe Maria. Acum când o găsise, îi plăcea. Ar fi vrut s-o păstreze. Trebuia totuşi să fie precaut. Oare ea nu-i spusese deja că intenţiona să-l omoare? Loialitatea ei faţă de templieri fusese destrămată, dar asta nu însemna că îmbrăţişase brusc calea Asasinului. Din câte îşi putea da seama tânărul, calea ei era calea Mariei.

Aşa cum avea să se dovedească imediat.

Ajunsă la scară, ea zâmbi şi-şi întinse mâinile, iar Altaïr le privi neîncrezător, îi era totuşi imposibil să suie cu mâinile legate şi, oricum, ei călătoreau cu piraţi; deşi morala piraţilor era faimoasă prin absenţă, chiar şi pe ei i-ar fi putut mira un călugăr care-şi ţinea tovarăşa legată. Cei doi

care dormiseră se trezeau acum, se ridicau, căscau, se scărpinau între picioare şi aruncau priviri spre ei. Discret, Altaïr îşi extinse pumnalul şi reteză funia care lega încheieturile Mariei. Femeia îl privi recunoscător şi începu să suie treptele.

Apoi Asasinul auzi ceva. Nişte murmure. Îl alertă mai mult tonul lor, decât vorbele înseşi. Trase cu urechea, străduindu-se să nu fie observat. Aşa cum crezuse, cei doi piraţi vorbeau despre ei.

— *Ştiam* că el era, şuieră unul.

— Ţi-am zis eu.

Altaïr le simţea privirile pe spinare.

— Pun rămăşag că templierii ar plăti o recompensă frumuşică pentru ei doi.

Asasinul blestemă în gând. Dacă avea dreptate, urma să aibă nevoie de pumnal, din nou, dintr-o clipă în alta...

Auzi şuierul iataganelor scoase din teci.

... *acum.*

Altaïr se răsuci fulgerător pentru a-i înfrunta pe cei doi piraţi, în timp ce tovarăşa lui decise să urmeze Calea Mariei şi încercă să evadeze, lovindu-l cu piciorul aflat pe treapta de jos şi trimiţându-l, împleticindu-se, în peretele calei, cu durerea radiindu-i în obraz.

O altă durere înflori şi în interiorul său. Un soi diferit de durere.

După aceea femeia dispăru în pătratul de lumină al chepengului calei. Altaïr blestemă iarăşi, cu glas tare de data asta, şi-şi îndreptă spatele pentru a primi atacul. Primul pirat rânjea pe când se apropia, gândindu-se fără doar şi poate la recompensă – la vinul şi femeile de care avea să se bucure cu galbenii primiţi.

Altaïr îşi înfipse sabia prin sternul lui şi rânjetul bărbatului dispăru, iar Asasinul smulse lama umedă de sânge. Al doilea pirat se opri, brusc descumpănit. Miji ochii şi-şi trecu arma dintr-o mână în cealaltă. Altaïr îi zâmbi şi făcu un pas apăsat înainte, încântat să-l vadă tresărind drept răspuns.

E bine, gândi el. Îi plăcea ca piraţii mercenari să fie puţin speriaţi înainte de a muri.

Şi într-adevăr piratul muri. Dădu ochii peste cap când Altaïr îşi înfipse sabia în partea laterală a corpului său, după care reteză brusc spre faţă, căscând o rană uriaşă. Căzu, alăturându-se camaradului său. Asasinul sui iute scara, după care, ajuns pe puntea principală, clipi sub lumina soarelui şi privi în jur, căutând-o pe Maria. Alertaţi de apariţia ei neaşteptată, piraţii apăruseră în fugă, iar acum, văzându-l pe Altaïr, începură sa strige, înţelegând ce se întâmplase. Asasinul se repezi de-a curmezişul punţii, se strecură pe sub velatură şi apoi coborî cu iuţeală pasarela pe docul din Kyrenia, căutând cu disperare un loc unde să se ascundă şi să aştepte trecerea pericolului.

Iar după aceea, îşi spuse el furios, avea s-o caute pe Maria. De data asta

n-avea să-i mai îngăduie să evadeze.

Privi în jur. Alt oraș ocupat de templieri. Clădirile străluceau sub razele soarelui. Cumva era prea frumos ca să fie în mâinile inamicului.

Capitolul 40

Cel puţin găsirea Mariei nu fu deloc grea. Necazurile se îndreptau spre ea ca şobolanii spre cala unei corăbii. Când Altaïr dădu peste femeie, cadavre de piraţi îi zăceau la picioare şi trei localnici se aflau în apropiere, ştergându-şi săbiile de sânge şi gâfâind după încleştare. Se încordară la apariţia Asasinului, dar el ridică braţele într-un gest de bună credinţă şi privi scena: Maria, bărbaţii, leşurile.

Se părea că, o dată în plus, femeia fusese norocoasă.

— Crezusem că nu voi mai da ochii cu tine, i se adresă după aceea continuând să stea cu braţele ridicate.

Ea avea darul de a refuza să se lase surprinsă de orice întorsătură de evenimente.

— N-am eu parte de norocul ăsta...

Altaïr se încruntă, apoi se adresă unuia dintre ciprioţi, posibilul lor conducător:

— Ce treabă aveţi cu femeia asta? Sunteţi slugile templierilor?

— Nu, domnule, se bâlbâi bărbatul. Avea sabia scoasă din teacă pe când mâinile Asasinului erau goale, totuşi cipriotul recunoştea un luptător iscusit atunci când îl vedea. Piraţii au atacat-o si i-am dat o mână de ajutor. Dar eu nu sunt o slugă. Eu îi urăsc pe templieri.

— Am înţeles, încuviinţă Altaïr. Să ştii că nu eşti singurul.

Bărbatul aprobă recunoscător din cap, odată ce-şi stabiliseră duşmanul comun.

— Mă numesc Markos, domnule, şi voi fi de ajutor pe cât pot, dacă astfel îmi voi scăpa ţara de cruciaţi.

Excelent, gândi Asasinul.

— Atunci vreau s-o ţii pe femeia asta într-un loc sigur până mă întorc. Trebuie să găsesc pe cineva înaintea templierilor.

— Noi vom fi toată ziua în port şi femeia va fi în siguranţă cu noi, rosti Markos, iar Maria bodogăni când bărbaţii se îndepărtară, purtând-o cu ei.

Nu va păţi nimic, gândi Altaïr, privind în urma lor. Îşi va petrece ziua cu nişte ciprioţi voinici, uitându-se la agitaţia din portul Kyrenia; existau desigur şi feluri mai bune de a irosi câteva ore, însă şi feluri mult mai rele. Cel puţin ştia că va fi în mâini sigure cât timp el avea să se întâlnească cu Barnabas, contactul din rezistenţa cipriotă despre care-i povestise Alexander.

Îl găsi în casa conspirativă, care era în acelaşi timp şi depozit de grâne. După ce intră, Altaïr strigă cu glas scăzut, anunţându-şi prezenţa, dar nu auzi decât foşnetele şoarecilor şi sunetele îndepărtate ale străzii. După aceea dintre saci îşi făcu apariţia un bărbat cu barbă neagră şi ochi negri, precauţi, care se prezentă ca fiind Barnabas. Când Altaïr îl întrebă dacă în casa conspirativă exista vreo odaie care să poată fi utilizată ca temniţă, Barnabas zâmbi politicos şi-l asigură că aşa ceva exista, dar apoi şovăi,

mergând întâi la o uşă, pe care o deschise şi o închise, apoi la o a doua uşă, prin care privi şi abia apoi anunţase că în uscătorie exista o zonă cu gratii ce putea fi folosită drept celulă.

— Sunt pe urmele lui Armand Bouchart, îi spuse Altaïr ceva mai târziu, după ce amândoi se aşezară pe saci cu grâne din magazie.

— Ah... Bouchart este în Kyrenia? Probabil că-i vizitează pe prizonierii din Buffavento.

— Ce-i asta – o fortăreaţă din apropiere?

— Da, un castel. Cândva a fost reşedinţa unei nobile cipriote bogate, până ce templierii i-au confiscat domeniul.

Altaïr se încruntă înaintea lăcomiei lor.

— Poţi să mă duci până acolo? întrebă el.

— Cred că pot face chiar mai mult decât atât. Te pot strecura în castel fără ca străjerii să vadă nimic. Dar pentru asta trebuie să faci şi tu ceva pentru mine. Pentru mişcarea de rezistenţă.

— O cerere cu care sunt deja obişnuit, replică Asasinul. Despre ce-i vorba?

— Avem printre noi un trădător, rosti apăsat Barnabas.

Trădătorul era un neguţător pe nume Jonas, iar după ce Barnabas îi dădu detaliile necesare, Altaïr îl găsi într-un amfiteatru din centrul oraşului. Potrivit spuselor lui Barnabas, Jonas transmitea secrete templierilor. Asasinul îl privi o vreme, întâlnindu-se cu alţi neguţători şi comportându-sc aparent ca orice alt om de afaceri. Apoi, când părăsi amfiteatrul, îl urmări pe străduţe lăturalnice şi observă că neguţătorul devenea treptat conştient de faptul că cineva era pe urmele sale. Privea tot mai des înapoia sa, iar ochii îi erau de fiecare dată mai căscaţi şi mai speriaţi. Brusc o luă la fugă şi Altaïr făcu la fel, încântat să-l vadă cotind pe o ulicioară ce putea să se înfunde.

Lungi pasul după prada sa.

Fundătura era pustie.

Asasinul se opri, se uită în spate pentru a se asigura că nu-l vedea nimeni, apoi – *clic* – extinse pumnalul, înaintă doi paşi şi ajunse lângă o stivă înaltă şi dezordonată de lăzi ce se clătinau uşor. Se aplecă puţin, apoi împlântă pumnalul într-o ladă. Lemnul se despică şi se auzi un urlet. Stiva se dărâmă peste Altaïr, care se încordă din toate forţele ca să nu se dezechilibreze.

Izbuti să rămână nemişcat, iar după ce scândurelele şi aşchiile de lemn aterizară în jurul lui, se destinse şi privi în lungul braţului întins, la capătul căruia Jonas era ţintuit de pumnal, cu sângele lăţindu-se încetişor din rana de la gât. Aflat în aceeaşi poziţie ghemuită în care se ascunsese, neguţătorul era o figură disperată, jalnică. Şi deşi Altaïr ştia că era un trădător şi că informaţiile pe care le transmisese templierilor fuseseră cu siguranţă folosite pentru a ucide, captura şi tortura membri ai rezistenţei cipriote, el îl compătimi, ba chiar în asemenea măsură, încât îşi scoase

pumnalul lin şi împinse în lături resturile lăzilor, pentru a-l putea întinde pe Jonas, după care se aplecă deasupra lui. Sângele şiroia din rana de la gât.

— Ce-i asta? horcăi Jonas. Un Asasin? Salah Al'din şi-a îndreptat privirea şi asupra sărmanului Cipru?

— Asasinii nu au legătură cu sarazinii. Faptele noastre sunt numai ale noastre.

Jonas tuşi, dezvăluindu-şi dinţii însângeraţi.

— Oricum ar fi, vestea prezenţei tale s-a răspândit deja. Taurul a pus recompensă pe capul tău... şi pe capul femeii care te-nsoţeşte.

Altaïr vedea cum viaţa se scurgea din el.

— Pe zi ce trece, preţuiesc mai mult, rosti el şi-i dădu lovitura de graţie.

Când se ridică în picioare, n-o făcu însă cu mulţumirea lucrului bine făcut, ci cu senzaţia neplăcută că ceva nu era în regulă. „Taurul" acela de care amintise Jonas... Indiferent cine ar fi fost el, îi era loial lui Armand Bouchart şi ştia de prezenţa lui Altaïr şi a Mariei în Kyrenia. Asta să fi fost oare sursa neliniştii Asasinului?

Porni peste acoperişuri, decis să-i găsească imediat pe Markos şi Maria.

— Se pare că pe capetele noastre a fost pusă o recompensă frumuşică, îi spuse el femeii după ce o găsi.

Aşa cum îşi închipuise de altfel, ea stătea pe o bancă de piatră între Markos şi alt membru al rezistenţei cipriote, afişând privirea distrugătoare cu care Asasinul începuse-să se obişnuiască.

— O recompensă? Blestemat fie Bouchart! Crede probabil că sunt ucenica ta.

— Cineva poreclit Taurul şi-a pus oamenii să ne caute.

Maria tresări de parcă fusese înţepată.

— Taurul? I-au dat aşadar fanaticului ăluia propria lui parohie?

— Este vreun prieten de-al tău? întrebă Altaïr ironic.

— Nici pe departe. Numele lui este Moloch şi este un fanfaron evlavios, cu braţele ca nişte trunchiuri de copaci.

Altaïr se întoarse către Markos.

— Cunoşti casa conspirativă a rezistenţei din Cartierul Comunal?

— Ştiu unde este, dar n-am fost niciodată înăuntru. Markos ridică din umeri. Eu sunt un simplu pedestraş în rezistenţă.

Asasinul căzu pe gânduri, după care spuse:

— Eu nu pot fi văzut în tovărăşia Mariei, aşa că va trebui s-o duceţi voi acolo. Încercaţi să nu fie văzută pe drum, iar după ce terminaţi ne vom întâlni acolo.

— Cunosc nişte uliţe lăturalnice şi tuneluri.

— S-ar putea să dureze ceva mai mult, dar o vom aduce întreagă.

După aceea porniră separat spre casa conspirativă, unde Altaïr ajunse

primul. Barnabas întinsese grânele din saci pentru a-l usca şi acum se relaxa, dar sări în picioare la intrarea Asasinului, înăbuşindu-şi în acelaşi timp un căscat de parcă se trezise din moţăiala.

— Tocmai am primit vestea că cineva a găsit trupul bietului Jonas, rosti el cu un rânjet în glas. Ce pierdere tragică, nu?

Îşi scutură veşmintele de pleavă.

— Tu l-ai cunoscut mai bine decât mine, răspunse Altaïr. Sunt sigur că ştia riscurile de a sluji ambelor tabere.

Se uită la Barnabas cu atenţie, zărindu-i surâsul pieziş. Lui Altaïr nu-i plăcea moartea – niciun fel de moarte, a nimănui – şi de aceea îi privea cu scârbă pe cei cărora le plăcea, indiferent dacă erau templieri, Asasini sau din rezistenţa cipriotă. Pe de o parte, Barnabas era un aliat. Pe de altă parte... Altaïr avea o încredere aproape oarbă în instinctele sale, iar acestea îl sâcâiau acum; nu era decât o sâcâială slabă, distantă, totuşi insistentă.

Barnabas continuă:

— Da... din păcate, asta a complicat lucrurile. Jonas era un cipriot respectat şi asasinarea lui a stârnit tulburări lângă Biserica Veche. Orăşenii vor răzbunare, iar Taurul le va spune că voi sunteţi răspunzători de moartea lui. S-ar putea să pierdeţi sprijinul rezistenţei.

Cum? Altaïr îl fixă cu privirea, nevenindu-i să-si creadă urechilor. Murmurul instinctului devenea din sâcâitor de-a dreptul agresiv.

— Dar Jonas era un trădător al rezistenţei. Ei nu ştiau asta?

— Mă tem că n-o ştiau destui, recunoscu Barnabas. Rezistenţa este destul de împrăştiată.

— Atunci vei avea ocazia să le-o spui tu însuţi, rosti Altaïr. Chiar în clipa asta unii dintre membrii ei au pornit încoace.

— Aduci oameni aici? Barnabas păru îngrijorat. Poţi avea încredere în ei?

— În clipa de faţă nu sunt sigur în cine pot avea încredere, dar merită riscul. Acum însă trebuie să văd cu ochii mei tulburările acelea.

— Cât despre învoiala noastră, voi vedea ce pot face ca să te aduc în apropierea lui Bouchart. Înţelegerea rămâne înţelegere, nu? zise Barnabas şi zâmbi din nou.

Altaïr nu fu încântat de zâmbetul lui. Îi plăcea din ce în ce mai puţin de fiecare dată când îl vedea.

Capitolul 41

Altaïr merse la biserică şi simţi o strângere de inimă la vederea tulburărilor. Gărzile templiere formaseră un cordon şi respingeau cetăţenii violenţi, care fuseseră împiedicaţi să iasă din vecinătatea imediată a bisericii şi care distrugeau acum tot ce vedeau. Lăzi şi butoaie fuseseră sparte, iar pe străzi se vedeau focuri. Tarabele de pe margini fuseseră atacate şi distruse, iar mirosurile produselor călcate în picioare se amestecau cu cel al fumului. Bărbaţi se adunaseră în grupuri şi scandau slogane în ritmul tobelor şi zăngănitul constant al ţimbalelor, încercând să-i irite şi îndemne la luptă pe cavalerii templieri, care-i priveau dinapoia baricadelor improvizate din căruţe şi tarabe răsturnate. La răstimpuri, grupuri mici de soldaţi întreprindeau incursiuni scurte şi brutale în gloată, târând de acolo bărbaţi care dădeau din picioare şi zbierau, şi fie că-i băteau folosind mânerele spadelor ca pe nişte ghioage, fie că-i aruncau în spatele baricadelor pentru a fi duşi în temniţă – totuşi incursiunile lor nici nu-i înspăimântau pe răsculaţi, nici nu le domoleau agitaţia.

Asasinul privi de sus, ghemuit pe marginea unui acoperiş, cuprins de disperare. Ceva mersese prost. Ceva mersese teribil de prost. Iar dacă Taurul decidea să anunţe în public că el era ucigaşul, arunci situaţia avea să se înrăutăţească încă şi mai mult.

Luă hotărârea. Taurul trebuia să moară.

Când reveni la casa conspirativă, îl căută zadarnic pe Barnabas, pe care nu-l putu găsi nicăieri. Acum Altaïr era sigur că greşise încrezându-se în el şi se blestemă în gând. Îşi ascultase instinctele... dar nu destul de atent.

Markos era însă acolo, ca şi Maria, care fusese închisă în celula mult mai solidă decât cea improvizată din Limassol. Uşa dintre camera pentru uscare şi magazie era deschisă, aşa c-o puteau vedea: stătea înapoia gratiilor, cu spatele rezemat de perete, iar ocazional se ridica şi lovea cu picioarele paiele împrăştiate pe podea, uitându-se spre ei cu o expresie sardonică şi clocotind de răutate. Altaïr o privi şi se gândi la toate necazurile pe care le provocase femeia.

Află că ea, Markos şi alţi câţiva membri ai rezistenţei ajunseseră la casa conspirativă pe care o găsiseră pustie. Barnabas plecase deja. Foarte convenabil pentru el, gândi Asasinul.

— Ce se-ntâmplă acolo? exclamă Markos când îl văzu. Tot oraşul e-n fierbere. Am văzut revolte.

— Oamenii protestează din cauza morţii unui neguţător pe nume Jonas. Ai auzit de el?

— Tata îl cunoştea foarte bine. Era un om bun. Cum a murit?

Ghemul din măruntaiele lui Altaïr spori şi mai mult şi se trezi evitând ochii celuilalt când îi răspunse:

— Cu bravură. Uite ce este, Markos, situaţia s-a complicat, înainte de a-

l găsi pe Bouchart, trebuie să-l elimin pe Taur şi să pun capăt violenţelor.

— Îţi place tare mult haosul, Altaïr! strigă Maria din celula ei.

Tânărului îi plăcu să-şi audă numele pronunţat de buzele femeii.

— Taurul este un singur om, responsabil pentru subjugarea altor mii de oameni. Puţini îi vor jeli lipsa.

Ea se apropie de gratiile celulei.

— Şi-ţi propui să intri în zbor în Kantara, să-l înjunghii şi să ieşi neobservat? El se înconjoară cu discipoli devotaţi.

Glasul îi răsuna în odăiţa din piatră.

— Kantara... asta-i spre răsărit? înhaţă prompt Asasinul numele scăpat poate involuntar.

— Da, este cel mai bine apărat... O să vezi cu ochii tăi.

Capitolul 42

Altaïr văzu într-adevăr cu ochii săi. Castelul Kantara era păzit de cruciaţi şi de fanaticii lui Moloch. După ce escaladă zidul exterior, Asasinul merse pe metereze şi se opri la răstimpuri pentru a trage cu urechea la conversaţiile lor, desprinzând câte un crâmpei de informaţie despre insul poreclit „Taurul". Află că era un fanatic religios, care atrăgea discipoli cu acelaşi fel de gândire, habotnici, care fie lucrau ca gărzi personale de corp sau servitori, fie cutreierau străzile din Kyrenia, răspândindu-i învăţătura. El era ataşat de templieri. Devotamentul lui faţă de conducătorul lor, Bouchart, era aproape la fel de intens ca şi credinţa sa religioasă, iar castelul Kantara era citadela lui personală, care-i fusese dăruită probabil de templieri. Se ştia că petrecea majoritatea timpului rugându-se în capela castelului.

Adică exact locul unde spera Altaïr să-l găsească.

Mergând prin fortăreaţă, Asasinul văzu atât fanatici, cât şi gărzi. Fanaticii arătau... exact aşa cum s-ar fi aşteptat să arate nişte fanatici: agitaţi, cu ochi holbaţi şi bisericoşi. Erau dispreţuiţi făţiş de străjerii creştini care patrulau câte doi şi care considerau în mod evident că era mai prejos de ei să se ocupe de paza castelului. O asemenea patrulă trecu pe lângă Altaïr care se ascunsese într-o firidă, iar una dintre gărzi se plângea:

— De ce-l tolerează templierii pe nebunul ăsta? Taurul şi fanaticii lui sunt mai periculoşi decât cetăţenii Ciprului.

— Templierii au motivele lor, răspunse celălalt. Le vine mult mai uşor să conducă prin intermediul unor reprezentanţi.

— Bănuiesc că aşa-i. Dar cât poate rezista? Taurul şi templierii nu au tocmai aceleaşi păreri în privinţa credinţei.

— Cu cât vorbeşti mai puţin despre asta, cu atât mai bine.

Altaïr îi lăsă să se îndepărteze, apoi înaintă pe coridorul care începuse să se întunece. Maria spusese că locul era bine apărat şi avea dreptate, dacă te-ai fi gândit să ataci castelul cu o oaste. Pentru un Asasin singuratic însă, pătrunderea pe furiş aici era o sarcină simplă. Mai ales dacă erai Maestrul Asasinilor. Dacă erai Altaïr.

Ajunse acum într-o sală uriaşă pentru banchete. În capătul ei opus se aflau doi străjeri şi Altaïr scoase două cuţite pentru aruncat. Le azvârli fulgerător: unu, doi. Peste câteva clipe ambii se zbăteau pe lespezile pardoselii şi Asasinul păşi peste ei, ştiind că acum era aproape, că Moloch nu putea fi departe.

Avea dreptate. Altaïr ajunse într-o fundătură şi se întoarse, examinând locul cu atenţie – de ce oare fusese păzit? Apoi văzu o trapă. Se aplecă spre ea, ascultă, apoi zâmbi, îl găsise pe Taur.

Ridică trapa foarte încet şi coborî pe grinzile din lemn de dedesubt. Se găsea pe căpriorii lăcaşului de cult al castelului, o sală mare şi goală,

luminată de focul unui vas mare cu cărbuni de lângă altar.

Îngenuncheat lângă foc şi întreţinându-l se afla Moloch.

Maria îl descrisese perfect. Era un bărbat voinic ca un urs: cu ţeasta rasă, mustaţă pe oală, medalion pe pieptul dezgolit şi braţe într-adevăr ca nişte trunchiuri de copaci. Sudoarea strălucea pe el în timp ce alimenta focul, psalmodiind o incantaţie care suna a mârâit şi în acelaşi timp a devoţiune pioasă. Absorbit în munca lui, nu se clintea de lângă foc, nu-şi lua ochii de la el, ci dimpotrivă îşi scălda faţa în căldura văpăilor, indiferent la orice s-ar fi petrecut în odaie, chiar şi – mai ales – faţă de cel care venise să-l ucidă.

Perfect! Moloch arăta puternic, mult mai viguros decât Altaïr, care n-ar fi vrut să-l înfrunte în luptă. Şi nu numai că avea avantajul muscular, ci se spunea despre el că avea ca armă preferată biciul de luptă, o bilă de fier cu ţepi, ataşată prin intermediul unui lanţ de un mâner. Se mai spunea că-l folosea cu precizie infailibilă şi că era nemilos.

De aceea Altaïr nu dorea câtuşi de puţin să se lupte cu el. Trebuia să fie un asasinat discret. Iute, curat şi silenţios, înaintă fără zgomot de-a lungul grinzilor, apoi se lăsă să cadă silenţios în centrul sălii înapoia lui Moloch. Acesta se afla ceva mai departe decât i-ar fi plăcut şi tânărul îşi ţinu răsuflarea, încordându-se. Dacă Moloch îl auzise...

Bruta continua să fie însă absorbită de foc şi Altaïr înaintă câţiva paşi. Extinse pumnalul în tăcere şi-l ridică. Lumina portocalie dansă pe oţelul tăişului. Taurul era la numai o bătaie de inimă de moarte. Altaïr se aplecă puţin, muşchii picioarelor i se tensionară, apoi se lansă către celălalt cu pumnalul gata să lovească.

Se afla în plin salt, când Moloch se răsuci, şi o făcu mult mai rapid decât i-ar fi îngăduit mărimea. În acelaşi timp rânji larg şi Altaïr înţelese că el ştiuse tot timpul de prezenţa lui acolo şi că doar îi îngăduise să se apropie. Apoi Asasinul fu cuprins de braţele imense, care-l ridicară de pe pământ, şi simţi cum o mână îl prinde de beregată şi-l strânge.

Pentru câteva secunde fu suspendat în felul acela, cu Moloch ridicându-l cu o singură mână în aer, de parcă ar fi fost un trofeu ce urma să fie expus pe treptele castelului. Altaïr horcăi şi se zbătu; picioarele lui loviră disperate în gol şi mâinile zgâriară braţul înmănuşat al monstrului, străduindu-se să-i desfacă strânsoarea. Vederea începu să i se înceţoşeze şi ochii îi fură acoperiţi de pâcle negre. Simţea cum îşi pierde cunoştinţa. După aceea Moloch îl aruncă spre înapoi şi căzu răşchirat pe podeaua capelei. Capul îi ricoşă dureros dintr-o lespede şi se întrebă de ce-i mai fusese îngăduit să trăiască.

Motivul era că Taurul dorea să se distreze. Îşi scoase biciul de luptă şi, după ce-l roti o singură dată deasupra capului, îl expedie către Altaïr, care abia reuşi să se rostogolească într-o parte; bila de fier cu ţepi coborî distrugător, sparse o lespede şi-l împroşcă cu aşchii din piatră.

Altaïr se chinui să se ridice ameţit, şi scutură din cap pentru a-l

limpezi. Îşi trase sabia din teacă. Acum ţinea pumnalul într-o mână şi sabia în mâna cealaltă. Sări imediat în lateral, fiindcă Taurul îşi retrase biciul şi-l şfichiui din nou.

Bila lovi o coloană de lângă Asasin, care fu lovit din nou de o grindină de fragmente din piatră, întrucât Moloch extinsese deja biciul, Altaïr întrezări ocazia şi se repezi pe dată, lovind cu sabia şi cu pumnalul. Dar, mai iute decât ar fi părut posibil, Moloch retrase lanţul şi-l ţinu cu două mâini, blocându-i sabia, după care lansă iarăşi bila, silindu-l pe Altaïr să caute adăpost.

Asasinul se gândi la Al Mualim – acel Al Mualim care-l instruise, nu trădătorul în care se transformase până la urmă. Se gândi la Labib şi la ceilalţi tutori ai săi în mânuirea sabiei. Inspiră profund şi se retrase, păşind în lateral, ocolindu-l pe Moloch.

Taurul îl urmări, ştiind că-l pusese serios pe gânduri. Când rânji, dezvălui dinţi neregulaţi şi înnegriţi, majoritatea tociţi până la nivelul unor cioturi bolnave. Emise din fundul gâtului un mârâit când Altaïr se apropie, pentru a încerca să-l momească să-şi şfichiuiască biciul. Asasinului îi venise o idee. Era o idee bună, însă avea un cusur – dacă greşea, ar fi fost fatal. Pentru asta trebuia ca Taurul să lanseze bila cu ţepi, dar de fiecare dată când o făcea, se apropia periculos de mult de a-i zdrobi ţeasta.

Bila sosi. Vâjâi prin aer. Izbi piatra. Altaïr sări ca de obicei într-o parte, ferindu-se, dar nu se mai rostogoli pe jos, ci căzu în picioare şi se repezi spre bilă. Sui pe ea şi sprintă pe lanţul întins către Moloch.

Moloch încetă să mai rânjească. Avu la dispoziţie o secundă ca să se holbeze la silueta Asasinului agil care alerga pe lanţ ca un acrobat pe sârmă, după care sabia îi pătrunse în gât şi-i ieşi prin spate. Scoase un sunet între strigăt şi horcăit, iar Altaïr dădu drumul mânerului sabiei, care rămase înfiptă în gât, apoi sări, răsucindu-se, astfel că ateriză călare pe umerii Taurului si-şi vârî pumnalul adânc în spinarea sa. Bărbatul continua totuşi să se zbată şi Altaïr constată că trebuia să se ţină cu toate puterile pentru a nu fi azvârlit pe jos. Prinse lanţul şi-l trase în sus, apoi îl înfăşură în jurul gâtului victimei sale cu mâna lui liberă, icnind de efort. Moloch se întoarse şi se împletici înapoi şi Asasinul înţelese că se îndrepta către foc.

Simţi văpaia pe spinare şi-şi dublă eforturile. Pur şi simplu, bestia de sub el nu murea. Simţi miros de ars – era poala mantiei lui! Urlând de durere şi de efort, trase cât putu de lanţ cu o mână şi cu cealaltă afundă mai mult pumnalul, rotindu-l, până ce, într-un final, forţa vitală cedă în brută, care se nărui pe pardoseală, unde rămase gâfâind greoi, cu sângele vâscos lăţindu-se pe lespezi, murind.

În cele din urmă răsuflarea i se opri.

Altaïr suspină, cuprins de o uşurare uriaşă. Moloch nu mai putea asmuţi ciprioţii împotriva rezistenţei. Domnia tiraniei lui se sfârşise. Nu

putea totuși să nu se întrebe cu ce putea fi înlocuită.

Avea să-și primească răspunsul foarte repede.

Capitolul 43

Maria dispăruse. Fusese luată de cruciaţi. În timp ce Altaïr se luptase în castelul Kantara, soldaţii atacaseră casa conspirativă şi, în urma unei bătălii, luaseră câţiva prizonieri, printre care şi Maria.

Markos, unul dintre puţinii care scăpaseră captivităţii, se afla acolo pentru a-l întâmpina pe Asasin şi se agita acum cu îngrijorarea săpată pe chip, în timp ce bolborosea:

— Am fost atacaţi. Am încercat să-i respingem, dar... zadarnic.

Coborî ochii, cu ruşinea întipărită pe chip.

Sau doar se prefăcea? Altaïr privi uşa uscătoriei. Era deschisă. În spatele ei, uşa celulei cu gratii era, de asemenea, deschisă şi şi-o imagină acolo pe Maria, privindu-l cu ochii ei migdalaţi, rezemată de perete si cu cizmele foşnind prin paiele aruncate pe podea.

Scutură din cap pentru a-şi alunga nălucirea aceea. Miza era mult mai importantă decât sentimentele lui pentru englezoaică şi nu avea absolut niciun motiv să se gândească la ea înainte de grijile legate de Ordin. Însă... o făcuse.

— Am vrut să-i opresc, spunea Markos, dar a trebuit să m-ascund. Erau prea mulţi.

Altaïr îl privi pătrunzător. După ce înţelesese duplicitatea lui Barnabas, şovăia să mai aibă încredere în cineva.

— N-a fost vina ta, rosti el. Templierii sunt iscusiţi.

— Am auzit că ei se folosesc de puterea unui Oracol Negru din Buffavento. Probabil că aşa ne-au găsit.

Să fi fost oare adevărat? Altaïr căzu pe gânduri. Într-adevăr templierii păreau să le cunoască toate mişcările, dar poate că asta avea mai puţin de-a face cu un oracol, cât mai degrabă cu infiltrarea de iscoade templiere în mişcarea de rezistenţă.

— Mi se pare îndoielnic, rosti el temându-se că se putea ca Markos să încerce în mod deliberat să-l inducă în eroare. Eu bănuiesc mai degrabă că Barnabas i-a îndrumat încoace.

Markos tresări.

— Barnabas? Imposibil! Barnabas, conducătorul rezistenţei, a fost executat cu o zi înainte de sosirea ta.

Bineînţeles! Altaïr se blestemă în gând. *Existase* un Barnabas care fusese loial rezistenţei, dar templierii îl înlocuiseră cu propriul lor om – un fals Barnabas. Asasinul se gândi apoi la Jonas, pe care el îl ucisese din ordinul iscoadei, şi speră că într-o bună zi va putea îndrepta răul pe care-l comisese. Jonas nu meritase să moară.

Altaïr părăsi cartierul portului, găsi locul unde erau ţinuţi prizonierii din rezistenţă şi, după ce se strecură pe lângă străjeri, îi află înghesuiţi într-o celulă mică şi murdară.

— Vă mulţumim, domnule, şi să vă binecuvânteze Dumnezeu, rosti

unul dintre ei când Asasinul le deschise uşa şi le făcu semn să iasă.

Avea pe chip aceeaşi expresie de recunoştinţă ca toţi ceilalţi. Altaïr detesta să se gândească la ce plănuiseră templierii pentru ei.

Scotoci în zadar în temniţă după Maria...

— Când aţi fost ridicaţi, nu era şi o femeie cu voi?

— O femeie? Ba da, însă Shalim, fiul Taurului, a luat-o cu el în lanţuri. Nu era deloc supusă.

Nu, gândi Altaïr, supuşenia nu era stilul Mariei. Însă cine era fiul ăla, Shalim? Oare el avea să preia domnia tiraniei Taurului?

Aşa că Altaïr escaladă zidurile fortăreţei din Buffavento, după care se furişă în castel şi coborî în adâncurile sale negre şi jilave, unde pietrele străluceau întunecat, unde lumina făcliilor pâlpâitoare abia dacă străpungea bezna ameninţătoare, unde toţi paşii năşteau ecouri şi picuratul apei se auzea constant. Oare acesta era locul unde templierii îşi ţineau faimosul oracol? El aşa spera. Deocamdată însă era cu un pas în urma lor. Mai ştia, de asemenea, că nu i-ar fi plăcut probabil ce aveau ei în minte, nu-i plăcea ideea arhivei despre care auzea întruna sau faptul că se apropiaseră atât de mult de zdrobirea rezistenţei. Trebuia să facă orice putea pentru a le stopa înaintarea. Iar dacă asta era o vânătoare de vrăjitoare, atunci aşa să fie.

Înaintând pe coridoare spre interiorul castelului, se pomeni apropiindu-se de ceea ce presupuse că era temniţa. Îndărătul lui se aflau trupurile a două gărzi pe care le întâlnise pe drum; le retezase beregata amândurora, apoi le ascunsese. La fel ca în castelul lui Moloch, reuşise să ajungă până în centru, folosind furişarea nevăzută şi asasinatul. Acum auzi glasuri, iar pe unul dintre ele îl recunoscu imediat. Era Bouchart.

Vorbea cu un bărbat, în spatele unei porţi din fier pătată de rugină.

— Aşadar fata a scăpat din nou, aşa-i? se răstea templierul.

Interlocutorul lui purta straie bogate, tivite cu blană.

— Cu un minut în urmă era legată cu lanţuri, iar apoi a dispărut...

— Nu-mi insulta inteligenţa, Shalim. Slăbiciunea ta pentru femei este binecunoscută. Ţi-ai coborât garda şi ea a evadat.

— O voi găsi, Mare Maestru, îţi jur!

Prin urmare acesta era Shalim. Altaïr îl privi cu atenţie, uşor amuzat. Nimic din el – nici chipul, nici statura şi, cu siguranţă, nici purtarea – nu amintea de tatăl lui, Moloch.

— Fă-o iute, zise Bouchart, înainte să-l ducă pe Asasin direct la arhivă.

Shalim se întoarse să plece, dar Bouchart îl opri.

— Încă ceva – ai grijă ca asta să ajungă la Alexander, în Limassol.

Îi întinse un sac pe care celălalt îl luă, aprobând din cap. Altaïr simţi că i se încleştează maxilarele. Prin urmare şi Alexander colabora cu templierii! Inamicul părea să se fi infiltrat peste tot.

Cei doi bărbaţi se îndepărtaseră, aşa că Altaïr îşi reluă drumul spre celula Oracolului. Deoarece nu putuse trece prin poartă, se caţără pe un

balcon şi ocoli fortăreaţa prin exterior, după care coborî iarăşi până ajunse la temniţe. Alte gărzi căzură sub pumnalul lui. În curând leşurile aveau să fie descoperite şi avea să sune alarma generală. Trebuia să acţioneze rapid.

În acelaşi timp însă gărzile păreau destul de ocupate. Pe măsură ce se apropia de locul unde credea că erau temniţele, putea să audă zbierete şi bolboroseli incoerente. Când ajunse la capătul unui tunel care se deschidea în beciurile închisorii, înţelese încotro se îndreptase Bouchart, întrucât îl văzu acolo, discutând cu un gardian. Se aflau de cealaltă parte a unui perete despărţitor din gratii, în exteriorul unui şir de uşi de celule.

Se părea că găsise într-un sfârşit locul de detenţie. Asasinul se piti într-o firidă a tunelului. Pe fundalul zbieretelor, îl auzi pe Bouchart întrebând:

— Ce se-ntâmplă?

— E nebuna, stăpâne, răspunse gardianul ridicând glasul pentru a se face auzit peste hărmălaie. Au apucat-o iar pandaliile. A rănit doi gardieni.

— Lăsaţi-o să se joace, zâmbi Bouchart. Şi-a servit bine scopul.

O dată în plus, Asasinul descoperi că accesul la Bouchart îi era blocat. I-ar fi plăcut să termine cu el pe loc, chiar şi în prezenţa gardianului; aprecia că l-ar fi putut lichida întâi pe acela, pentru ca după aceea să se ocupe de Bouchart. N-avea totuşi să fie aşa. Fu nevoit să privească, frustrat, cum Bouchart şi gardianul plecară, lăsând locul pustiu. Altaïr ieşi din ascunzătoare şi se apropie de peretele despărţitor, unde găsi o uşă încuiată. Degetele lui iscusite izbutiră să descuie mecanismul, după care porni spre celula Oracolului. Zbieretele femeii parcă se înteţiseră şi erau mai neliniştitoare acum, iar Asasinul înghiţi un nod. Pe el nu-l înspăimânta niciun om, dar aici nu era un om, ci ceva complet diferit. Se strădui să-şi domolească nervii şi se apucă să lucreze la cea de-a doua încuietoare. Când uşa se deschise, cu un vaier sonor de ţâţâni ruginite, inima îi bătea ca un baros în piept.

Celula era mare – avea dimensiunile unei săli de ospeţe deasupra căreia atârna linţoliul morţii şi descompunerii, cu ceţuri unduitoare şi petice de vegetaţie printre coloane, de parcă exteriorul pătrundea încet aici, pentru ca într-o bună zi să revendice complet interiorul.

După ce îşi acomodă ochii cu semiîntunericul, o căută pe femeie, dar nu văzu nimic; îi auzea doar zbieretele infernale. Firişoarele de păr de pe braţe i se zbârliră şi-şi înfrână un tremurat când înainta în această... putea oare să-i spună „celulă”?

Era mai degrabă vizuina unei lighioane.

Pe neaşteptate se făcu linişte. Simţurile Asasinului se ascuţiră. Îşi trecu sabia dintr-o mână în alta şi ochii lui cercetară celula afundată în penumbre.

— Sânge de păgân, şuieră un glas răguşit, care cobora şi urca, desprins parcă dintr-un coşmar.

Altaïr se răsuci pe călcâie în direcţia sunetului, dar când vocea se auzi

din nou păru că răsună din alt loc.

— Îţi cunosc numele, păcătosule, croncăni ea, şi ştiu de ce te afli aici. Domnul să-mi călăuzească ghearele. Domnul să-mi dea puterea să-ţi frâng oasele.

Altaïr mai avu timp să se întrebe: *Gheare?* Oare avea într-adevăr... Apoi ea apăru din beznă, rotindu-se ca un derviş, cu părul negru biciuind în jur şi răcnind. Nu avea gheare, însă unghiile lungi şi ascuţite erau la fel de letale. Asasinul le auzi şuierul când spintecară aerul prin faţa lui şi sări înapoi. Ea era ghemuită ca o pisică şi mârâia privindu-l. Fu surprins, pentru că se aşteptase la o bătrână stafidită, însă femeia asta avea trăsături nobile. Desigur! Era cea despre care îi povestise Barnabas, cea care deţinuse castelul acesta. Era tânără şi cândva fusese atrăgătoare, dar, indiferent ce anume îi făcuseră templierii, se părea că întemniţarea îi distrusese mintea. Altaïr ştiu asta când ea rânji şi, brusc, trăsăturile îşi pierdură nobleţea, dezvăluind şiruri de dinţi putrezi şi limba care-i atârna afară din gură. Chicotind, ea se repezi din nou.

Se luptară şi Oracolul atacă orbeşte, izbind cu unghiile şi zgâriindu-l pe Altaïr de câteva ori, însângerându-l. Asasinul păstră distanţa şi avansă doar în contraatacuri până ce, într-un sfârşit, izbuti s-o ţintuiască de o coloană. Încercă cu disperare s-o ţină locului – dorea să vorbească raţional cu ea –, dar se zbătea ca un animal sălbatic, chiar şi după ce o trânti pe jos şi-i lipi pumnalul de gât. Se zvârcolea întruna şi schelălăia:

— Lăudat fie Domnul Dumnezeu! Eu sunt unealta lui. Eu sunt securea lui Dumnezeu. Nu mă tem nici de durere, nici de moarte.

— Ai fost cipriotă cândva, îi spuse Altaïr căznindu-se s-o potolească. Ai fost o nobilă respectată. Ce secrete le-ai spus diavolilor ălora?

Oare ea ştia că, ajutându-i pe templieri, îşi trădase propriul popor? Oare mai avea încă atâta raţiune cât să înţeleagă asta?

— Nu fără noimă aduc eu nenorocirea, şuieră femeia şi, pe neaşteptate, deveni complet nemişcată. Prin porunca Domnului Dumnezeu, sunt unealta sa.

Nu, gândi Asasinul. Nu era aşa. Mintea ei era dusă.

— Orice ţi-ar fi făcut templierii, milady, rosti el, a fost un lucru rău. Iartă-mă pentru asta.

Era un gest de milostenie. O ucise, după care părăsi locul acela teribil.

Mai târziu, revenit în casa conspirativă, deschise jurnalul şi scrise:

De ce oare instinctele noastre insistă în privinţa violenţei? Am studiat interacţiunile dintre diverse specii. Dorinţa înnăscută de supravieţuire pare să ceară moartea celuilalt. De ce nu pot ele merge mână în mână? Foarte mulţi cred că lumea a fost creată prin lucrarea unei puteri divine, însă eu văd doar planurile unui nebun, decis să celebreze moartea.

Reflectă şi asupra Mărului.

Cine au fost cei care au existat înaintea noastră? Ce i-a adus aici? Ce i-a făcut să plece? Ce este cu obiectele astea? Sunt aidoma unor mesaje închise în sticle? Unelte lăsate în urmă pentru a ne ajuta și călăuzi? Sau noi ne luptăm pentru a pune mâna pe gunoaiele lor, atribuind scopuri și înțelesuri divine unor simple jucării abandonate de ei?

Capitolul 44

Altaïr decise să-l urmărească pe Shalim. Amândoi o căutau pe Maria şi Asasinul dorea să se asigure că se afla în apropierea fiului Taurului dacă acesta o găsea primul.

Deocamdată însă Shalim nu părea foarte interesat de căutare. Markos îi spusese lui Altaïr că Shalim nu avea în comun cu tatăl lui decât temperamentul violent şi faptul că-i slujea pe templieri. În locul fervorii religioase, el era înclinat spre vin şi compania prostituatelor. Urmărindu-l, Asasinul îl văzu dedându-se ambelor plăceri. Rămase totuşi la o distanţă sigură în timp ce Shalim şi două dintre gărzile lui de corp cutreierară străzile din Kyrenia ca un trio de mici despoţi, ocărându-i pe cumpărători şi neguţători, maltratându-i, luând bani şi mărfuri, pentru a merge în vizită altundeva.

Se părea că la un bordel. Altaïr văzu cum Shalim şi oamenii lui se apropiară de o uşă unde un beţiv pipăia o prostituată locală. Insul era fie prea prost, fie prea beat ca să recunoască proasta dispoziţie a lui Shalim, deoarece îşi ridică burduful de piele în semn de salut spre tiran şi strigă:

— Paharul sus, Shalim!

Shalim nici măcar nu încetini pasul, îl izbi cu podul palmei în faţă, astfel încât capul beţivului ricoşă cu un bufnet sec din peretele dinapoia lui. Burduful îi căzu din mână şi bărbatul lunecă în jos pe lângă perete, oprindu-se în şezut, cu capul atârnând într-o parte şi părul năclăit de sânge. Shalim îşi continuă mişcarea, prinzând cu aceeaşi mână braţul prostituatei.

Femeia se împotrivi.

— Nu. Te rog, nu!

El o târa însă deja de acolo, întoarse capul şi strigă peste umăr spre cei doi tovarăşi ai lui:

— Distracţie plăcută! Când terminaţi, aduceţi-mi şi mie nişte femei.

Altaïr văzuse destul. Shalim n-o căuta pe Maria, asta era sigur, şi probabil că n-avea s-o găsească dacă îl urmărea acolo unde urma să se ducă cu prostituata aceea – fără îndoială, în pat sau într-o tavernă.

De aceea reveni în piaţa cartierului, unde Markos rătăcea fără ţintă printre tarabe, cu mâinile la spate, aşteptând veşti de la el.

— Trebuie să mă apropii de Shalim, îi spuse Asasinul după ce se retraseră la umbră, părând, pentru oricine i-ar fi văzut, ca doi neguţători care se ascunseseră de soarele fierbinte şi-şi petreceau ziua flecărind. Dacă este la fel de prost pe cât este de obraznic poate că voi izbuti să aflu ceva secrete de la el.

— Poate că ar fi bine să stai de vorbă cu unul dintre călugării de lângă catedrală, chicoti Markos. Stilul desfrânat de viaţă al lui Shalim duce la spovedanii frecvente.

Altaïr merse la catedrală, găsi o băncuţă sub o tendă care flutura în

vânt şi se aşeză, privind trecătorii. Aşteptă până când un călugăr în straie albe trecu pe lângă el şi-l salută printr-o înclinare a capului. Altaïr îi răspunse printr-un gest identic, apoi rosti cu glas scăzut, astfel încât să-l poată auzi doar călugărul:

— Frate, oare nu te tulbură să suferi păcatele unui ticălos ca Shalim?

Călugărul se opri. Privi într-o direcţie, apoi în cealaltă. Apoi se uită la Altaïr.

— Ba da, şopti el, dar a te împotrivi lui înseamnă sinucidere curată. Templierii au o miză mare aici.

— Te referi la arhivă? întrebă Altaïr. Îmi poţi spune unde este?

Altaïr auzise deseori vorbindu-se despre arhivă. Poate că acolo se afla cheia activităţilor templierilor. Însă călugărul clătină din cap şi-şi urmă drumul. Pe neaşteptate, se iscă agitaţie şi Altaïr fu surprins să vadă că era chiar Shalim. Bărbatul suia pe podiumul unui orator. Nu mai era însoţit de prostituată şi părea mult mai puţin beat pe cât fusese mai devreme.

— Bărbaţi si femei ai Ciprului, anunţă el, după ce se strânsese destulă lume, Armand Bouchart vă transmite binecuvântările lui, dar în acelaşi timp vă anunţă răspicat că toţi cei care vor instiga tulburări cu sprijinul rezistenţei vor fi prinşi şi pedepsiţi. Cei care caută ordinea şi armonia, şi care se vor supune Domnului Dumnezeu prin muncă şi zel, se vor bucura de bunăvoinţa lui Bouchart. Să muncim laolaltă ca fraţi pentru a reclădi ceea ce au distrus ura şi mânia.

Asta era foarte ciudat, gândi Altaïr. Shalim părea odihnit şi proaspăt la faţă, nu aşa cum s-ar fi aşteptat să pară în lumina recentelor lui activităţi. Mai devreme Shalim avusese aspectul unui bărbat care intenţiona să-şi petreacă restul zilei bând şi preacurvind, pe când acum părea un om complet diferit – nu numai ca aspect, ci şi ca purtare, maniere şi, judecând după discursul recent, filozofia de viaţă. În plus nu era însoţit de gărzi. Pe acest Shalim, Altaïr l-ar fi putut supune cu uşurinţă, poate pe una dintre uliţele lăturalnice de lângă strada principală din Kyrenia.

Când Shalim coborî de pe podium şi se îndepărtă, lăsând catedrala în spate şi pornind spre străzile aurarilor, Altaïr îl urmă aproape imediat.

Nu era sigur cât timp merseseră, când, parcă pe neaşteptate, deasupra lor se ridică uriaşul castel St. Hilarion şi văzu că Shalim se îndrepta într-acolo. Când ajunse la porţile uriaşe ale castelului, bărbatul trecu printr-o uşiţă laterală şi dispăru din vedere. Altaïr blestemă în gând. Îşi pierduse ţinta. Castelul continua totuşi să fie un furnicar de activitate şi chiar atunci ambele porţi principale se deschiseră, îngăduind ieşirea unui palanchin purtat de patru bărbaţi. În mod clar, era gol; bărbaţii alergau destul de repede cu el şi Altaïr îi urmă până în portul împestriţat de soare, unde îşi lăsară jos povara şi rămaseră în aşteptare, cu braţele încrucişate peste piepturi.

Altaïr aşteptă şi el. Se aşeză pe un zid scund din port şi-şi rezemă coatele pe genunchi, după care privi palanchinul şi slugile, neguţătorii şi

pescarii, corăbiile frumoase care se legănau lin pe apă, bordajele ce se ciocneau de zidurile portului. Un grup de pescari care se luptau cu un năvod uriaş se opriră pe neaşteptate, se uitară la una dintre corăbii şi rânjiră larg. Altaïr le urmări privirile şi văzu cum pe puntea ei apărură câteva femei înveşmântate în şifoane şi mătăsuri de curtezane, care coborâră în port cu paşi mărunţi şi siguri. Pescarii fluierară, rânjind, iar câteva spălătorese ţâţâiră, când femeile traversară docul cu capetele sus, ştiind cu exactitate atenţia pe care o atrăgeau. Altaïr le privi. Printre ele se afla Maria.

Purta straie de curtezană şi inima bărbatului tresări la vederea ei. Ce făcea oare aici? Scăpase din ghearele lui Shalim doar pentru a reveni în pericol... sau cel puţin aşa părea. Ea şi celelalte femei suiră în palanchin. Servitorii aşteptară până urcară toate, apoi îl ridicară şi porniră, mergând mult mai încet ca înainte, cocoşaţi de greutate. Ieşiră din port şi, dacă Altaïr nu se înşela, merseră către castelul St. Hilarion. Unde, fără doar şi poate, Shalim îşi freca deja palmele de mulţumire.

Altaïr îi urmă, escaladă peretele unei clădiri din apropiere, apoi porni pe acoperişuri, sărind de pe unul pe celălalt, fără să scape din ochi palanchinul de dedesubt. Când se apropie de castel, se ghemui si rămase în aşteptare. După care, sincronizându-se cu atenţie cu înaintarea lecticii, îşi dădu drumul pe acoperişul ei. *Buf!*

Palanchinul se clătină când purtătorii lui se adaptară noii greutăţi. Altaïr se bizuise pe faptul că ei aveau să fie prea îngroziţi pentru a ridica măcar privirile – şi avusese dreptate. Icniră doar sub greutatea suplimentară şi continuară fără să încetinească. Iar dacă femeile dinăuntru observaseră ceva, nici ele nu reacţionară în vreun fel, aşa că trecură fără probleme prin porţile castelului şi ajunseră într-o curte interioară. Asasinul privi în jur şi zări arcaşi pe metereze. Dintr-o clipă în alta, avea să fie observat. Sări şi se ascunse îndărătul unui zid scund, uitându-se cum Maria fu scoasă din palanchin şi escortată printr-o uşiţă laterală, părăsind curtea.

El se caţără iute pe acoperişul unei dependinţe. Trebuia să intre pe o cale lungă şi ocolită, dar ştia un lucru: după ce o găsise pe femeie, n-avea s-o mai piardă.

Capitolul 45

Maria fu adusă pe un balcon larg şi pârjolit de soare pentru a-l întâlni pe stăpânul castelului St. Hilarion. Mai exact, pe unul dintre stăpâni. Altaïr nu ştia, dar Shalim avea un frate geamăn, Shahar. Pe el îl văzuse Asasinul ţinând discursul despre generozitate, iar dacă ar fi ştiut adevărul, ar fi înţeles şi cum era posibil ca un om care-şi petrecuse noaptea bând şi preacurvind să poată arăta atât de proaspăt în dimineaţa următoare.

Pe de altă parte, Maria îi cunoştea pe gemeni şi, cu toate că erau identici, ştia cum să-i deosebească. Shalim avea ochii negri şi chipul lui trăda excesele vieţii pe care o ducea. Shahar părea mai tânăr şi de el se apropia femeia acum. Shahar se întoarse către ea şi se lumină la chip, surâzând, când ea traversă balconul, superbă în veşmintele de curtezană care dezvăluiau suficient ca să atragă privirile oricărui bărbat.

— Nu mă aşteptasem să te revăd, zâmbi el larg şi pofticios. Cum te pot ajuta, vulpiţă?

Trecu apoi pe lângă ea, revenind în sală.

— Nu mă aflu aici ca să ascult complimente, se răsti Maria în ciuda aspectului care-i contrazicea spusele. Vreau răspunsuri.

După ce intrară amândoi în sală, el o privi surprins, însă în acelaşi timp lasciv. Femeia îi ignoră uitătura. Trebuia să audă cu propriile ei urechi dacă spusele lui Altaïr erau adevărate.

— Deci? rosti Shahar.

— Este adevărat ce am auzit – că templierii doresc să folosească Mărul, Partea de Eden, în scopuri rele? Nu pentru a-i ilumina pe oameni, ci pentru a-i înrobi?

El surâse indulgent, de parcă ar fi fost nevoit să ofere explicaţii unui copil adorabil, dar prostuţ.

— Oamenii sunt dezorientaţi, Maria. Ei sunt aidoma unor oi care imploră să fie conduse. Şi exact asta le oferim noi: vieţi simple, lipsite de griji.

— Totuşi Ordinul nostru a fost înfiinţat pentru a-i apăra pe oameni, nu pentru a-i priva de libertate.

Shahar îşi răsfrânse buza inferioară.

— Templierilor nu le pasă de libertate. Noi căutăm ordinea – atât şi nimic mai mult.

Veni spre ea şi femeia se retrase un pas.

— Ordine sau înrobire?

Vocea lui căpătă un ton mai sumbru când răspunse:

— Îi poţi spune cum doreşti, draga mea...

Se întinse către ea, dar intenţiile lui – extrem de evidente – fură întrerupte de apariţia neaşteptată a lui Altaïr în sală. Shahar se răsuci şi exclamă:

— *Asasinul!*

O apucă pe Maria de umeri și o azvârli pe podea cu brutalitate. Femeia se lovi rău și Altaïr decise că avea să-l facă să plătească pentru asta.

— Îmi cer scuze, Shalim, că am sosit neanunțat, zise el. Shahar rânji larg.

— Așadar îl cauți pe Shalim? Sunt sigur că fratele meu va fi încântat să ni se alăture.

De sus se auzi un zgomot și, ridicând ochii, Altaïr văzu o galerie pe care se apropia Shalim surâzător. Apoi doi soldați pătrunseră prin ușa deschisă, pregătiți să se năpustească asupra Mariei, însă femeia, care se ridicase deja, se răsuci fulgerător, smulse sabia din teaca unuia și-l străpunse printr-o fandare.

Bărbatul dădu un strigăt și se prăbuși, iar ea se roti și, lăsându-se într-un genunchi, fandă din nou și-l ucise și pe camaradul său. În clipa următoare Shalim sări din galerie și ateriză în mijlocul sălii, imediat lângă fratele lui. Altaïr beneficie de o clipă pentru a-i vedea unul lângă altul și fu uimit de asemănarea dintre ei. Maria i se alătură acum, cu sabia recent dobândită picurând sânge și gâfâind – ei doi împotriva gemenilor. Altaïr simți că pieptul i se umple de ceva pe jumătate mândrie, pe jumătate un sentiment pe care prefera să nu-l numească.

— Ei sunt doi, rosti Asasinul, și noi suntem tot doi.

Maria îi oferi însă o nouă surpriză. În loc să lupte de partea lui, se mulțumi să pufnească disprețuitor, după care dispăru în fugă prin ușa lăsată deschisă de soldați. Altaïr avu la dispoziție doar un moment pentru a se întreba dacă ar trebui s-o urmeze, după care gemenii îl atacară și trebui să lupte pentru a rămâne în viață împotriva a doi spadasini iscusiți.

Lupta fu lungă și brutală, iar adversarii începură siguri pe ei, convinși că-l vor răpune iute. La urma urmelor, ei erau doi și experți în mânuirea sabiei; în mod firesc, se așteptau să-l obosească, dar Altaïr se duela mânat de furie și frustrare. De acum nu mai știa cine era prieten și cine era dușman. Fusese trădat – oameni care ar fi trebuit să fie prieteni se dovediseră inamici. Iar cei despre care crezuse că puteau deveni prieteni – sau mai mult decât atât – respinseseră mâna bunăvoinței pe care le-o întinsese. El știa doar că purta un război în care miza era mai mare decât crezuse, implicând puteri și ideologii pe care încă nu le cunoștea. Trebuia să continue să lupte, să continue până ajungea la capăt.

Iar când leșurile gemenilor zăcură într-un final la picioarele lui, cu membrele contorsionate în poziții nefirești, cu ochii căscați și morți, Asasinul nu simți nici plăcere, nici satisfacție pentru victoria sa. Se mulțumi să-și curețe sabia de sânge, o vârî în teacă și porni spre balcon. Auzi îndărătul lui sosirea altor gărzi, dar el suise deja pe balustradă și deschisese larg brațele. Dedesubt era o cotigă și sări în ea, apoi se pierdu în tumultul orașului.

Mai târziu, când reveni la casa conspirativă, Markos îl aștepta nerăbdător să audă povestea uciderii gemenilor. În jurul lor, membri ai

rezistenţei se îmbrăţişau fericiţi la aflarea veştii. Mişcarea de rezistenţă putea acum recâştiga controlul, cel puţin în Kyrenia. Iar dacă reuşea acolo, atunci existau cu certitudine speranţe pentru toată insula.

Markos îi surâse larg.

— A început deja, Altaïr. Porturile se golesc de corăbiile templiere. Kyrenia va fi liber. Poate chiar toată insula Cipru.

Asasinul zâmbi, încurajat de fericirea din ochii săi.

— Rămâneţi cu ochii în patru, îl sfătui el.

Îşi aminti că nu se apropiase nici măcar cu un pas de descoperirea arhivei. Plecarea templierilor îi spunea ceva.

— Nu şi-ar lăsa arhiva fără apărare, zise el, aşa că ea nu poate fi aici.

Markos căzu pe gânduri.

— Majoritatea corăbiilor care au plecat reveneau în Limassol. N-ar putea fi acolo?

Altaïr încuviinţă din cap.

— Mulţumesc, Markos. Ţi-ai slujit bine ţara.

— Domnul să fie cu tine!

Ceva mai târziu, Asasinul se îmbarcă pe o corabie care avea să-l readucă în Limassol. Acolo spera să deznoade misterul intenţiilor templierilor şi să afle adevărul despre Alexander.

Se gândi la toate astea în timpul călătoriei şi scrise în jurnal:

Îmi amintesc momentul meu de slăbiciune, atunci când încrederea mi-a fost zguduită de cuvintele lui Al Mualim. El, care-mi fusese ca un tată, s-a dovedit a-mi fi inamicul cel mai mare. Îi era îndeajuns să-mi strecoare în minte o sămânţă infimă de îndoială, folosindu-se de obiectul acesta. Eu însă i-am alungat fantomele, mi-am recăpătat încrederea în mine şi l-am alungat din lumea asta.

Capitolul 46

Limassol era aproape aşa cum îl lăsase, un furnicar de templieri şi soldaţi, şi orăşeni nemulţumiţi, care continuau să-şi ducă viaţa de zi cu zi cu indignarea întipărită pe feţe.

Altaïr nu pierdu timpul şi localiză noua casă conspirativă a rezistenţei, un fost antrepozit, acum abandonat, şi intră acolo hotărât să-l confrunte pe Alexander cu cele auzite în conversaţia dintre Bouchart şi Shalim. Însă când pătrunse în clădire, Alexander îl opri strigând:

— Înapoi, mişelule! Ai trădat rezistenţa şi ne-ai vândut cauza. Ai lucrat tot timpul mână în mână cu Bouchart?

Asasinul se pregătise pentru o înfruntare cu Alexander, poate chiar pentru un duel, totuşi vederea stării lui de agitaţie îl calmă, făcându-l să-şi spună că era posibil să fi interpretat greşit cele văzute, îşi păstră totuşi precauţia.

— Doream să te întreb acelaşi lucru, zise el. L-am auzit pe Bouchart menţionându-ţi numele. Ţi-a trimis o boccea, nu-i aşa?

Alexander miji ochii, dar încuviinţă din cap. Mobilierul din casa conspirativă era sărăcăcios, însă în apropiere exista o măsuţă joasă, pe care se afla sacul pe care Bouchart i-l înmânase lui Shalim în Kyrenia.

— Da, rosti Alexander, este ţeasta sărmanului Barnabas. Altaïr se apropie de el. Trase de şnurul sacului şi acesta se deschise, dezvăluind un cap de om, dar...

— Ăsta nu-i bărbatul cu care m-am întâlnit în Kyrenia, spuse el.

Privi trist căpăţâna care începuse să se decoloreze şi răspândea un miros greu şi neplăcut. Ochii erau pe jumătate închişi, gura atârna uşor deschisă şi limba era vizibilă înăuntru.

— Poftim? se încruntă Alexander.

— Adevăratul Barnabas a fost ucis înainte de sosirea mea şi înlocuit de un templier care a cauzat multe rele înainte să dispară.

— Să ne ajute Dumnezeu! Templierii au fost la fel de brutali şi aici – bântuie prin piaţa comercială, port şi piaţa catedralei, arestând după voie.

— Nu dispera, spuse Altaïr. Kyrenia i-a alungat deja pe templieri. Îi vom alunga şi noi din Limassol.

— Trebuie să procedaţi cu atenţie. Propaganda templieră i-a făcut pe unii dintre oamenii mei să acţioneze împotriva voastră, iar majoritatea celorlalţi sunt precauţi.

— Mulţumesc pentru avertisment.

Asasinul îl căută zadarnic pe Bouchart în oraş, iar când reveni pentru a-i comunica vestea proastă lui Alexander, casa conspirativă era goală. Pe măsuţă se găsea un bilet şi Altaïr îl citi. Alexander dorea să se întâlnească cu el în curtea castelului. Cel puţin aşa scria pe bilet.

Tânărul căzu pe gânduri. Oare văzuse vreodată scrisul de mână al cipriotului? Nu-şi amintea. Pe de altă parte, era perfect posibil ca acesta să

fi fost silit să scrie biletul.

Se îndreptă către locul de întâlnire, deşi toate instinctele îl anunţau că putea fi o capcană. Simţi o strângere de inimă când în curtea unde fusese chemat zări un cadavru.

Nu, gândi Altaïr.

Se uită imediat în jur. Meterezele ce înconjurau curtea erau pustii. De altfel, întregul loc era mult mai tăcut decât s-ar fi aşteptat. Îngenunche lângă trup şi temerile i se confirmară când, întorcându-l cu faţa în sus, zări ochii goi ai lui Alexander.

Apoi de deasupra lui se auzi o voce şi Altaïr se sculă, se întoarse şi zări o siluetă pe meterezele zidurilor ce mărgineau curtea. Orbit de razele soarelui, îşi duse palma pavăză la ochi, dar tot nu izbuti să desluşească chipul bărbatului de acolo. Să fi fost oare Bouchart? În tot cazul, purta crucea roşie a cruciaţilor şi stătea cu picioarele uşor depărtate şi mâinile în şolduri, arătând ca un erou cuceritor. Cavalerul arătă spre leşul lui Alexander şi glasul îi răsună batjocoritor:

— Vreun prieten de-al tău?

Asasinul speră ca în curând să-l facă să plătească pentru dispreţul acela. Cruciatul se mişcă puţin într-o parte şi Altaïr văzu până la urmă cine era: spionul care se dăduse drept Barnabas în Kyrenia şi era probabil răspunzător pentru uciderea adevăratului Barnabas. Alt om bun care fusese omorât. Altaïr speră să-l facă să plătească şi pentru asta. Pumnii i se încleştară şi muşchii maxilarelor îi tresăriră. Deocamdată însă iscoada îl prinsese pe picior greşit.

— N-am reţinut cum te cheamă! strigă el spre metereze.

— Ce ţi-am spus în Kyrenia? chicoti cavalerul – iscoada. Barnabas, nu?

Brusc înapoia tânărului se auziră răcnete şi, răsucindu-se fulgerător, Altaïr văzu un grup de oameni care pătrundea în curte. Era victima unei înscenări. Iscoada răspândise zvonul despre el şi acum avea să fie acuzat de uciderea lui Alexander; gloata furioasă fusese trimisă aici exact la momentul potrivit. Era într-adevăr o cursă în care el căzuse în ciuda instinctelor ce-l avertizaseră să fie prudent.

Se blestemă din nou în gând şi privi în jur. Zidurile din gresie se înălţau deasupra lui. Un şir de trepte ducea spre metereze, dar acolo, în vârf, se afla iscoada, care rânjea larg, bucurându-se de spectacolul care avea să înceapă în curând, deoarece cetăţenii veneau în fugă spre Asasin, cu sângele clocotind, cu nevoia de răzbunare şi dreptate arzându-le în ochi.

— Uitaţi-l pe trădător!

— Spânzuraţi-l!

— Va plăti pentru crimele lui!

Altaïr rămase locului. Primul lui impuls fusese să ducă mâna la sabie, dar se oprise; nu, el nu putea ucide oameni nevinovaţi. Dacă ar fi făcut-o, ar fi însemnat să distrugă toată credinţa pe care o aveau ei în rezistenţă şi în Asasini. Tot ce putea face era să-şi declare inocenţa, însă n-aveai cu cine

să te-nţelegi. Căută cu disperare un răspuns.

Şi-l găsi.

Mărul.

Era ca şi cum obiectul l-ar fi strigat. Brusc deveni conştient de existenţa lui în raniţa mică pe care o purta în spate şi-l scoase, apoi întinse spre mulţime braţul în care-l ţinea.

Nu ştia ce încerca să facă şi nici nu era sigur în privinţa rezultatului. Simţea că Mărul îi va asculta poruncile, că-i va înţelege intenţia. Era totuşi numai o impresie. O senzaţie. Un instinct.

Dar aşa se şi întâmplă până la urmă. Mărul străluci şi-i pulsă în palmă. Emise o lumină stranie, diafană, ce păru să pogoare asupra mulţimii, care se linişti imediat, încremenind practic locului. Altaïr văzu iscoada templieră tresărind de uluire. Se simţi brusc atotputernic şi în clipita aceea înţelese nu numai atracţia seducătoare a obiectului şi puterea divină pe care o conferea, ci şi pericolul teribil pe care-l reprezenta... în mâinile celor care l-ar fi utilizat în scopuri rele, desigur, dar şi pentru el. Nici chiar Maestrul Asasin nu era imun în faţa ispitei Mărului. Îl folosea acum, însă îşi jură că n-avea s-o mai facă niciodată, şi oricum nu în scopurile astea.

Apoi se adresă mulţimii:

— Armand Bouchart este omul răspunzător pentru suferinţa voastră! strigă Altaïr. El l-a pus pe bărbatul acesta să dezbine rezistenţa. Plecaţi de aici şi mobilizaţi-vă oamenii. Cipru va redeveni insula voastră.

Pentru câteva clipe se întrebă dacă avusese succes. Dacă mulţimea furioasă avea să-şi continue năvala pentru a-l linşa după ce avea să coboare Mărul? Îl coborî, totuşi gloata nu reluă goana spre el. Cuvintele lui îi convinseseră pe ciprioţi. Cuvintele lui îi determinaseră să-şi schimbe părerea. Fără multă ceremonie, ei se întoarseră şi părăsiră curtea, ieşind la fel de repede precum intraseră, însă supuşi, ba parcă chiar căindu-se.

Curtea rămase iarăşi pustie şi, vreme de câteva bătăi de inimă, Altaïr privi Mărul din palmă, văzu cum păleşte, şi se simţi totodată atras, speriat şi copleşit de veneraţie. Apoi îl puse înapoi în siguranţa raniţei, iar iscoada rosti din înaltul zidurilor:

— Îmi place jucărioara ta. Aş putea s-o împrumut?

Altaïr ştia un singur lucru: templierul n-avea să ia Mărul decât dacă îl ucidea pe el. Extinse pumnalul, pregătindu-se de luptă, iar cavalerul zâmbi, anticipând duelul ce va urma, şi se pregăti să coboare de pe metereze, când...

Se opri.

Iar zâmbetul i se şterse de pe chip.

Prin piept îi ieşise o sabie. Sângele îi înflori pe tunica albă, amestecându-se cu roşul crucii de pe ea. Coborî ochii şi se privi derutat, parcă întrebându-se cum ajunsese arma acolo. Dedesubtul lui, în curte, Altaïr se întreba acelaşi lucru. Apoi templierul se clătină şi Asasinul zări o

siluetă înapoia lui. O siluetă pe care o recunoscu: Maria.

Femeia surâse şi împinse iscoada de pe zid, privind cum se rostogolește greoi pe treptele scării de sub ea. Rămase locului, cu sânge picurând de pe sabie, zâmbi spre Asasin, apoi scutură sabia şi o băgă în teacă.

— Aşadar, rosti ea după aceea, ai avut Mărul tot timpul.

El încuviinţă din cap.

— Acum ai văzut ce fel de armă poate deveni dacă ajunge în mâini nepotrivite.

— Nu ştiu dacă aş numi mâinile tale ca fiind „potrivite".

— Nu. Ai dreptate, îl voi distruge... sau îl voi ascunde. Nu pot totuşi să spun ce voi face, până nu găsesc arhiva.

— Ei bine, replică ea, nu trebuie să cauţi prea departe. Eşti chiar deasupra ei.

Capitolul 47

În clipa aceea dinspre intrarea în curte se auziră strigăte şi un grup de templieri apăru în fugă, cu ochii sclipind ameninţător de sub vizierele coifurilor.

De deasupra, Maria strigă:

— Pe aici – iute!

Se răsuci pe călcâie şi alergă pe metereze către o uşă. Altaïr era pe punctul s-o urmeze, dar cei trei cavaleri ajunseseră deja lângă el şi, blestemând, le pară atacul, cu oţelurile săbiilor zăngănind, astfel că o pierdu iarăşi din vedere pe femeie.

Templierii erau iscusiţi şi bine antrenaţi – o dovedeau dealtfel muşchii umerilor şi cefei –, totuşi nici trei oponenţi nu erau pe măsura Asasinului, care dansă în jurul lor cu graţie, împungând şi spintecând, până când toţi zăcură fără viaţă la picioarele lui.

Privi după aceea în sus. Meterezele erau pustii. Doar leşul iscoadei templiere din capul scării şi, desigur, nici urmă de Maria. Sui treptele în goană, oprindu-se doar un moment pentru a-l privi pe cel ucis de englezoaică. Dacă misiunea unui spion era de a submina inamicul, acesta îşi făcuse treaba bine; aproape că-i stârnise pe ciprioţi împotriva mişcării de rezistenţă, aducându-i practic în mâinile templierilor – care nu intenţionau să le ridice nivelul, ci să-i subjuge şi stăpânească.

Altaïr continuă în fugă, până la uşa prin care dispăruse Maria. Aceasta era aşadar intrarea în clădirea care găzduia arhiva. Păşi înăuntru.

Uşa se închise cu zgomot îndărătul lui. Se afla pe o scară ce cobora pe lângă peretele unui puţ uriaş ca o cavernă. Făcliile de pe ziduri ofereau o lumină slabă, proiectând umbre ce dansau pe crucile templiere care decorau pereţii. Era tăcere.

Nu, tăcerea nu era chiar absolută.

De undeva din adânc putea auzi strigăte. Să fi fost oare gărzi, care fuseseră alertate de prezenţa... Mariei? O fire aşa independentă ca femeia nu s-ar fi putut alinia niciodată doctrinelor templierilor. Ea era o trădătoare. Adoptase calea Asasinilor: ucisese un templier şi-i dezvăluise unui Asasin locul arhivei. Aveau s-o omoare pe loc. Deşi, desigur, după cum o văzuse luptând până acum, părea mai uşor de spus decât de făcut.

Începu să coboare, alergând pe treptele întunecate, sărind ocazional peste găuri ce se căscau în scara de piatră năruită, până ajunse pe podeaua acoperită cu nisip a unei încăperi. În faţa lui apărură trei soldaţi; pe primul îl răpuse imediat cu un cuţit pentru aruncat, iar pe al doilea îl prinse pe picior greşit şi-şi înfipse sabia în gâtul lui. Îi împinse apoi cadavrul în al treilea atacator, care căzu şi Altaïr îl ucise pe când încerca să se ridice. Mergând mai departe, auzi de undeva apă curgătoare şi ajunse pe un pod care trecea printre două cascade. Zgomotele erau suficient de puternice ca să ascundă sosirea lui celor doi străjeri aflaţi în

capătul opus al podului. Îi ucise pe amândoi din două lovituri de pumnal.

Îşi continuă drumul şi ajunse în adâncul unei... biblioteci. Vedea acum rafturi cu cărţi ce ticseau nenumărate camere. Asta era! Ajunsese în locul căutat. Nu ştia ce anume se aşteptase să vadă, totuşi numărul volumelor era mai mic decât îşi închipuise. Oare era într-adevăr faimoasa arhivă despre care auzise?

Nu avea totuşi timp să se oprească şi să inspecteze. Auzea voci şi sunetele a două săbii ce se încleştau; erau doi combatanţi, iar una dintre voci era de femeie.

În faţa lui o arcadă mare purta în vârf crucea templierilor. Trecu pe sub ea şi pătrunse într-o sală vastă, în centrul căreia se găsea un spaţiu ceremonial înconjurat de coloane din piatră cu sculpturi complexe. În mijloc se duelau Bouchart şi Maria. Femeia îl ţinea la distanţă pe conducătorul templier, însă cu destulă greutate; chiar în clipa intrării lui Altaïr, Bouchart o lovi şi ea căzu cu un strigăt pe pardoseala din piatră.

Bouchart o privi cu indiferenţă, după care se răsuci către Asasin, deşi acesta apăruse fără cel mai mic zgomot.

— Neghiobul de împărat Comnenul, rosti el cu dispreţ referindu-se la fostul conducător al Ciprului, a fost un prost, dar a fost prostul *nostru.* Noi am acţionat pe insula asta aproape un deceniu fără nicio intervenţie din exterior. Arhiva noastră era secretul cel mai strict păstrat din Cipru. Din păcate nici cele mai bine gândite planuri n-au fost imune la idioţenia lui Isaac.

Aproape un deceniu, gândi Altaïr. Dar atunci... înaintă un pas, privind de la Bouchart la Maria.

— El l-a înfuriat pe regele Richard şi i-a adus pe englezi prea aproape pentru ca voi să vă mai simţiţi confortabil. Aşa este?

Templierul nu schiţă nicio mişcare pentru a-l opri, aşa că Asasinul traversă podeaua şi se aplecă peste Maria, îi luă capul în poală, căutând semne de viaţă.

Bouchart vorbea, părând să fie încântat de sunetul propriului glas.

— Din fericire am izbutit să-l convingem pe Richard să ne vândă insula. A fost unicul mod prin care i-am putut distrage atenţia.

Pleoapele femeii tresăriră. Ea gemu. Era *vie.* Răsunând uşurat, Altaïr îi coborî capul cu grijă pe piatră şi se ridică, întorcându-se către Bouchart, care-i urmărise cu un surâs indulgent.

— Adică aţi cumpărat ceea ce stăpâneaţi deja, rosti Asasinul.

Acum înţelegea. Templierii cumpăraseră Cipru de la regele Richard pentru a împiedica descoperirea arhivei lor. Nu era de mirare că-l urmăriseră cu atâta agresivitate când sosise pe insulă.

Bouchart confirmă din cap.

— Şi uite la ce s-a ajuns. Arhiva nu mai este sigură acum, după ce ai venit şi ai iscodit în prea multe cotloane întunecate.

— Regret că nu pot spune că-mi pare rău, dar obişnuiesc să obţin ceea

ce doresc, replică Altaïr cu glas încrezător, deşi simţea că ceva nu era tocmai în regulă.

Într-adevăr, Bouchart rânji larg.

— Nu însă şi de data asta, Asasinule. Nu şi acum. Abătându-te spre Kyrenia, am câştigat timpul necesar să ne mutăm arhiva.

Bineînţeles! în timpul coborârii nu văzuse o arhivă sărăcăcioasă, ci *resturile* ei care nu mai erau dorite. Îi distrăseseră atenţia cu Kyrenia şi se folosiseră de oportunitate, pentru a muta grosul arhivei.

— Nu aţi trimis obiectele *spre* Cipru, ci *din* Cipru, zise Altaïr când totul îi deveni clar.

— Exact, încuviinţă apreciativ din cap templierul. Însă nu trebuie să plece chiar totul şi cred că pe tine te vom lăsa aici.

În clipa următoare sări, lovind cu sabia, dar Altaïr devie atacul. Bouchart se aştepta la asta, aşa încât pară şi continuă asaltul. Asasinul fu silit să dea înapoi, respingând împunsături şi tăieturi. Bouchart era iscusit, asta nu se putea nega, şi în acelaşi timp iute, bizuindu-se mai mult pe jocul de picioare şi dexteritate, decât pe forţa brută folosită de majoritatea cruciaţilor în duelurile cu spada. El însă pornise la atac, aşteptându-se să învingă, şi s-o facă iute. Dorinţa disperată de a-l ucide pe Altaïr îl făcuse să uite de solicitările fizice ale luptei, aşa că tânărul se apără, îi îngădui ofensiva, îi pară loviturile şi contraatacă scurt la răstimpuri, rănindu-l superficial. O crestătură aici, o pişcătură dincolo. Sângele începu să răzbată de sub cămaşa de zale a templierului, care îl apăsa greu.

Pe când se lupta, Altaïr se gândi la Maria şi la toţi cei care muriseră din ordinele lui Bouchart, însă opri amintirile acelea să se preschimbe în dorinţă de răzbunare. Le îngădui să-i aducă doar fermitate. Surâsul dispăruse de pe chipul lui Bouchart şi, pe când Altaïr lupta în tăcere, Marele Maestru templier icnea din cauza eforturilor, dar şi a frustrării. Loviturile spadei sale erau mai puţin coordonate şi nu izbuteau să-şi atingă ţinta. Era acoperit de sudoare şi sânge. Dinţii îi erau dezgoliţi.

Iar Asasinul continuă să-l rănească, iar acum îi crestă fruntea, astfel că sângele îi şiroia în ochi şi el era silit să-şi treacă mănuşa peste faţă ca să se şteargă. De altfel, Bouchart abia mai putea ridica spada şi era gârbovit, picioarele îi tremurau, iar pieptul i se ridica şi cobora greoi, când se străduia să-şi regăsească suflul, mijind ochii printr-o mască de sânge pentru a-l găsi pe Altaïr, dar văzând numai umbre şi forme înceţoşate. Era un om înfrânt acum, ceea ce însemna că era un om mort.

Altaïr nu se juca cu el. Aşteptă însă ca pericolul să se îndepărteze. Să fie sigur că slăbiciunea templierului nu era simulată.

Apoi îl străpunse cu sabia.

Bouchart căzu şi Altaïr îngenunche lângă el. Templierul îl privi şi tânărul îi zări respectul din ochi.

— Faci... cinste Crezului tău, horcăi el.

— Tu însă te-ai îndepărtat de al tău.

— Nu m-am îndepărtat, ci l-am extins. Lumea este mai complicată decât cutează să admită majoritatea. Iar dacă tu, Asasinule... dacă tu ai şti mai mult decât doar să ucizi, ai putea înţelege asta.

Altaïr se încruntă.

— Păstrează-ţi pentru tine lecţia de morală. Şi poţi să mori, ştiind că nu voi îngădui niciodată ca Mărul, Partea de Eden, să cadă în alte mâini.

Când îi rosti numele, îi simţi căldura pe spinare, de parcă îl deşteptase.

Bouchart surâse ironic.

— Ţine-l aproape atunci. Cu timpul vei ajunge la aceleaşi... concluzii ca şi noi.

Apoi muri. Asasinul se întinse să-i închidă ochii, dar întreaga clădire se cutremură şi din tavan căzură bucăţi de tencuială şi praf. Foc de bombarde. Templierii trăgeau asupra arhivei. Era perfect logic – nu doreau să lase nimic în urmă.

Se apropie iute de Maria şi o ridică în picioare. Pentru o clipă se priviră ochi în ochi şi un sentiment nerostit trecu de la unul la celălalt. După aceea femeia îl trase de braţ şi-l conduse afară din sala mare care era zgâlţâită de alte ghiulele. Altaïr se întoarse la timp pentru a vedea cum doi pilaştri minunaţi se năruiau şi porţiuni din pereţi se spărgeau de pardoseală. O urmă apoi pe Maria, care alerga, suind câte două trepte odată, urcând prin puţ către suprafaţă. Altă explozie scutură clădirea şi pietrărie căzu pe scară, dar ei continuară să fugă, continuară să se ferească de bucăţile de piatră ce plouau peste ei, până ajunseră la ieşire.

Treptele de acolo se prăbuşiseră, aşa încât Altaïr se caţără pe zid, trăgând-o pe Maria după el, până la o platformă. Ieşiră la lumina zilei, iar tirul bombardelor templiere păru că se înteţeşte şi clădirea se surpă în sine, silindu-i să fugă de acolo. După aceea rămaseră locului o vreme, trăgând adânc în piept guri mari de aer proaspăt, fericiţi că erau în viaţă.

Mai târziu, după ce corăbiile templierilor plecaseră, purtând ultimele părţi ale arhivei preţioase, Altaïr şi Maria mergeau împreună în amurg prin portul Limassol, pierduţi în gânduri.

— Nu mai doresc nimic din lucrurile pentru care am luptat în Ţara Sfântă, rosti femeia după o pauză lungă. Mă-ntreb unde au dispărut toate cele la care am dat cu piciorul pentru a mă alătura templierilor... şi dacă ar trebui să-ncerc să le regăsesc.

— Vrei să te întorci în Anglia? întrebă Altaïr.

— Nu... sunt deja atât de departe de casă, încât voi continua spre răsărit. Poate spre India. Sau până voi cădea de pe marginea lumii... Dar tu?

Asasinul rămase gânditor, încântat de apropierea pe care o împărtăşeau.

— Pe când trăia Al Mualim, am crezut multă vreme că viaţa mea îşi atinsese limitele şi că unica mea datorie era să le arăt şi altora prăpăstiile

pe care le descoperisem.

— Odată am simţit şi eu asta, aprobă Maria.

Altaïr scoase Mărul din raniţă şi-l examină.

— Oricât de teribil ar fi, obiectul acesta conţine minuni... Aş dori să-l înţeleg cât mai bine cu putinţă.

— Păşeşti pe o potecă tare îngustă, Altaïr.

El încuviinţă încet din cap.

— Ştiu, dar curiozitatea mă roade. Doresc să cunosc minţile cele mai seamă, să explorez bibliotecile lumii şi să învăţ toate secretele naturii şi universului.

— Toate astea într-o singură viaţă? Pare destul de ambiţios...

Tânărul chicoti.

— Cine poate şti? S-ar putea ca acea singură viaţă să fie de ajuns.

— Poate că aşa-i. Şi încotro te vei îndrepta mai întâi?

Altaïr o privi şi zâmbi, ştiind doar că ar fi dorit ca ea să-i fie alături pe restul călătoriei.

— Spre răsărit..., îi spuse.

Partea a patra

Capitolul 48

15 iulie 1257

Maffeo are obiceiul să mă privească ciudat uneori. De parcă ar crede că nu-i ofer chiar toate informaţiile necesare. Şi a procedat aşa de câteva ori în timpul istorisirilor mele. Indiferent dacă priveşte forfota pieţei din Masyaf, dacă se bucură de aerul răcoros al catacombelor de sub citadelă sau dacă se plimbă pe metereze, urmărind păsările ce se rotesc şi plonjează peste văi, el întoarce uneori ochii spre mine de parcă ar întreba: „De fapt, ce *nu-mi* spui tu, Niccolò?"

Desigur, răspunsul meu este „nu-ţi ascund nimic", însă am bănuiala permanentă că povestea ne va implica până la urmă într-un fel, că toate lucrurile astea îmi sunt spuse cu un motiv anume. Oare va implica şi Mărul? Sau poate jurnalele lui? Sau Codexul, cartea în care el şi-a consemnat cele mai importante descoperiri?

Cu toate astea, Maffeo mă fixă cu privirea lui aparte.

— Şi?

— Şi... ce, frate?

— Altaïr şi Maria au pornit spre răsărit?

— Maffeo, Maria este mama lui Darim, bărbatul care ne-a invitat aici.

M-am uitat cum Maffeo şi-a întors faţa către soare şi a închis ochii pentru a-l lăsa să-i încălzească obrajii în timp ce absorbea informaţia aceea. Sunt sigur că încerca să împace imaginea lui Darim pe care-l cunoşteam noi, un bărbat trecut de şaizeci de ani, al cărui chip bătucit de vreme îi trădează vârsta, cu cineva care a avut o mamă... o mamă ca Maria.

L-am lăsat să reflecteze, zâmbind indulgent. Tot aşa cum Maffeo avea să mă sâcâie cu întrebări în timpul istorisirii şi eu, bineînţeles, îl sâcâisem pe Maestru, e drept însă cu mai mult respect.

— Unde este Mărul acum? îl întrebasem odată.

Ca să fiu sincer, sperasem în taină că mi-l va arăta la un moment dat. La urma urmelor, vorbise despre el în termeni foarte reverenţioşi, ba chiar păruse temător uneori. Desigur, sperasem să-l văd cu ochii mei. Poate pentru a-i înţelege atracţia.

Din păcate, nu fusese cazul. El îmi primise întrebarea cu o serie de sunete ţâfnoase. Mă avertizase că n-ar fi trebuit să-mi bat capul cu Mărul şi dăduse dojenitor dintr-un deget. Ar fi fost mai bine să mă preocup de Codex, deoarece paginile lui conţineau secretele Mărului, dar lipsite de efectele lui maligne.

Codexul... Da, hotărâsem, Codexul era cel care urma să fie important în viitor. Ba chiar important în viitorul *meu.*

Revenit în prezent, l-am privit pe Maffeo care se gândea că Darim era

fiul lui Altaïr şi al Mariei, că după începuturile ostile, între cei doi înflorise întâi respectul, după aceea atracţia, prietenia, dragostea şi...

— Ea şi Altaïr s-au căsătorit? a întrebat Maffeo.

— Exact. S-au căsătorit în Limassol, la doi ani după evenimentele pe care le-am descris. Ceremonia s-a ţinut acolo în semn de respect pentru ciprioţii care-şi oferiseră insula ca bază pentru Asasini, astfel încât devenise o fortăreaţă-cheie a Ordinului. Cred că Markos a fost oaspete de onoare şi un toast oarecum ironic s-a ţinut în cinstea piraţilor care, fără să vrea, fuseseră responsabili pentru întâlnirea lui cu Altaïr şi Maria. La scurt timp după nuntă, proaspăt căsătoriţii s-au întors în Masyaf, unde s-a născut fiul lor Darim.

— El a fost unicul lor copil?

— Nu. La doi ani după naşterea lui, Maria a născut încă un băiat, pe Sef.

— Cu el ce s-a întâmplat?

— Frate, toate la momentul potrivit. Ai răbdare şi vei afla. Deocamdată ajunge să spun că aceea a fost o perioadă paşnică şi rodnică pentru Maestru. El vorbeşte puţin despre ea, ca şi cum ar fi prea preţioasă ca s-o aducă la lumină, însă este consemnată în mare parte în Codex. În tot acel timp a făcut descoperiri şi a avut revelaţii inedite.

— Cum ar fi?

— Le-a consemnat în jurnalele lui. Acolo poţi să găseşti nu numai ingrediente pentru noi otrăvuri ale Asasinilor, ci şi leacuri. Descrieri de lucruri ce n-au fost create deocamdată şi de catastrofe ce se vor întâmpla, planuri pentru armuri şi alte tipuri de pumnale ascunse, printre care unul ce lansează proiectile. Maestrul a reflectat la natura credinţei şi începuturilor omenirii, făurită din haos, a cărei ordine n-a fost impusă de o fiinţă supremă, ci de om.

Maffeo a părut şocat.

— „Făurită din haos, a cărei ordine n-a fost impusă de o fiinţă supremă, ci de om...”

— Asasinii pun sub semnul întrebării toate formele de credinţă imuabile, am rostit pe un ton uşor pompos. Până şi propria lor credinţă.

— Cum aşa?

— Ei bine, Maestrul a scris despre contradicţiile şi ironia din acţiunile Asasinilor. Ei caută să impună pacea, dar mijloacele pe care le utilizează în această privinţă sunt violenţa şi crima. Ei caută să deschidă minţile oamenilor, dar în acelaşi timp cer obedienţa faţă de un Maestru. Ei avertizează asupra pericolului convingerii oarbe într-o credinţă stabilită, dar le cer discipolilor Ordinului să urmeze fără crâcnire Crezul. El a scris şi despre cei care au existat înainte, membrii primei civilizaţii de pe Pământ, care au lăsat în urmă obiectele vânate de templieri şi Asasini deopotrivă.

— Iar Mărul este unul dintre ele?

— Exact, un obiect cu o putere imensă, râvnit cu disperare de Cavalerii

Templieri. Evenimentele trăite de Maestru în Cipru îi arătaseră că în loc să încerce preluarea stăpânirii prin căile obişnuite, templierii aleseseră ca strategie subterfugiul. Altaïr a concluzionat că aceea era calea cea mai bună şi pentru Asasini. Ordinul nu trebuia să clădească fortăreţe măreţe şi să desfăşoare ritualuri bogate, care nu-i caracterizează pe Asasini. Asasinii sunt definiţi prin aderenţa lor la Crez. Ca o ironie a sorţii, ideea asta a fost îmbrăţişată întâia oară de Al Mualim. O ideologie care contesta doctrinele instaurate şi-i încuraja pe acoliţi să se autodepăşească şi să facă posibil imposibilul. Altaïr a dezvoltat aceste principii şi le-a purtat cu el în anii petrecuţi călătorind prin Ţara Sfântă, stabilizând Ordinul şi insuflându-i valorile pe care le învăţase ca Asasin. Încercările lui de a promova calea Asasinilor au dat greş doar în Constantinopol. În 1204 acolo au avut loc răscoale însemnate, întrucât oamenii s-au ridicat împotriva împăratului bizantin Alexios al III-lea, iar la scurtă vreme după aceea cruciaţii au cucerit oraşul şi l-au jefuit. Altaïr nu şi-a putut urma planurile în toiul acelor evenimente şi s-a retras. A fost unul dintre puţinele lui eşecuri. Interesant este că atunci când mi l-a povestit, m-a privit în mod ciudat...

— Pentru că reşedinţa noastră este în Constantinopol?

— Posibil. Mă voi gândi altă dată mai pe îndelete la asta. S-ar putea ca încercarea lui de a întemeia o ghildă în Constantinopol şi chemarea noastră de acolo să fie legate între ele...

— Unicul lui eşec, ai spus?

— Unul dintre cele foarte puţine. Din toate celelalte puncte de vedere, Altaïr a întreprins pentru promovarea Ordinului mai multe decât aproape oricare alt conducător dinaintea sa. Doar ascensiunea lui Genghis-Han l-a împiedicat să-şi continue munca.

— Cum adică?

— Acum patruzeci de ani, Altaïr a scris despre asta în Codexul lui. A scris despre un talaz întunecat care se ridica în răsărit. Despre o armată atât de mare şi de puternică, încât tot pământul s-a frământat de griji.

— Se referea la Imperiul Mongol? a întrebat Maffeo. La apariţia lui Genghis-Han?

— Exact. Darim abia trecuse de douăzeci de ani şi era un arcaş desăvârşit, aşa că Altaïr l-a luat pe el şi pe Maria şi au plecat din Masyaf.

— Ca să se lupte cu Genghis-Han?

— Altaïr bănuia că victoriile lui Genghis-Han se puteau datora ajutorului altui obiect, similar Mărului. Poate Sabia. El trebuia să afle adevărul şi în acelaşi timp să oprească înaintarea inexorabilă a hanului mongol.

— Şi cine a condus Masyaf?

— Altaïr l-a numit în locul lui pe Malik şi l-a lăsat în Masyaf şi pe Sef, care să ajute la conducere. Sef era deja însurat şi avea doi copii, pe când Darim nu era însurat şi ei au lipsit mult timp.

— Cât de mult?

— Au lipsit *zece ani,* frate, iar când au revenit în Masyaf totul se schimbase acolo. Nimic nu avea să mai fie la fel, niciodată. Vrei să asculţi povestea?

— Te rog, continuă!

Capitolul 49

Din depărtare, Masyaf părea neschimbat. Niciunul dintre ei – Altaïr, Maria sau Darim – nu avea însă habar ce avea să urmeze.

Altaïr şi Maria călăreau puţin mai înainte, unul lângă celălalt, aşa cum le plăcea, fericiţi să fie împreună şi fericiţi să-şi vadă căminul, legănându-se în ritmul lent şi constant al cailor. Ambii se ţineau drepţi şi mândri în şei, în ciuda călătoriei lungi şi istovitoare. Poate că înaintaseră în vârstă – amândoi aveau în jur de şaizeci şi cinci de ani –, dar nu le plăcea să fie văzuţi gârboviţi. Înaintau totuşi încet: armăsarii lor fuseseră aleşi pentru putere şi rezistenţă, nu pentru viteză, şi de oblâncul fiecăruia era legat un asin încărcat cu provizii.

Mai în urmă venea Darim, care moştenise ochii strălucitori şi sprinţari ai mamei, tenul si osatura tatei, şi impulsivitatea ambilor. Lui i-ar fi plăcut să galopeze înainte şi să gonească în sus pe pantele satului, spre citadelă, pentru a anunţa întoarcerea părinţilor lui, dar n-o făcea, ci mergea la trap supus în spatele lor, respectând dorinţa tatei pentru o revenire modestă acasă. La răstimpuri îşi alunga muştele de pe faţă cu cravaşa şi se gândea că un galop ar fi fost modul cel mai eficient de a scăpa de ele. Se întreba, de asemenea, dacă erau priviţi din turlele fortăreţei sau din turnul ei de apărare.

După ce depăşiră grajdurile, trecură prin porţile din lemn şi intrară în piaţă, pe care o găsiră neschimbată, ajunseră în sat, unde copiii dădură năvală surescitaţi în jurul lor, cerşind – copii prea mici pentru a-l cunoaşte pe Maestru. Sătenii mai bătrâni îl recunoscură însă şi Altaïr observă că erau reţinuţi şi nu-i priveau cu căldură, ci mai degrabă cu precauţie. Mai mult chiar, păreau că-şi feresc chipurile atunci când el încerca să-i privească în ochi. Neliniştea îi zgândări măruntaiele.

Un bărbat pe care-l cunoştea venea acum spre ei, pentru a-i întâlni la poalele urcuşului spre citadelă. Se numea Swami şi când plecase Maestrul fusese un simplu elev, unul dintre cei cărora le plăceau prea mult luptele şi prea puţin învăţătura. În cei zece ani scurşi de atunci se alesese cu o cicatrice, care străluci acum când le zâmbi larg, un zâmbet care se oprea însă înainte de a-i atinge ochii. Poate că se gândea deja la lecţiile pe care trebuia să le îndure din partea lui Altaïr după întoarcerea sa.

Trebuia să le îndure însă cu stoicism, gândi Altaïr şi privi pe lângă Swami spre castel, unde flutura în vânt un stindard mare cu emblema Asasinilor. El decretase îndepărtarea stindardului, deoarece considera că Asasinii nu aveau nevoie de astfel de simboluri fără conţinut, dar se părea că Malik decisese altfel. Malik era altul care avea să fie nevoit să îndure învăţături pe viitor.

— Bun venit, Altaïr, rosti Swami şi plecă fruntea, iar Altaïr decise să ignore faptul că nu i se adresase cu titlul său... cel puţin, deocamdată. Mă bucur să te văd. Sper că drumurile tale s-au dovedit fructuoase.

— Am expediat mesaje, zise Maestrul şi se aplecă în şa. Darim înaintă de cealaltă parte a lui, astfel că ei trei formau o linie care-l privea de sus pe Swami. Ordinul n-a fost informat asupra drumurilor mele?

Swami zâmbi îndatoritor.

— Ba da, sigur că da. Am întrebat doar din politeţe.

— Crezusem că voi fi aşteptat de Rauf, spuse Altaïr. El ştia cel mai bine să-mi satisfacă nevoile.

— Ah, sărmanul Rauf...

Swami plecă ochii spre pământ, gânditor.

— S-a întâmplat ceva?

— Mă tem că Rauf a murit de friguri acum câţiva ani.

— De ce n-am fost informat?

La întrebarea aceea, Swami se mulţumi să ridice din umeri. Un gest insolent, de parcă nici nu ştia şi nici nu-i păsa.

Altaïr ţuguie buzele, decizând că cineva avea de dat nişte explicaţii, chiar dacă nu căţelandrul ăsta.

— Atunci dă-te la o parte, să putem trece mai departe. Bănuiesc că odăile ne-au fost pregătite.

Swami plecă din nou fruntea.

— Mă tem că nu, Altaïr. Până vei putea fi găzduit cum se cuvine, mi s-a spus să te îndrum spre o reşedinţă de pe latura de apus a fortăreţei.

Altaïr se uită la Darim, care se încruntase, apoi la Maria, care-l privi cu ochi ce spuneau: *Ai grijă!* Ceva nu era în regulă.

— Perfect, rosti Altaïr, precaut, după care descălecară.

Swami făcu un semn spre nişte slugi, care înaintară să ia caii, după care porniră să urce către porţile citadelei. Străjerii de acolo înclinară iute capetele, deşi, la fel ca sătenii, evitară ochii lui Altaïr. În loc să meargă pe pod, Swami merse însă pe lângă exteriorul zidului interior. Altaïr privi zidurile citadelei care se ridicau mult deasupra lor, dorind să vadă inima Ordinului şi simţind cum iritarea se acumulează în el... însă instinctul îi spuse să nu se pripească. Când ajunseră la reşedinţă, aceasta era o căsuţă scundă, afundată în piatră, cu o arcadă mică deasupra uşii şi trepte ce coborau într-un vestibul. Mobilierul era sărăcăcios şi nu-i aştepta niciun servitor. Altaïr era obişnuit cu locuinţe modeste – ba chiar le solicita – totuşi aici, în Masyaf, ca Maestru Asasin, se aştepta să fie găzduit în turnul Maestrului. Se răsuci nervos, gata să protesteze faţă de Swami, care rămăsese în vestibul purtând pe chip acelaşi zâmbet servil, însă Maria îl prinse de braţ şi-l strânse uşor, oprindu-l.

— Unde-i Sef? îl întrebă ea pe Swami. Surâdea plăcut, deşi Altaïr ştia că-l detesta pe bărbatul acela cu toată fiinţa ei. Doresc să fie trimis de îndată aici, te rog.

Swami păru îndurerat.

— Regret, dar Sef nu-i aici. A trebuit să plece la Alamut.

— Şi familia lui?

— L-a însoţit.

Maria îl privi îngrijorată pe Altaïr.

— Ce treabă are fratele meu în Alamut? izbucni Darim, încă şi mai enervat decât părinţii lui de odăile sărăcăcioase în care fuseseră aduşi.

— Din păcate, nu ştiu, răspunse uleios Swami.

Altaïr trase aer adânc în piept si se apropie de el. Cicatricea tânărului nu se mai încreţi, când zâmbetul linguşitor i se şterse de pe chip. Poate că-şi amintise brusc că-l avea în faţă pe Maestrul Altaïr, a cărui iscusinţă în luptă era egalată numai de ferocitatea sa în sala de clasă.

— Anunţă-l *imediat* pe Malik că vreau să-l văd, mârâi Altaïr. Spune-i că are de dat nişte explicaţii.

Swami înghiţi un nod şi-şi frânse mâinile uşor teatral.

— Malik este întemniţat, Maestre.

Altaïr tresări.

— *Întemniţat?* De ce?

— Nu am voie să spun, Maestre. O întrunire a consiliului a fost convocată pentru mâine dimineaţă.

— O întrunire a... cui?

— După întemniţarea lui Malik a fost înfiinţat un consiliu care să conducă Ordinul în concordanţă cu statutul Frăţiei.

Nu era nimic ilegal în asta, totuşi Altaïr se întunecă la faţă.

— *Cine* conduce consiliul?

— Abbas, răspunse Swami.

Altaïr o privi pe Maria, ai cărei ochi arătau acum îngrijorare reală. Ea întinse mâna şi-l apucă de braţ.

— Şi când mă voi întâlni cu consiliul ăsta? întrebă Altaïr.

Vocea îi era calmă, contrazicând tumultul pe care-l simţea în tot corpul.

— Mâine consiliul va dori să asculte relatarea călătoriei tale şi să te informeze despre evenimentele petrecute în Ordin.

— Iar după aceea consiliul va fi dizolvat, rosti apăsat Altaïr. Anunţă-ţi consiliul că ne vom întâlni la răsăritul soarelui. Spune-le să consulte statutul. Maestrul s-a întors şi doreşte să reia conducerea.

Swami făcu o plecăciune şi ieşi.

Familia aşteptă până dispăru, înainte de a-şi trăda adevăratele sentimente, iar Altaïr se întoarse către Darim şi-i spuse pe un ton urgent:

— Pleacă imediat spre Alamut. Întoarce-te cu Sef. Este nevoie imediat de el.

Capitolul 50

În ziua următoare Altaïr şi Maria se pregăteau să plece din reşedinţă către turnul principal, când în calea lor apăru Swami, care insistă să-i conducă personal prin turnul de pază al podului de acces. Pe când ocoleau zidul, Altaïr se întrebă de ce nu mai auzea obişnuitele zăngănituri de săbii şi zgomotele celor care se antrenau de cealaltă parte. Când ajunseră în curtea interioară, îşi primi răspunsul.

Motivul era că *nu exista* nimeni care să se antreneze. Dacă pe vremuri interiorul citadelei zumzăise de activitate şi animaţie, răsunând de loviturile metalice ale săbiilor şi de strigătele şi imprecaţiile instructorilor, acum era aproape pustiu. Altaïr privi în jur la turnurile înalte şi văzu doar ferestre întunecate. Gărzile se uitau cu indiferenţă de pe metereze. Locul acela de învăţătură şi instrucţie – creuzetul cunoaşterii Asasinilor, aşa cum îl lăsase – dispăruse aproape complet. Dispoziţia lui Altaïr se înnegura şi mai mult, deoarece, Swami îl opri să intre în turnul principal şi-l îndreptă către scara ce suia către camera postului de gardă şi apoi în sala principală.

Acolo se reunise consiliul. Zece bărbaţi se aflau aşezaţi pe cele două laturi ale unei mese, care-l avea într-un capăt pe Abbas; în capătul opus erau două scaune simple, din lemn, cu spătare înalte pentru Altaïr şi Maria. Ei se aşezară şi, pentru prima dată de la intrarea în sală, Altaïr îl privi pe vechiul lui adversar, Abbas. Văzu în el şi altceva decât slăbiciune şi resentiment. Văzu un rival. Şi pentru prima dată din noaptea în care Ahmad intrase în odaia lui şi-şi luase viaţa, Altaïr nu-l mai compătimi pe Abbas.

Privi după aceea în jurul mesei. Aşa cum bănuise, noul consiliu era alcătuit din membrii Ordinului cei mai slabi la minte, dar şi cei mai dedaţi spre viclenii. Cei pe care Altaïr ar fi preferat să-i înlăture. Se părea că toţi se alăturaseră acestui consiliu sau fuseseră recrutaţi de către Abbas. Îi reprezenta cel mai bine Farim, tatăl lui Swami, care-l privea pe sub pleoape grele şi pe jumătate coborâte, cu bărbia înfiptă în piept. Un piept amplu. Se îngrăşaseră, gândi Altaïr dispreţuitor.

— Bun venit, Altaïr! rosti Abbas. Sunt convins că vorbesc în numele tuturor, când afirm că abia aştept să aud despre isprăvile tale din răsărit.

Maria se aplecă înainte şi spuse:

— Înainte de a povesti ceva despre călătoriile noastre, am dori nişte răspunsuri. Noi am lăsat Masyaf în ordine şi disciplină, dar se pare că standardele acelea au decăzut.

— *Noi* am lăsat Masyaf în ordine şi disciplină? zâmbi Abbas, deşi n-o privi pe Maria. Nu-şi desprinsese ochii de la Altaïr şi cei doi se fulgerau cu ostilitate făţişă peste masa lungă. Ţin minte că atunci când aţi părăsit Frăţia, era doar un singur Maestru. Acum se pare că avem doi.

— Ai grijă ca obrăznicia să nu te coste scump, îl avertiză Maria.

— Obrăznicia *mea?* izbucni Abbas în râs. Altaïr, te rog spune-i infidelei ca de acum înainte să nu mai vorbească decât dacă i se adresează direct un membru al consiliului.

Cu un răget de mânie, Altaïr se ridică de pe scaunul lui, care zbură înapoi, rostogolindu-se pe lespezile pardoselii. Duse mâna la mânerul sabiei, însă două gărzi avansară cu săbiile deja scoase din teci.

— Luaţi-i arma, le ordonă Abbas. Vei fi mai confortabil fără ea, Altaïr. Porţi şi pumnalul?

Altaïr întinse braţele când un soldat înainta să-i ia sabia şi mânecile îi coborâră spre coate, dezvăluind că nu avea vreun pumnal ascuns.

— Acum putem începe, urmă Abbas. Te rog să nu ne mai iroseşti timpul. Adu-ne la zi cu încercarea ta de a-l anihila pe hanul mongol.

— Numai după ce-mi vei spune ce s-a întâmplat cu Malik, mârâi Altaïr.

Abbas ridică din umeri şi arcui sprâncenele, parcă pentru a-l anunţa că se găseau într-un impas, şi într-adevăr aşa era, întrucât se părea că niciunul dintre ei nu voia să cedeze. Cu un mormăit de exasperare, Altaïr îşi începu relatarea, nedorind să prelungească înfruntarea. Îşi povesti călătoriile în Persia, India şi Mongolia, unde el, Maria şi Darim îl contactaseră pe Asasinul Qulan Gal, şi istorisi cum călătoriseră după aceea în provincia Xia din apropiere de Xingging, care era asediată de oastea mongolă, care extindea implacabil imperiul hanului. Acolo, spuse el, Altaïr şi Qulan Gal plănuiseră să se infiltreze în tabăra mongolilor, unde se spunea că s-ar fi aflat hanul.

— Darim a găsit un loc bun nu departe de tabără şi, înarmat cu arcul, avea să ne urmărească de la distanţă pe mine şi Qulan Gal cum înaintam printre corturi. Tabăra era foarte bine păzită şi ne bazam pe el pentru a ucide orice santinele pe care le putusem alerta sau care păreau că ar fi putut da alarma.

Altaïr privi în jurul mesei cu ochi sfredelitori şi încheie:

— Şi s-a achitat admirabil de sarcină.

— Cum e tatăl, aşa şi fiul, comentă Abbas cu sarcasm vădit în glas.

— Poate că nu, replică Altaïr sec. Pentru că în cele din urmă mongolii au fost cât pe aici să ne prindă din cauza mea.

— Ah, deci nu eşti infailibil.

— Nimeni nu este, Abbas, cu atât mai puţin eu, şi i-am îngăduit unui soldat inamic să se apropie de mine. M-a rănit înainte ca Qulan Gal să-l poată ucide.

— Îmbătrâneşti, Altaïr? rânji Abbas.

— Toţi îmbătrânim. Aş fi fost mort, dacă Qulan Gal n-ar fi izbutit să mă scoată din tabără şi să mă ducă într-un loc sigur. Acţiunile lui mi-au salvat viaţa. Altaïr îl privi cu atenţie pe bărbatul din capul mesei. Qulan Gal a revenit apoi în tabără după ce plănuise cu Darim să-l atragă pe hanul mongol afară din cortul său. Înţelegând primejdia, hanul a încercat să fugă călare, însă a fost doborât de Qulan Gal, iar Darim l-a ucis cu o săgeată.

— Abilităţile lui de arcaş sunt mai presus de orice îndoială, zâmbi Abbas. Am înţeles că l-ai trimis în misiune – poate la Alamut?

Altaïr clipi scurt din ochi. Se părea că Abbas ştia totul.

— A părăsit într-adevăr citadela la porunca mea. Nu voi spune însă dacă s-a îndreptat spre Alamut sau altundeva.

— Poate pentru a-l vedea pe Sef în Alamut? insistă Abbas. După aceea i se adresă lui Swami: înţeleg că le-ai spus că Sef este acolo?

— Aşa cum ai poruncit, Maestre.

Altaïr simţi acum în măruntaie ceva mai rău decât îngrijorarea. Ceva ce putea fi teamă. O simţi şi în Maria; chipul soţiei lui era încordat şi neliniştit.

— Spune ce ai de spus, Abbas, rosti el.

— Şi ce se va întâmpla dacă nu voi spune?

— Atunci primul meu ordin după ce voi relua conducerea va fi de a te trimite în temniţă.

— Să mă alătur lui Malik, poate?

— Mă-ndoiesc că locul lui Malik este în temniţă, se răsti Altaïr. De ce este acuzat?

— De omor, rânji Abbas.

Cuvântul răsună de parcă ar fi fost trântit cu toată greutatea pe masă.

— Pe cine a omorât? întrebă Maria.

Când sosi, răspunsul păru că vine de la foarte mare depărtare.

— Pe Sef. Malik l-a omorât pe fiul vostru.

Maria îşi lăsă încet capul în palme.

Altaïr auzi pe cineva strigând „Nu!", apoi îşi dădu seama că fusese chiar el.

— Îmi pare rău, Altaïr, urmă Abbas parcă recitând din memorie, îmi pare rău că te-ai întors ca să afli vestea asta atât de tragică şi în numele tuturor celor prezenţi adresez condoleanţe ţie şi familiei tale. Însă până nu se vor lămuri anumite chestiuni, nu va fi posibil să reiei conducerea Ordinului.

Altaïr încă încerca să-şi descâlcească noianul de emoţii din cap, în timp ce o auzea pe Maria plângând alături.

— Cum? întrebă el. Apoi, mai tare: *Cum?*

— În clipa de faţă eşti discreditat, zise Abbas, aşa că am decis ca acest consiliu să conducă în continuare Ordinul.

Altaïr tremura de mânie.

— *Eu* sunt Maestrul Ordinului, Abbas. În conformitate cu statutul Frăţiei, cer să-mi fie returnată conducerea. Statutul *decretează* returnarea ei.

De acum urla.

— N-o mai decretează, surâse Abbas. Statutul s-a schimbat.

Capitolul 51

Mai târziu, Altaïr şi Maria stătură în reşedinţa lor, cuibăriţi unul într-altul pe o băncuţă din piatră, tăcuţi în semiîntuneric. Petrecuseră ani dormind în deşerturi, însă nu se simţiseră niciodată atât de izolaţi şi de singuri ca acum. Îşi deplângeau condiţiile jalnice, decăderea lui Masyaf pe durata absenţei lor şi erau îngrijoraţi de soarta lui Darim şi a familiei lui Sef.

Dar mai mult ca orice, îl jeleau pe Sef.

Li se spusese că fusese înjunghiat în pat cu numai două săptămâni în urmă; nu avuseseră timp să-i trimită un mesaj lui Altaïr. Pumnalul fusese descoperit în odaia lui Malik. Anterior în cursul aceleiaşi zile, un Asasin îl auzise certându-se violent cu Sef. Altaïr nu aflase încă numele Asasinului respectiv, însă acesta raportase că-i auzise pe Malik şi Sef certându-se despre conducerea Ordinului şi că Malik afirmase că intenţiona s-o păstreze şi după întoarcerea lui Altaïr.

— S-ar părea că cearta ar fi fost declanşată de vestea întoarcerii tale, rânjise Abbas care se bucurase fără reţineri de paloarea cenuşie a Maestrului şi de suspinele înăbuşite ale Mariei.

Sef ameninţase că-i va dezvălui planurile lui Altaïr şi de aceea Malik îl ucisese. Aşa se bănuia.

Maria plângea înăbuşit, cu capul pe pieptul lui şi genunchii strânşi la piept. Altaïr o mângâie pe păr şi o legănă în braţe până se domoli. După aceea privi umbrele aruncate de flăcările din vatră, care pâlpâiau şi dansau pe peretele din piatră galbenă, ascultând scârţâiturile greierilor de afară şi ocazionalele trosnituri ale paşilor gărzilor pe pietriş. Puţin mai târziu Maria se trezi, tresărind violent. Altaïr tresări şi el, deoarece aţipise, hipnotizat de văpăile mişcătoare. Femeia se ridică în capul oaselor, se cutremură şi-şi strânse pătura în jurul trupului.

— Ce vom face, iubitule? întrebă ea după aceea.

— Malik, zise el simplu.

Privea în gol la perete şi vorbise de parcă n-ar fi răspuns de fapt la întrebare.

— Ce-i cu el?

— Când eram tineri... Misiunea din Muntele Templului... Acţiunile mele i-au cauzat multe suferinţe.

— Dar ai învăţat, spuse femeia, iar Malik ştia asta. Din ziua aceea s-a născut un Altaïr nou, care a condus Ordinul spre măreţie.

Altaïr scoase un pufnet neîncrezător.

— Măreţie? Chiar aşa?

— Nu *acum,* iubitule. Poate că nu imediat, dar tu poţi readuce Ordinul la starea în care era înainte să se întâmple toate astea. Tu eşti singurul care o poate face. Nu Abbas. Îi rosti numele de parcă simţea un gust extrem de neplăcut la pronunţia lui. Nu un *consiliu* oarecare, ci tu, Altaïr.

Acel Altaïr pe care l-am văzut slujind Ordinul mai bine de treizeci de ani. Acel Altaïr care s-a născut în ziua aceea.

— L-a costat pe Malik viaţa fratelui său, spuse Altaïr. Şi braţul.

— Te-a iertat şi ţi-a servit ca locotenent de încredere după înfrângerea lui Al Mualim.

— Şi dacă totul n-a fost decât o faţadă? întrebă Altaïr cu glas încet.

Îşi vedea propria umbră pe perete, neagră şi ameninţătoare. Maria se trase de lângă el.

— Ce vrei să spui?

— Poate că-n toţi anii aceştia, urmă bărbatul, Malik m-a urât de fapt. Poate că râvnea într-adevăr conducerea, iar Sef a descoperit asta.

— Da, şi poate că mie-mi vor creşte aripi la noapte şi voi zbura! Cine crezi că te urăşte *cu adevărat?* Nu Malik, ci Abbas.

— Pumnalul a fost găsit în patul lui Malik.

— Fără îndoială a fost pus acolo pentru a-l implica, fie chiar de Abbas, fie de altcineva la ordinul lui. Nu m-ar mira deloc dacă Swami ar fi fost acela. Şi ce-i cu Asasinul care i-a auzit pe Malik şi Sef certându-se? Când ne va fi destăinuit numele lui? Şi când îl vom vedea, nu crezi că vom descoperi că-i un aliat al lui Abbas? Poate fiul altui membru al consiliului? Şi ce s-a întâmplat cu sărmanul Rauf ? Mă întreb dacă a murit cu adevărat de friguri. Să-ţi fie ruşine că te îndoieşti de Malik, când toate astea sunt atât de *vădit* lucrătura lui Abbas.

— Să-mi fie ruşine? se întoarse Altaïr spre soţia lui şi ea se trase puţin înapoi. Afară greierii îşi opriră scârţâiturile, parcă pentru a-i auzi certându-se. Să-mi fie ruşine fiindcă mă îndoiesc de Malik? Oare n-am avut parte de oameni pe care i-am iubit şi care s-au întors împotriva mea, şi încă din motive mult mai firave decât Malik? Pe Abbas l-am iubit ca pe un frate şi am încercat să fac ceva bun pentru el. Al Mualim a trădat întregul Ordin, dar pe mine mă trata ca pe un fiu. Să-mi fie ruşine fiindcă sunt suspicios? Încrederea este defectul meu cel mai mare. Încrederea în oameni strâmbi.

O privi încruntat şi ea miji ochii.

— Altaïr, trebuie să distrugi Mărul. Îţi perverteşte mintea. Una este să ai mintea deschisă şi cu totul altceva este să ai mintea atât de deschisă, încât păsările să se poată găinăţa în ea.

— Nu sunt sigur că aşa m-aş fi exprimat eu, rosti Altaïr surâzând trist.

— Poate că nu, totuşi este bine să ţii minte.

— Maria, zise el, trebuie să aflu. Trebuie să ştiu care este adevărul.

Ştia că îi supravegheau, însă era un Asasin şi cunoştea Masyaf mai bine ca oricine, aşa că nu-i fu greu să părăsească reşedinţa, să escaladeze zidul interior şi să se ghemuiască în umbra meterezelor, până la trecerea santinelelor. Îşi controlă respiraţia. Continua să fie iute şi agil. Continua să poată escalada ziduri. Dar...

Poate că nu cu aceeaşi uşurinţă cu care o făcuse cândva. Era bine să nu uite asta. În plus îl încetinea rana cu care se alesese în tabăra lui Ginghis-Han. Ar fi fost o prostie să-şi supraestimeze capacităţile şi să dea de necaz din cauza asta, să zacă prăbuşit pe spate ca un gândac muribund şi să audă santinele apropiindu-se, deoarece apreciase greşit un salt. Se odihni puţin înainte de a continua pe metereze, mergând de pe latura de apus a citadelei către turnul din miazăzi. Ferindu-se mereu de gărzi, ajunse la turn şi coborî pe sol. Merse apoi la depozitele de grâne, unde căută scara cu trepte din piatră ce ducea la o succesiune de tuneluri subterane boltite.

Acolo se opri şi ascultă, cu spatele lipit de perete. Putea auzi apa care curgea prin rigolele înguste din podelele tunelurilor. Temniţele Ordinului nu se aflau departe şi erau atât de rar ocupate, încât ar fi fost utilizate ca magazii, dacă n-ar fi existat umezeala. Altaïr se aştepta de altfel ca Malik să fie singurul închis acolo.

Se furişă înainte, până îl zări pe gardian. Stătea aşezat, cu spatele rezemat de un perete lateral al secţiunii celulelor, cu capul în piept, adormit. Se afla destul de departe de celule şi nici măcar nu le putea vedea din locul ăsta, aşa că era greu de spus ce anume credea el că păzea. Altaïr se simţi deopotrivă scandalizat şi uşurat de neglijenţa lui. Se strecură neauzit pe lângă el şi în scurt timp înţelese de ce stătea aşa departe.

De vină era duhoarea. Existau trei celule şi doar cea din mijloc era încuiată, iar Altaïr merse drept acolo. Nu era sigur ce se aştepta să vadă dincolo de zăbrele, dar ştia prea bine de la ce provenea mirosul şi-şi acoperi nasul cu o mână.

Malik era ghemuit în paiele care fuseseră azvârlite pe podea şi care nu absorbiseră deloc urina. Straiele îi erau zdrenţuite şi arăta ca un cerşetor. Era groaznic de slab şi prin cămaşa sfâşiată i se puteau număra coastele. Pomeţii îi erau proeminenţe ascuţite pe faţă, părul era lung şi barba vâlvoi.

Stătuse în celulă de mai mult de o lună. Asta era absolut sigur.

Privindu-l, Altaïr simţi că i se încleştează pumnii. Intenţionase să stea de vorbă cu el, pentru a afla adevărul, dar adevărul era perfect vizibil pe coastele lui proeminente şi straiele ferfeniţite. De cât timp fusese oare întemniţat? în tot cazul părea să fi trecut suficient timp pentru ca Abbas să poată trimite un mesaj lui Altaïr şi Maria. Şi atunci, de cât timp murise Sef? Altaïr preferă să nu se gândească la asta. Tot ce ştia era că Malik nu va mai petrece nicio clipă acolo.

Când deschise ochii, gardianul îl văzu pe Altaïr în picioare deasupra lui. După aceea lumina se stinse pentru el. Când se trezi din nou, era încuiat în celula care duhnea a urină, şi urla zadarnic după ajutor, iar Malik şi Altaïr dispăruseră demult.

— Poţi merge, prietene? întrebase Altaïr.

Malik îl privise cu ochi înceţoşaţi. Câtă suferinţă se citea în ochii aceia!

Când se concentrase în cele din urmă asupra lui Altaïr, pe chip îi apăruse o expresie de recunoştinţă şi uşurare, atât de sinceră, încât, dacă în mintea lui Altaïr existase vreodată cea mai măruntă îndoială, aceasta fu alungată de îndată.

— Pentru tine, da, pot merge, răspunsese Malik şi se străduise să zâmbească.

Dar pe când se întorseseră prin tunel, în scurt timp devenise clar că bărbatul nu avea puterea să păşească. De aceea Altaïr îi luase braţul teafăr, îl trecuse după propriii săi umeri şi-şi cărase vechiul prieten spre scările turnului, apoi peste metereze şi coborâse în cele din urmă zidul pe latura de apus a citadelei, evitând permanent santinelele. În cele din urmă, ajunseseră la reşedinţă. Altaïr privise într-o parte, după aceea în cealaltă, iar apoi intraseră.

Capitolul 52

Îl întinseră pe Malik pe o saltea și Maria stătu lângă el, dându-i să soarbă înghițituri mici dintr-un pahar.

— Mulțumesc, gemu el.

Ochii i se limpeziseră puțin. Se ridică în capul oaselor în pat, părând stânjenit de apropierea Mariei, de parcă ar fi considerat dezonorant să fie îngrijit de o femeie.

— Ce s-a întâmplat cu Sef? întrebă Altaïr.

Odaia era strâmtă pentru trei persoane. Acum păru încă și mai mică, ca și cum s-ar fi strâns în jurul lor.

— A fost omorât, zise Malik. Acum doi ani Abbas a pus la cale preluarea puterii. L-a ucis pe Sef, apoi a ascuns arma crimei în camera mea. Alt Asasin a jurat că ne auzise pe mine și Sef certându-ne, iar Abbas a determinat Ordinul să concluzioneze că eu eram responsabil pentru uciderea lui Sef.

Altaïr și Maria schimbară priviri. Fiul lor murise de doi ani. Altaïr simți furia clocotind în el și se strădui s-o controleze, să-și stăpânească impulsul de a se răsuci pe călcâie, a părăsi camera, a merge în fortăreață și a-l spinteca pe Abbas, privindu-l cum cerșește îndurare și moare scăldat în sânge.

Maria îi puse o mână pe braț, simțind și împărtășindu-i durerea.

— Îmi pare rău, urmă Malik. Din temniță nu v-am putut trimite veste. În plus, Abbas controla toate informațiile care ieșeau și intrau în fortăreață. Fără doar și poate, în timpul întemnițării mele s-a ocupat și de schimbarea altor reguli, în propriul lui avantaj.

— Așa este, încuviință Altaïr. Are în mod clar susținători în consiliu.

— Îmi pare rău, repetă Malik. Ar fi trebuit să-i fi anticipat planurile. Ani de zile după plecarea ta, el a acționat pentru a mă submina, însă n-am știut că izbutise să-și atragă asemenea susținere. Așa ceva nu s-ar fi întâmplat dacă aș fi fost un conducător mai puternic. Așa ceva nu s-ar fi întâmplat cu tine.

— Nu te mai gândi la asta. Odihnește-te, prietene, zise Altaïr și-i făcu semn Mariei.

Trecură amândoi în odaia vecină; Maria se așeză pe băncuța din piatră, iar Altaïr pe un scaun cu spătar înalt.

— Știi ce ai de făcut? întrebă Maria.

— Trebuie să-l distrug pe Abbas.

— Dar nu în scopul răzbunării, iubitule, insistă ea privindu-l în ochi, ci pentru Ordin. Pentru binele Frăției. Ca s-o iei înapoi și să-i readuci măreția. Dacă poți face asta și dacă poți pune binele Frăției mai presus de dorința de răzbunare, Ordinul te va iubi ca pe un părinte care-i arată calea adevărată. Dacă te vei lăsa orbit de furie și emoții, cum te poți aștepta ca ei să te asculte când tu însuți urmezi calea opusă?

— Ai dreptate, încuviinţă el după o pauză. Şi atunci cum ar trebui să procedăm?

— Trebuie să-l înfruntăm pe Abbas. Să contestăm identitatea ucigaşului fiului nostru. Ordinul va trebui să accepte asta şi Abbas va fi silit să răspundă.

— Va fi cuvântul lui Malik împotriva cuvântului lui Abbas şi al complicelui său.

— Un trădător cu două feţe ca Abbas? Bănuiesc că şi complicele lui este la fel de puţin demn de încredere. Frăţia te va crede, iubitule. Ei *vor dori* să te creadă. Tu eşti marele Altaïr. Dacă te poţi împotrivi dorinţei tale de răzbunare, dacă poţi recăpăta conducerea Ordinului prin mijloace corecte, nu necinstite, atunci temeliile pe care le vei pune vor fi încă şi mai trainice.

— Mă duc chiar acum la el, spuse bărbatul şi se ridică în picioare.

Intrară în camera alăturată, se asigurară că Malik dormea, apoi plecară împreună, luând o făclie. Ocoliră repede zidul interior, cu pâclele dimineţii învolburându-li-se printre picioare, şi ajunseră la poarta principală. În spatele lor se întindea povârnişul lui Masyaf; satul era pustiu şi tăcut, cufundat încă în somn. Un străjer Asasin somnoros îi privi, insolent în indiferenţa lui, şi Altaïr îşi înfrână furia, dar trecură de el, apoi prin turnul de pază al podului de acces şi intrară în curtea principală.

În clipa aceea răsună dangătul unui clopot.

Era un semnal pe care Altaïr nu-l cunoştea. Ridică torţa şi privi în jur; clopotul continua să bată. Apoi simţi mişcări în interiorul turnurilor ce înconjurau curtea. Maria îl îndemnă mai departe şi ajunseră la treptele care suiau la platforma din exteriorul turnului Maestrului. Altaïr se întoarse şi văzu că în urma lor în curte intrau Asasini în mantii albe cu torţe, ce fuseseră chemaţi de semnalul clopotului care se oprise brusc.

— Doresc să-l văd pe Abbas, se adresă Altaïr străjerului de la uşă, iar glasul îi răsună sonor şi calm în liniştea stranie.

Maria se uită în urmă şi, auzindu-i icnetul neaşteptat, Altaïr se întoarse şi privi, încremeni locului. Asasinii se adunaseră în formaţie şi îi fixau acum cu ochii pe ei doi. Pentru o clipă se întrebă dacă erau cumva înrobiţi de o vrajă, însă nu era cazul. Mărul era cu el, ascuns sub mantie şi adormit. Bărbaţii aceştia aşteptau.

Ce anume? Altaïr simţi că va afla asta foarte repede.

Uşa turnului se deschise şi Abbas apăru înaintea lor.

Altaïr simţi Mărul; era aproape ca şi cum cineva l-ar fi înghiontit în spate. Poate că-i reamintea de prezenţa sa.

Abbas ieşi pe platformă.

— Te rog să explici de ce ai pătruns în temniţele Ordinului.

Se adresa mulţimii în aceeaşi măsură ca lui Altaïr şi Maria. Altaïr se mai uită o dată în curte şi văzu că era ticsită. Torţele Asasinilor erau globuri de foc în semiîntuneric.

Aşadar Abbas intenţiona să-l discrediteze în faţa Ordinului, însă Maria avusese dreptate – nu era pe măsura încercării aceleia. Abbas nu reuşea decât să-şi accelereze propria prăbuşire.

— Am dorit să aflu adevărul despre fiul meu, răspunse el.

— Chiar aşa? zâmbi Abbas. Eşti sigur că n-ai făcut-o din răzbunare?

Swami sui treptele spre platformă. Avea în mâini un sac din pânză groasă pe care-l întinse lui Abbas şi acesta încuviinţă tăcut, cu inima bubuindu-i. Altaïr privi neliniştit sacul. Maria părea şi ea îngrijorată.

Abbas privi în sac şi simula o tulburare neaşteptată faţă de conţinutul lui. După aceea, cu un aer teatral, băgă mâna înăuntru şi făcu o pauză scurtă pentru a savura fiorul de nerăbdare care străbătu mulţimea ca un tremur.

— Bietul Malik, rosti el după care scoase o căpăţână; de pe pielea zdrenţuită a gâtului încă picura sânge, ochii erau daţi peste cap şi limba îi ieşea printre buze.

— *Nu!*

Altaïr dădu să se repeadă înainte, dar Abbas le făcu semn gărzilor, care interveniră şi-l prinseră de braţe atât pe el, cât şi pe Maria, dezarmându-i şi ţinându-le mâinile la spate.

Abbas lăsă capul să cadă înapoi în sac, pe care-l aruncă după aceea cât colo.

— Swami te-a auzit pe tine şi pe infidelă urzind moartea lui Malik, dar din păcate n-am putut ajunge la timp pentru a-l salva.

— *Nu!* strigă Altaïr. Este o minciună! Eu nu l-aş fi omorât niciodată pe Malik. Zbătându-se în braţele gărzilor care-l ţineau, îl indică pe Swami. El minte!

— Oare şi temnicerul minte? întrebă Abbas. Cel care te-a văzut târându-l pe Malik afară din celulă? De ce nu l-ai ucis pe loc, chiar atunci, Altaïr? Ai vrut să-l faci să sufere? Ai vrut ca şi englezoaica ta să-l tortureze?

Altaïr continua să se zvârcolească.

— Nu l-am omorât! strigă el. Dimpotrivă, am aflat că *tu* ai poruncit uciderea lui Sef.

În clipa aceea înţelese totul. Se uită la Swami, îi văzu dispreţul de pe faţă şi ştiu că el îl ucisese pe Sef. Simţi Mărul atingându-i spinarea. Cu el, ar fi putut pustii curtea. I-ar fi putut ucide pe toţi câinii aceia trădători. *Toţi* i-ar fi simţit mânia.

Dar nu... Făgăduise că nu-l va mai folosi niciodată când era cuprins de ghearele furiei. Îi promisese Mariei că nu va îngădui ca gândurile să-i mai fie înceţoşate de răzbunare.

— Tu eşti cel care a încălcat Crezul, replică Abbas, nu eu. Nu eşti demn să conduci Ordinul şi de aceea îmi voi asuma eu conducerea.

— Nu poţi să faci asta, mârâi Altaïr.

— Ba da, pot.

Abbas coborî de pe platformă, se întinse spre Maria şi o trase către el. Din aceeaşi mişcare, scoase un pumnal pe care-l lipi de gâtul femeii. Ea se schimonosi la faţă şi se zbătu, blestemându-l, până ce Abbas apăsă lama, doar atât cât să-i dea sângele şi s-o liniştească. Maria îl privi fix pe soţul ei, expediindu-i mesaje din ochi, ştiind că Mărul îi transmitea semnale. Şi ea înţelesese că Swami îl omorâse pe Sef. La fel ca Altaïr, dorea să se răzbune, totuşi ochii ei îl implorau să-şi păstreze calmul.

— Unde este Mărul, Altaïr? întrebă Abbas. Arată-mi, altfel îi voi tăia infidelei beregata.

— Aţi auzit? strigă Altaïr peste umăr, spre Asasini. Aţi auzit cum plănuieşte el să ia conducerea? Vrea Mărul nu pentru a vă deschide minţile, ci pentru a le stăpâni.

De acum Mărul îi ardea de-a dreptul spatele.

— Spune-mi, Altaïr, repetă Abbas.

Apăsă mai tare pumnalul şi Altaïr îl recunoscu, îi aparţinuse tatălui lui Abbas. Era cel pe care Ahmad îl folosise pentru a-şi lua viaţa în odaia lui, cu foarte mult timp în urmă. Iar acum ameninţa să ia viaţa Mariei.

Se luptă să se stăpânească. Abbas o târî pe Maria pe platformă şi se adresă mulţimii:

— Avem noi încredere în felul cum va folosi Altaïr această Parte din Eden?

Asasinii din curte îi răspunseră prin murmure neclare.

— Altaïr, care-şi foloseşte furia în locul raţiunii? N-ar trebui ca el să fie *silit* să ni-l predea fără nicio împotrivire?

Altaïr întinse gâtul pentru a vedea peste umărul lui. Asasinii se foiau stânjeniţi, discutând între ei, încă şocaţi de răsturnarea de evenimente. Ochii lui se opriră pe sacul din pânză groasă, apoi trecură la Swami. Pe mantia bărbatului se vedea sânge, ca şi cum ar fi fost atins de o jerbă de picături fine: era sângele lui Malik. Iar Swami rânjea – cicatricea i se încreţise. Altaïr se întrebă dacă rânjise şi când îl înjunghiase pe Sef.

— Poţi să-l iei! strigă Altaïr. Poţi să iei Mărul.

— Nu, Altaïr! protestă Maria.

— Unde este? întrebă Abbas, care rămăsese la capătul platformei.

— La mine.

Abbas păru neliniştit. O trase pe Maria mai aproape de el, folosind-o ca pe o pavăză. Femeia continua să sângereze din rana care-i fusese crestată. La o încuviinţare din partea lui Abbas, gărzile îi dădură drumul lui Altaïr, care băgă mâna sub mantie şi scoase Mărul.

Swami se întinse spre el. Îl atinse.

Iar apoi, foarte încet, astfel încât numai Altaïr putu să-l audă, zise:

— I-am spus lui Sef că tu i-ai poruncit moartea. A murit, crezând că propriul lui tată îl trădase.

Mărul strălucea şi Altaïr nu mai reuşi să se controleze. Cu mâna pe Măr, Swami se încorda brusc şi ochii i se holbară mult, aproape ieşind din

orbite.

După aceea capul i se înclină într-o parte, iar trupul i se mişcă şi se cutremură ca şi cum ar fi fost acţionat de o forţă interioară. Maxilarele i se deschiseră, dar nu se auzi niciun cuvânt. Interiorul gurii îi strălucea auriu. Limba i se vedea zbătându-se înăuntru. Apoi, silit de Măr, făcu un pas într-o parte şi toţi văzură cum mâinile i se ridicară spre faţă şi începură s-o *zgârie* cu unghiile, brăzdând urme adânci. Sângele curse din pielea scrijelită, totuşi bărbatul continuă să se schilodească, de parcă ar fi lucrat cu un aluat, trăgând de pielea obrajilor şi rupând o bucată lungă de piele, apoi o ureche, care îi atârnă pe lângă faţă.

Altaïr simţi puterea curgând prin el, ca şi cum ar fi ţâşnit din Măr şi i s-ar fi împrăştiat prin vene aidoma unei boli. Ca şi cum i-ar fi alimentat ura şi nevoia de răzbunare, după care se revărsa din Măr în Swami. Simţi toate astea ca pe un amestec delicios de plăcere şi durere care ameninţa să-l ridice de la pământ, care făcea să-şi simtă capul gata să se dilate şi să explodeze, o senzaţie deopotrivă minunată şi îngrozitoare.

Atât de minunată şi îngrozitoare, încât n-o auzi pe Maria ţipând la el.

De asemenea, nu-şi dădu seama că ea se desprinsese de Abbas şi se apropia acum în fugă de el.

În acelaşi timp, Swami îşi scosese pumnalul din teacă şi-l folosea asupra sa, tăindu-se cu gesturi apăsate, sălbatice, deschizându-şi răni pe chip şi pe trup, automutilându-se, iar apoi Maria ajunse la ei şi încercă disperată să-l oprească pe Altaïr să mai folosească Mărul. Altaïr avu la dispoziţie o secundă pentru a vedea ce se va întâmpla, însă era prea târziu ca să mai poată interveni. Văzu pumnalul lui Swami sclipind şi pe Maria răsucindu-se pe neaşteptate, cu sânge erupându-i pe veşminte din gâtul expus. Ea căzu pe lemnul platformei, cu braţele răsfirate. Tuşi o dată, prelung. Sângele i se lăţi iute în jur, umerii i se cutremurară într-un icnet prelung şi neregulat, iar o mână zvâcni, lovindu-se de un suport din lemn de pe platformă.

Swami se prăbuşi aproape imediat şi pumnalul zăngăni pe jos. Mărul mai străluci intens o dată, după care păli. Altaïr se lăsă în genunchi lângă Maria, o prinse de umăr şi o întoarse spre el.

Femeia îl privi. Pleoapele îi fluturară.

— Să fii puternic, rosti ea.

Apoi muri.

Curtea fu cufundată în tăcere. Nu se puteau auzi decât hohotele lui Altaïr care îşi strângea soţia la piept, un om distrus.

Îl auzi pe Abbas strigând:

— *Puneţi mâna pe el!*

Atunci se ridică în picioare. Printre lacrimile care-i podideau ochii văzu Asasini care alergau spre platformă. Pe chipurile lor se citea frică. Încă ţinea Mărul. Atacatorii erau confuzi. Majoritatea îşi scoseseră săbiile, deşi ştiau că oţelul va fi inutil împotriva Mărului, totuşi era mai bine decât să

dea bir cu fugiţii. Pe neaşteptate, Altaïr simti un imbold puternic, aproape copleşitor, de a folosi Mărul pentru a distruge tot ce putea să vadă, inclusiv pe sine, deoarece Maria murise din cauza lor şi ea fusese lumina lui. Într-o clipită – o singură clipită de furie orbitoare – el distrusese ceea ce iubea cel mai mult.

Asasinii se opriră. Oare Maestrul Asasin avea să folosească Mărul? Putea citi întrebarea în ochii lor.

— Prindeţi-l! zbieră Abbas şi ei înaintară precauţi.

În jurul lui Altaïr, Asasinii păreau nesiguri dacă să-l atace sau nu, aşa că el o luă la fugă.

— Arcaşi! urlă Abbas şi arcaşii îşi încordară strunele pe când Altaïr alerga să iasă din curte.

Săgeţile căzură ca grindina în jurul lui şi una îl lovi în picior. Din stânga şi dreapta, soseau în goană alţi Asasini, cu mantiile fluturând, cu săbiile ridicate. Poate că înţeleseseră că Altaïr nu va folosi Mărul pentru a doua oară şi săriră de pe ziduri şi balustrade pentru a se alătura urmăririi. Altaïr ajunse la arcadă şi o descoperi blocată. Se întoarse pe propriile-i urme şi trecu printre doi Asasini; unul dintre ei îşi roti sabia şi-i deschise o rană pe braţ. El răcni de durere, însă continuă, ştiind că l-ar fi putut doborî; îi surprinsese, dar se temeau să-l atace... sau şovăiau s-o facă.

Se întoarse iarăşi şi de data asta se îndreptă către turnul de apărare. Putea să vadă arcaşi care ocheau şi ştia că erau cei mai buni si fuseseră antrenaţi de cei mai buni. Nu dădeau greş niciodată. În niciun caz atunci când aveau la dispoziţie timp pentru a ochi şi trage.

Atât doar că Maestrul Asasin ştia când vor trage. Ştia că aveau nevoie de durata unei bătăi de inimă pentru a-şi găsi ţinta şi de încă o bătaie de inimă pentru a-şi ţine mâna neclintită, a expira, după care...

Foc!

Eschivă şi se rostogoli. O salvă de săgeţi lovi locul pe care tocmai îl părăsise, mai puţin una. Un arcaş îşi greşise ţinta şi săgeata îi zgârie obrazul. Sângele şiroia pe obrazul lui Altaïr când ajunse la scară, însă se năpusti pe ea şi ajunse la primul nivel, unde un arcaş surprins ezita dacă să scoată sabia. Maestrul Asasin îl smulse de pe locul lui şi bărbatul căzu făcând o tumbă spre curtea de dedesubt. Avea să supravieţuiască.

Altaïr sui după aceea în goană a doua scară. Era încercat de dureri. Sângera abundent. Ajunse în vârful turnului din care sărise cu foarte mult timp în urmă, dizgraţiat atunci la fel ca acum. Şchiopată spre platformă şi, pe când Asasinii se repezeau spre turn dedesubtul lui, el deschise larg braţele.

Şi sări.

Capitolul 53

10 august 1257

Planul lui Altaïr este ca *noi* să răspândim învăţătura Asasinilor. Şi nu numai s-o răspândim, ci şi să înfiinţăm un Ordin în apus.

Ar trebui să-mi fie ruşine că mi-a trebuit atâta timp să înţeleg, dar acum totul pare clar: el ne încredinţează nouă (se pare că în mod specific *mie)* spiritul Frăţiei. Ne dă mai departe făclia.

Am fost înştiinţaţi că războinici mongoli se apropie de sat şi el crede că ar trebui să plecăm înainte de începerea luptelor. Desigur, Maffeo pare mai degrabă surescitat de ideea de a asista la bătălie şi simt că ar prefera să rămânem. Vechiul lui dor de ducă a dispărut aproape complet. Rolurile noastre par inversate, deoarece acum eu sunt cel care doreşte plecarea. Fie că sunt mai laş decât el, fie că am o idee mai realistă despre caracterul sumbru al războiului, pentru că îi dau dreptate lui Altaïr. Nu avem ce căuta într-un Masyaf asediat.

De fapt, sunt dispus să plec indiferent dacă mongolii sosesc sau nu. În nopţile astea fierbinţi tânjesc după casă. Duc dorul familiei mele – al soţiei şi al fiului meu, Marco. Peste câteva luni va împlini trei ani şi sunt dureros de conştient că am văzut foarte puţin din viaţa lui de până acum. I-am ratat primii paşi, primele cuvinte.

Pe scurt, simt că perioada petrecută de noi în Masyaf a ajuns la sfârşitul ei firesc. În plus, Maestrul a spus că vrea să ne vadă. Că trebuie să ne înmâneze ceva, cu ocazia unei ceremonii care se va desfăşura în prezenţa altor Asasini. A mai spus că este vorba despre ceva care trebuie păstrat în siguranţă şi departe de mâinile inamicilor: mongoli sau templieri. Înţeleg că aceasta a fost direcţia spre care duseseră istoriile lui şi am unele bănuieli despre obiectul acela preţios. Vom vedea...

Între timp Maffeo este nerăbdător să audă restul poveştii mele, care a ajuns aproape de capăt. S-a strâmbat nemulţumit când i-am spus că voi face un salt în timp, de la momentul când Altaïr a sărit de pe meterezele citadelei, un bărbat distrus şi acoperit de ruşine, la peste douăzeci de ani în viitor – şi nu în Masyaf, ci într-un loc din deşert aflat la două zile de mers călare de aici...

...pe un şes nesfârşit, în amurg, aparent pustiu, cu excepţia unui călăreţ care trăgea după el alt cal, încărcat cu pături şi burdufuri pentru apă.

Din depărtare călăreţul semăna cu un negustor, iar de aproape exact asta era, transpirând sub turban: un negustor burduhănos şi foarte obosit, pe nume Mukhlis.

Atunci când Mukhlis zări oaza în depărtare, ştiu că trebuia să se oprească, să se întindă şi să se odihnească. Sperase să ajungă acasă fără să mai facă vreun popas, dar nu avea de ales: era vlăguit. De multe ori în timpul călătoriei, pasul legănat al calului îl adormise şi simţise cum bărbia

îi coborâse în piept, iar pleoapele îi fluturaseră şi se închiseseră. Îi venea tot mai greu să se împotrivească somnului. De fiecare dată când începea să moţăie, între inimă şi minte se purta altă bătălie. Gâtlejul îi era scorojit de uscăciune. Veşmântul îi atârna larg în jurul trupului. Toate oasele şi toţi muşchii din corp îi vibrau de oboseală. Gândul de a-şi umezi buzele şi de a se întinde, înfăşurat în *thawb,* pentru numai câteva ore, îndeajuns ca să-şi recapete ceva energie înainte de a relua călătoria spre casă, spre Masyaf – ei bine, gândul acela era incredibil de ispititor.

Şovăia însă şi se temea de un popas din cauza zvonurilor auzite, zvonuri despre tâlhari care-i atacau pe negustori, îi jefuiau şi le retezau beregatele, o ceată de bandiţi conduşi de Fahad, a cărui brutalitate legendară era egalată numai de cea a fiului său, Bayhas.

Despre Bayhas se spunea că-şi spânzura victimele de picioare, după care le spinteca de la gât până la pântec şi le lăsa să moară lent, cu câinii sălbatici ospătându-se cu măruntaiele care le atârnau pe jos. Bayhas făcea toate astea hohotind încântat.

Mukhlis dorea să-şi păstreze măruntaiele în interiorul corpului şi nu dorea să-şi predea tâlharilor toate bunurile lumeşti. La urma urmelor, lucrurile erau din ce în ce mai greu de obţinut în Masyaf. Sătenii erau siliţi să plătească dări tot mai mari castelului de pe promontoriu; li se spunea că preţurile protejării comunităţii creşteau, iar Maestrul era nemilos în ridicarea dărilor şi adesea trimitea grupuri de Asasini, care să-i silească să plătească. Cine refuza era bătut, apoi azvârlit afară pe porţi, pentru a rătăci cu speranţa că va fi acceptat de altă aşezare, sau la mila bandiţilor care se stabiliseră pe şesurile stâncoase din jurul lui Masyaf şi păreau să manifeste tot mai multă îndrăzneală în atacarea călătorilor. Cândva, Asasinii – sau cel puţin temerile legate de ei – menţinuseră sigure rutele comerciale, dar se părea că vremea aceea apusese definitiv.

Aşa că eventuala întoarcere acasă cu buzunarele goale, fără să poată plăti zeciuiala cerută de Abbas negustorilor din sat şi dările impuse locuitorilor, Mukhlis se putea trezi aruncat afară din sat împreună cu familia lui – soţia Aalia şi fiica Nada.

El se gândea la toate astea pe când se apropia de oază, încă indecis dacă să poposească sau nu.

Sub un smochin mare, care se întindea deasupra fântânii ca un baldachin uriaş şi îmbietor de umbră răcoroasă şi adăpost, se vedea un cal. Nu era priponit, însă pătura de pe spinarea lui arăta că aparţinea cuiva, probabil altui călător care se oprise să bea apă şi să-şi reumple burdufurile, sau poate, ca Mukhlis, să pună capul jos şi să se odihnească. Oricum, Mukhlis se simţi neliniştit când se apropie de el. Calul lui simţi apa şi necheză recunoscător, astfel că trebui să-l înfrâneze să nu pornească în trap spre fântâna unde vedea acum un trup, ghemuit, adormit. Călătorul dormea cu capul pe raniţă, strâns învelit în mantie, cu gluga pe cap şi braţele încrucişate pe piept. I se vedea foarte puţin din

faţă, totuşi Mukhlis zări piele cafenie, bătucită de vânt, ridată şi brăzdată de cicatrice. Era un bătrân, care avea probabil în jur de optzeci de ani. Mukhlis îi studia fascinat chipul... când ochii se deschiseră brusc.

Negustorul tresări şi se retrase puţin, surprins şi speriat. Ochii celuilalt erau sfredelitori şi atenţi. Rămase absolut nemişcat şi Mukhlis îşi dădu seama că străinul nu era defel intimidat, deşi era mult mai bătrân.

— Îmi pare rău că te-am trezit, rosti el şi înclină din cap, iar glasul îi tremură uşor.

Străinul nu spuse nimic, ci doar îl privi cum descăleca, apoi îşi duse calul la fântână şi scoase găleata din piele, ca să-l adape. Pentru câteva clipe singurele sunete din jur fură izbiturile uşoare ale găleţii de ghizdul fântânii, urmate de leorpăiturile calului însetat. Mukhlis bău şi el. Sorbi puţin, apoi înghiţi pe nerăsuflate, udându-şi barba şi ştergându-se pe faţă. Îşi umplu burdufurile, după care adapă al doilea cal şi-i priponi pe amândoi. Când se uită iarăşi spre străin, acesta adormise la loc. Singurul lucru care se schimbase la el era poziţia braţelor; nu-i mai erau încrucişate pe piept, ci se aflau la nivelul capului, odihnindu-se pe raniţa folosită ca pernă. Mukhlis scoase o pătură din bagaje, îşi alese un loc de cealaltă parte a fântânii si se întinse să doarmă.

Nu ştia cât dormise, când auzi mişcări şi deschise ochii, încă obosit, şi văzu o siluetă în picioare lângă el. O siluetă luminată de primele raze ale soarelui dimineţii, cu păr şi barbă negre, vâlvoi şi neţesălate, cu inel de aur într-o ureche şi rânjind larg şi răutăcios. Mukhlis dădu să se scoale, dar bărbatul se lăsă pe vine şi-i lipi un jungher scânteietor de gât, astfel că negustorul încremeni de groază şi printre buze îi scăpă un scâncet slab.

— Mă numesc Bayhas, rosti bărbatul continuând să zâmbească, şi sunt ultimul chip pe care-l vei vedea vreodată.

— Nu, behăi Mukhlis însă tâlharul îl smuci, ridicându-l în picioare şi negustorul văzu că Bayhas avea doi camarazi, care-i descărcau mărfurile de pe cai, mutându-le pe animalele lor.

Îl căută din ochi pe bătrânul care dormea, dar acesta nu se mai zărea nicăieri, deşi îi putu vedea calul. Oare îl omorâseră deja? Oare zăcea cu beregata retezată?

— Frânghie, ceru Bayhas cu jungherul tot lipit de gâtul lui Mukhlis.

Unul dintre tovarăşii lui îi aruncă un colac de frânghie. La fel ca Bayhas, era îmbrăcat în negru şi avea barba neîngrijită, iar părul acoperit cu un *keffiyeh.* Pe spate purta un arc mare. Al treilea bărbat avea păr lung, dar nu şi barbă, iatagan lat la brâu, şi scotocea preocupat prin bagajele negustorului, azvârlind în nisip obiectele care nu-l interesau.

— Nu! strigă Mukhlis, văzând cum o piatră pictată fu aruncată în ţărână.

Îi fusese dăruită de fiica lui în ziua plecării, drept cadou aducător de noroc, iar aruncarea ei cu nepăsare de către tâlhar fu picătura care umplu paharul. Se smulse din strânsoarea lui Bayhas şi se repezi către Pletos,

care-i ieşi în întâmpinare cu un surâs larg şi-l doborî cu o lovitură brutală în beregată. Cei trei bandiţi hohotiră încântaţi pe când Mukhlis se zbătea şi horcăia în nisip.

— Care-i treaba? pufni Pletosul aplecându-se peste el. Văzu încotro privea negustorul şi ridică piatra, citind cuvintele pictate de Nada pe ea. „Mult noroc, tati." Asta e? Asta te-a făcut aşa de curajos dintr-odată, tati?

Mukhlis se întinse către piatră, disperat s-o aibă, însă Pletosul îl lovi peste mână cu dispreţ, apoi îşi frecă piatra de fese – râzând şi mai mulţumit când Mukhlis urlă de furie – şi o aruncă în fântână.

— Pleosc, rânji el.

— Eşti..., începu negustorul. Eşti...

— Leagă-i picioarele, auzi dinapoia lui.

Bayhas îi azvârli Pletosului funia şi se apropie, se lăsă pe vine şi-şi lipi vârful jungherului de ochiul lui Mukhlis.

— Încotro mergeai, taţi? întrebă el.

— Spre Damasc, minţi Mukhlis.

Bayhas îi crestă obrazul cu cuţitul şi bărbatul urlă de durere.

— Încotro mergeai? repetă el.

— Ţesăturile lui sunt din Masyaf, rosti Pletosul, care înfăşură frânghia în jurul picioarelor lui Mukhlis.

— Masyaf, da? zise Bayhas. Cândva poate că te-ai fi putut bizui pe sprijinul Asasinilor, dar vremea aceea s-a dus. Poate c-ar trebui să facem o vizită acolo. Am putea găsi o văduvă-ndurerată, care trebuie alinată. Ce zici, tati? După ce terminăm cu tine.

Pletosul se ridică şi azvârli capătul funiei peste o ramură a smochinului, după care trase de ea, astfel că Mukhlis fu ridicat. Lumea lui se răsturnă cu susul în jos şi scânci când Pletosul legă frânghia de arcada fântânii. Apoi Bayhas se întinse şi-l roti. Comerciantul se învârti şi-l văzu pe arcaş la vreo doi metri depărtare, legănându-se înainte şi înapoi de râs. Bayhas şi Pletosul erau mai aproape şi râdeau şi ei.

Continuând să se învârtă, văzu peretele fântânii trecându-i prin faţa ochilor, apoi îi văzu din nou pe cei trei tâlhari, Pletosul, Bayhas şi al treilea bărbat din spatele lor, şi...

O pereche de picioare apăru din copacul dindărătul celui de-al treilea bandit.

Rotirea lui Mukhlis nu se oprise însă, aşa că zări iarăşi peretele fântânii. Negustorul se învârti, încetinind, spre cei trei tâlhari care habar nu aveau că printre ei, înapoia lor, mai era cineva. Un bărbat cu chip ascuns în mare parte sub gluga mantiei pe care o purta, care ţinea capul uşor plecat şi braţele depărtate, aproape ca în rugă. Bătrânul.

— Opriţi-vă, spuse bătrânul.

La fel ca faţa lui, vocea îi era roasă de vârstă. Cei trei bandiţi se întoarseră către el, încordaţi, pregătiţi să-l spintece pe intrus.

Şi toţi trei începură să râdă.

— Ce-i asta? hohoti Bayhas. Un boşorog vine să ne oprească distracţia. Ce vrei să faci, boşorogule? Să ne plictiseşti până la moarte cu poveştile tale din trecut? Să ne sufoci cu vânturile tale?

Camarazii lui îşi înteţiră râsetele.

— Daţi-l jos, rosti bătrânul arătând spre Mukhlis care continua să atârne cu capul în jos, legănându-se în frânghie. Imediat.

— Şi de ce aş face una ca asta? chicoti Bayhas.

— Pentru că aşa am spus eu, şuieră bătrânul.

— Şi cine eşti tu ca să-mi ceri asta?

Bătrânul şfichiui din încheietură.

Clic.

Capitolul 54

Arcaşul duse mâna spre arma sa, dar Altaïr ajunse lângă el din doi paşi şi-şi roti pumnalul cu un gest larg, care-i deschise gâtlejul, îi tăie arcul în două şi-i scurtă turbanul din aceeaşi mişcare. Se auzi un zgomot slab când arcul banditului căzu pe nisip, urmat de altul mai înfundat când i se alătură leşul.

Altaïr – care nu mai luptase de două decenii – stătu locului, cu pieptul ridicându-i-se şi coborând greoi, privindu-i pe Bayhas şi Pletosul, ale căror chipuri batjocoritoare deveniră prudente. La picioarele lui, arcaşul se zbătea şi horcăia, cu sângele absorbit de nisip. Fără să-şi desprindă ochii de la cei doi tâlhari, Altaïr se lăsă într-un genunchi şi-şi înfipse pumnalul în el, amuţindu-l. Ştia că principala lui armă era acum teama. Bărbaţii aceştia aveau de partea lor tinereţea şi iuţeala. Erau violenţi şi nemiloşi, obişnuiţi cu moartea. Asasinul avea de partea lui experienţa şi spera să-i fie îndeajuns.

Pletosul şi Bayhas schimbară priviri. Nu mai zâmbeau. Pentru o clipă singurul sunet din oază fu scârţâitul slab al frânghiei pe ramura smochinului, iar Mukhlis privi totul răsturnat cu capul în jos. Braţele îi erau dezlegate şi se întrebă dacă ar fi trebuit să încerce să se elibereze, apoi aprecie că era mai bine să nu atragă atenţia asupra sa.

Cei doi bandiţi se îndepărtară unul de celălalt, intenţionând să-l atace din două părţi şi Altaïr văzu cum spaţiul dintre ei crescu, dezvăluindu-l pe negustorul atârnat de picioare. Pletosul îşi trecu iataganul dintr-o mână în alta, cu un pocnet slab. Bayhas îşi rodea interiorul obrazului.

Pletosul înaintă un pas şi fandă cu iataganul. Văzduhul păru să vibreze de zăngănitul lamelor de oţel, când Altaïr îl blocă cu pumnalul, mătură cu braţul pentru a împinge iataganul într-o parte şi-şi simţi muşchii protestând. Nu ştia cât ar fi putut rezista dacă tâlharii făceau atacuri scurte şi repetate. Era bătrân, iar bătrânii grădinăreau sau îşi petreceau după-amiezile reflectând în odăile lor, citind şi gândindu-se la cei pe care-i iubiseră şi pierduseră; ei nu se angajau în dueluri cu săbii. Mai ales când erau întrecuţi numeric de oponenţi mai tineri. Fandă spre Bayhas, dorind să-l oprească să-i ajungă în spate şi reuşi – totuşi Bayhas se apropiase îndeajuns cu jungherul ca să-i cresteze pieptul, vărsând primele picături de sânge. Altaïr atacă la rândul lui şi-şi ciocniră armele, schimbând lovituri, dar Pletosul profită să se apropie înainte ca Altaïr să-l poată respinge. Lovi sălbatic cu arma şi făcu o rană urâtă în piciorul Asasinului.

O rană mare. Adâncă. Sângele ţâşni din ea şi Altaïr aproape că se împletici. Şchiopătă într-o parte, încercând să-şi protejeze flancul cu fântâna, pentru a nu fi nevoit să-şi apere decât faţa. Ajunse acolo – zidul fântânii era în lateral, iar în spate se găsea negustorul atârnat cu capul în jos.

— Puterea să fie de partea ta, îl auzi pe acesta rostind încet, şi să ştii că

orice s-ar întâmpla, te vei bucura de recunoştinţa şi iubirea mea, fie în viaţa asta, fie în cea viitoare.

Altaïr aprobă din cap, dar nu se întoarse, preferând să-i privească pe cei doi tâlhari din faţa lui. Vederea rănilor însângerate îi încurajă pe aceştia şi atacară cu lovituri precise. Altaïr respinse trei asemenea asalturi, alegându-se cu răni noi; acum sângera abundent şi răsufla greoi. Pierduse avantajul de a folosi teama ca pe o armă. Mai dispunea doar de instincte şi abilităţi demult neutilizate, şi-şi aminti unele dintre luptele lui cele mai importante: lichidarea oamenilor lui Talal, înfrângerea lui Moloch, învingerea cavalerilor templieri în cimitirul din Ierusalim. Războinicul care dăduse bătăliile acelea i-ar fi sfârtecat pe cei doi bandiţi în câteva secunde.

Însă acel războinic aparţinea trecutului. Altaïr îmbătrânise. Suferinţa şi singurătatea îl slăbiseră. Petrecuse douăzeci de ani jelind-o pe Maria şi obsedat de Măr. Oricât ar fi fost de minunate, abilităţile lui de luptător fuseseră lăsate să se veştejească şi, după cum se părea, să moară.

Simţi sânge în cizme. Palmele îi erau şi ele lunecoase de sânge. Lovea nebuneşte cu pumnalul, nu atât apărându-se, cât mai degrabă străduindu-se să-şi alunge atacatorii. Se gândi la raniţa pe care şi-o ascunsese în smochin, în interiorul căreia se afla Mărul. Dacă l-ar fi luat, s-ar fi transformat în învingătorul acestei lupte, însă era prea departe şi oricum jurase să nu-l mai folosească niciodată; tocmai de aceea îl şi lăsase în copac, pentru ca ispita să nu fie la îndemână. Adevărul era că dacă ar fi fost în stare să ajungă la el acum, l-ar fi folosit, în loc să moară în felul ăsta şi să-l lase pe negustor pe mâna tâlharilor, condamnându-l la o moarte încă şi mai dureroasă si chinuitoare din cauza acţiunii lui Altaïr.

Da, ar fi folosit Mărul, deoarece era pierdut. Şi observă că le îngăduise bandiţilor să se răsfire din nou pentru a-l ataca din părţi opuse. Pletosul se repezi spre el de undeva de la periferia vederii lui şi Altaïr răcni din cauza efortului de a-l bloca. Pletosul îi răspunse prin contraatacuri – unul, două, trei –, se strecură pe sub garda lui şi-i atinse din nou flancul, deschizând o rană care sângeră abudent. Asasinul se clătină, horcăind de durere. Se gândi că ar fi preferat totuşi să moară aşa decât să se predea umil. Ar fi preferat să moară luptând până în ultima clipă.

Pletosul avansă şi săbiile lor se ciocniră din nou, zăngănind. Altaïr fu rănit iarăşi, de data asta la piciorul sănătos. Căzu în genunchi, cu braţele atârnând pe lângă trup, şi pumnalul lui nu mai zgârie acum decât pământul.

Pletosul făcu un pas spre el, dar Bayhas îl opri.

— Lasă-l în seama mea, porunci el.

Ca prin vis, Altaïr se pomeni gândindu-se la alt moment, parcă de acum o mie de vieţi, în care adversarul lui rostise aceleaşi cuvinte şi cum, atunci, îl făcuse să plătească pentru trufia sa. De data asta, însă, satisfacţia respectivă avea să-i fie refuzată, deoarece Bayhas se apropie si Altaïr

îngenunche pe pământ, clătinându-se înfrânt, cu capul plecat, încercă să le poruncească picioarelor să-l ridice, dar nu-i dădură ascultare. Încercă să ridice braţul cu pumnalul, dar nu putu. Văzu jungherul venind spre el şi-şi putu înălţa fruntea doar atât cât să vadă dinţii dezgoliţi ai lui Bayhas şi cercelul din aur sclipind în razele dimineţii...

Apoi negustorul se îndoi din mijloc, se balansa şi-l prinse pe tâlhar din spate, din poziţia sa răsturnată, oprindu-l pentru o clipă. Cu un răcnet asurzitor, cu o ultimă răbufnire de efort, chemându-şi energia din adâncuri neştiute, Altaïr lovi în sus, iar pumnalul îi pătrunse în stomacul lui Bayhas, spintecându-l pe verticală până aproape de gât. În acelaşi timp, Mukhlis prinsese jungherul cu o secundă înainte să cadă dintre degetele desfăcute ale banditului, se îndoi iarăşi din mijloc si reteză frânghia de care era atârnat. Căzu şi se izbi dureros de zidul fântânii, dar se ridică repede şi veni umăr la umăr lângă salvatorul său.

Altaïr era aproape cocârjat, simţind că moare în picioare. Îşi ridică totuşi pumnalul şi miji ochii spre Pletos, care se pomeni pe neaşteptate în inferioritate numerică şi descurajat. În loc să atace, bătu în retragere, până ajunse la un cal. Încălecă fără să-şi desprindă ochii de la Altaïr şi Mukhlis. Îi privi, iar ei îl priviră. După aceea, tâlharul schiţă încet cu degetul un gest de retezare a beregatei şi dădu pinteni calului, îndepărtându-se.

— Mulţumesc, gâfâi Mukhlis spre Altaïr, dar Asasinul nu-i răspunse.

Se nărui, inconştient, pe nisip.

Capitolul 55

Trimisul căpeteniei tâlharilor sosi după o săptămână. Sătenii îl priviră trecând prin aşezarea lor şi suind panta ce ducea la citadelă. Era unul dintre oamenii lui Fahad, spuseră ei, iar cei mai înţelepţi credeau că ştiau ce treabă avea la fortăreaţă. Cu două zile în urmă, oamenii lui Fahad veniseră în sat cu vestea unei recompense oferită oricui îl putea identifica pe ucigaşul lui Bayhas, fiul lui Fahad. Spuneau că el fusese ajutat de un negustor din Masyaf şi că cel din urmă nu avea să păţească nimic, dacă spunea cine fusese potaia laşă care-l omorâse pe fiul iubit al căpeteniei. Sătenii clătinaseră din capete şi-şi văzuseră de treabă, iar tâlharii plecaseră cu mâinile goale, murmurând avertismente sumbre despre revenirea plănuită.

Ăsta era neajunsul, continuau zvonurile. Când satul se bucurase de protecţia Asasinilor, nici chiar Fahad n-ar fi cutezat să trimită oameni aici fără să fi cerut încuviinţarea Maestrului. Nici chiar Fahad n-ar fi îndrăznit să fi cerut aşa ceva lui Altaïr sau Al Mualim, însă Abbas era altfel. Abbas era slab şi putea fi cumpărat.

Aşa că trimisul se întoarse. La dus, arătase serios, chiar dacă dispreţuitor faţă de sătenii care-l priviseră, însă acum pufni la ei şi-şi purtă degetul de-a curmezişul beregatei.

— Se pare că Maestrul i-a dat lui Fahad acordul să vină în sat, rosti Mukhlis mai târziu în seara aceea, pe când lumânările se topeau.

Stătea lângă patul străinului şi vorbea mai mult pentru sine, decât pentru bărbatul care zăcea întins şi care nu-şi mai recăpătase cunoştinţa după lupta din oază. Mukhlis îl suise pe şaua celui de-al doilea cal al său şi-l adusese acasă în Masyaf ca să poată fi vindecat. Aalia şi Nada îl îngrijiseră şi timp de trei zile nu ştiuseră dacă va muri sau va scăpa. Din cauza pierderii de sânge era palid şi zăcea în pat – Aalia şi Mukhlis îl culcaseră în patul lor – aproape senin, ca un cadavru, de parcă putea părăsi lumea asta în orice clipă. După trei zile culoarea începuse să-i revină în obraji. Aalia îi spusese asta lui Mukhlis când revenise de la piaţă şi negustorul îşi ocupase locul obişnuit pe un scaun lângă pat pentru a-i vorbi salvatorului său cu speranţa de a-l aduce la viaţă. Căpătase obiceiul de a povesti ce făcuse peste zi şi ocazional vorbea despre lucruri importante cu speranţa de a-i aţâţa mintea inconştientă şi a-l trezi.

— Se pare că Abbas are preţul lui, spuse el acum.

Se uită la necunoscutul întins pe spate; rănile i se tămăduiau şi el se întrema pe zi ce trecea.

— Maestrul Altaïr ar fi murit mai degrabă decât să fi acceptat aşa ceva, urmă el.

Se aplecă înainte şi privi cu atenţie bărbatul din pat.

— Maestrul... Altaïr Ibn-La'Ahad.

Pentru prima dată de când fusese adus în casa lui Mukhlis, ochii

necunoscutului se deschiseră.

Era reacţia pe care o sperase neguţătorul, totuşi fu luat prin surprindere când văzu cum ochii înceţoşaţi ai bătrânului îşi recapătă lumina.

— Tu eşti, nu-i aşa? şopti Mukhlis, când străinul clipi, apoi întoarse capul spre el. Tu eşti, nu-i aşa? Tu eşti Altaïr.

Altaïr încuviinţă din cap. Lacrimile pişcară ochii lui Mukhlis, care căzu în genunchi pe pardoseala din piatră şi luă o mână a lui Altaïr între palmele sale.

— Te-ai întors la noi, rosti el printre suspine. Te-ai întors să ne salvezi. Făcu o pauză. Ai venit *într-adevăr* să ne salvezi?

— Trebuie să fiţi salvaţi? întrebă Altaïr.

— Da. Când ne-am întâlnit, intenţionai să vii în Masyaf?

Altaïr căzu pe gânduri.

— Când am plecat din Alamut, era inevitabil să ajung aici. Singura întrebare era când aveam să ajung.

— Ai fost în Alamut?

— Da, acolo am locuit în ultimii douăzeci de ani.

— Ei au spus că ai murit. Că te-ai aruncat din turnul citadelei în dimineaţa morţii Mariei.

— Este adevărat că m-am aruncat din turnul citadelei, zâmbi trist Altaïr, dar am supravieţuit. Am ajuns la râul de lângă sat şi norocul meu a fost că m-am întâlnit cu Darim. Revenea din Alamut, unde-i găsise pe soţia şi copiii lui Sef. M-a luat şi m-a dus acolo.

— Ei au spus că ai murit, repetă Mukhlis.

— Ei?

Mukhlis flutură din mână spre citadelă.

— Asasinii.

— Le convenea să spună asta, dar ştiau că nu era aşa.

Îşi desprinse mâna din strânsoarea lui Mukhlis, se ridică în capul oaselor şi-şi trecu picioarele peste marginea patului. După aceea îşi privi pielea bătrână şi zbârcită. Fiecare centimetru din corpul lui ţipa de durere, totuşi se simţea... mai bine. Hainele îi fuseseră spălate. Îşi trase gluga pe cap, îi plăcu atingerea ei şi inspiră adânc mirosul de ţesătură curată.

Ridică mâinile spre faţă şi simţi că barba îi fusese aranjată. Nu departe se găseau cizmele, iar pe o măsuţă de lângă pat îşi văzu pumnalul cu mecanism, a cărui concepţie nouă fusese inspirată de Măr. Părea incredibil de avansată şi Altaïr se gândi la celelalte planuri pe care le descoperise. Ar fi avut nevoie de ajutorul unui fierar pentru a construi obiectele acelea. Dar mai întâi...

— Şi raniţa mea? îl întrebă pe Mukhlis, care se ridicase deja. Unde-i raniţa mea?

Fără un cuvânt, bărbatul o arătă – era pe piatra de la căpătâiul

patului – şi Altaïr îi privi forma familiară.

— Te-ai uitat înăuntru? întrebă el.

Mukhlis clătină din cap cu fermitate şi Altaïr îl privi, cercetător. După aceea, crezându-l, se destinse şi îşi luă cizmele şi le încălţă cu o grimasă pe chip.

— Trebuie să-ţi mulţumesc că m-ai îngrijit, zise el. Dacă n-ai fi fost tu, aş fi fost ucis în oază.

Negustorul se aşeză pe scaun, zâmbind.

— De fapt, soţia şi cu fiica mea te-au îngrijit, iar *eu* trebuie să-ţi mulţumesc *ţie.* M-ai salvat de la o moarte groaznică în mâinile tâlharilor. Se aplecă spre el. Faptele tale au fost precum ale lui Altaïr Ibn-La'Ahad din legendă. Le-am povestit tuturor.

— Sătenii ştiu că eu sunt aici?

Mukhlis desfăcu larg braţele.

— Bineînţeles. Tot satul cunoaşte povestea eroului care m-a salvat din ghearele morţii. Toţi cred că tu ai fost acela.

— Şi ce-i face să creadă asta? întrebă Altaïr.

Mukhlis nu spuse nimic, ci se mulţumi să indice din barbă spre măsuţa joasă pe care sclipea mat pumnalul cu mecanism al lui Altaïr, uns şi lustruit. Maestrul Asasin căzu pe gânduri.

— Le-ai spus despre el?

— Bineînţeles, încuviinţă Malik. De ce?

— Vestea va ajunge în citadelă. Ei vor veni să mă caute.

— Nu vor fi singurii, comentă Mukhlis mohorât.

— Ce vrei să zici?

— Ceva mai devreme, fortăreaţa a fost vizitată de un mesager de la tatăl celui pe care l-ai omorât.

— Şi cine a fost cel pe care l-am omorât?

— Un tâlhar crud pe nume Bayhas.

— Iar tatăl lui...?

— Fahad, căpetenia unor bandiţi care jefuiesc călătorii din deşert. Se spune că îşi au tabăra la două-trei zile de mers călare de aici. De acolo a sosit mesagerul. Se zice că ar fi cerut Maestrului acordul de a veni în sat şi a-l căuta pe ucigaş.

— Maestrul? repetă Altaïr apăsat. Abbas?

Mukhlis încuviinţă din cap.

— Pe capul ucigaşului a fost pusă o recompensă, dar sătenii au ignorat-o. Poate că Abbas n-a fost la fel de neclintit.

— Atunci sătenii au suflet bun, zise Altaïr, dar nu şi conducătorul lor.

— Rareori au fost rostite cuvinte mai adevărate, aprobă negustorul. El ne ia banii şi nu ne dă nimic în schimb, deşi citadela a fost cândva inima comunităţii şi de la ea soseau puterea şi călăuzirea...

— Şi protecţia, surâse slab Altaïr.

— Aşa este, fu de acord Mukhlis. Toate au dispărut odată cu tine, Altaïr,

şi au fost înlocuite de... corupţie şi nebunie. Se spune că Abbas a fost silit să înăbuşe o răzmeriţă după plecarea ta, o rebeliune a Asasinilor loiali ţie şi lui Malik; le-ar fi executat pe căpeteniile mişcării, dar se teme de repetarea tulburărilor. De frică stă zi şi noapte în turn, imaginându-şi comploturi şi omorându-i pe cei pe care-i consideră răspunzători. Regulile Ordinului se destramă în jurul lui, tot aşa cum fortăreaţa însăşi se năruie. Se spune că visează întruna acelaşi lucru, că, într-o bună zi, Altaïr Ibn-La'Ahad va reveni din exilul în Alamut cu... – făcu o pauză şi-l privi pe Altaïr cu coada ochiului, apoi aruncă o uitătură spre raniţă – ...cu un obiect care îl va putea învinge... Există oare un astfel de obiect? Intenţionezi să-l ataci pe Abbas?

— Chiar dacă ar exista un asemenea obiect, nu el îl va învinge pe Abbas. Asta o poate face doar credinţa în noi înşine şi în Crez.

— A cui credinţă?

Altaïr făcu un gest larg din mână.

— A ta. A oamenilor şi a Asasinilor.

— Şi cum o vei restabili? întrebă Mukhlis.

— Prin exemplu personal, puţin câte puţin.

În ziua următoare, Altaïr merse în sat, unde începu nu doar să predice calea Asasinilor, ci şi s-o demonstreze.

Capitolul 56

Existaseră conflicte în care Altaïr trebuise să intervină, dispute între negustori care necesitaseră moderarea lui, certuri între vecini cauzate de pământuri, totuşi niciuna nu fusese aşa de spinoasă precum cea dintre două femei care păreau că se luptau pentru un bărbat. Bărbatul cu pricina, Aaron, stătea pe o bancă la umbră, cu capul tras între umeri, în timp ce femeile se ocărau. Mukhlis, care venise cu Altaïr în sat, pentru a-şi vedea de treburile lui, încerca să intervină, iar Asasinul stătea cu un pas mai înapoi, cu braţele încrucişate, aşteptând răbdător o întrerupere a ostilităţilor ca să le poată vorbi. Decisese deja ce să le spună: indiferent dacă Aaron o dorea sau nu, el trebuia să-şi exprime alegerea în cazul de faţă. Grijile reale ale lui Altaïr erau băiatul a cărui febră nu voia să scadă, deşi îi administrase de acum o poţiune pe care o descoperise, desigur, în Măr.

Sau împletitorul de coşuri, care crea noi scule pentru meseria sa, potrivit indicaţiilor primite de la Altaïr, care le transcrisese din Măr.

Sau fierarul, care privise desenele pe care i le dăduse Asasinul, le întorsese cu susul în jos şi mijise ochii la ele, apoi le aşezase pe o masă pentru ca Altaïr să-i poată arăta cu exactitate ce trebuia făurit. În scurt timp, Asasinul avea să aibă echipamente noi – arme noi, de un fel care nu mai fusese văzut niciodată.

Sau bărbatul care-l urmărise în ultimele zile aidoma unei umbre, păstrându-se în afara vederii lui Altaïr... sau cel puţin aşa crezuse el. Bineînţeles, Altaïr îl observase imediat. Îi zărise ţinuta corpului şi ştiuse că era un Asasin.

Trebuia să se întâmple şi asta, desigur. Abbas trimisese oameni în sat ca să afle despre străinul care se lupta cu pumnalul ascuns al Asasinilor şi ajunsese cu certitudine la concluzia că Altaïr revenise pentru a prelua conducerea Ordinului. Poate că sperase că tâlharii îl vor ucide pentru el, sau poate că avea să trimită pe cineva să-l omoare. Poate că umbra asta era Asasinul lui Altaïr.

Femeile însă continuau să se certe. Mukhlis îi vorbi în şoaptă:

— Maestre, se pare că am greşit. Ele nu se ceartă despre cine ar trebui *să stea* cu nefericitul Aaron, ci despre cine ar trebui *să-l deţină.*

Altaïr chicoti.

— Judecata mea va rămâne aceeaşi, replică el şi aruncă o privire amuzată către Aaron care-şi rodea unghiile. Tânărul trebuie să-şi decidă singur destinul.

Trase cu ochiul către urmăritorul său, care stătea sub umbra copacilor, strâns înfăşurat în mantia lui de culoarea pământului, şi care părea în ochii oricui un simplu sătean adormit.

— O să mă întorc repede, continuă el spre Mukhlis. Ciorovăiala lor mi-a făcut sete.

Se întoarse şi părăsi grupul; unii dintre membrii săi dădură să-l urmeze, însă negustorul le făcu semn discret să rămână pe loc.

Altaïr mai degrabă îl simţi decât îl văzu pe urmăritor ridicându-se şi venind după el, când intră într-o piaţă şi se îndreptă către fântâna din mijlocul ei. Acolo se aplecă, bău din şipot, iar după aceea se îndreptă şi se prefăcu că admiră satul care cobora sub el. După care...

— E-n regulă, vorbi el către bărbatul despre care ştia că stătea înapoia sa. Dacă ai fi vrut să mă ucizi, ai fi făcut-o până acum.

— Şi m-ai fi lăsat s-o fac?

Altaïr chicoti.

— Nu mi-am petrecut viaţa mergând pe calea unui războinic pentru a îngădui să mă las răpus de un căţelandru la o fântână.

— M-ai auzit?

— Bineînţeles. Te-am auzit apropiindu-te cu discreţia unui elefant şi am auzit că preferi partea stângă. Dacă m-ai fi atacat, m-aş fi deplasat spre dreapta, ca să-ţi pot da replica în partea mai slabă.

— Oare eu n-aş fi anticipat asta?

— Asta ar fi depins de ţinta ta. În mod normal, îţi cunoşti ţinta bine şi-i ştii abilităţile de luptător.

— Ştiu că abilităţile de luptător ale acestei ţinte nu au pereche, Altaïr Ibn-La'Ahad.

— Chiar aşa să fie oare? Erai probabil un copil când Masyaf a fost al meu.

Altaïr se răsuci pe călcâie spre străin, care-şi lăsă gluga şi dezvălui chipul unui tânăr de vreo douăzeci de ani, cu barbă neagră. Trăsăturile feţei şi ochii lui aveau un aer familiar.

— Aşa este, zise tânărul. Abia mă născusem.

— Atunci n-ai fost îndoctrinat împotriva mea? arătă Altaïr din bărbie către citadela care se ridica pe promontoriul de deasupra lor.

Părea un animal fabulos care stătea ghemuit şi-i privea cu multă atenţie.

— Unii sunt mai uşor de îndoctrinat decât alţii, spuse tânărul. Mulţi au rămas credincioşi vechilor pravile, iar numărul lor a sporit pe măsură ce efectele vătămătoare ale noilor căi au devenit mai pronunţate. Eu însă am şi mai multe motive de a le rămâne credincios.

Cei doi Asasini se priveau faţă în faţă lângă fântână şi Altaïr simţi că lumea se clătina încetişor. Pe neaşteptate, avu impresia că va leşina.

— Cum te numeşti? întrebă el şi glasul păru firav chiar şi pentru propriile sale urechi.

— Am două nume, răspunse tânărul. Cei din Ordin mă cunosc după numele Tazim, dar am şi alt nume, cel care mi-a fost dat la naştere de mama mea în cinstea tatei. El a murit pe când eram prunc, executat din ordinul lui Abbas. Numele lui era...

— Malik. Altaïr simţi un nod în gât şi făcu un pas în faţă, cu lacrimile

usturându-i ochii când îl prinse pe tânăr de umeri. Copile, trebuia să-mi fi dat seama! Ai ochii tatălui tău. Izbucni în râs. Nu ştiu sigur dacă ai şi arta lui de a se furişa, dar... spiritul este acelaşi. N-am ştiut... n-am ştiut niciodată că el a avut un fiu.

— După întemniţarea lui, mama a fost alungată de aici. Eu m-am întors spre sfârşitul adolescenţei ca să mă alătur Ordinului.

— Ca să cauţi răzbunare?

— Poate că da, într-un final. În tot cazul, să caut felul cel mai bun în care să cinstesc amintirea tatei. Acum însă, după sosirea ta, am văzut calea.

Altaïr îl prinse cu braţul pe după umeri şi-l îndepărtă de fântână; traversară piaţa, discutând absorbiţi.

— Cum îţi sunt abilităţile de luptător? întrebă el.

— Instruirea în privinţa asta a fost neglijată sub conducerea lui Abbas, dar eu m-am antrenat singur. Cunoştinţele Asasinilor n-au prea avansat totuşi în ultimii douăzeci de ani.

Altaïr chicoti.

— Poate că n-au avansat aici, însă *aici,* îşi atinse tâmpla cu vârful degetului, au progresat înzecit. Am lucruri extraordinare să arăt Ordinului. Planuri... Strategeme... Desene pentru arme noi. Chiar în clipa de faţă, fierarul satului le făureşte pentru mine.

Sătenii se îndepărtară respectuos din calea lor. Toţi ştiau acum, cel puţin aici, la poalele fortăreţei, că el redevenise Maestrul.

— Spui că în castel mai sunt şi alţii loiali mie? întrebă Altaïr.

— Cei care-l urăsc pe Abbas sunt la fel de numeroşi precum cei care-l slujesc. Ba chiar mai mulţi acum, după ce am povestit cele văzute în sat. Vestea că marele Altaïr s-a întors se răspândeşte încet, dar sigur.

— Bun. Şi crezi că aceşti susţinători ar putea fi convinşi să se adune, ca să asaltăm castelul?

Tânărul Malik se opri şi-l privi, mijind ochii, parcă pentru a verifica dacă bătrânul nu glumea. După aceea zâmbi larg.

— Vrei să o faci! Chiar vrei să-o faci cu-adevărat. Când?

— Căpetenia Fahad îşi va aduce în curând tâlharii în sat, zise Altaïr. Ar trebui să preluăm stăpânirea castelului înainte să se întâmple asta.

Capitolul 57

În zorii dimineţii următoare, Mukhlis, Aalua şi Nada merseră din casă în casă, anunţându-i pe oameni că Maestrul va sui la castel. Clocotind de nerăbdare, sătenii se strânseră în piaţă, unde stătură în grupuri sau aşezaţi pe zidurile joase. După o vreme li se alătură şi Altaïr. Îşi purta mantia albă şi un brâu lat. Cei care-l priveau mai de îndeaproape îi puteau zări pe deget inelul care acţiona mecanismul pumnalului ascuns. El înaintă până în mijlocul pieţei, însoţit de Mukhlis ca de un locotenent credincios, apoi se opri şi aşteptă.

Oare ce i-ar fi spus Maria acum? se întrebă Altaïr. El se încrezuse pe loc în tânărul Malik. Ba chiar în asemenea măsură, încât dacă s-ar fi dovedit un trădător, moartea lui Altaïr ar fi fost inevitabilă, iar planurile lui de recâştigare a Ordinului s-ar fi dovedit simple năluciri amăgitoare ale unui bătrân. Se gândi la toţi cei în care avusese încredere în trecut şi care-l trădaseră. Oare Maria l-ar fi sfătuit acum să fie precaut? Oare i-ar fi spus că era naiv că acceptase spusele tânărului în ciuda puţinelor dovezi? Sau i-ar fi spus, aşa cum făcuse cândva: „Ai încredere în instinctul tău, Altaïr. Învăţăturile lui Al Mualim ţi-au dat înţelepciune, iar trădarea lui te-a adus pe calea spre maturitate?"

Acum sunt mult mai înţelept, iubirea mea, gândi el spre imaginea soţiei lui pe care o ţinea de-a pururi în amintire.

Maria ar fi fost de acord, era sigur de asta, cu ce făcuse Altaïr cu Mărul, cu anii pe care-i petrecuse învăţând de la el, storcându-l de cunoştinţe. Nu ar fi fost de acord cu învinovăţirea cu care se împovărase pentru moartea ei; cu ruşinea pe care o simţea fiindcă îngăduise ca acţiunile să-i fie călăuzite de mânie. Nu, n-ar fi fost de acord deloc cu astea. Ce ar fi spus? Ce expresie englezească folosea ea? „Ţine-ţi firea", da, aşa ar fi spus.

Aproape că izbucni în râs, amintindu-şi. *Ţine-ţi firea,* în cele din urmă el şi-o ţinuse, dar pentru asta avusese nevoie de ani buni – ani în care urâse Mărul, urâse până şi simpla lui vedere, urâse până şi gândul la el, urâse puterea malignă care dormea în adâncul mozaicului strălucitor şi fără vârstă al învelişului său. Stătea ceasuri în şir, privindu-l încruntat, retrăind durerea pe care i-o adusese.

Neglijate şi incapabile să suporte povara suferinţelor lui Altaïr, soţia şi cele două fiice ale lui Sef plecaseră. Ulterior el aflase că se stabiliseră în Alexandria. După încă un an plecase şi Darim, alungat de remuşcările tatălui său şi de obsesia lui pentru Măr. Călătorise în Franţa şi Anglia pentru a-i avertiza pe suveranii de acolo că mongolii porniseră la drum. După ce rămăsese singur, chinurile lui Altaïr se înteţiseră. Petrecea nopţi întregi privind fix Mărul, ca şi cum ar fi fost doi adversari gata de încleştare, ca şi cum Mărul l-ar fi putut ataca dacă ar fi adormit sau dacă şi-ar fi desprins măcar ochii de la el.

În cele din urmă, se gândise la seara din grădina din Masyaf şi la

mentorul lui, Al Mualim, omorât pe terasa din marmură, în susurul cascadei din spate. Îşi amintise cum ţinuse prima oară Mărul şi cum simţise dinspre el nu răutate, ci bunăvoinţă. Îşi amintise imaginile pe care i le arătase. Tablouri straniu de vizionare ale unor culturi aflate neînchipuit de departe, în spaţiu şi timp, de propria lui societate, dincolo de sfera cunoaşterii sale. În seara aceea din grădină el înţelesese în mod instinctiv capacitatea pentru bine a Mărului. După aceea însă acesta nu-şi arătase decât aspectele rele, totuşi înţelepciunea lui uriaşă nu dispăruse. Trebuia doar să fie localizată şi momită să iasă. Avea nevoie de un mijlocitor pentru eliberarea ei, iar Altaïr izbutise să-i controleze o dată puterea.

Prima dată fusese sfâşiat de durere pentru Al Mualim. Acum era sfâşiat de durere pentru familia lui. Poate că Mărul trebuia mai întâi să capete ca să poată dărui.

Indiferent care ar fi fost răspunsul corect, Altaïr îşi începuse studiile şi umpluse jurnal după jurnal, pagină după pagină cu filozofii, ideologii, planuri, desene, schiţe, amintiri. Nenumărate lumânări arseseră în timp ce el scria ca posedat, oprindu-se doar pentru a urina. Scria zile în şir, pentru ca după aceea să-şi părăsească zile în şir masa de scris, plecând călare din Alamut, singur, în misiuni pentru Măr, colectând ingrediente, strângând provizii. Ba chiar odată Mărul îl călăuzise către o serie de obiecte pe care Altaïr le recuperase şi le tăinuise, fără să spună nimănui despre natura lor sau despre locurile unde le ascunsese.

Nu încetase, desigur, să-i jelească pe cei pierduţi. Continua să se învinovăţească pentru moartea Mariei, dar episodul acela îl învăţase o lecţie utilă. Acum simţea un soi mai pur de durere; ducea dorul Mariei şi lui Sef cu o tristeţe ce părea că nu-l părăseşte niciodată, care într-o zi era ascuţită şi tăioasă precum o lamă care-i cresta inima de o mie de ori, pentru ca în ziua următoare să-i dea o senzaţie de pustietate bolnăvicioasă, de parcă o pasăre suferindă ar fi încercat să-şi desfacă aripile în stomacul lui.

Uneori Altaïr zâmbea, deoarece se gândea că Maria ar fi apreciat că o bocea. I-ar fi plăcut acelei părţi din ea care rămăsese o nobilă englezoaică răsfăţată, la fel de iscusită în a fixa un bărbat cu o căutătură arogantă ca şi în a-l învinge în duel, ale cărei replici erau tot atât de tăioase precum loviturile sabiei ei. Şi, desigur, ar fi fost mulţumită că soţul ei izbutise până la urmă să se stăpânească, dar mai presus decât orice ar fi fost mulţumită de ceea ce făcea el acum: îşi aducea cunoştinţele şi învăţăturile în sânul Ordinului. Oare când îşi încheiase exilul, Altaïr ştiuse că acesta era motivul pentru care revenea în Masyaf? Continua să nu fie sigur. Ştia doar că, odată ajuns aici, nu existase alternativă. Vizitase locul unde o îngropaseră pe Maria; mormântul lui Malik se afla în apropiere şi era îngrijit de tânărul lui fiu. Altaïr înţelesese că Maria, Sef şi Malik, mama şi tatăl său, ba chiar şi Al Mualim, erau pierduţi de-a pururi pentru el, însă

Frăţia o putea revendica.

Dar asta numai dacă tânărul Malik se ţinea de cuvânt. Şi stând în piaţă, simţind surescitarea şi nerăbdarea sătenilor ca pe o greutate pe care trebuia s-o poarte în spate, cu Mukhlis învârtindu-se în preajmă, începu să aibă îndoieli. Aţintea cu ochii citadela, aşteptând deschiderea porţilor şi apariţia celor dinăuntru. Malik îi spusese că vor fi cel puţin douăzeci şi că toţi îl susţineau pe Altaïr cu aceeaşi fervoare ca şi el. Douăzeci de războinici, la care se adăuga sprijinul sătenilor, ar fi fost îndeajuns pentru a-i înfrânge pe cei treizeci-patruzeci de Asasini rămaşi loiali lui Abbas.

Altaïr se întrebă dacă Abbas se afla acum sus în turnul Maestrului, privind cu atenţie ce se întâmpla dedesubt? Aşa spera să fie.

De-a lungul vieţii sale, el refuzase să găsească satisfacţie faţă de moartea altuia, dar faţă de a lui Abbas? În ciuda milei pe care o simţea pentru acesta, trebuia să ţină seama de morţile lui Sef, Malik şi Maria, ca şi de distrugerea Ordinului de către Abbas. Altaïr îşi făgăduise că nu va găsi plăcere – şi nici chiar satisfacţie – în moartea lui.

Dar avea să găsească plăcere şi satisfacţie în dispariţia lui Abbas, după ce avea să-l omoare. Asta îşi putea îngădui.

Însă toate astea numai dacă porţile aveau să se deschidă şi să apară aliaţii lui. În jur sătenii deveneau agitaţi. Altaïr simţea cum siguranţa şi încrederea cu care se deşteptase în dimineaţa aceea se destramă treptat.

Auzi apoi un murmur de incitare printre săteni şi ochii lui trecură de la porţile castelului – care rămâneau închise –, la piaţă. Un bărbat în alb păru să se materializeze din mulţime. Un bărbat care venea spre Altaïr cu capul plecat, pentru ca apoi să-şi scoată gluga si să zâmbească larg. Era tânărul Malik. Iar în spatele lui se vedeau alţii. Ca şi el, apărură din gloată deveniţi parcă pe neaşteptate vizibili. Înapoia lui Mukhlis icni. Brusc piaţa era plină de bărbaţi în mantii albe. Altaïr începu să râdă. În râsetul acela exista surprindere, uşurare şi bucurie, iar toţi bărbaţii trecură prin faţa lui, înclinându-şi capul în semn de respect, arătându-i pumnalul, arcul sau cuţitul pentru aruncat. Arătându-i loialitate. Altaïr îl prinse de umeri pe tânărul Malik şi ochii lui străluciră.

— Îmi iau cuvintele înapoi, îi spuse. Arta furişării tale şi a oamenilor tăi este fără pereche.

Surâzând, Malik plecă fruntea.

— Maestre, ar trebui să pornim numaidecât, în scurt timp Abbas ne va observa absenţa.

— Aşa să fie, încuviinţă Altaïr şi sui apoi pe ghizdul scund al fântânii, îndepărtându-l cu blândeţe pe Mukhlis care-i venise în ajutor. După aceea se adresă mulţimii: De prea mult timp castelul de pe deal a fost un loc întunecat şi ameninţător, dar azi sper să-l retransform într-un far de lumină – cu ajutorul vostru.

Fu răsplătit prin murmure încete de apreciere, însă el ridică mâna, oprindu-le:

— *Nu* vom saluta totuşi noul nostru început prin vărsarea de sânge de Asasini. Cei care i-au rămas credincioşi lui Abbas sunt azi inamicii noştri, dar mâine ne vor fi camarazi. Prietenia lor poate fi câştigată doar dacă victoria noastră este mărinimoasă. Omorâţi *numai* dacă este absolut necesar. Noi am venit să aducem în Masyaf pace, nu moarte.

Coborî apoi de pe ghizd şi ieşi din piaţă, urmat de Asasini şi săteni. Asasinii îşi lăsară glugile peste ochi, arătând decişi şi înfricoşători. Incitaţi, neliniştiţi şi temători, sătenii păstrară totuşi distanţa faţă de ei. Foarte multe depindeau de rezultatul înfruntării care avea să urmeze.

Altaïr urcă panta pe care în copilărie alergase de atâtea ori în sus şi în jos împreună cu Abbas. Şi ca Asasin alergase în sus şi în jos, fie în antrenamente, fie plecând sau revenind din misiuni poruncite de Maestru. Acum îşi simţea vârsta în oase şi muşchi, şi se căznea puţin la suiş, dar nu se opri.

Un grup mic de credincioşi ai lui Abbas le ieşi în cale, trimişi mai degrabă pentru a le testa puterile. La început însoţitorii lui Altaïr părură şovăielnici în a se lupta cu ei; la urma urmelor, aceştia erau camarazi alături de care trăiseră şi se antrenaseră. Prietenii trebuiau acum să se înfrunte; fără doar şi poate, dacă bătălia ar fi continuat, s-ar fi putut lupta între ei şi membri ai aceleiaşi familii. Pentru câteva momente, cercetaşii din castel, mult inferiori numeric, şi susţinătorii lui Altaïr se priviră faţă în faţă. Cercetaşii aveau atuul poziţiei superioare pe pantă, dar altfel erau ca nişte miei trimişi la tăiere.

Ochii lui Altaïr se ridicară spre vârful turnului Maestrului pe care abia îl putea distinge. Cu siguranţă Abbas putea să-l vadă acum. Îi văzuse pe cei care suiau dealul spre el. Altaïr coborî după aceea privirea de la citadelă la cercetaşii trimişi să lupte în numele stăpânului lor corupt.

— Nu vor exista omoruri, repetă Altaïr către oamenii lui şi Malik aprobă din cap.

Un cercetaş rânji răutăcios.

— Atunci n-o s-ajungeţi departe, moşule.

Rotind sabia, se repezi către Altaïr, sperând poate să distrugă însăşi rădăcina rebeliunii: uciderea lui Altaïr putea însemna oprirea răzmeriţei.

În clipita cât i-ar fi trebuit unei păsări colibri să bată din aripi, Asasinul se eschivă dinaintea atacului, trase sabia din teacă şi se roti înapoia elanului impetuos al atacatorului său, prinzându-l din spate.

Sabia îi căzu din mână cercetaşului, când simţi tăişul lui Altaïr atingându-i beregata, şi scânci fără să vrea.

— Nimeni nu va fi omorât în numele *acestui* moş, murmură Altaïr în urechea cercetaşului, apoi îl îmbrânci către Malik, care-l prinse şi-l doborî la pământ.

Ceilalţi cercetaşi înaintară, însă cu mai puţin entuziasm, fără tragere de inimă pentru luptă. Toţi îngăduiră să fie capturaţi, aproape fără împotrivire; în nici un minut, erau fie prizonieri, fie zăceau lipsiţi de

cunoştinţă.

Altaïr privi scurta încăierare. După aceea îşi privi mâna, acolo unde fusese crestată de sabia cercetaşului, şi se şterse discret de sânge. Ai fost încet, îşi spuse. Data viitoare, lasă luptele în seama tinerilor.

Spera însă ca Abbas să fi văzut totul. Pe meterezele castelului se adunau acum siluete. Spera, de asemenea, că şi acelea văzuseră cum se desfăşurase conflictul şi că cercetaşii fuseseră trataţi cu blândeţe.

Continuară suişul şi ajunseră pe platou tocmai când porţile fortăreţei se deschiseră în cele din urmă. Prin ele dădură năvală alţi Asasini, urlând şi pregătindu-se de luptă.

Altaïr îi auzi pe săteni ţipând şi împrăştiindu-se în spatele lui, deşi Mukhlis îi îndemna să stea. Se întoarse şi-l văzu pe negustor ridicând braţele pentru a-i opri, dar nu-i putea acuza pentru lipsa de curaj. Toţi auziseră de teribila sălbăticie a Asasinilor. Fără doar şi poate, ei nu văzuseră niciodată două corpuri de Asasini luptând între ele şi nici nu doreau să vadă. Pentru că acum îi zăreau pe Asasinii lui Abbas ieşind cu răcnete prin porţi, cu dinţii dezgoliţi şi săbii strălucitoare, cu cizmele răpăind pe pământ. Îi vedeau şi pe susţinătorii lui Altaïr, ghemuindu-se şi încordându-se, pregătindu-se de acţiune. De aceea se adăpostiră, unii refugiinduse îndărătul turnului de pază, iar alţii coborând de-a dreptul dealul. Când cele două tabere se ciocniră, răsunară zbierete şi zăngănituri de oţel. Altaïr îl avea pe Malik ca gardă de corp şi continua să tragă cu ochiul spre meterezele pe care se aflau vreo zece arcaşi. Dacă ei ar fi început să tragă, bătălia ar fi fost cu siguranţă pierdută.

Acum îl văzu pe Abbas.

Şi Abbas îl văzu pe el.

Pentru o clipă cele două căpetenii se fixară din priviri. Abbas pe metereze, Altaïr dedesubt – puternic şi nemişcat ca o stâncă în vreme ce bătălia se învolbura în jurul lui – cei mai buni prieteni din copilărie transformaţi în duşmanii cei mai aprigi. Apoi clipa aceea trecu şi Abbas răcni arcaşilor să tragă; Altaïr văzu totuşi nesiguranţa de pe feţele acestora când ridicară arcurile.

— Nimeni nu trebuie să moară! strigă el, implorându-şi oamenii, ştiind că-i putea câştiga pe arcaşi de partea lor doar prin exemplul personal.

Abbas era pregătit să sacrifice Asasini, dar nu şi Altaïr, care nu putea decât să spere că sufletele arcaşilor erau curate. Se rugă în gând ca susţinătorii lui să dovedească reţinere şi să nu le ofere arcaşilor motive să tragă. Văzu cum unul dintre propriii lui oameni căzu, urlând, cu beregata spintecată, pentru ca imediat după aceea ucigaşul loialist lui Abbas să atace pe altcineva.

— Doboară-l, i-l arătă Altaïr lui Malik, dar, te rog, fără să-l ucizi.

Malik se alătură bătăliei şi-l respinse pe loialist, după care îi mătură fulgerător picioarele. Când bărbatul căzu, sări pe el şi-l lovi cu mânerul sabiei în cap, făcându-l să-si piardă cunoştinţa.

Altaïr se uită iarăşi spre metereze şi văzu cum doi arcaşi îşi plecară arcurile, clătinând din capete. Îl văzu apoi pe Abbas scoţând un pumnal – pumnalul tatălui său – şi ameninţându-i, însă ei clătinară iarăşi din capete si duseră mâinile la mânerele săbiilor. Abbas se răsuci pe călcâie şi urlă la arcaşii aflaţi îndărătul lui să-i doboare pe trădători. Şi aceia lăsau însă arcurile în jos şi Altaïr simţi cum îi cresc speranţele. Îşi îndemnă oamenii să se grăbească spre porţi, dar bătălia de aici nu luase încă sfârşit, deşi loialiştii deveneau treptat conştienţi de evenimentele de pe metereze. Începură să schimbe priviri nesigure şi, unul câte unul, se retraseră din înfruntare aruncând săbiile pe pământ, ridicând braţele şi predându-se. Grupul lui Altaïr avea calea deschisă spre fortăreaţă.

El îşi conduse oamenii la porţi şi acolo bătu cu pumnul în lemnul lor. Înapoia lui se adunară Asasinii, urmaţi de sătenii care reveniseră, astfel că platoul era ticsit. Tăcerea din spatele porţilor era ciudată. O linişte adâncă se lăsă peste oamenii lui Altaïr şi aerul fu încărcat de tensiunea aşteptării, când, brusc, zăvoarele fură trase în lături şi porţile uriaşe ale castelului se deschiseră larg de străjeri care-şi aruncară săbiile şi plecară capetele în semn de supunere faţă de Altaïr.

El încuviinţă scurt, acceptându-le predarea şi trecu peste prag, pe sub arcadă, apoi traversă curtea interioară spre turnul Maestrului. Era urmat de oamenii săi, care se răspândiră şi se înşirară pe perimetrul curţii; arcaşii coborară de pe metereze şi li se alăturară, iar feţe de familii şi servitori priveau de la ferestrele turnurilor din jur. Toţi doreau să fie martori la întoarcerea lui Altaïr, la confruntarea lui cu Abbas.

El sui treptele spre platformă, apoi intră în holul de la intrare. Abbas stătea pe trepte înaintea lui, cu chipul tras şi întunecat, cuprins de disperare şi înfrângere ca de o febră.

— S-a terminat, Abbas! strigă Altaïr. Porunceşte-le celor care ţi-au rămas credincioşi să se predea.

— Niciodată! pufni celălalt.

În secunda următoare din încăperi laterale ultimii loialişti pătrunseră în hol: o duzină de Asasini şi servitori. Unii aveau ochi speriaţi, care le alergau în toate părţile, dar alţii erau hotărâţi şi impunători. Bătălia încă nu se terminase.

— Spune-le oamenilor tăi să arunce armele, repetă Altaïr. Se întoarse pe jumătate şi arătă curtea ticsită de mulţime. Nu mai poţi învinge.

— Eu apăr citadela până la ultimul om, replică Abbas. Tu n-ai fi făcut la fel?

— Eu aş fi apărat *Ordinul,* pufni Altaïr, pe când tu ai sacrificat tot ceea ce reprezentăm noi. Mi-ai sacrificat soţia şi fiul pe altarul propriei tale duşmănii – refuzul tău absolut de a accepta adevărul.

— Te referi la tatăl meu? La minciunile pe care le-ai spus despre el?

— Nu de aceea ne aflăm acum aici? Nu acela este izvorul din care ura ta s-a revărsat de-a lungul anilor, otrăvindu-ne pe toţi?

Abbas tremura, încheieturile degetelor i se albiseră pe balustrada galeriei.

— Tatăl meu a părăsit Ordinul, zise el. Nu şi-ar fi luat niciodată viaţa.

— Abbas, el şi-a luat viaţa – s-a omorât chiar cu pumnalul pe care l-ai ascuns în mantia ta. Şi-a luat viaţa, fiindcă avea mai multă onoare decât vei avea tu vreodată şi pentru că nu dorea să fie compătimit. Nu dorea să fie compătimit, aşa cum vei fi tu compătimit, de toţi, când vei putrezi în temniţa citadelei.

— *Niciodată!* urlă Abbas şi ridică un deget tremurător către Altaïr. Zici că poţi recăpăta conducerea Ordinului fără pierderi de vieţi ale Asasinilor? Să te văd încercând s-o faci. *Omorâţi-l!*

Bărbaţii din sală înaintară toţi ca unul, când...

Sunetul exploziei răsună în hol şi-i amuţi pe toţi – mulţimile din curtea interioară, Asasini şi loialişti. Toţi îl priviră şocaţi pe Altaïr, care stătea cu braţul ridicat, ca şi cum l-ar fi indicat cu degetul pe Abbas sau şi-ar fi angajat pumnalul în direcţia treptelor. Dar în loc de pumnal dinspre încheietura lui se vedea un firicel de fum.

De pe trepte se auzi un strigăt scurt, sugrumat, şi toţi se holbară la Abbas care-şi plecă ochii spre piept, unde se lăţea treptat o pată mică de sânge. Ochii lui erau dilataţi de şoc. Buzele i se mişcară, străduindu-se să articuleze cuvinte care nu mai ieşeau.

Asasinii loialişti se opriseră. Priveau cu gurile căscate la Altaïr care-şi mişcă braţul către ei, astfel că toţi putură vedea mecanismul pe care-l purta la încheietură.

Avea un singur glonţ şi el îl folosise, însă ei nu ştiau asta. Până atunci nimeni nu mai văzuse o astfel de armă. Doar foarte puţini ştiau până şi de existenţa ei. Iar când o văzură aţintindu-i, loialiştii bătură în retragere. Îşi aruncară săbiile pe jos. Trecură pe lângă Altaïr, spre uşa turnului, pentru a se alătura mulţimii de afară, cu braţele ridicate în semn de predare, în timp ce Abbas se aplecă încet în faţă, se rostogoli pe scară şi se opri cu un bufnet sec pe podeaua holului.

Altaïr se ghemui lângă el. Abbas răsufla greoi şi un braţ îi stătea sub un unghi nefiresc, de parcă se rupsese în cădere; partea din faţă a mantiei era udă de sânge. Nu mai avea mult de trăit.

— Vrei să-ţi cer iertare? vorbi el către Altaïr. Rânji şi, pe neaşteptate, semăna mai mult ca oricând cu un schelet. Pentru că ţi-am ucis soţia şi fiul?

— Abbas, te rog, nu lăsa ca ultimele tale cuvinte din lumea asta să fie încărcate de răutate.

Celălalt emise un sunet scurt de batjocură.

— Uite-l cum încearcă mereu să joace rolul virtuosului! Ridică puţin capul. Prima lovitură ţi-a aparţinut ţie, Altaïr. Eu ţi-am răpit soţia şi fiul, dar numai după ce minciunile tale îmi răpiseră mult mai multe.

— N-au fost minciuni, spuse Altaïr simplu, în toţi anii aceştia nu te-ai

îndoit chiar niciodată?

Abbas tresări şi strânse din ochi de durere. După o pauză spuse:

— Altaïr, te-ai întrebat vreodată dacă după lumea asta mai există alta? În câteva clipe eu voi afla răspunsul. Iar dacă există, îmi voi revedea tatăl şi amândoi vom fi acolo să te primim când va bate ceasul tău. Şi atunci... atunci nu va mai exista nicio îndoială.

Tuşi şi horcăi, iar prin colţul gurii i se scurse un firicel de sânge. Altaïr îl privi în ochi şi nu mai văzu nimic din băieţelul orfan pe care-l cunoscuse cândva; nu mai văzu nimic din prietenul cel mai bun pe care-l avusese cândva. Nu văzu decât o creatură deformată, care-l costase foarte, foarte mult.

Iar când Abbas muri, Altaïr îşi dădu seama că de acum nici nu-l ura, nici nu-l compătimea. El nu mai simţea nimic... decât uşurarea că Abbas nu mai exista pe lume.

După două zile căpetenia Fahad apăru cu şapte călăreţi şi fu întâmpinat la porţile satului de un grup de Asasini condus de Altaïr.

Bandiţii se opriră la marginea pieţei, unde îi aştepta un şir de bărbaţi în mantii albe. Unii stăteau cu braţele încrucişate, alţii cu mâinile pe arcuri sau pe mânerele săbiilor lor.

— Deci este adevărat, rosti Fahad. Marele Altaïr Ibn-La'Ahad şi-a reluat stăpânirea peste Masyaf.

Căpetenia tâlharilor părea brusc ostenită.

Altaïr înclină din cap afirmativ.

Fahad încuviinţă şi el, încet, parcă reflectând la informaţia aceea.

— Am avut o înţelegere cu predecesorul tău, vorbi el în cele din urmă. I-am plătit mult ca să pot intra în Masyaf.

— Ceea ce ai şi făcut, zise Altaïr pe un ton amabil.

— Aşa este, însă mă tem că am făcut-o pentru un motiv foarte clar, spuse Fahad cu un zâmbet înceţoşat. Se foi puţin în şa. Mă aflu aici ca să-l găsesc pe ucigaşul fiului meu.

— Ceea ce ai şi făcut, repetă Altaïr pe acelaşi ton amabil.

Zâmbetul înceţoşat dispăru lent de pe chipul lui Fahad.

— Am înţeles, spuse el şi se aplecă în faţă. Aşadar care dintre voi este?

Ochii îi trecură peste şirul de Asasini.

— Nu ai niciun martor care să-l identifice pe cel care ţi-a ucis fiul? întrebă Altaïr. Nu-l poate arăta pe vinovat?

— Ba am, suspină Fahad trist, dar fiul mamei mele a poruncit să-i fie scoşi ochii.

— Aha, încuviinţă Altaïr. Ei bine, a fost oricum fricos ca un iepure. Te poţi consola cu gândul că a făcut prea puţine pentru a-ţi proteja fiul, sau, de altfel, de a-i răzbuna moartea. De îndată ce a trebuit să se lupte cu doi bătrâni, nu doar cu unul, şi-a pus coada pe spinare şi a fugit.

Fahad se întunecă la faţă.

— Tu ai fost?

Altaïr încuviinţă din cap.

— Fiul tău, Fahad, a murit aşa cum a trăit. I-a plăcut să le provoace altora durere.

— O trăsătură pe care a moştenit-o de la mama lui.

— Aha.

— Şi întâmplător tot ea insistă ca numele lui să fie răzbunat.

— Atunci n-a mai rămas nimic de spus, zise Altaïr. Dacă nu intenţionezi să încerci asta chiar acum, mă pot aştepta să te prezinţi în curând cu armata ta aici.

Fahad păru precaut.

— Vrei să mă laşi să plec? Nu ţi-ai pus arcaşi să mă oprească, deşi ştii că mă voi întoarce cu o armată care să te zdrobească?

— Dacă te-aş ucide, ar trebui să înfrunt mânia soţiei tale, zâmbi Altaïr, dar cred că te vei răzgândi să mai ataci Masyaf după ce te vei fi întors în tabăra ta.

— De ce crezi aşa ceva?

Altaïr surâse din nou.

— Fahad, dacă noi ne-am război, niciunul n-ar bate în retragere. Ambii am investi mai mult decât merită durerea respectivă. Comunitatea mea va fi devastată, poate ireparabil... dar la fel se va întâmpla şi cu a ta.

Căpetenia tâlharilor păru să cadă pe gânduri.

— Cu siguranţă eu trebuie să decid preţul nemulţumirii mele.

— Nu cu mult timp în urmă, spuse Altaïr, mi-am pierdut şi eu fiul şi din cauza aceea am fost cât pe-aici să-mi pierd şi poporul. Mi-am dat seama că era un preţ prea mare pentru a merita să fie plătit, chiar şi pentru fiul meu. Dacă vei veni cu o oaste împotriva noastră, vei risca să greşeşti în acelaşi fel. Sunt sigur că valorile comunităţii tale diferă mult de ale comunităţii mele, dar sunt foarte preţuite şi este greu să renunţi la ele.

Fahad încuviinţă încet.

— Ai o minte mai înţeleaptă decât predecesorul tău. Multe dintre spusele tale sunt adevărate şi mă voi gândi la ele pe drumul spre casă. De asemenea, mă voi sili să i le explic soţiei mele. Trase de hăţuri şi întoarse calul să plece. Mult noroc, Asasinule!

— După cum se pare, tu eşti cel care vei avea nevoie de noroc.

Banditul îi azvârli altul dintre surâsurile sale piezişe şi înceţoşate, apoi plecă. Altaïr chicoti şi-şi întoarse ochii către citadela de pe promontoriu.

Erau multe de făcut.

Capitolul 58

12 august 1257

Aşadar... Am întârziat prea mult să părăsim Masyaf înainte de sosirea mongolilor, pentru că ei *au sosit.* Drept urmare, vom pleca spre Constantinopol în următoarele ore şi mâzgălesc cuvintele acestea în timp ce bunurile ne sunt duse de servitori pentru a fi încărcate în căruţe. Iar dacă Maffeo crede că privirile tăioase pe care insistă să mi le azvârle vor fi îndeajuns pentru a mă determina să las pana din mână, atunci se înşală. Ştiu acum că aceste cuvinte vor fi de importanţă vitală pentru viitorii Asasini. Ele trebuie scrise imediat.

Ceata năvălitorilor nu este numeroasă, sau cel puţin aşa ni s-a spus, dar grosul oştii nu-i departe. Între timp, mongolii aceştia par să dorească să se acopere de glorie şi lansează atacuri la scară mică, totuşi sălbatice, escaladând zidurile satului şi luptând pe metereze înainte de a se retrage. Cunosc puţine despre arta războiului, dar mă gândesc că asalturile astea scurte sunt o cale de a ne estima puterea... sau slăbiciunea. Şi mă întreb dacă Maestrul îşi regretă vreodată decizia de a slăbi citadela prin desfiinţarea Asasinilor. Cu numai doi ani în urmă, nicio asemenea ceată specializată în încăierări nu s-ar fi apropiat la mai puţin de zece paşi de castel înainte de a cădea sub săgeţile arcaşilor Asasini, ori sub săbiile apărătorilor.

După ce a recâştigat conducerea Ordinului din mâinile lui Abbas, prima dispoziţie a lui Altaïr a fost de a trimite după jurnalele sale: opera Maestrului urma să fie o forţă decisivă în reclădirea Ordinului, esenţială pentru asigurarea de temelii care să oprească descompunerea lui Masyaf. Sub domnia coruptă a lui Abbas, se pierduseră abilităţile şi instruirea din vechime: Frăţia fusese a Asasinilor doar formal. Prima preocupare a lui Altaïr a fost de a restabili disciplina pierdută; o dată în plus, curtea de antrenamente a răsunat de zăngăniturile săbiilor şi de strigătele şi imprecaţiile instructorilor. Pe atunci niciun mongol n-ar fi cutezat să întreprindă vreo incursiune.

Dar tocmai când Frăţia fusese restabilită ca nume şi reputaţie, Altaïr a decis că baza din Masyaf nu mai trebuia să existe şi a scos stindardul Asasinilor de pe catarg. Viziunea lui despre Ordin era că Asasinii trebuiau să iasă în lumea largă şi să opereze printre oameni, nu deasupra lor. Când sosise în Masyaf, Darim, fiul său, mai găsise doar câţiva Asasini, care se ocupau în mare parte de construirea bibliotecii Maestrului. După terminarea acesteia, Darim a fost trimis la Constantinopol, pentru a mă găsi pe mine şi pe fratele meu.

Şi aşa ajungem la începutul poveştii noastre, cam la optzeci de ani după începerea ei.

— Simt totuşi că încă nu s-a terminat, a zis Maffeo.

Mă aştepta răbdător. Trebuia să mergem să-l vedem pe Maestru în

curtea principală. Am parcurs, probabil pentru ultima oară, drumul întortocheat prin fortăreaţă spre curtea aceea, conduşi de Mukhlis, credinciosul majordom al lui Altaïr.

Când am ajuns acolo, am rămas o clipă privind-o, cu gândul la toate evenimentele ce se petrecuseră în ea. Aici îl văzuse Altaïr pentru prima dată pe Abbas în toiul nopţii, ascultându-l pe nefericitul lui tată. Aici se luptaseră ei doi şi deveniseră duşmani; aici Altaïr fusese făcut de ocară în faţa Ordinului de către Al Mualim; aici murise Maria şi, de asemenea, Abbas.

Nimic din tot ce s-a întâmplat nu fusese uitat de Altaïr, care-i adunase pe majoritatea Asasinilor să audă ce avea de spus. Printre ei se număra Darim, cu arcul lui, tânărul Malik, şi Mukhlis, care-şi ocupase locul lângă Maestru pe platforma de lângă turn. Simţeam neliniştea ca nişte aripi de fluturi în stomac şi am constatat că respiram sacadat şi gâfâit, pentru a încerca să mi-o stăpânesc, pentru că mă tulbura şi hărmălaia luptelor de pe fundal. Se părea că mongolii aleseseră tocmai momentul acesta pentru alt asalt asupra castelului, poate ştiind că apărările îi erau temporar reduse.

— Fraţilor, a spus Altaïr stând în faţa noastră, ştiu că timpul pe care l-am petrecut împreună a fost scurt, dar am credinţa că acest Codex va răspunde tuturor întrebărilor pe care n-aţi mai avut vreme să le puneţi.

L-am luat cu veneraţie şi l-am răsucit în mâini. Conţinea gândurile cele mai importante ale Maestrului, distilate din decenii de studiere a Mărului.

— Altaïr, am rostit abia izbutind să articulez cuvintele, darul acesta este... de nepreţuit. *Grazie.*

La un semn al lui, Mukhlis a înaintat şi i-a înmânat Maestrului un săculeţ.

— Încotro vă vor purta paşii în continuare? a întrebat Altaïr.

— Spre Constantinopol pentru o vreme. Putem înfiinţa acolo o ghildă înainte de a reveni la Veneţia.

El a chicotit.

— Fiul tău, Marco, va fi încântat să audă poveştile călătoriilor nebuneşti ale tatălui său.

— Este cam micuţ să audă chiar totul, am zâmbit, dar, într-o bună zi, cât de curând, *si.*

Mi-a întins săculeţul şi am simţit mişcându-se înăuntru câteva obiecte grele.

— Îţi voi cere o ultimă favoare, Niccolò. Ia obiectele acestea cu tine şi păzeşte-le. Ascunde-le, dacă trebuie.

Am arcuit sprâncenele, cerându-i implicit voie să deschid săculeţul, iar el a încuviinţat din cap. Am privit înăuntru, apoi am băgat mâna şi am scos una dintre cele cinci pietre dinăuntru; precum celelalte, avea o gaură în centru.

— Sunt obiectele *acelea!* am întrebat, curios dacă erau cele pe care le

găsise în decursul exilului său la Alamut.

— Într-un fel, a zis Maestrul. Ele sunt nişte chei şi fiecare conţine un mesaj.

— Un mesaj... pentru cine?

— Asta aş fi vrut să aflu şi eu.

În curte apăru în grabă un Asasin, care îi şopti ceva lui Darim. Făcu un pas înainte.

— Tată, o avangardă a mongolilor a pătruns în sat şi l-a cucerit.

Altaïr a aprobat din cap.

— Niccolò şi Maffeo, fiul meu vă va însoţi până veţi scăpa de năvălitori. După ce veţi ajunge în vale, urmaţi cursul râului, până la un sătuc. Acolo vă aşteaptă cai şi provizii. Aveţi grijă şi rămâneţi mereu cu ochii în patru.

— La fel, Maestre. Ai grijă de tine.

El a zâmbit.

— Mă voi gândi la asta.

Apoi Maestrul s-a îndepărtat, lătrând deja ordine spre Asasini. Întrebându-mă dacă îl voi mai vedea vreodată, am pus pe umăr săculeţul cu pietre ciudate şi am ţinut strâns Codexul nepreţuit. Din cele ce au urmat mai ţin minte doar un vălmăşag de trupuri, zbierete şi zăngănituri de oţel, în timp ce am fost escortaţi în grabă într-o locuinţă, unde m-am ghemuit într-un colţ ca să mâzgălesc cuvintele acestea pe când bătălia bântuie afară – însă acum trebuie să plecăm. Nu pot decât să mă rog cerului să scăpăm cu viaţă.

Cumva cred că aşa se va întâmpla. Am credinţă în Asasini. Sper doar să-i merit încrederea lui Altaïr. Din punctul acesta de vedere, doar timpul îmi va da un răspuns.

1 ianuarie 1258

Este prima zi a unui nou an şi, încercat de un vălmăşag de emoţii, şterg praful de pe coperta jurnalului meu şi încep o pagină nouă, neştiind sigur dacă această consemnare marchează un nou început sau dacă este un postscriptum la povestea care o precede. Poate că asta vei decide chiar tu, dragă cititorule.

Prima veste o spun cu inimă grea. Am pierdut Codexul. Cartea aceea care ne-a fost dată de Altaïr în ziua plecării noastre, care ne-a fost încredinţată, se află acum în mâinile inamicului. Voi fi de-a pururi torturat de amintirea momentului când am căzut însângerat şi plângând în nisip, privind colbul care se ridica în urma copitelor cailor mongolilor care ne atacaseră; unul dintre ei avea punga de piele în care ţineam Codexul, a cărei cureluşă fusese retezată. Se năpustiseră asupra noastră la două zile după ce plecaserăm din Masyaf, când ne găseam în siguranţă... sau aşa crezuserăm noi.

Maffeo şi cu mine am scăpat nevătămaţi, deşi ca prin urechile acului, şi ne-am alinat puţin cu gândul că timpul pe care-l petrecuserăm cu Maestrul ne oferise, dacă nu învăţăturile pe care le-am fi putut desprinde din Codex, măcar posibilităţile de a căuta cunoaşterea şi a o interpreta singuri. Am decis ca în scurt timp să pornim spre răsărit şi să-l recuperăm (şi astfel, vai, să amân ocazia de a reveni la Veneţia şi de a-l vedea pe fiul meu Marco), dar că mai întâi trebuia să ne ocupăm de sarcina din Constantinopol, pentru că acolo erau multe de făcut. Ne aştepta o muncă de cel puţin doi ani, care urma să fie cu atât mai dificilă fără înţelepciunea Codexului, care să ne călăuzească. Am hotărât că, deşi pierduserăm cartea, noi eram Asasini în minţi şi în inimi şi aveam să folosim cu pricepere cunoştinţele şi experienţele dobândite. Ca atare, am ales locul avanpostului nostru negustoresc la mică depărtare de Sfânta Sofia, şi intenţionăm să aducem acolo mărfuri de cea mai bună calitate (bineînţeles!). În acelaşi timp vom începe să ne răspândim şi să diseminăm crezul Asasinilor, aşa cum am jurat că vom face.

Şi simultan cu înfiinţarea noii ghilde, am pornit să ascundem cele cinci pietre primite de la Altaïr. Cheile! Păziţi-le bine, spusese el, sau ascundeţi-le. După cele întâmplate cu mongolii, am decis să le ascundem, aşa că le-am tăinuit în Constantinopol şi în jurul oraşului. Pe ultima o vom ascunde

chiar azi, așa că, atunci când vei citi rândurile acestea, dragă cititorule, toate cinci cheile vor fi pitite în siguranță de templieri, pentru a fi găsite de Asasinii din posteritate.

Indiferent cine vor fi ei.

Epilog

De pe puntea de deasupra, Asasinul auzi zgomote şi tumult, răpăitul familiar al tălpilor care însoţeşte apropierea de uscat, când matrozii se reped de la posturile lor spre provă, căţărându-se pe straiuri sau atârnându-se de funii, ducând palmele pavăză la ochi ca să privească atent şi scrutător spre porturile sclipitoare către care navigaseră, în căutarea unor noi aventuri.

Şi pe Asasin îl aşteptau aventuri. Desigur, ale lui aveau să fie cu totul diferite de escapadele imaginate cu nerăbdare de corăbieri, care, fără îndoială, se refereau în primul rând la frecventarea tavernelor şi a prostituatelor. Asasinul aproape că-i invidia pentru simplitatea năzuinţelor lor. Sarcinile lui aveau să fie mult mai complicate.

Închise jurnalul lui Niccolò şi-l împinse mai încolo pe masă; degetele îi mângâiară coperta veche şi el reflectă la cele tocmai aflate, a căror întreagă însemnătate, o ştia prea bine, avea să se releve mult mai târziu. După aceea, inspiră adânc, se ridică, îşi îmbrăcă mantia, prinse de încheietură mecanismul pumnalului şi-şi trase gluga peste faţă. Apoi deschise uşa cabinei şi ieşi pe punte, unde, îşi duse de asemenea palma pavăză la ochi pentru a se uita la port, în vreme ce corabia spinteca apa scânteietoare către oamenii adunaţi pe ponton să-i primească.

Ezio ajunsese în oraşul cel mare. Se afla în Constantinopol.

Mulţumiri

Mulţumiri speciale se îndreaptă către:
Yves Guillemot
Jean Guesdon
Corey May
Darby McDevitt
Jeffrey Yohalem
Matt Turner.

Şi de asemenea
Alain Corre
Laurent Detoc
Sebastien Puel
Geoffroy Sardin
Xavier Guilbert
Tommy Frangois
Cecile Russeil
Christele Jalady
The Ubisoft Legal Department
Charlie Patterson
Chris Marcus
Etienne Allonier
Măria Loreto
Alex Clarke
Alice Shepherd
Andrew Holmes
Clemence Deleuze
Guillaume Carmona

NOTE

• *al'ud* = Oud. Instrument muzical, asemănător lăutei. Este unul dintre cele mai vechi instrumente de coarde din lume, provenit, probabil, din Mesopotamia de Sud (Irakul de astăzi).

• *cimbal* = Fiecare dintre cele două discuri de alamă uşor concave, folosite în fanfară sau în orchestre, care, prin lovirea unuia de celălalt, produc un sunet puternic şi metalic, marcând ritmul sau cadenţa. (*chimval, talger*).

• *Hattin (bătălia de la)* = în 1887, sultanul Saladin, conducătorul Egiptului şi Siriei, i-a chemat pe toţi musulmanii să se alăture Jihadului pentru recucerirea Ierusalimului. Victoria sa în bătălia de la *Hattin* a distrus practic statele creştine din Orientul Mijlociu şi a asigurat continuitatea stăpânirii islamice asupra regiunii în următorii 800 de ani.

• *jab* = lovitură de sus în jos, de „ciocan".

• *keffiyeh* = acopoerământ tradiţional arab pentru cap, constând dintr-o eşarfă pătrată, de obicei din bumbac. Se întâlneşte frecvent în regiunile aride, deoarece oferă protecţie împotriva arsurilor solare, prafului şi nisipului.

• *Medresele* sau *Madrasa* = şcoli sau instituţii de învăţământ superior găzduite de o moschee, unde se predă teologia islamică, dar şi alte materii.

• *Ordinul Ospitalierilor* = cunoscut şi ca *Ospitalieri, Cavalerii Ospitalieri, Cavalerii Sfântului Ioan* şi *Ordinul Sfântului Ioan,* a fost unul dintre cele mai renumite ordine militare creştine occidentale din timpul Evului Mediu. În secolul al XVI-lea, *Ordinul Ospitalierilor* a devenit *Ordinul Cavalerilor de Malta.* Odată cu venirea la conducerea ordinului, în anul 1120, a lui Raymond de Puy (1083-1160), devine un ordin cu caracter militar ce îşi asumă protejarea pelerinilor sosiţi în Regatul Latin al Ierusalimului. Totodată, începe să fie cunoscut sub denumirea de *„Ordinul Sfântului Ioan de Ierusalim"*.

• *rafiq* = companion, însoţitor, tovarăş.

• *rebec* = instrument cu coarde şi arcuş din perioada medievală şi renascentistă. În forma sa cea mai obişnuită, are formă de barcă, 1-5 corzi şi se poziţionează pe braţ ori bărbie, asemenea viorii.

• *souk* = bazar.

• *thawb* = este o robă lungă, până deasupra gleznelor, cel mai des albă sau neagră, purtată de musulmani şi fiind veşmântul preferat al Profetului Mahomed. Termenul este folosit în Arabia Saudită şi în ţările din Golful Persic. În Africa de Vest se numeşte *bubu*, în Magreb poartă denumirea de *djellaba*, sau *khamis* în Somalia.

• *valtrap* = pătură de postav sau de alt material, împodobită cu diferite cusături, care se pune pe spinarea calului sub şa.

Observaţii

[←1]

Deschideri în podelele galeriilor cetăţilor pentru aruncarea de greutăţi şi lichide asupra atacatorilor (n. trad.).

[←2]

Articol vestimentar asemănător cu caftanul sau tunica, (în lb. arabă).